

زینۆی بهتەم

PDF4Kurd

زینوی بہتہم

کامران حامدی

M U K I R Y A N I

ESTABLISHMENT FOR RESEARCH & PUBLICATION

ہہولیر - ۲۰۱۴

● زینۆی به‌ته‌م

● نووسینی: کامران حامدی

● نه‌خشه‌سازی ناوه‌وه: ریدار جه‌عفر

● به‌رگ: ریمان

● پیتچنین: په‌روین پیره‌بابی

● نرخ: (۵۰۰۰) دینار

● چاپی به‌که‌م : ۲۰۱۴

● تیراژ: ۵۰۰ دانه

● چاپخانه: موکریانی (هه‌ولیر)

● له به‌رۆه‌به‌رایه‌تبی گشتی کتیبخانه‌کان ژماره‌ی سپاردنی (۴۶۵) سالی (۲۰۱۴) ی پین دراوه

زنجیره‌ی کتیب (۸۶۱)

مالپه‌ر: www.mukiryani.com

ئیمه‌یل: info@mukiryani.com

خوینەری هیژا و بەرپێز:

کەسایەتیکانی ناو ئەو پۆمانە نیشتەجیی ولاتی رۆمانەکەن و ناوەکانیشیان بە ریکەوت هەل بژێردراون و فریانی بەسەر دەرەووە نییە، هەر بۆیە هەر چەشنە ویچوونیک لەگەڵ ناویان کەسایەتی دونیای راستەقینە تەنیا بە یەک گرتنی ئەوان لە لای ئێوەی بەرپێزە و هیچی تر، سەرەرای ئەوەش ئەگەر کەسیک یەکیانی بەدڵ نەبوو و لە دلی گران هات، داوای لیبوردنی لێدەکەم.

ئەو رۇمانە پېشكەش دەكەم بە:

تۆ

به نیوی خودا

(۱)

کیوه کانی حاجی برایم وهک دهیان برای چاک پشتیان داووته پشتی یهک. به رامبهریان قه ندیلی بهرز، قورس و قایم دهسینگی زهوی چه قیوه. زینوی به ته مه. له بن پی، بادی ناوی، شینه ماریکی دوور و دریزه پاده خوشی. زستانان هیئده لهو مه لبه نده به فر ده که وی کهس برپوا ناکا بچیته وه؛ که چی، به هاتنی وه رزی به هارو گه شان هوهی هه تاو، سهدان و هه زاران جوگه ئاو وه پری ده که ون، هون هون له چاوی کیوان دینه خوار، به سه ر گونایاندا ده خزن، به که لین و قوژبنی گابه راندا رییان ده دوزنه وه، ده ستیان ده دهنه دهستی یهک و خو ده باوه شی بادیناوی داوین. لاره ی له شی نهرم ونیانی گوله گه زیزه و نه ورژان ده تباته دونیای به رینی خه یالات. به چریکه ی مهل و قاسپه ی دووری که وان، خوره ی جوگه ی ئاو، لیژماوی به فراو، گوئی قولاغ ده بن. دهنگ و په نگ لیکده هالین، جله لاوینن دم به دم هه راش ده بن، ریوی دوودوو، سی سی دینه به رچاو؛ توند و تیژ په پی یهک دهنن، راوه ده ستن، گویان قوت ده کهن، دیسان به سه ر ته ق ته قه به ر دندا بازده دن. فره خه که رویشکان ده بینی دوور و نیزیکی کولانه یان چاویان زینه زیتیتی، لانه ولانان ده کهن. په پوله کان یه که یهک و دوودوو له سه ر شانی گولان دهنشن، سرت و خورتیانه، ده بنه یهک. سهدان گول و ده حه وا ده که ون، سوور، زهره، ئابی، و په موی، ده شتیک گول، جاره گولن بالیان گرتوه؛ نه وشوینانه به ری پیرانی پیده لین، که ده یان ئاوی چوکه و گه وره ده ئامیزیدا حه ساونه وه. له وی به ره وه تر ده شتی لاجان و گه لوانه که هه تا چاوه ته ر ده کا پان و به رینن. پی به پی بادیناوی به ره و سنوور هه لکشی! به نیو شیو و دوله کاندای وی باوی هه نگاوت خوش که! ورده ورده له هه راوی زهوی کهم ده بیته وه و کوستان ده روپشتت لیده گری، ده گه یه شوینی وانه تهنیا ئاسمانت لی دیاره و بهس. داوینی شاخه کان تزه له داری لیره وار؛

داره مازوو، كهوت، به پروو، خاسهك و گيوژ. سه دان ساله سه ريان به سه ري
يه كه وه؛ په نجه يان داوه ته يه كتر، شانيان به شاني يه كه وه ناوه و پشتيان به
پشتي يه كتر. قه تي لئ دهرناچي.

ئاوايي جه ران له داوئيني زاواكيو هه لكه وتوو. ته ويله و هول و مالي دي
پاليان وه پالي يهك داوه، به ويئنه مانگي كه ته. هه رتك سووچي له به سستيني
باديناوي را كيشر اووه. باغيكي گه وره، ماله همه دئاغاي له ئاوايي جيا
كردوته وه. له سه ر ته پولاكيكي له باشووري جه ران پاسگاي ژانده رمه ري ده بيني.
شه و رۆژ دوو ژانده رمه له بهر دهرگا و دوو له سه ر بان راويچكه يانه. به سستيني
باديناوي ئه و به ر ه و به ر بوته ميشه لانيكي چغور، له سه ر گويي چومه كesh
ريزاو ريز بيكول رسكاون و رهگ و بنچيان له بن گابه راندا دريژ كردوو و زولف و
پرچيان رژاوه ته نيو باديناوي. نيسييان جي جي چومي كه ي رهش هه لگير اووه.
دوور له دي، له سه ر ربي خاني، قاوه خانه يهك له بن نيسي چهند داره گويژ
سازكراوه. ئاويكي پروون به به ر پيياندا دهر او و دواي تيپه ر كردني مه ودايه كي كه م
ده رژيئه نيو گه زچاري قه راغ باديناوي و پان ده بيته وه. پنگاو ده خواته وه.
ئه و جار به كه لينيكا دا ده ست دريژ ده كا و ده ست باديناوي ده گري و وي راي وي
به ره و ولا تيكي دوور دهر او.

(۲)

برایم سه‌روچای له پئیش دانان به دستریکی چلکن و نهمدار کورسیله‌ی پئیش
دهستی سرپوه. پولیک میئش له‌سه‌ر قه‌ندان و کورسیله‌که هه‌لفرین، سر و
سست بریک سووران، دیسان نیشتنه‌وه.

«مام خدر! خیره ئینشاللا، ئه‌وه به‌و به‌یانه زوویه‌ی بۆ کوئ ده‌چی؟
مام خدر قودووله‌ی تووتنی له گیرفانی پاتۆلی دهره‌ینا. دهرکی قودۆکه‌ی
کرده‌وه. یه‌ک دوو پته‌ی لی دا تووتنه‌که‌ی کۆ کرده‌وه.

«ده‌چمه ماله حاجی بایز»

به‌سه‌ری قامکی په‌ره سیغاریکی جیا کرده‌وه هیندیکی تووتن تیکرد و
هه‌لی پئجا.

«ده‌چم، ئه‌ی به‌لکوو تکایه‌کم بۆ بکا، ره‌سوولم بۆ به‌ردن!»

جگه‌ره‌که‌ی داگیرساند. بۆنی توندی تووتن ده‌سبه‌جی له ژووری گه‌را.
دووکه‌ئیکی خه‌ست به‌رامبه‌ر به‌دموچاوی ده‌ستی به‌سه‌مایه‌کی شیتانه کرد. پان
ده‌بۆوه، درپژ و خواروخپج ده‌بۆوه و ورده ورده به‌ره‌و میچ هه‌لده‌گه‌را.

«ده‌ی به‌هومیدی خودای، وه‌للاهی! حاجی بایز، هه‌رچه‌ند ده‌ستی له‌سه‌ر
دانئی پیاوی چاکه، جا کوا پیاوی وا؟ وه‌للاهی! به‌سه‌رت ئه‌و نه‌بایه ئیستاش
ئهمن هه‌ر له‌مه‌راغه‌ی ده‌بووم.»

مام خدر، مژیکی توندی له‌سیغاره‌که‌ی دا. شه‌به‌قی ئاوره‌که‌ی ده‌ژووری
تاریک دا سرنجی چاوانی راده‌کیشا. سی چوار نه‌رمه‌ کۆخه‌ی کرد.

«ئهدی مراد ئه‌تۆ بۆ ده‌چی؟»

برایم سه‌ری به‌ردابۆوه سه‌ر سه‌ماوه‌ره‌که و خه‌ریکی سپینه‌وه‌ی ده‌وران‌ده‌وری
بوو.

«کاک برایم! قه‌ول وایه حاجی بایز، بابم له‌گه‌له‌ خۆی به‌رپته‌حه‌ج، له‌به‌ر

ئه‌وه‌ی ده‌چم.»

«زۆر مېبارەكە، جاچ لەوھى چاتر؟ يارەبى خودا بەقسەت ھەموو
موسولمانىكى بكا.»

بەرامبەريان بۆ ھەلگرتنى ئىستكانە بەتالەكان ھات. تيشكى ھەتاو بە
دەرگادا وردە وردە خزابوھ ژوور، ھەتا سىچ چوار ھەنگاوان وھژوور كەوتبوو.
تارىكى لەبەر دەستى پاي كەربوو، خۆى لە سەرھوھى ديوەكەدا شارەبۆوھ.
گرمەى سمى بارگىنان نىزىك تر ببۆوھ، برايم ئىستكانى بەتالى بە دەستىكى
گرتبوو، ھاتە بەر دەرگا و چاوى دە پىگاي جەپان بېرى. تەپ و تۆز لە ژىر سمى
دوو بارگىنان ھەلدەستا، لە ئەوبەرھوبەرى پىگا بە ئاسپاي دەنیشتەوھ.
تفەنگيان ترووسكەى دەھات. پەلە ھەورىك لە ئاسمانى پشت سەريان ديار بوو.
دوور و نيزىكى قاوھخانە بوون. برايم ھاتەوھ ژوور. ئىستكانەكانى لە پەنا
سەماوھرەكە دانا، پەردەى ديوىكى چكۆلەى ھەلداوھ، سەرى بردە ژوور و لەگەل
ئايشىپى خىزانى سرت و خورتىكى كرد. مام خدر قونىچكە جگەرەكەى دەنيوان
دوو قامكى گرتبوو، سووتويەكى زۆر ئاورەكەى شارەبۆوھ، بۆ لاي لىوى ويشكى
برد و مژىكى توندى دىكەى لىدا.

«برايم! ئەو سوارانە كىن؟»

دووگەل باقە باقە وىپراى قسەى ھاتەدەر. برايم سەرى ھىناوھ ژوور،
پەردەكەى بەرداوھ وو بۆ لاي دەرگا چوو.

«وا بزائم ئىستىوار ئەكبەرى و گووروبان حوسىنى بن.»

تيشكى ھەتاو بە قەراغ لاق و لەتەرىدا نارىك دەھاتە ژوور. زرمە زرمىان
لەبەر دەرگاي قاوھخانە لەپرىكى نزم بۆوھ. پىرمەى ئەسپان ھاتە گوى.

«بەخىرەين. فەرموون دابەزن.»

دەنگى برايم كە لىيان چووبووھ پىش ھات.

«چايەكەم ھەر ئىستا دىم كەردووھ فەرموونە ژوور. ئەمن ولاخەكان

دەبەستمەوھ.»

مام خدر قونچكە سىغارەكەى خستە ژىرپى. بۆ يەك دەم ئاورەكەى گەشاوھ و
بە كالۆشەكەى پىپى پىخست. دووكەلىكى كز ھەتا چۆكى ھات و تەواو بوو.
ئىستىوار و گووروبان وھژوور كەوتن. شەپكەيان لە سەريان لا برد. يەك دوو
جاران لە رانىان دا و ھەرتكىان تەكاند؛ تۆز و غومالىك ساز بوو. بى سلاو

وہسہرہ وہی ژووری کہوتن و دانیشتن. جیرہ جیریک لہ کورسیکھی ہہستا. پۆلیک میس ہہ لفرین و زۆر زوو نیشتنہوہ. مام خدر و مراد کہ لہ بہریان ہہستابون بہ نارحہتی دانیشتنہوہ. ئیستیوار تفہنگی لہ پەناخۆی بہ کورسیکھ لہ لپہسارد و چاوی تیپرین!

«ھا، مام خدر ئەوہ بہو بہیانہ زووہی بۆ کوئ دەجن؟»

مام خدر لہ جیی خۆی جوولہ جوولیکی کرد و کوتی:

«دەچمە خانئ، مالہ حاج بایز، لہ بہر خاتری رەسوولی.»

ئستیوار بہ تەشەر کوتی: «دەچی بۆت بەردا؟»

قاقای لیڈا و بہ دواوی وی دا گووروبان حوسیئی پیکەنی. مام خدر سەری بەرداوە و چی نہ کوت. مراد ہہستیکی ناخۆش دایگرت. دەستیکی نادیار ئەوکی ریکدەکوشی. دەہەرہتی لاوی دابوو.

لاو و میرمنال و منال دلیان پاک و پوونہ، تەنیا جوانی دەبینن و بەس. دل نەرمە. نەخاراوہ. بۆیەش بہ بیستنی وشەییکی ناخۆش، تەشەرک، تانہیەک، ویکدی. سەبریکی کوتی: «مام خدر رۆژمان لی درەنگ دەبی.»

برایم ہاتەوہ ژوور، پووش و پەلاش بہ دەلینگی پاتۆلہ کە یەوہ لکابوو، ئیستیوار دوگمہی گیرفانی کراسەکەہی کردەوہ: پاکەتیکی سیغار دەرہینا و لہ گیرفانی شالوارەکەہی شەمچەبیک و کوتی:

«ئەنگۆ ہەر دەبی بہ شەپ شتوو لی حالی کەن.»

چاوی زیتی پیدایگێران. «پیتان وایە دنیا بی ساحەبە؟»

برایم خیرا دوو چای تیکرد و لہ پینشی دانان، «یاخوا بہ خیرین فەرموون، ئایشی!»

ئایشی! خیرابە، پیخۆری بیئە.»

مام خدر خۆی ویک ہیئابوو. لہ ناخی دلیوہ پی خۆش بوو برایمی بہ ہانا ہاتبوو. بہ ہیواشی دەستی دا گۆچانەکەہی و ہہستا سەر پی، بی ئەوہی ولامی ئیستیوار بداتەوہ بۆ لای برایم چوو.

«مام خدر برۆ لیی گہرئ میوانی خۆم بہ.»

«خودا راوەستاوت کا، چ تەوافەتی نییە.»

پارەى دا و بە كۆمە كۆم وەپېش كەوت ، لە بەر دەرگا مال ئاواييان كرد. و
وهدەر كەوتن. پۆلىك سىروو چۆلەكە لەسەر لكوپۆى دارە گويزەكان هەلفرېن ،
وەك دەيان پنى پەش و پۆر لە ئاسمانى سامال دا سوورپان. تىكرا لوورى
ئالودارى سوانەى قاووخانە بوون و جريوه جريويان ساز بوو.

ئايشى مەجوعمىك بە دەستەو هاتە ژوور ، بە پەلە بۆلايان چوو ،
بەخىر هاتنى كردن و لە پېشى دانان. چزە جزى هيلكەورپۆن خۆى داويشە نىو
قسان. لە نووكى پېو هەتا تۆقى سەر چاويان پىداگىرا ، چاويان زيتە زيتى بوو.
ئايشى هەستى پىكرد. خىرا گەراو دەو كەى خۆى. برايم خۆى گىژ كرىبوو تەنيا
نىو چاوانى هيندىك تىكنا بوو. ئىستيوار دەستى درىژ كرد مەجوعمەى كىشا
پېشى.

«ها! برايم دوينى شەو چەند نەفەر بوون؟»

برايم قاپىكى پر لە قەندى تازە شكاوى هينا: قەندانەكەى پر كرد؛ بە دەستى
راينتەكاند و سەرەكەى داناو.

«سى نەفەر بوون ، پىنج ولاغيشيان پىبوو ، چوارسەت تەمەنيان دامى.»

ئىستيوار پارۆكەى نيو تەواو هيشتەو و گوراندى: «چۆن سى نەفەر ، ئەدى
مىنە درىژ و وان؟»

برايم پەنگى بزركا و كوتى: «حەسەنە پەش دوينى شەو كوتى مىنە چى دىكە
بىرەدا نايەت. كوتويەتى بارانەش لەوەى دوا دەدم بە پاسگای بەردەقەلى.»
ئىستيوار پارۆكەى ساز كرد و دەنيو سى قامكە ئەستورەكانى دا رايگرت و بە
قىنەو كوتى: «جا زۆر باشە ، شەرته پەندىكيان بەسەر بىنم بۆ بابيان تەمبى
كەم.»

جريوهى بالندان لە كەمى دابوو. برايم و خىزانى لەبەر دەرگا پراوہستابوون؛
چاويان لە دواى سوارەكان رۆببوو. ئايشى وەرسوپراوہ ، كوتى: «ئەدى چيان نەدا
بە تۆ؟»

برايم ورتىكى ليوہات. ئەويش وەرسوپراوہ رووى دە تەويلەى كرد هەتا
دەرەكەى داخاتەوہ. ئايشى لەبەر خۆيەوہ پرتاندى و چۆوہ ژوور.

دوور و نيزيكي خانى بوون، تيرۆژى ههتاو وه پژوپۆى چنارى ئهوبهر
ئهوبهرى تاقه شهقامى شار كهوتبوو. پهلكى سهر چلووكيان سىي دهچۆوه. له
چوار لايهوه بانگى مزگهوتان بهرز بوو.

مام خدر لهبن لىوى ولامى دانهوه. به دوو سى كۆلانى تهسك و چۆلدا
تيپهريين. له حاندى دهركايهكى گهوره مام خدر گويدريژهكهى راگرت.
«هۆش، هۆش»

رووى له مراد كرد و كوتى: «ئيرهيه.»

مراد چاوى له دهركاكه برى. دهركوتهكهى به وينهى سهرى شير ساز كرابوو.
مام خدر دهستى بۆ برد و سى چوار جاران دهركهكهى كوتا. تاييكي كراوه و
كارداريكي پير بهرامبهريان راوهستا. سلاويان كرد.
«سهلامو عه لهيكوم!»

«عه لهيكهسهلام. براله حاجى بايز له ماله؟»

«بهلى له ماله، فهرموون!»

بهرييموونى كاردار گويدريژيان برده تهويله و دايانكرد. ديارى و شمهكيان له
پشتى هينا خوار. ئهوجار ههر به دواى ههمان كاردار چوونه ديويك و دانيشتن.
مام خدر تۆزيك پشتيندهكهى شل كردهوه. قودوولهى تووتنى له گيرفانى
پاتۆلى دهريينا و خهريكي تيكردنى سيغار بوو. مراد پشتى به ديواريوه دا و
چاوى به دهلاقهى گهورهى ژووريدا ده ههسار برى. دوو سى عافرهت و يهك دوو
كاردارى پياو دههاتن و دهچوون. مام خدر لهگهله هول مژ دوو سى جار لهسهه
يهك كۆخى، هينديك تووتن لهسهه كۆشى رژابوو، به بهرى دهستى تهكاندى.
رووى له مراد كرد و كوتى:

«وا ويدهچى حاجى ميوانى ههبن.»

مراد چاوى له ههوشه ههلبرى و ده مام خدرى برى. «ههلبهت!»

كارداره پيره هاته ژوور، دوو چاى لهسهه كهشهفيكى دانابوو قهندانيك له
پهنايان، له بهر دهستى دانان. مام خدر به ههلى زانى و كوتى:

«براله ئهري پينكوت ئيمه هاتووين؟»

«پهلهى مه كه ئيستا پي دهلييم، چهلى لهلاى ميوانانه.»

ھارەي ماشىنىك لەبەر دەرگا ھات. يەك دوو جار سىگنالى لىدا. كاردارىكى جھيل و كەلەگەت بە ھەلاتن بۆلای دەرگا چوو. مراد و مام خدر ھاتنە بەر دەلاقە و چاويان دە ھەوشە برى. جىيىكى ژاندرمەرى بە ھارە ھار و ھەژوور كەوت؛ پر بە ھەوشە ھارەي ھات و كوتوپر بىدەنگ بوو. ئەفسەرىكى شووش و باريك و سمىل تاشراو. دابەزى و بە دوای ویدا سەربازىكى كورته بالا ھاتە خوار و لە پشت سەرى سەروانى راوہستا. حاجى بايز بە پىكەنين بەرەوپىريان چوو. دوور و نىزىكى سەروانى ئامىزى كردهوہ. سەروانى دەباوہش گرت و پريمۆسى؛ ئەوجار و ھەيش خۆى دا و بەدەستى چەپى بۆلای پليكانەكانى رىنموونى كرد. مام خدر يەكبين قسەي دەكرد و مەوداي بىر كرنەوہى بە مراد نەدەدا. دەنگى قسە كرنى سەروان و حاجى بۆ ماوہيىكى لە حاند ژوورپى ئەوان بەرز بۆوہ و لە دوايە تەپە تەپى و ھەسەركەوتنيان لە پليكانان ھات و بەرەبەرە دەنگەكان نزم بوون. مراد ھاتەوہ سەر جىگاي ھەوہلى و دانىشتەوہ كوتى:

«مام خدر ئەوہ كىيە؟»

مام خدر ھەناسىكى ھەلكىشا و كوتى:

«جا چووزانم، كورم، بە ناشكورى نەبى كەس ناناسين، جا پياو و ھەكوو حاجى بايز نەبى چىيە؟ ھەتا ديومە ھەر لەگەل پياوى دەگەرە و ماقوول ھەلنىشتەوہ و رۆنىشتەوہ!»

لەگەل خۆى و مرادى درۆى دەكرد ھەرتكىشيان دەيانزانى. مراد زۆر جار، لە زمانى مام خدرى بىستبوو ئەودەم كە حاجى بايز قەرە بووہ و چ مۆچە و مەزرايىكى نەبوہ. دەم دەمە تەپەتەپى لاقى كاردارىك دەھات و نىوئوہ شەقەشەقى ئىستكان و كەلوپەلى دىكە دەھاتە گوپيان. بۆنى پلاووگۆشت خۆى بە ديوى ئەوانىش داكردبوو. كاردارە پىرە ھاتەوہ ژوور، مەجوعمەيەكى لەپىش دانان. ھەلمىكى كز لە چىشتەكە ھەلدەستا، ئىشتايان بزووت. پىش ئەوہى مام خدر قسان بكات كوتى: «پىمكوت، فەرمووى پىيان بلئى چەلى دانىشن، بانگان دەكەم.» مام خدر و مراد مەجوعمەيان ھىنا نىوہراستى خۆيان و دەستيان بە خواردن كرد. دوو سى پەلە ھەورى سىپى و ئەستور لە پشت دەلاقە را ديار بوون، نىسىيان نىوہى ھەوشەي داگرتبوو بەرەبەرە پەرەيان دەساند و روو بە

په نجره ده هاتنه پيش، كارداره جيئله كه هاته ژوور و پرووی ده مام خدر كرد و
كوتی: «حاجی ئاغا ده فهرمووی بیڼ.»

مام خدر دهستی له ههر د قایم كرد و ههستا سه ریږ. گۆچانه كهی له
قولینچکی دیوه كه هه لگرت و به كۆمه كۆم وه پيش مراد كهوت و به رهو دیوه خان
وه سه ر قالدردمان كهوت. سلاویان كرد و له په نای یه كتر له بهر دهر كه پراوهستان.

حاجی ولامی دانه وه و كوتی: «به خیری مام خدر! به خیری كوره!»

مام خدر برپك خوی قیت كرد و كوتی: «خودا عافوت كا حاجی ئاغا!»

مرادیش له ولامی دا كوتی: «خودا سلامهتت كا حاجی ئاغا!»

سه روان له سه ره وهی هه ژان پالی به دوو سه نیری گه و ره و ئه ستور دابوو،
له پشت سه ری به دیوارپوه وینهی جیئلی شا به بهرگی ئه فسه ریوه
هه لاهه سربابوو، زهردهی له كه ناری لیوی دا قه تیس مابوو. له خواره وهی
سه روان كابراییه کی و رگن و سه رتاس پالی دابوو و لوولهی قه ننهی به دهسته وه
چاوی تی بریبوون. حاجی بایز پرووی وهر سو وپرانده وه لای سه روان و گوتی:
«سه روان باكوویی! ئه وهی باسم بۆ ده كردی ئه وه یه.»

مام خدر خوی زۆرتر كۆم كرده وه، ورتیكی له بن لیوی هات، چاوی زووزوو
له سه ر ده می حاجی بایزی بۆ لای سه روانی و له سه رپا بۆ لای حاجی ده گه پرا.

«پیاویكی فه قیره، هه ر ئه و تاقه كورهی به دهسته وه ماوه، ئه گه ر ئیزنت

له سه ر بی، تكای بۆ بكه م، ئه و جاری لی خۆش بن.»

مام خدر چاوی بی قوچاندن ده زاری سه روان بری و چاوه روانی ولامی ماوه.

سه روان كوتی:

«ئه و جار له بهر خاتری تۆ لیی خۆش ده بم، چه لیكی دیکه كوئخا شكایه تی

لیی هه بی هیچ تكایه کی قه بوول ناكه م!»

مام خدر به كۆمه كۆم و به دوعا كردن بۆ ماچ كردنی دهستی حاجی و سه روانی
چۆه پيش، حاجی بزیکي له سه ر لیوی دیار بوو كوتی: «برۆ مام خدر ئه وهی
ناوی، قه دهریکي دیکه وهره ببیه وه له گه ل خۆت و پيشی بلی ئه و جار به هیچ

جۆریكی له قسهی كوئخا دهر نه چیت.»

سه روان كوتی: ئه دی ئه و كوردكییه؟

حاجى كوتى: «ئەو كوپى مەھمەد راوچىيە، يەكە راوچى و شوين ھەلگىرى ئەو مەلبەندەيە!»

«وەرە پېشى كورە بزىنم بابت چۆنە؟ بىستومە ناسازە.»
مراد دوو ھەنگاۋ چۆ پېش و لە پەنا مام خدر راوھستا و كوتى: «چاكترە حاجى ئاغا، دوعاچىتە.»

حاجى كوتى: «ھەلبەت ئەتۆي لە بابەت نىو نووسىنى ھەج نارىۋە، پىيى بلئى حاجى سالە باسى كر دۋە، نىوم نووسىۋە.»
«بە چاۋان حاجى ئاغا.»

سەروان لەبەرى پى ھەتا تۆقى سەرى چاۋ لىكرد. چۆارشانە و پتەو، سىنگى بريك بۆلای پېشى دەرىپە پىۋو، بالای نە زۆر بليند و نە زۆر نەۋى، خەتى سىمىلى نەرم و رەش كىشراۋو، كەپۆى خىر و چكۆلە، گۆنای ھىندىك دەرىپە پىۋون. بەشىك لە مووى خورمايى رەنگ لە ژىر سەركلاۋەكەى ھاتبۋونە دەر، چاۋەكانى نەتدەزانى چىان تىدايە، مەند و قوۋل.

(۳)

له پر ئاسمان ویکدههات. بۆر دهچووه. ههورهکان له چهند سووچهوه
هیرشيان دینا. پالیان وه پالی یهک دهدا. به جارى ئاسمان رهش دادهگهرا.
ههتاوی کز نوقم دهبوو. ههور دهیانگرماند، شریخه و هۆریان دونیای
دهلهرزاند. رهشه بای پاییز وهک گورگی برسی به لووره لوور له شاخی را بهرهو
دهشت و ئاوییان خۆی داویشت و شیت و هار جهستهی دارانی رادهژاند. ههزاران
گهلاى زهره و سوور و نارنجی دادهپرووزقاند و له ژیر پیی خۆی دهنان و
تیدهپهپی. ئهوجار ریژنه و لیژمه ولاتی دادهگرت. ئاسمان دهگریا. ماوهیهک
دوايه ههور گهوال گهوال به سینگی دا رادهخوشین. ههتاوی کز جاریکی تر
وهديهات. چیا و بهرد و دار و دوهون دهرهوشانهوه. پاییز هاتبووا!

له دوورهوه دهنگی سهوهپیک دی. تهزوویهکی سارد به لهشی دادی و دهپوا.
له پهنا دیواری ماله کوخا سهه ههلدینی، خهرمانهی مانگ سرنجی رادهکیشی
و دهیباته دنیایکی سحرای، ئهستیره له دوورهوه، زۆر له دوورهوه ترووکه
ترووکیانه. ئاسمان ئهوشۆ یهکجار بلینده! نیگای تیدا ون دهبی. کۆلانی تهسک و
باریکی ماله هیرۆ روون تر له شهوانی پیئشوویه. سهردادهخاتهوه. ئهوسهه
ئهوسههری کۆلانهکه چاو لیدهکا، کهس به دیارهوه نییه. سريلهی کهلینی دیواران
سرته سرتیانه. دوو سی ههنگاوان ههلدینی و له پهنا دهرگیهک راوهدهستی.
بریکی دیکه خۆ ویکدینی. ههست رادهگری و گوئی به دهرکهیهوه دهئی، هیچ
دهنگیک نایه. دیسان چاو ده ئاسمان دهپری؛ پهله ههوریکی ئهستور، نهرم
نهرم بهرهو مانگ دهچیته پیئ، رادهکیشری، وهک جادوو کرابی چاوی له مانگ
برپوه؛ دهخزیته پیئ، دی له دهوری هالی. شهو و تهنیایی قۆلبهستی دهکن.

خشپه خشپیک دی؛ دلی به گرمه لیدهدا. جیره یه کی سه بر له ده رگا دی؛ به حال که لینیک ده کریته وه.

«هیرو! هیرو! نه توی؟»

هه وره که بیس چاوی مانگی به رداوه. قامکیان چون ده بال یه که وه. گهرما ده له شیان گه پراوه. ترس و نهوین ده شه پدان. گهرما و سه رما لیکراساون.

نهوین مزه؛ نهوینی راسته قینه تیکه لای تام و به رامی دژ به یه کتره. نهوین بیکه وه بیان دنوو سینی. ده بنه یه که؛ لیکده هالین. ماری عاشقه و ماشقنه، ترس دوریان ده خاتنه وه، لیکیان هه لده بری. ترس له داهاتوو، له ده میکی دی، له کوژانه وهی چوله چرای مانگ و نه ستیران، له کوژتایی شهو، هیرو سه ری توند به سینگی وه نووساندوه، چاوی گه شی لیکناون. ته نیا بوته هه ست و بهس، دور له دنیا، دور له مروژف، دور له هه موو شتیک و نزیک له نهوین. مراد سه ری به رداوه ته وه سه سه ری، عه تری که زیه کانی هیرو بوونه پشو و هه ناسه و خو به سینگ دی داده کهن. هه ناسه بیان تیکه له. چاویان نوقمی چاوی یه کتره، دوویان رهش رهش وهک شهو! دوویان شین شین وهک ئاسمان!

«هیرو گیان! چه ندوم خوش دهوی، تو خودا بلتی که نگی پیک بگهین؟»

هیرو هه ناسه هه لده کیشی «مراد گیان! خوشه ویستم! نازانم به خودای،

نه منیش وه خته شیته بم، مراد گیان زور ده ترسم.»

تریفه ی مانگه له تنوکیک نه سرینی که نار چاوی داده له ریته وه، مراد توند به خو یه وه ده کوشی و بیده نگ چاو ده ئاسمانی پر له نه ستیره ده بری.

«مراد! وهره با سبچه یینی هه لئین؛ به خودای بچی هه رجییه کی ره گه لت

ده که وم.»

هیرو سه ری هه لیناوه و چاوی ده چاوی بریوه. مراد ده ست به پرچی دادینی و

ده لی:

«هیرو گیان! چه لی ناکری هه لئین؛ نهوچه له شه دنیرمه سه رت، به لکوو

جی به جی بی، چه جی به وهی نه بی؛ جا نه گهر هه ر نهی دامی هه لته گرم.»

هیرو هه ناسیکی هه لده کیشی و سه ری به رده داته وه.

«بو بام ناناسی؟ نه گهر شتیکی کوت هه ر نه وه یه! به ته مایه به ژنم بدا! به

خودای ده ترسم ئاخریش هه روا بکا!»

ئەستىرەيەك لە سووچىكى ئاسمان راخوشى ماوہيەكى كەم شوينى لى
بەجى ما .

«ھىرۆ گيان! دەزانم ، ئەمىش بابت دەناسم ، بەلام ئىستا ناكرى . با بابىشم
يەكجارى لە حەج بىتەوہ ئەودەم تەگبىرىكى دەكەين .»

«مراد گيان! كەيفى خۆتە ، خۆ بە خوداى بىتوو بەژنم بىدا دەسبەجى خۆم
دەكوژم ، ئەمن سويندم بۆ تۆ خۆاردوہ .»

مراد توند توند بە خۆيەوہ لكاند . «ھىرۆ! ھىرۆ!»

دەنگى كوئىخاى بوو وەخۆى ھىنانەوہ!

«مراد برۆ بابم ھات .»

مراد لىى جيا بۆوہ و سەبرىكى كوتى : «سبەھىنى لە داوہتى مالا كاك پەحىم
دەتبىنمەوہ .»

ماوہيەك دوایە ھەر كامە لەسەر جىى خۆى پاكشابوو ، بە دەلاقەى دا چاويان
دە ئاسمانى پر لە ئەستىرە برىبوو . لەسەر زەوى خەيال و ئەوين دا دارى
ھىوايان دەچەقاند . تەنيا زرمە زرمى سمى بارگىنان بۆ چەند ساتان لە دنىاي
پەنگامەى خەيال دوورى خستەوہ .

(۴)

ئاسمان ساو و بى خەوش بەسەر ئاوايى دا كسابوو. ھەتاوى سەخى باوھش باوھش تيشكى خستبوه سەر زەوى.

بادىناوى لىر قە لىر قى قۇناغە رىيەك دەپۆيى. پۆل پۆل قاز و مراوى پەنگاوپرەنگ، سىي، بۆر، بەلەك، بۆرچىل لە كەنارەكانى بلاو ببوونەوھ.

ھەوشەي مالا كاك پەھىم لەبەر ھەشىمەت جەمەي دەھات. كىژ و كوپ، پىروللو دەست لە دەستى يەكتر ھەلدەپەرىن. بى ماندوو بوون و پشوو دان. بزەيان دەھاتە سەر لىو. خوناو كە لە نىچاوانيان رىچكەي دەبەست. گەرم دادەھاتن، دەستيان ئارەقەي دەكرد، قامكيان ھەلدەخلىسكا و ديسان پەنجەيان لىك قايم دەكرد و گەرىكى دىكە، بە ھەواي دەھۆل و زۆرنا، بە ھەواي ئاھەنگى دلىان دەسووران. سەربانى مالىان پر لە ژن و منال بوو. لە گويسوانەي بانەكان ھاتبوونە پىش. بۆنى گەرمەنان، بۆنى پلاوگۆشت و بۆنى عەتر و مىخەكان جەپانيان پر كرىبوو. مەجوعمە بە رىز دەھاتنە دەر، دەستاو دەست دەپۆيشتن و لە پىش مىوانان دادەندران، مراد و ھىرۆش وىراي ئەوانەي دى دەھات و چۆ دابوون، دووراودوور يەكترىان بە چاودەنگاوت. بزە دەھاتە سەر لىويان، ھەر ھەلىك ھەلكەوتبا تىكەلى ھەلپەرىن دەبوون و دەست دەنىو دەست يەكتردا زرمەيان لە ھەرد دىنا. لە ھەرتك دىوى مالا زاوا جەماعەت رىزاورىز دانىشتبون، لە سەرەھەي ھەمۆان مەلا محمود و كويخا بوون. بابى زاوا جەمىنى نەبوو، يەك بىن لە ژوورىرا بۆ ھەوشە و لەوىرا بۆ سەربانى ھاتوچۆي دەكرد، ھەر تاواناتاوىكى شتىكى بە لاوھەكان دەكوت، يان ھەراي عافرەتتىكى دەكرد، ئەوجار خىرا بەرەوپىرى مىوانان دەچوو پائىنازى دەكردن. ھەراھەراي منالان بەرز بۆوھ، جەماوەر چاويان بۆ لاي ئەو سەرى كۆلانى پاكىشرا، دەھۆل كوت بە كەيفى خۆي كوتاي و زوورناچىكەش پر بە گووپى

تییووړاندا! محممه د چاوهش پر به زاری تییهه لکرد. بووک لهسه و لاغیکسی
رهش دهنیو جه غزی خه لکی دا دهاته پیشی. سه رکیش به دهستی چه پ منالانی
له بهر سمی بارگینان لاده دا. ته پ و تۆزی داوت ولاتی داگرت. کاک ره حیم و
خیزانی به په له په ل چه ند مستیان نوقل و قه ره پوول هه لاویشته. قریوه قریو و
هه راهه رای منالان دهنگی محممه د چاوهشی شارده وه. ئەحمه د رانکو و چوغه ی
سوورگوئز له بهر دا به ره و پیری بووک چوو. له پر زریکک ولاتی تاساند. خه لک
سه ریان سوورما؛ گئژ و ور مانه وه. له و سه ری کۆلان را دوو ته پر م له سه ر پشته
دوو ئیستران شوړ ببوونه وه! داوت شیوا. کیژ و کور، پیر و لاو و منال شپرزه و
سه ر لی شیواو غاریان دا! پرۆوی ژنان، خو برینه وه و پچرینه وهی کیژان،
داوتی به یه کجاری تیک دا! مینه دریژ و په رحمانی برازای هاتبوونه داوتی! هه ی
رۆ هه ی رۆ!

(۵)

قەندیل ئەسپىكى رەسەن بوو ھەستابوھ سەر پىن! يال و پژی، سپی سپی شۆر
ببوونەوھ. سەرھتای قەوسى پاييز بوو.

حاجى محەممەد سلاوى نوپژی داوھ: بەرى دەستى روو دە ئاسمان و ھىندىكى
دوئا کرد. ھەرتک دەستى بە دەم وچاوى دا ھىنا، ھەستا و بەرمالى خپ کردەوھ.
ھەلم باقە باقە بە دەم و لووتى سەماوەرەكە دا دەھاتە دەر. چادانە زەرەدە
رووکیشە كەى ھىنا پيش و كەوچكىكى چا تىکرد. عەترى چای دەژوورى گەرا.
مراد كەول بە دستەوھ وەژوور كەوت.

«سەلام!»

«وھەلئىكەسەلام!»

لە ناوھراست ژوور كەولەكەى راخست و چۆ دەر. حاجى دوو چای لەخورىنى
خواردەوھ، مراد نورديك نان لەسەر دەست و پيالەيەك پەنير ھاتەوھ ژوور.
حاجى كوتى:

« بەدايكت بلئ پيچە تازەكەم بۆ بىنى، دەچمە مالاھ كوچا.»

ھاتە قەراغ كەولەكە، بىسمىلاى كرد و پەنجەيەكى نان لئ کردەوھ.

« باشە بابە گيان .»

رەنگى ھىناو برد. قسەكەى دىنا سەر زمان و دەگىراوھ. حاجى ھەستى كرد!
چى نەكوت. برىكى پەنير دەنيو نانەكەى ناو بۆلاى زارى برد. مراد چای بۆ
تىكردو لەبەر دەستى دانا. ئەوچار چۆوھ دەر. بۆلاى مدبەقى چوو. بۆنى گەرمە
نان مەند و قورس دە ھەسارىيان دا راوھستابوو. چوارپى بۆرەكەيان لەوسەرى

حەوشە را بە کلکە سووتە بۆلای ھات؛ لەبۆزی بۆلای لاقی درێژ کرد و بە نوزەنووژ دستەکانی لە ھەرز و کالۆشی مرادی دەخست.

« چخە ، چخە »

لەخۆی بڕیک دوور خستەوہ. خات زارا دەسمالی سپی لە دەم و لووتی ھالاندبوو ، ئەنگووتکی پان دەکردەوہ ، خێرا خێرا تیرۆکی بەسەر دادەھێنان ، لەسەر رڤیئەدی بۆری بەر دەستی درێژی دەکردن و ئەوجار بە تەواوی ھیزی شان وپیلی بە تەندووژیوہی دەدان. ھاتە بەرامبەری لەوبەری تەندووژی ھەلتروشکا ، ئاورینگ جار جار لەبنی تەندووژ ھەلدەستان. ماوہیەک ھەروا لە دایکی روانی ئاخوین نانیشی لێ کردەوہ و سەری تەندووژکەھی نایەوہ ، دەستمالی لە دەموجاوە کردەوہ ، کۆشی تەکاند. بۆنی نانی سووتاو و گەرمەتەندووژ دەھات.

«بابم دەلێ پێچە تازەکەھی بۆ بەری دەچیتە مالاہ کوێخا.»

دوای کوتنی کوێخا سەری بەرداوە ، خات زارا کوتی:

«نانی خوارد؟»

مراد سەری ھەلێنا و چاوی دەچاوە چکۆلە پەشەکانی بڕی.

«ئەوہ خەریکە.»

دیسان سەری لەبەر خۆی ناوہ. خات زارا دەستی بە ئەژنۆی گرت و ھەستا سەرپێ ، ھاتە پەنای دانیشت. دەستی دەنیو دەستی کزی خۆی گرت. مراد سەری ھەلێری.

«کورم بۆ وا ماتێ؟ خۆ پردت لێ نەپووخواوہ. خودا گەورەییە. دوینی شەویش پێمکوت. قەولی دا ھەر ئەو شەوانە بۆت پچیتەوہ خوازبینی. دە ھەستە دەی کورپی خۆم بی ، وا بە ماتێ دامەنیشە.»

پێکەوہ ھاتنە دەر و خات زارا بەرەو ژووژ و مرادیش بۆ لای تەویلە وەرپێ کەوت.

ھەتاو ، تالوتل وەسەر شانی زاواکیو کەوتبوو ، جەغەتەھی سەھۆلی کۆلانانی دەشکاند. پۆلە قازی سپی و بۆر بە ھەراوھووریا لە بەرپێیان لادەچوون ، سێ چوار جار بالیان لیکدەدا و دەیانبەستەوہ. تیکرا وەر دەسووران و مل و دندووکیان بۆلای درێژ دەکرد. سەگی بەرەلا لەو سەر ئەو سەری کۆلان دەھاتن و

دەچوون. تاقمىك له دىھاتىكان بەرەو گووند يا شار وەرى كەوتىبون. دەرگای ماله كويخا گالە درابوو. سى جار كوتای و چاوەروان ماوه بۆرە و بارپەى پەلەوەر له هەموو لایەكەو دەهات. دەنگى كويخای گوئى لى بوو.

«ھىرۆ! ھىرۆ! كچى غاردە له دەرگا دەدەن.»

دەرگەى كردەو؛ چاوى بە حاجى محەممەد كەوت. لەپرىكى رەنگى گۆرا.

«سلاو مامە حاجى.»

«عە لەيكەسەلام، چۆنى كچم؟ كويخا له ماله؟»

«بەلى مامە حاجى، فەرموون!»

لەبەر دەرگا لاچوو رىي بۆ كردەو، «ئامۆژن چۆنە؟»

هەستى بە توند توند لىدانى دللى خۆى كرد. دەيهەويست له مراديش بپرسى

گىراپەو.

«رووت سپى بى كچم، زۆر چاكە.»

«ھىرو! كىيە پۆلە؟»

حاجى پيش ھىرۆ ولامى داو، «كويخا لەمالى؟»

«فەرموو حاجى.»

بەرەو پىرى ھاتبۆە سەر ھەيوان. چوونە ژوور و ھىرۆش بەدوايان دا ھاتەو دەيوەكەى دىكە. بەرەو رووى يەكتر پاليان بە دوو سەنيرى گەورەو دا. ھىرۆ دوو چاى لەسەر كەشەفيك دانابوو ھاتە ژوور.

«بەخىر بى مامە حاجى.»

«بە مراد بى كچم.»

لەبەرى پىرا ھەتا تۆقى سەر تىھەلروانى و بزىكى ھاتە قەراغ لىوى. كويخا ھەستى پىكرد، نىوچاوانى ھىندىك تىكنا و حاجى دەقسان گرت.

«بەخىرى حاجى، لەگەل چاويئيشەكەت چۆنى؟»

ھىرۆ خانومان چوو دەر.

«خودا سلا مەتت كا، كويخا چاترم، چەل چەلە چلان دەدا دەنا ژانى شكاو.»

«دەى چاك دەبى ئىشاللا.»

تىشكى رۆژ بە پەنجەرە چۆرتايەكەدا خۆى دەژوورى ھاويشتبوو، خۆى لەسەر چوار بەشى چكۆلەى مافوورە سوورەكە پان كرەبوو، كويخا دەستى بە

پدینی داھینا. ماوہیہ کی کورت بی ئوہی قسیکی بکا چاوی دە هیرووی بری کہ بو بردنہوی ئیستکانہ بہتالکان ہاتبووہ ژوور. پیچی سہری کردہوہ ، ناقیلہ سپی و خاوینہکھی لابرڈ. تووکی سپی کہ تازہ سہریان وەدەر نابووہ وەدیار کہوتن. پیچہکھی ریکوپیٹ کردہوہ و لەسہری بہستہوہ.

«حاجی! زور زور بہخیری.»

بہ چاوی ہیرووی ہہتا دەرکہ بہری کرد.

«دەزانی لەبەر چی لەدووتم نارد؟»

حاجی دەستی لە گیرفانی پاتولہکھی نا و دەسحییکی دریزی قہزوانی دەرہینا. مەلاکھی دیتہوہ. بہ دوو قامکی شادہوگہورہی دەستی بہ گہراندنی دەسحیبہکھی کرد.

«خیرہ ئیشاللا.»

«ہەر خیرہ. ہہوہل ئوہیہ ئوورؤ و سپیکی مودیرمان بو دیت ، جا لەبەر خاتری ئوہی قوتابخانہمان نیہ ، ئہگەر ئیزنت لەسەر بی دەرسہکھی ہەر لە مزگہوتی بلای و شہوانہش بیتہوہ مالہ تو ، چونکینی وەتاغی زیادیشت ہہیہ ، دووہمینیشی کچت دەمالی دا نیہ.»

«کوئخا گیان! خو بوخوت دەزانی ئەمن لە حاستہ تو سیحہب مال نیم.»

کوئخا ہہرای کچہکھی کرد: «ہیرو! کچم ئوہ لە کووی بو چای ناھینی؟»

«لە کووی را دی؟»

«ئەو جورہی بزائم خەلکی سابلایغیہ.»

«دەوی زور باشہ ، ہەر بچمہوہ بہ زارای دەلیم دیویکی بو خاوین کاتہوہ.»

تیشکی ہہتاو بہرہبەرہ زورتر لەسەر مافوورہ خووی پان دەرکرد و دہخزا پیئش. ہیرو دوو چای دیکھی ہینا؛ گورج و گول داینا و گہراوہ.

«حاجی مہسەلہی دووہم لەبابەت ئو پارچہ زہویہی خرسووتمانانہ. پیم

خوشہ بہ خوشی بیدہنی و ئاویکی بہو ئاورہی داکن.»

حاجی دەستی لە گہراندنی دەسحیبہکھی ہلگرت ، بروی ہیندیک تیکنا و ہات

ولامی بداتہوہ ، کوئخا دیسان ہلیدیہ:

«حاجی سہبر کہ قسہ کہم تہواو بی جا لە پاشان چت پی خوشہ بیل.»

(۶)

هه‌وری بۆر گه‌وال گه‌وال ده‌باوه‌ش ئاسمان ده‌خزان و پييش چاوی پۆژيان ده‌گرت. هه‌تاوی پاييزی خۆی له‌ده‌ستيان راده‌پسکاند. و ماوه‌یه‌کی تر چاوی له‌ زه‌وی ده‌بپی، هه‌تا به‌یه‌کجاری له‌هه‌موو لایه‌که‌وه‌ لپی وهرده‌هاتن و تییان دا نوقم ده‌بوو. بای سارد و زاویته له‌چیا را به‌گژه‌گژه‌ده‌هاته‌ خوار، لک‌وپۆپی دار و ده‌وه‌نی راده‌ژاند. باوه‌شیک گه‌لای ویشک هه‌لاتووی ده‌رفاند و خوولی پی‌ده‌دان ئه‌وجار بی بزه‌یانه‌ به‌سه‌ر ته‌رمیان دا تی‌ده‌په‌ری.

زه‌وی و زار چۆل‌وهۆل ببوون. جارجار قه‌لیک له‌ سووچی ئاسمان ده‌یفراند و دیسان ولات بی‌ده‌نگ ده‌بۆوه.

جه‌مه‌دانه‌که‌ی دا به‌ ده‌سته‌که‌ی دی، چاوی له‌ ئاسمان بپی، په‌راویزی گه‌والی‌کی به‌ پاشین تیشکی پۆژ زه‌رد هه‌لگه‌رابوو. تاپۆی قه‌ندیلی ده‌نیو ته‌پ و مژدا دیار بوو. باوی هه‌نگاوی خۆشتر کرد. رپی به‌رامبه‌ری وه‌ک سه‌ره‌ماریکی بۆر دريژ ببوو. دووراو‌دوور قاوه‌خانه‌ی هاته‌ به‌رچاو. دووکه‌لیکی ئامال‌شین له‌ سه‌ربانی هه‌ل‌ده‌ستا، به‌ده‌ست کزه‌بای سه‌ر له‌ ئیواره‌ ل‌وولی ده‌خۆارد، وه‌ک خه‌یالیکی ئالۆز پ‌ووی له‌ هه‌موو لایه‌ک ده‌کرد و تی‌که‌لی ئاسمان ده‌بۆوه. بزیکي هاتی و دیسان هه‌نگاوی خۆشتر کرد. له‌ حاند ته‌ویله‌که‌ پر مه‌ی ئه‌سه‌پیک هات. چیو و لکی ویشکی داره‌گو‌یزان له‌ ژیر پیی قرچه‌ قرحیان بوو. هاته‌ به‌ر ده‌رگای قاوه‌خانه‌که‌، بریک راه‌ه‌ستا، ماوه‌یه‌کی خایاند چاوی خووی به‌ تاریکی گرت. سل‌اوی کرد، په‌رده‌ی ژووره‌ چکۆله‌که‌ لادرا و عافره‌تی‌ک هاته‌ ده‌ر.

«عه‌لیکه‌ سه‌لام، به‌خیری پی فه‌رموو.»

سمایل دوو هه‌نگاو چۆ پييش‌تر، چاوی به‌و سه‌ر ئه‌و سه‌ری قاوه‌خانه‌ی داگی‌را، شه‌به‌قی ئاوری کووره‌ی له‌سه‌ر دیوار و شمه‌کی ژوروی ده‌له‌رزاهه‌.

«سو‌پاست ده‌که‌م، براژن چاتان هه‌یه‌؟»

«ئەرىۋەللا بىرالە فەرموو دانىشە ئەوۋە بۆت دېنم.»

سمائل جەمەدانەكەي لە پەنا لاقى دانا و لەسەر كورسىلىكى نىزىك كوورەي دانىشت. ئايشى توندوتۆل دەھات و دەچوو، دەچووۋە ژوورەكە و شتىكى دينا و دەھاتەوۋە لاي سەماوەرەكە. وردە وردە شمەكى وردە و چكۆلەي ژووريش دياريان دەكرد. ئايشى چايەكى لەبەر دەستى دانا. «فەرموو.»

«سوپاس، ئەدى براژن بۇ بەتەنئى، پياوۋەكەت لە كوئيە؟»

«ئەوۋە لە پشت قاوۋەخانەي خەرىكى دار شكاندەنە. ھەر ئىستا پەيدا دەبىتەوۋە.»
دەنگى نزمى كەوان لە ژوورەكەي دىكەرا دەھات. چايىكى دى بۇ تىكرەد و بۆي ھينا و چووۋە دەرەوۋەي قاوۋەخانە. دەنگەدەنگى پياوۋىك كە دەيدۋاندەھات. ماوۋەيەك دوايە تارمايەك لەبەر دەرگاي قاوۋەخانە پەيدا بوو. بۇ دەمىك ديوەكەي تاريكتر كرىد.

«ماندوو نەبى كاكە.»

«بەخىرئى، بۇ خۆت ماندوو نەبى.»

باوۋەشېك دارى لە پەنا كوورەكەي ھەلرشت، دەرگاي كرىدەوۋە دوو كۆلكەي خۆاروخىچى تىھاويشت و دايخستەوۋە. ھاتە بەرامبەرى و دانىشت.

«ياخودا بەخىرئى، خەلكى كوئي كاكە گيان؟»

«خەلكى سابلاغىم.»

«ئەدى ئەوۋە بۇ كوئ دەچى؟»

دووكەلئىكى كز بە كەلئىنى كوورەكەي دا دەھاتە دەر. لىرپە لىرپە كوورەي ساز بوو. شەبەقى ئاورەكەي زۆرتەر ببوو و تاوناتاويكى چاوى رەش و گەشى سماعيل لەبەرى دەروشانەوۋە.

«دەچمە جەپانى.»

«چۆنە دەچى؟»

ھەستابوۋە سەپى و دەستى بۇ ئىستكانە بەتالەكەي درىژ كرىدبوو.

«ئەمن مامۇستام بىريار وايە ئەو سال لەوئ دەرسى بلىم.»

خوپەي چا كە برايم دەئىستىكانى كرىد ھەستىكى خۆشى دا بە سماعيل.

«ھەر بەخىرئى.»

چايەكەي لەپيش دەستی دانا، يەكيشی بۆ خۆی دانا و لەجی ئەوه لى
رۆنیشت.

كۆلكەكان بە چاكي گريان گرتبوو، بەشيك لەكوره كەيان سوور
هەلگيرابوو. برايم چاوی لەسەر سمايلى هەلنەدەگرت. دوو برۆی رەش و
پەيوەست، جووتيك چاوی رەش و گەش، كەپۆيەكي چكۆلە و خشپیلانە و
سميلىكي باريك، نىگارەى لاوانى حەقايەتى كۆنى دەخستەوه بىرى مرۆف.
«زۆرم ماوه بگەم؟»

برايم راجلەكى. «ئەگەر خۆش برۆی رەنگە بۆ بانگى شيوان بگەيەى.»
دوندی چيا بەرزەكان دە ئابلۆقەى هەوراندا ون بيوون. تەنيا قەندیل بوو كە
دەروەستى نەهاتبوون و سەرى لە نيويان هەلبرييوو. قۆچاغ و بە پىملى ريگای
گرتبو بەر. هەژگەل و پى و پووشى قەراغ ريگا بە داويىنى باى هەلدەرپوسكان؛
جوولە جووليان تيدەكەوت، چەند گەزى لەگەل دەرويشتن، گىژوور داوينيان
بەردەدا؛ رۆدەبوونە دەلینگی پاتۆلى سمايل و پيوەى دەنووسان. هاشە هاشى
باديناوى لە دوورەوه دەهات. دەماريكي شين و ئەستور بوو بە سەر باسكى
زەوى دا كيشرابوو. هەزاران گەز و بى و چنار لەو بەرەوبەرى تىكەهالابوون؛
نيسيى كيوى بليند و دارستانى چروپ كەوتبوونە سەرى. تاريكى و تارمايى
كەمكەم بەسەر ولاتى داكشا.

لە دوورەوه كزە كزى تاق و لۆق چرايەك ديارى دەكرد. دەنگى بانگى مزگەوت
لە دىي وەدەر كەوت و گەيشتە سمايل. شەكەت و ماندوو گەيبۆ قەراغ دىي.
پيرىژنيك لەبەر مالىكى راوەستابوو، كەزىهەكانى لە ژير دەسمال وەدەر
كەوتبوون، نيوەراستيان سىي و ئەوبەر ئەوبەريان ئىستاش رەنگى خەنەى پيوە
مابوو، سلاوى لى ئەستاندەوه.

«و دەليكەسەلام و رەحمەتوللا، «ماندوو نەبى كورم.»

«سلامەت بى دايە گيان! مالە كوئخاى لە كۆيە؟»

دەستى ويشك و لاوازی هەلينا و ئاماژەى بە ئاخري كۆلانەكە كرد و كوتى:

«هەر ئەبەو كۆلانە دا برۆ لە مزگەوتى تىپەرە يەكسەر دەگەيەى. ئىستا

بۆخۆشى لە مزگەوتىيە.»

«زۆر سپاس دايەگيان.»

گاران بەرامبەرى دەھاتن: بۆرە بۆریان ھەموو دىيى داگرتبوو. دەرگای مالان کرابوونەو. لەھاند ھەر مالەى دەستەيەک لە گارانئ جيا دەبوونەو، گايەکان ھىدى و لەسەرھۆ و گۆيلکەکان توند و بە پەلە خۆيان بە ھەوشە دادەکرد، کيژگەل سىئ و چۆار چۆار بە پەناى دا دەرويشتن، گۆزەيەک لەسەر شان يان سەتليک لە قوئل لەھاستى وى لە قەستى نيوچاوانيان تيکدەنا و بيەدنگ دەبوون. ھەر ليى تيەدەپەريئ تريفەيان لئ دەھات. تاقمیک پياوى بە تەمەن لەبەر دەرگای مزگەوت ڤاوەستابوون. مەندیلی مەلا مەحمود دەتارمايى سەرى شەودا لە چاوانى دەدا. بە دەنگيکى بەرز سلاوى کرد. تيکرا ولاميان داوہ و يەک بە يەک بەخيز ھاتنيان کرد.

«بەخيزي!»

«ماندوو نەبى.»

«سوپاسو دەکەم، ئەمن مامۆستاي ئيرەم.»

کويخا و پياوھکان دەنيو خۆيان گرت و برديانە مزگەوتى. کورەبيکى دارى گەورە لە نيوەپاستى ژوورى دانرابوو. سى چۆار مافورەى کۆن و تاوسوتوو راخراپوون، دوو سى بەرمالى تازە و نوئ لە نزيک ميحراب پان کرابوونەو. دوو چرای گرسۆز لەسەر ليوارى دەلاقە و تاقەى ئەوبەرى ژوورى دانرابوو. نزيک نيو سەعاتان دەوريان داو دوانديان. پاشان شان بە شانى حاجى محەممەد بە کۆلانى تاريک و باريکى جەپان دا بەرەو مال ڤويشتن. ئەوى شەو ھەتا دەرەنگانيک مالە حاجى محەممەد ڤر لە ميوان بوو. ديوە گەورەکەيان بە دووکەلى سيغاران ئاخراپو. مراد و يەک دوو لاوى ديکە خيرا خيرا چايان ديئا و پييان رادەگەيشتن. ئاخري شەو تاق تاق و دوو دوو وەدەرکەوتن و بەجيان ھيشتن.

دەستە ھەورى بۆر و چلکن لە حاند مانگى ليک ھەلۆشان، ئەستيرە ترووکەيان ساز بوو، مانگى کەت وەک تانچ لە تۆقى سەرى ئاسمانەو دەروشاو. رەشەبا ھەلى کردبوو سەر ولات. ھەور بە يەجگارى بەرۆکى ئاسمانيان بەردا و ئاسمان سامال سامال لە ژوور سەرى زەوى ڤاوەستا، بەلام باى پەش و سەرشيئ ھەروا بە قەوہت بە کۆلاناندا تيەدەپەرى و خۆى بە ھەوشەى مالاندا دەکرد. سمایل ماندوو و ھيلاک پيلۆى کەوتنە سەر چاو. جريوہى دوو ئەستيران لە مالە حاجى محەممەد ڤراوہ.

(۷)

شۆان شەرتیان پەریبوو، ئاژەل لە قەدی کۆ و دەورو پشستی ئاوییان دەلەوەرپان. قاز و قورینگ شەو و پۆژ بە تەشقی ئاسمانی جەرپاندا بەرەو ئارانان قەتارەیان بەستبوو. باکوت قۆلی ھەلمالیبوو، بە تازەنگی سەرما و سۆل چیا و دۆل و دەرنی دابوو بەر پەلاماری خۆی. بەری بەیانان یان بوومە لیلی ئیواران ھەلیدەکردە ھەور و باو زاویتە؛ کپیو و باپووسکە ھاروھاج خۆیان بە چاوان دادەکرد. ولات قروپ دەبوو، کۆلان چۆل و ھۆل و ئاواق دەمانەو، تەنیا ھاشە ھاشی بادیناوی بیدەنگی تیکدەشکاند.

ئەورپۆش لە بەری بەیانپو ھەوری بۆر بالیان بەسەر دی دا کیشاوە. سەرما و سەخەت ھەتا نیو مالانیش ھیرش دینی، تاق و لوق مروڤیک لە مالیکی دیتە دەر و بە پرتاؤ خۆ دەمالیکی دیکە پۆدەکا. تاقمیک منالی چلکن و سەرڤۆن گێژو وپ چاویان دەزاری سمایی بریو. بە کاوہ خۆ لەو سەر ئەوسەری مزگەوت ھات وچۆ دەکا و بە دەنگی بلیند پییان دوویات دەکاتەو. بە ھۆی ئاسمانی لیل و تار ژووری مزگەوت تاریکتر لە پۆژانی دیکە. تاوناتوویک قرچیک لە بزووتی نیو کوورە خۆ داویتە نیو دەرسەکا، پریشکی ئاور لە زارکی کوورەکا دەردەپەرن و دەکەونە سەر کەشەفی بەردەمی، زاری ویشک بۆت و ئەوکی گیراوە. یەک دوو منال سرتە سرتیان دی. دەنگی ھیندیک بلیندتر دەکا، منال بیدەنگ بوونەو. دەنگە دەنگیک لە دوورەو دی. بەرە بەرە بەرزتر دەبی. گۆی ناداتی و یەک بین پیتەکان دەخوینیتەو. دەفە لیڈانی دەرویشان بە راشکاوێ نزم و بەرز دەبی، جرینگە جرینگە ئالقی کەناریشیان دەبیسری. منال سرت و خورت و جوولە جوولیان تیکەوتۆ، ئیدی زکری دەرویشان بە چاکی دیتە گۆی. سمایل کتیب بە دەست بۆ لای دەلاقە دەچی.

«بیدەنگ بن، دانیشن!»

منال بۆ دەمىك سرتەيان برا و دانىشتنەوہ سەر جىي خۆيان لە كۆلان ژن و پياو، لاو و ميرمنال لە دەوريان ھالان. خەلىفيكى ردين بۆن، كورتهبالا و ورگن، دە جەغزى خەلكى دا ٲاوەستابوو. تاقمىك دەرويشى چلكن لەوبەر ئەوبەر و پشتهسەرى ٲرچيان كر دبووہ و سەريان ٲادەوہشانە. منال بە قريوہ قريو دىنە پەناى و وٲراى وى چاو دەدەرى دەبەرن. دەرويش سەعيد كز و لاواز سەرى دەسوٲرڻى، جەزم ببوو. كەف و كۆل لە قەراغ زارى ديارە. سمايل لىيان توٲرە بوو، منال بە پەلە ھەر كامە بۆ ديتنەوہى شوڻىنى ھەوہلى دە ھەول كەوتن. دەركەى مزگەوت كراوہ و خەليفە لە پيشەوہ و جەماعەت بە دوايەوہ وەژووڤ كەوتن. منال بە پەلە پەل لەبەر ٲييان لاچوون. دوو سى كتيب كەوتنە بەر ٲييان وخشەخشان لى پەيدا بوو. خەلك يەك بە دوای يەكدا بۆ ماچ كردنى قۆلى خەليفە ھوروژمیان دەكرد. بە قوربانى دەبوون و زۆرتەر لىي وەردەھاتن. سمايل ئەوگار و مات ماوہيەكى چاو لى كردن و لە دوايە بيئەنگ و ھەست وەك ھەتاوى ئەو ٲۆژانە دەنيو ھەورى بۆردا ون بوو.

شەو و ٲۆژ دەوروبەرى ٲر دەبوو. جموجۆلىكى سەير كەوتبۆ نيو خەلك. لە ئاوايى و ديھاتى دەوروبەرىش ٲا دەھاتن. تارىفى كەٲامات و ٲياوچاكي زار بە زار و دى بە دى رۆيبوو. بە سواری ئەسٲ و گويدريژان يان بە ٲييان لە شوڻىنى زۆر دووريش را دەھاتن. بى ئەوہى كەس شتىكى لى ديبي، كەٲاماتيان بۆ ھەلبەستبوو.

«وہللاھى بە چاوى خۆم دىتم عوسمانە گوچى «گەرگولى» چاك كردهوہ! ھەى مالتە بىشكە، تفى دەزارى ئايشى سوورى «خٲرەبردان» كرد و دەسبەجى وەقسەى ھيئاوہ.»

«ئەرى ٲرالە خەليفە رەزا ھەر لە جەٲانيئە؟»

«ئەرى وەلا، ئەمن ٲيرى لە لاى بووم.»

«ئەرى راستە دەلڻ نووشتووى دەسبەجى كارى دەكا؟»

«بە سەرت عەقيدەت ٲيى بى، ئەوى ٲۆژى ھەر بللى يەك و دوو ئيسترە ٲەشەى مالە مام ٲەحمانى بۆ ديتنەوہ.»
«ھەى بە قوربانى بم.»

دەرویش سەئید لە خۆشیان جیفرکی لێ دەدا، دایمە لەبەر دەستی خەلیفەدا دەهات و دەجوو.

بەفری قورس ھەوھەلین ھێرشى ھینا سەر دى، گویسوانەى بانان و کەنارى دەوھلان و قۆرییان نەبى ھەموو شوینیک کەوتنە ژیر بەفر. سمایل و مراد کە نارە و کەنارى بادیناوى بە نیو دارستانی رووتەن و ویشک پیاسەیان دەکرد. سمایل لەو دوو ھەوتووێە دا ھەر پيشى خواردبوو، چەند جارەن چوو بو لای کویخا و پى گوتبوو مزگەوت چۆل کەن. کویخا ھەر ئەورۆ و سپەینى پى کردبوو. ھەناسىکى توندى ھەلکیشا، چاوى دەبادیناوى بوو. قەلمراویک لە کەنارى چۆم دندووکی لە ھەرزى دەدا، دوو ماسیگرە لەدوورھەو بالیان لى دەدا، ھەیان نەبوو بو لای وان دین یان بو ئەوسەرى چۆمى. مراد لە ژیر بەفرى دا قونچى چىویکى دیت، رۆى بوو ھە و دەریکیشا، روى دە سمایلى کرد و کوتى:

«کاک سمایل! بو ھیندە خۆتى پیوھ قەلس دەکەى، کورە دونیا بە خەمان پىک نایە.»

سمایل زەردىکى تالى ھاتى و کوتى:

«مراد گیان! خو بە سەرت تورەى من ھەر لەبەر ئەو بەزم و رەزمەى نییە؛ بىر لەوھى دەکەمەوھ ھەتا کەى دەبى خەلکى ئیمە نوقمى نەزانى بن. دەنا ھەرتک چاوى دەرى ھەر دەبى برۆا. جووتە ماسیگرە کە ھاتبوونە بەرامبەرى وان. یەک جى پیکەوھ لوورى چۆمى بوون، دەھات سینگیان تەر بى، ھەلگشانەوھ سەر.»

«ئىستاش دەچمە مزگەت و پى دەلیم بە خۆشى بەجى دىلى چاکە دەنا دەچمە شارى و یەک لای دەکەم.»

وھرسووړاوھ و بە نیوان سى چوار دارە چنارى کز و درىژدا تىپەرى، ھاتە سەر رى و بو لای دى رى داگرت. مراد چىوھ وشکەکەى لەنیوھراستى دا شکاند و فرى دا سەر بەفر، ھەرتک لەت لە بەفردا قووم بوون و دوو شوینیان لى بەجى ما. چاوى لە بادیناوى برى. ماسیگرە زۆر دوور ببوون و دەھات تیکەلى ئاسمانى لیل بن.

خەلیفە سەرى بەردابووھ سەر کوتە کاغەزىکى. لاویکى کز جوگەى بە دەست دەرویش سەئید. بەرامبەرى لەسەر چۆکان دانیشتبوو. چاوى بە دواى قامكى قەلەو و سپى خەلیفە بو ئەو سەر ئەوسەرى لاپەرەکە دەکیشرا. مەلا مەحمود

مات و كهساس دهسحبیبکی دریژی بهوینهی جهغزیک لهچوکی کردبوو سهبر سهبر دهیگیرا سمایل سلای کرد و چوو پیش، هیندیک لهبهری ههستان و تاقمیک له دهرویشهکان ئاخیز بوون. یهک سهر ههتا بهرامبهر خهلیفه راوههستا. خهلیفه بهسیلهی چاوی ئاگای له هاتنی بوو، سهبریکی سهری ههلینا و تیی روانی.

«جهنابی خهلیفه ئهگهر ئیزنت لهسهه بی، له سپینی را تهشریفوو بجیته جیهیکی دیکه، ئهوپو پازده پوژه مندال تهحتیل کراون.»

خهلیفه بهتهواوی خووی راست کردهوه، زگی وهک توپیکی خر له ژیللاهات. دهرویش سهعید جومگهی لاوهی بهردا و ههستا سهه بی و به توورهی کوتی:
«ئهو قسانه بو تو نههاتوون!»

چاوی زهق زهق دهچاوی بری. «منال دهرسی شهیاتینیان ناوی!»
ههرا ههرا پهیدا بوو، خهلیفه بزیک لهسهه لیوی ویشک ههلاتبوو. سمایل رووی له دهرویش وهرگیرا و ده خهلیفهی کرد و کوتی:

«کاکای خووم، به خووشی تهشریفت دهروا چاکه، دهنا یهکسهه دهچمه ئیداره و...»

دهرویش سهعید نهیهیشت قسهی تهواو بی، ئامبازی بوو لهههواوی مراد گورج وگوول مهچهکی گرت و ریکی کوشی. دهرویش نهپاندی: «ئهتوش! ئهتوش! ههی کورپی سهگی.»

شهه دههات قورس بی، کوپخا و مهلاهاتنه نیوانیان و نهیانیهیشت. مراد بوو دهمیکی چاوی دهچاوی کوپخا ئالقا. سهری بهرداووه چاوی ده تهختی ژووری بری. مهلاههحموود، سمایل و مرادی لهگهله خووی برده دهر، دهنگه دهنگی درویشان ههتا له پیچی کولانکهکی تیپهرین ههه دههات. لاوهکه گیز و ور چاوی دهخهلیفه بریبوو که به سههته کوپخای دههواند.

(۸)

تاریکی وەك خەوی قورس دەهات بەسەر زەینی زەوی و ئاسمان دا زال بی؛
تاك تاك جریوہی ئەستیران لە گۆشە و كەناری ئاسمان كەمۆ لێك ئەو خەویان
پامال دەدا.

ئەحمەدە زلە تاو لەمیکی ھەلەسووراند ، جەغزیک لە ئاورینگی لێ دەبوو
و ھەر دەهات و گەورەتر دەبوو. بۆنی پلاوگۆشت لەسەر مەجۆعمەیی بە كزە بای
سەری شەو بە بەردەمی میواناندا دەرۆیی. ھەمەد ئاغا پالی بە پالپشتیکی
دەسکردی توركەمانی دابوو. بە كەیف و دەماغ قاقای دەكیشا ، لە تەنیشتی
خەلیفە و ئیستیوار ئەكەبری پالیان دابوو. بەرامبەریان پەحمان ئاغای كورپی
تاپریکی پەش و بریقەداری لەسەر كۆشی ، خەریکی ئەزمونی بوو. چاپەزێکی لاو
ھاتە ژوور ، كەشەفی چای پێبوو ، سەروچای لە پێش دانان. گەراوہ دەر ،
ئەوجار سێ قەندانێ چینی سووری ھینا و ھاتەوہ ژوور ، لە بەرامبەری
ھەمەدئاغا قەندانێکی دانا. سەری ھەلینا و کوتی:

«ئاغا! كاك ئەحمەد دەلی بایرام عەجەم ھاتوہ.»

چاوہروانی ولامی ئاغا لەجیبی خۆی بی جوولە ماوہ.»

«پرۆ پێی بلی بێتە دیوہخانێ.»

ئەحمەدەزلە دوو قەننەیی بە دەستەوہ ھاتە ژوور ، بە دووای ئەودا بایرام
عەجەم سلای کرد و ھاتە پێشێ. دەم وچاوی پەش و چرچ بوو ، جی برینێکی
كۆنی لەسەر چەنەگەیی دیار بوو. ئەحمەدەزلە قەننێکی لەبەر دەستی ھەمەدئاغا
و یەکی دیکەیی لەبەر دەست خەلیفە دانا و کوتی:

«ئاغا گیان! كارت بە من نییە؟ لە مدبەقی كاریان پێمە.»

ئاغا چاوی دە بایرامی بریبوو کوتی: «نا ، پرۆ. دوایە بانگت دەكەم.»

ئەوجار بە دەنگىكى كېر روو دە بايرامى كىرد و كوتى: «وەرە پېشىتر بزانم.»
بايرام ھەركە چاوى بە ئىستىوار كەوت رەنگى بزرکا و زمانى لە گۆى چوو
و ەپتەپت كەوت. ھەمەدئاغا قاقايكى كېشا و كوتى: «ھەتيوھ سەگبابە ناليم
وەرە پېشى؟»

ئىستىوار دەستى بە سميلى داھينا، زەق زەق تىي پوانى. بايرام مىلى لار كىرد و
ھاتە پېشىتر. ئىستىوار وەقسە ھات و كوتى:

«ئەوھيە بايرام ئەو ھەموو نىوبانگى دەر كىردوھ؟»

بايرام دەستى بە پارانەوھ كىرد و كوتى: «ئاغا گيان؟ بە خوداى لەمىژە دەستم
لە دزى ھەلگرتوھ.»

ئاغا ديسان پىكەنى و كوتى: «دارى ھەلئىنى سەگى دز ديارە!»

ھەموويان پىكەنين، زۆرتەر لەبەر پىخۆشبوونى ئاغا. تەنانەت بايرامىش
بزيكى ھاتە سەر لىو و زارى كراوھ، جۆرىك كە جى ددانىكى كەوتووى وەديار
كەوت. دواى ماوھيەكى لە پاشخانەى مالە ھەمەدئاغاي بە ھەر پىنج قامكى
شەپە پارووى لەگەل ئەھمەدەزلەى دەكىرد.

مانگ گەمىيەك بوو لە زەرياي ئاسمانى بە پىل. شەپۆلى ھەوران بە سەرىدا
تىدەپەرى، تىياندا نوقم دەبوو؛ شەپۆل لەسەرى لادەچوو، وەدى دەھاتەوھ.
گژەبايەك ھار و سەرشىت زنجىرى پساندبوو، دەستى دەوھشاندا، دەنيو
مىشەلان و دارستانى دەكەوت، دار و دەومن دەورىياندا، دەمىك دەگىريان
داويشت، ھەزاران پەنجە و قامكى ويشك و درىژيان بۆلاى درىژ دەكىرد. نالە نالى
لى پەيدا دەبوو، لە چنگيان دەرباز دەبوو، خۆى بە كۆلانى دىيى دادەكىرد،
دەرگاي مالانى پىكدادەدا، دارە بووز و چنارى ھەوشەى مالانى بە قەلسەوھ
پادەژاند. قرچە قرچى لكى ويشك و ناسكيان ئاويٹەى شەقەشەقى دەر كە و
دەلاقان دەبوو.

تىشكى لەرزۆكى چرا گرسۆز و فانووسان دەكەوتە سەر زەوى و بە حال
بەربەرەكانى لەگەل تارىكى دەكىرد، بە ھەويى تىكرووخانى قەلاى شەو، خالىد
شەكەت و ماندوو چاوى دەترووكە ترووكى چرايان بىرىبوو. تەزوى بەلەشى
دادەھات، خۆى زۆرتەر وىك دينا و باوى ھەنگاوى خۆشتر دەكىرد، پەرژىنى باغى
ھەمەدئاغا ئامىزى بۇ تارىكى راگرتبوو. تارىكىش خۆى بە باوھشى داكىردبوو.

جى جى كەلېنىك دەپۋلى توتوپك و شىلانان كەوتىپو؛ بە وى دا شەبەقى چراتقۇرى مالە ئاغى دەھاتە بەر چاوى. خەياللىكى دوور و درىژ لە مېژ بوو لەگەلى ھاتىبوو. ئىستاش پى بە پىيى دەپۋىسى. خشىپك ھات، داردەستەكەى دەمشتۇى دا كوشى. ئاوپرىكى داوہ. دلى داخوريا. گۇپاللىك وەسەرى كەوت، كاس بوو و سەرى لە گىژەوہ ھات، تىشىكى چىراى دىيى تىكەل دەبوو، لىك جىا دەبوونەوہ، دەبوونە دە، سەد، ھەزار و دەبوونەوہ يەك! ھەستى بە گەرمى خووينى سەرى كرد و ئاگى لە دونىايە بىرا. شرىخەى دوو تەفەنگان وەنەوزى چاوانى ھەلقرتاند. ولات ئارپۇژ! دىھاتىكان بە پە لە پەل و خەوالوو خۇيان بە كۇلانان داكرد. ھەراھەرا و غەلبە غەلب دەنيو خەلك كەوت. كەس نەيدەزانى چ باسە، ھەر كەسە دە تارىكى كۇلانان دا ھەولى دەدا يەككىكى بناسىتەوہ و لىيى پىرسى!

«مام خدر ئەتۇى؟»

«ئەرى وەللا.»

«ئەرى ئەوہ چ قەوماوہ؟»

«كوپرە جا چووزانم، ئەمنىش وەك تۇ.»

«كاك ھەسەن ئەرى ئەو ھەراھەرايە چىيە؟»

«نازانم بەسەرت، تازە چاوم گەرم داھاتىبوو تەقەكەم گوى لىبوو!»

«ھوى مەمەد كوپرە ئەوہ بۇكوى ھەلدى؟»

«وەرە دەلئىن لە مالە ئاغى يەككىك كوژراوہ!»

زىقە زىقى كۇرپەى ساوا لەنيو بىشكە و لانكان دا لەوسەر ئەوسەرى دىيى دەھات. مالە حاجى مەمەدەش بە ژن و پىاو ھاتىبوونە دەر. حاجى و مراد و سمائل بەرەو جەماوەرەكە بە پە لە دەچوون. باى سەر شىت وىدەچوو جەپانىي بەجىھىشتىبى يان داخو لە گۇشىكى خۇى مات دابى؛ گوى بۇ بىستىنى رووداوەكە ھەلخستىبوو. بالە بالى ئازەلى ئاغى بەو شەوہ ھىندەى دى خەلكى گىژ كردىبوو. مەر و بزىن گىژ و وپ لىكھالابوون، ترووسكەى چاويان لەبەر لەنتەر و فانووسان دەھات وردە وردە چاو خووى بە تارىكى دەگرت و گوى دەنگى لىك جىا دەكردەوہ. گورە گورى ئاغى و ئىستىوار ئەكبەرى تىكەلى مىگەل بوو. ئەھمەدەزلە و ئۆكەرىكى دىكە لە لىدانى خالىد و بايرام عەجەمى پانەدەوہستان.

خالید وەك تۆپىكى بە دەستپانەو دەھات و دەچو؛ دەكەوتە سەر زگ و پشت؛ كەمۆلەك ھەل دەستاو، شەپىكى دىكە لە نۆو قور و بەفرى تەنكى پىشیل كراودا دەىگەو زاندهو؛ دەھاتەو سەر ئەژنۆ، نالەپەكى دەكرد، بړىك گاكۆلەى دەكرد و ديسان شەپىكى دىكە دەپخستەو. مراد كە خالیدی ناسى لە دوورەو بە ھاناپەو چوو. پەكسەر ئامبازى ئەحمەدەزەلە بوو. بە دوان كەوتنە سەرى، گورج و گۆل دەستی دەكردەو بەلام دەروەستپان نەدەھات. ئىستىوار ئەكەبەرىش وپړاى گوروبان حوسپنى و ژاندرمان كە بە سواری لە پاسگا را ھاتبوون دایانگرت. ھەمەد ئاغا گورانی:

«بەسیانە، دەست پراگرن!»

خەلك لییان چوونە پىشتر و تىكەلى مەر و بزنان بوون، خاتزارا و حاجى بە قىژە قىژ چوونە لای خالید و مراد و لەنۆو قور و زلەقدا ھەلیانگرتنەو. ھەمەدئاغا جارىكى دى نەپراندى:

«بىژوینە، ھەى ھەرامزادەینا، جا چۆن مىگەلى من بر دەدەن، ئەو ھە لە كویتانە! وەللاھى! بە گورپىكى ئەو بابەم چۆتى! كارەساتىكوو بەسەر بىنم ببنە پەندى عالەمى!»

خەلك بەسەر سورماوئوہ چاویان دەگىرا، دەمىك لە زارى ھەمەدئاغا، ماوہیەك دە خالید و بايرامى، دەمىكى دىكە دە مىگەل و ساتىك دەخۆیان. ژاندرم بە زەبرى قۆنداغە تەفەنگان خالید و بايرامیان وەپىشە خۆیاندا و ئەحمەدەزەلە و نۆكەرەكەى دىكەو پړاى چەند نەفەر لە دىھاتىكان مىگەلى ئاغان بردەو ھۆلى. ھەتا ئەستىرەى بەیانى وەدەر كەوت چرای جەپرانى نەكووژانەو.

(۹)

بەفر ھەرپەى ھەروىن؛ كلووكلوو دىنە خۆار و زەوى و زار دادەپۆشن.
شەو بەرەو تەواو بوونە، بارستى بەفرى دوو بستە. جى سىمى دوو ولاغان
شەقلى بەفرى مۆر دەشكىنن. لە حاند مالە كوئخا پرمەى دوو ئەسپان دى،
ھەلمىكى خەست لە دەمولووتى ولاغان دىتە دەر و تىكەل مژى بەرە بەيان دەبى.
جواریپى مالە كوئخا دەوهرى و لەوسەر ئەوسەرى دى سەيەكانى دىكە ولامى
دەدەنەو. سەيد چۆار جارن تەقولەبابى دەكا و چاوەنوار دەمىننەو. ئەسپ
لەجىي خۆيان سىمكۆلى دەكەن. تەپەى سىميان وەك لەشتىكى بۆش بدرى ئاوايە.
ھىرۆ پىلاوى ھەلكىشا و بەپەلە بۆ لای دەرگا چوو. ئەشكۆلى لى لابرە و كرديوە.
سلاويان كرد: «سەلام وەلەيكم — عەلەكە سەلام!»

«كوئخا لە مالە؟»

«ھىرۆ! كچى كىيە؟»

لە ئەسپ دانەبەزىن و خۆيان لەسەر پىشتيان كۆم كردهو و ھاتنە ھەوشە.
چۆاریپى در شالوى بۆ ھىنان. ھىلەى ئەسپان بەرزبوو.

«مىوانى رادەگرى؟»

كوئخا ھاتبۆو سەر ھەيوانى.

«ھەى بەخىرەين، پىو لەسەر سەرمانە. كچى خىرابە، ئەو ولاغانە بەرە

تاقەتيان كە.»

سەيد نەجمە دابەزى و جلەوى ئەسپى داپە سەيد ھەسەنى كورى. ھىرۆ
بۆلای سەيد ھەسەن چوو. چاوى دەچاوى ئالقا. كەلەگەت و چا و برۆ زەرد،
جلەوى ئەسپانى بۆ راداشت. ھىرۆ سەرى بەرداوە لىي وەرگرت و بۆلای تەويلەى

بردن. چواریڭ پەشە لە پشەتەوہیان دەپۆی. ھێرۆ و لاخی داکرد و گەپاوە ژوور.
«ئەو چۆنە سەید تاهیر بەو بەیانە زوویە ھاتووە؟ چ کارێکی ھەیە؟»
ھەستیکی نەناسراو، جوړیک دلخورتی لە ناخپوہ سەری ھەلدابوو. لە
چاوی سەید ھەسەنی ترسابوو، دوو ماری پاپوکە خۆاردو بوون، دوو پلینگى
پاسا و بوون. چاویان دەگیرودەى خۆیان گرتبوو. «ئەدى ئەو كوپە كیپە
لەگەلێتی؟ ھەلبەت كورپیتی، خودایە بلێی بۆ ھاتین؟»
«ھێرۆ! وەرە رۆلە نانێ بێنە.»

گورجی نان و پیخۆری ساز کرد، لەسەر مەجۆعمەیەکی داینا و بۆی بردن.
سەر زارەکی بەخیر ھاتنی کردن و گەپاوە دەر. نەبەپشەت چاوی بە چاوی سەید
ھەسەنی بکەوئ. ئاوری کوورە خومارین ببوو. کوپخا دوو سڤ کۆلکەى
تیھاویشەت، بە پەنگری سکلێ بنەوہى تیکوہردا. پووی تیکردن و کوتى:
«فەرموون دەى.»

ھاتنە قەرەغ کەولەکەى و دەستیان بە خواردن کرد. ھێرۆ ریزیکى چا ھینا و
داینا. گوئی قولاغ کردبوو بەلکوو لە قسەکانیان شتیکى بۆ دەرکەوئ. چۆوہ دەر.
کوپخا دواى دلنیابوون لە چوونەدەرى پووی دە سەید تاهیر کرد و کوتى:
«برالە! ئەدى ئەوہ بۆ ھیچ باسوخەبەرەو نەبوو؟ قەت دەزانى ئەمن لە
کەنگیوہ ولامم لى ناردوون؟»

سەید نەجمە قەدیكى شالەکەى شل کرد و کوتى:
«وہ للاھى! جا بلیم چى، خۆ بۆخۆت ئاگات لەکار و بارى من ھەيە، پوژتیک
لیرم و پوژتیک لە خانى و پوژتیک لە کویستانى.»
بایەكى توند لوولى بە کړپوہى ھەسارئدا، بە قەدى دیوارانى دادان و
ئەوجار بەرەو ئاسمانى بۆر بەرزى کردنەوہ.
«دەى ھەر بەخیرین.»

کړپوہ لى کردبوو، بەلام ئاسمان ھەروا رووگرژ ماپوو. ویدەچوو سەر
لەنوئ دەست بە بارین بکاتەوہ. ھێرۆ بە بیانووى چا دانان و یان ئیستانان
ھەلگرتنى، خۆى دەخافلاند و گوئی ھەلدەخست، ئەى بەلکوو ھۆى ھاتنیانى بۆ
مالئیان لى ھەیان بى، کەچى بەشیکى چکۆلەى لە قسە و راویژى وەدەست

دەكەوت. دەھاتەوہ دەر و دەمیکیش لەبەر دەرگای خۆی مات دەدا گۆیى بە دەركەپەوہ دەنا.

جاری وابوو دەنگیان زۆر نزم دەبوو جۆانیان لى حالى نەدەبوو، نیوی دییەك شوینیك و كابرایەكى، دەبیست و دیسان دەگەرپاوه دیوہكەى دیکە و دەستارى دەكۆشى دەگرت و ساواری دەكردەوہ. چەلیك زۆر بە هیواشی نیوی خۆی لە زاری سەید نەجمە بیست؛ لە پڕ دلى داخۆرپا. دەیان خەیاڵ و بیرى جۆراوجۆر دەھاتنە سەر زەینى، دلەپاوكە لەشى سست دەكرد. دەھاتەوہ سەرە خۆ، دەستارى توندتر دەسووراند. كویخا ھاتە دەر و سەرى لە دیوی هیرو پاكرد! هیرو دەستارى لەبەر دەستی لادا و لەبەرى ھەستا.

«فەرموو بابە گیان!»

«ئەو كێردەم بۆ بیئە ھەسارى.»

كویخا بەرى كۆلانەى لى گرتن، فروجیكى جنجیری گرت، قیرە قیرى ھەتا هیرو كێردەكەى بۆ ھینا ھەر ھات. كویخا لاقى فرووچەى جووت كردن و لاقى لەسەر دانا، سى چۆر پەرى لە ملی كەوہ، فرووچ یەك دوو جار قیراندی، بیسمیلاى كرد و كێردەكەى لە ملی نا؛ خوینى سوور بازرى كردە سەر بەفر و نەخشاندی. ھەلمیكى كز بۆ دەمىكى لە خوینى ھەستا. چوارپەكە بە كلكە سووتە بۆلای ھات، چاوى لە خۆشیان ترووسكەیان دەھات. كویخا بە نووكى پىلاو سەرى فرووچەى بۆ چوارپە ھاویشت. گورج پرى دایە و كرمە كرمى لى ھینا. كویخا فرووچ و كێردەكەى دا بە ھيرو و گەرپاوه لای میوانان.

سەرما تەشقى تىكشكابوو؛ ھەتاوى كز بە حال وەدیار كەوتبوو. سەید نەجمە و كورەكەى ھەستانە سەرى و بە دواى ئەواندا كویخاش دەستی كردنە ئەستۆندەكى جەستە و ھەستا سەر پى.

«ئاغا سەیدا! ئەو شو مەچنەوہ، لىرە بن.»

سەید نەجمە میزەرى سەرى رىك و پىك كرد و كوتى:

«خودا ئاوەدانى كا، ناتوانین بەسەرت، قەولم بە حاجى بايز داوہ ئەوشو»

دەبى بچینە ویندرى.

ھاتە بەرامبەرى و كوتى:

«بەلام ھەر ھىندىك پىوبان خۆش بیئەوہ و سەرما و سۆل نەمىنى دىين.»

یەکتریان دە ئامیز گرت و سەروچاویان پامۆسی.

«هێرۆ! هێرۆ! غاردە ئەو ولاغانە بێنە دەری.»

هێرۆ هەوساری ئەسپانی گرت و بە دواى خۆى دا هینانی هەوشە. پۆسى بەر سکيان دەلەرزا، کلکیان جار جارە هەلەسووران. هەسەنى لیى چوو پیش دیسان چاویان لیکنالقا. بزەیهک هاتە سەر لیوی هەسەنى. دەستی درێژ کرد و هەوساری لی وەرگرت، قامکی وه قامکی کەوت. هێرۆ نیوچاوانی گرژ کرد و بە توندی لە بەرامبەری لاچوو. مال ئاواویان کرد و پۆشستنه دەر. کوێخا زگی تینگاوتینگ لە ژیرکراسی دەرپەریبوو. لە ژیر سمى بارگینان بەفر و قور لیكدەدران و دەردەپەرین. لە پیچی کۆلانه باریکەکەى دا ون بوون، شوینی سمى دوو ولاخان ناریک مابۆوه. کوێخا ئاوری لەسەری کۆلانی داوه. سمایل کیفیکی قاوهیى بە دەستەوه لیى نزیک دەبۆوه. کوێخا ماندوو نەبوونی لی کرد و گەپاوه هەوشەى. دەمیک دووايه لە پەنا کورەى پالی دابۆوه. گەرما سەبر سەبر خزا نیو گیانی و لەشى قورس کرد؛ هەتا جییهکی پرخه پرخی دەدیوهکەى داگەرپا.

حاجى محەممەد سالاۋى نوۋىزىيى داۋە ، دەمىك لەبەر خۆيەۋە دۆغاي كىرد و پاراۋە. بەرمالى خىر كىردەۋە وو چوو پالى بە دەستەنوۋىنى سەرەۋەى دىۋەكەى دا. دەسحىبەكەى لە گىرفانى پاتۋالى دەرھىنا و چوو دە بىرىكى قولەۋە. شەۋقى چىراى دىۋى سمايلى بەشىك لە حەۋشە بە حاستەم رووناك كىردىۋو. خاتزارا ھاتە ژوور و لە پەنا سەماۋەرى دانىشت؛ چاى تىكىرد و بۆى برد و گەپراۋە سەر جىيى خۆى. ھەناسىكى ھەلگىشا ، حاجى چاۋى لە دەلاقە ھەلبىرى و پروۋى تىكىرد ، دەيزانى قىسكى پىيە! خاتزارا كوتى: «بە ناشكوكرى نەبى، ئەو سال چى چاكمان بۆ نايە!»

حاجى كوتى: «ئافرەت! شوكرانە بژىر بە ، خودا ساردتريشى لە لايە.»
چاى خۆاردەۋە و ئىستان و ئىستان و ئىستان ھىندىك لەبەر دەستى لادا و كوتى:
«ھەستە پىيان بللى بىن نەكەمان بخوين ، ھەتا شەۋ درەنگ نەبۋە سەرىكى مالا كاك دەم.»

خاتزارا دەستى بە ئەژنۆى گرت و لە ھەرزى جىا بۆۋە.
ھەلمىكى خەست لە قاپە شۆرباۋەكان ھەلدەستا ، ئىشتىيى دەبزووتن ،
خاتزارا لە پەنا سەماۋەرىكە بۆخۆى تىكوشى و روۋى لى وەرسوۋراندەۋە
دىۋارى و خەرىكى خواردن بوو. نانان خۆارد و كشانەۋە پىشتەۋە. مراد دەگەل
دايكى شتومەكيان بىردەۋە دەر. حاجى كەشىدەى لەسەر بەست و روۋى دە سمايل
كىرد و كوتى: «بمبۋورە بەجىۋ دىلەم ، ھەتا مالا كاك دەچم و دەگەپىمەۋە.
لەسەر رىيەش بە مام خەرى دەلەيم بەيانى بى لە دومان.»

سمايل كوتى: «ئىختىيارت ھەيە حاجى ئاغا ، ئەتۋ فەرموو.»
مراد چاى لە پىش دەستى دانان ، لە حاست بابى سەرى ھەلئىنا و كوتى: «مام
خىر چۆنە دەچىتە شارى؟»

حاجی کوتی: «قەول وایە سپحەینێ ڕەسوولێ بەردەن.»

مانگ خەرمانەیی دابوو. بووکی بێگەرد بوو؛ زریوەی کراسی بەری ڕژابوو و سەر بەفری خرمە خرمی بەفر لە ژێر پێی بەرز بۆوە. کۆلان و کووچەیی جەپان چۆل و هۆل بوون. جار جار دەنگی یەکیکی لە حەوشە دەهات. پرمەیی ئەسپێکی، یان حەپەیی چوارپێهەکی، خرمەیی بەفری بۆ ساتیکی ون دەکرد.

مام ئەحمەد لەنیۆ زیقە زیقی منداڵان دا هەرای کرد: «ئەسمەر! ئەسمەر! کچی ئەو لەکوێ؟ دەرکەیان شکاند.»

یەک دوو جار کۆخی و بۆلەییەکی کرد. ئەسمەر چارشیوشانی بە شانی دادا و چوو بۆ کردنەووی دەرگا.

«کێیە؟»

«بیکەو کچم ئەمنم.»

جیرەییەک لە دەرکەیی هاتو گراوه. حاجی سلاوی کرد و وەژوور کەوت. گپی چرای گرسۆزی بەرز و نەوی دەبوو، خۆار و خێچ دەبوو و نیسیی حاجی و منالی خالیدیش هەر بەو جۆرەیی بلیند و نەوی و خۆار و راست دەبوون. یەکسەر چوو لە پەنای مام ئەحمەدی دانیشت و دەستی گەرم و ویشکی دە دەستی سارد و گەورەیی خۆی گرت.

«کاکە گیان! چۆنی؟»

«مەممەد گیان! بەخیری، چاکم.»

ئەسمەر هاتە ژوور و چوو بۆ لای لانکی منداڵەکەیی؛ کۆرپەکەیی دەرھینا و لە باوەشی گرت. دوویەکانی دیکە سەر خری و سەر تاشراو پالیان بە دیواره گێچخاکەکەییەو دابوو.

«مام حاجی گیان! بەخیری، ئامۆژن چۆنە کاک مراد چۆنە؟»

حاجی دەستەکەیی دیکەیی دەگیرفانی پاتۆلی ڕاکرد و مستیکی نوقل دەرھینا.

«پووت سپی بێ کچم، چاکن، ها ئەوانەیان بدەییە.»

دوو کورپە چکۆلەکە چاویان لەگەڵ دەستی حاجی دەگیرا. بە دیتنی نوقلان لە خۆشیان گەشانەووە. منال لەسەر بەشکردنی نوقلان کێشەیان لێ پەیدا بوو.

دایکیان بە سرتە بە تەما بوو بێدەنگیان کا. تنوکیک فرمیسک لە کالانەیی قول و ڕەش هەلگەراوی مام ئەحمەد وەدی هاتبوو، خربۆوە، لە چاوی خللۆر بۆوە و

بەسەر پانای دەم و چاوی چرچ و لۆچی دا بلاو بۆوه. دەستی حاجی توندتر
کوشی و کوتی:

«محەممەد! دیوتە ئەو خودا نەناسە چ بوختانیکی بەو کورپە فقیرە ی کرد.»
حاجی برۆی تیکناو بە دەنگی خەمین کوتی: «جا دەلیی چی کاکە گیان؟ ئەو
ناپیاو ههچی نەچۆتەووە سەر بابی. خۆتی پیاو ناپرەحەت مەکە، خودا
گەورەیه.»

ئەسمەر کچەکە ی لەسەر پشت درێژ کرد و چوو بۆ لای سەماوەرەکە،
کۆرپەکە دەست و لاقی لیکدەدا و لەبەر خۆیەووە گال و گغی دەکرد، لێزگیکی شین
لە ئەستۆی ھالابوو.

«بۆ خۆم سپە ی دەچمە شاری لای حاجی بایز، ئەو کاریکمان بۆ دەکا.»
ئەسمەر چای بۆ ھینان؛ داھاتەووە و لە پێشی دانا. حاجی چاوی لەسەر دەم و
چاوی کە بە نینۆکی رینبوی قەتیس ماوہ. کە لەگەت و چاو و برۆ رەش. کاتیک
رەدوای خالید کەوت شازدە سالانە بوو. زۆربە ی ھاوالەکانی خالیدی ئێرەبیان
پێ بردبوو. حاجی مات و کەساس سەری بەرداوە، چاوی کەوتە سەر دەماری
دەستی کاکێ و خەیاپ ھەلیگرت. رەحمان ئاغا سمیللی لە دوو سەران پاقیت
کردونەووە و سەوزە ی تیادان. ردینی پاک پاک تاشیووە و گۆنای سوور دەچنەووە.
دوو ریزی فیشەک لە خۆی ھالاندووە و خەنجەرێکی دەبەر پشنتیندی ناوہ. کۆک و
بۆشناغ سواری ئەسپە شینی بۆت، ئەسپە کورژنی دەکا، خۆی دەپچرینێ و بە
تەمایە سۆاھەکی ھەلگرێ. دەسوورێ، نەسکۆیە دەبا، یاخی بووہ. ئەحمەد
چۆارشانە و پتەو، چاوی شینی ترووسکە ترووسکیانە. کاکۆلی زەردی لە بن
سەرکلاوہی مەرەز ھاتۆتە دەر. خەنجەر لەبەر پشنتینی وێرای چوار پیاوی دیکە
چاوەروانی ئەوہن ئەسپان بەرەو ئەشکەوتی خەرەدالاش تاو دەن. دەستی توند
رێککوشی.

«کاکە! با ئەمنیشوو دەگەل بێم.»

زەردە لەسەر لیوی ئەحمەد ھەلکەندراوہ.

دەستی لە دەستی دەرھینا و بە دەستە کوتە دەسەرە چلکەنەکە ی لەبن لیفە ی

دەرھینا، بۆلای چاوی برد و سڕیەووە.

«محەممەد گیان! کورپە مەھیئە لە زیندانێ بمینیتەووە.»

خرم و ھۆپى ئەسپان جەرانىان ھارووژاند ، وەك تىرى سەختەكەوانى لە
سىنگى جىيا بوونەو و بەرەو كوۋىستان تىھەل بوون.

«بە ئۆمىدى خولای جى بەجى دەكەين. حاجى بايز پىياوى چاكە.»

رەوہزە بەردى ھەلەمووت سەر رى لى گرتبوون ، ئەسپ زۆر بە چەتوونى
وہسەر دەكەوتن. كۆرڤنىان دەكرد و ددانى زەردىان وەدىار دەخت. خرکە بەرد
لەژىر سىمان دەردەپەرى ، مارمىلكە و سەرمازەلە چرکەيەك دەحەبەسان ولە
دوايە توند و تىژ چوار دەست و لاق لەبەريان ھەلدەھاتن.

«كۆرە بىتوو ئەويش چى پى نەكرى مال وىران دەبين ، خۆ بە خوداي ئەمن

بەخۆم و بەو حالەى چم پى ناكرى.»

ئەسمەر نەرم نەرم لانكى رادەژاند. دوو منالەكەى دىكە لە حاستە خۆيان درىژ

ببوون و خەويان لى كەوتبوو.

كارى تەنگى نەبوو. لەپ لىيان دەپەرىبوو. بۆلەى كىوى لەرزان دەوہ.

ئەسپە شى ھەستا سەر پى و حىلاندى. ئاغا سەرنخون بۆو و بەرامبەر بە

ورچەى چاوى زەق مانەوہ! ئەسپ دەسوورپان و دەيانحىلاندى. سوار واق وپ ماوو

كاس و گىژ دەيانروانىيە ئەو ديمەنە. ورچ ئاغاي وەبنە خۆى دا. ئەحمەد شالاوى

برد و خەنجەرى كەلەكەى ھەلدرى ، خويىن بازەرەقەى كرد. ورچ لەسەر ئاغاي

وہرسووراوہ ، پەنجەى لە شانى ئەحمەد قايم كرد ، تەقەى شكانى ئىسكى ھات!

خەنجەرى ئەحمەد چەلىكى دىكە بەرز بۆو و لە شوينىكى دى توند كرا.

خەنجەرىكى دىكە و پەنجىكى دى . ئەوسا ھەرتك بىدەنگ بوون! بە سوارى

ئەسپە بۆرى ھىنايانەوہ دى شەتلانى خوين.

پەنجەى دە پەنجەى خۆى گرت و پىكىكوشى.

«مام حاجى! چايەكەت سارد بۆو.»

ئەستىرەى بەيانى خەوالو و لە سووچى ئاسمان چاوى دادەگرت. سمايل و

حاجى محەمەد و مام خدر پى بە پىيەك كەوتنە سەر رى بەستەلەكى خانى.

(۱۱)

شۈينى پىي كەرويشك لەسەر بەفرى مۇر ديارە. لىت حەيان نىيە لە كوي دەستى پىي كىردو و لە كوي تەواو بۆ، لە نىئو دارستانى را، لە قەراغى چۆمى، لە حاندى ئەستىرى بەرمالان، لە ھەموو شۈينىكى ھەر ديارن. وە بنارى كىوى كەوتون، لە تىرەگى شاخىكى بۇ تىرەگى شاخىكى دى رۆيون. كىژگەل زۇر ناعىلاج گۆزەيەك لەسەر شان خىرا دەھاتنە سەر كانى و پىريان دەكرد و دەگەرئەنەو. نە لەمەى شووش و بارىك و روت، پەنجهيان دەگەرۈوى ئاسمان پۇ كىردبوو.

بۆرەپنەيەك لەسەر چلۇكى دارىكى نىشت. بە سەختى خۆى گرتەو. سى چوار چار قىراندى و ھەلغىرى. ولات بىدەنگ و ھەست بوو. گەرمايەك بە لەشى دا گەرا، بۇ خۆيەتى!»

لە مېشەلەنەكەى ھاتە دەر و بەرەو ئەستىرەكە رۆيى. بەفر ھەتا گۈيزىنگى دەھات. دەوران دەورى كانى بەردچن كراو و پلوسكىكى تەنەكە و ژەنگاوى دە كانىكەى گىراو. ھاتە سەر لىۋارى دىوارەكە و كوتى: «سلاو!»

ھىرۇ و نازدارى كچى مام خدر لەپىر سەريان ھەلئىنا. «سلاو كاك مراد چۆنى؟» دوو سووچى كانىكەى چلورە درىژ و كورت شۇر بېوونەو. تەنكە ھەلئىك لەسە رئاوئەكەى ھەلئەستا، سەرى كەپۇ و رومەتبان لەسەرمان سوور دەچۆو. «ماندوو نەبن، ئەو بەو سەرمايەى بۇ ھاتون؟»

ھىرۇ ھەستابۇ سەرىپى و چاوى نى بىرېبوو. بىزەك لە سەر لىۋى جى گۆرېكى دەكرد. نازدار گۆزەى وەبەر پلوسكى دا و شۇرە شۇرى ئاۋەكەى دەنگى گۇرا. «ئەورۇ كاك رەسوولم دىتەو، بۇ نازانى؟»

مراد بازدی دا خۆار و له په نا هیرو هه لئرووشکا.

«با، خه بهرم هه یه، چاو و دلئشو روون بی، دوینئ شه و بایم باسی کرد،

زۆری ئاره زوو ده کهم.»

نازدار له ته نیشته وه نه قورچیکی سه بری ده هیرووی کوتا. گۆزه ی پری له بهر پلووسکی لایرد و له سه ر شانی دانا. تنۆک تنۆک ئاو به مه چه کی دا ده هاته خۆار.

«هیرو! ئەمن به په له م ده بی برۆم، ئەتۆش پری که و وه ره وه. هیرو گۆزه ی

برده بهر پلووسکه که ی و وه بهری دا.

«زۆر باشه ئەمیش ئیستا به دووت دا دیم.»

نازدار پشتی تیگردن و وه پری که وت؛ سه ولی دها پی دابنیته سه ر شوینی هه وه لیان، پینج شهش هه نگاو دوور بووه. ئاسکه ئاورپکی لیदानه وه، چاوی ده چاوی هیرو پری، قریویکی لیوه هات! مراد گوئی لی بوو، سه ری به رداوه و به قامکی خه ریکی کایه کردن به ئاوه که ی بوو. نازداریان لی دوور که وت بووه، مراد دهستی دریز کرد و دهستی گرت.

«هیرو گیانا زۆر له میژه نه مدیوی. زۆرت به تاسه بووم.»

هیرو سه ری به رداوه و چاوی له کانی پری، خیزیکی ورد له بندینی

ده ره وشا.

«مراد گیان! وه خته شیت بم، ئەدی بو هه ر نانیر یوه؟»

مراد لی چوو پینستر و ده باوه شی گرت! مه کی قیت و قنجی له سه ر سنگی گرییان ه کرد. بسکۆلی ره شه ماریک بوو له سه ر گۆنای پاپۆکه ی دابوو. مراد هه ناسه ی هه لکیشا و کوتی:

«ئه ورۆ بایم چۆته شاری به لکوو کاریکی بو بکه ن خالیدی به رده ن، خو

ناکری هه تا نه یه ته وه بنیرین، که س چی چاکمان پی نالی.»

هیرو له سه ر شانی مراد را چاوی له وه بهر ئه وه بهری کرد؛ پۆلیک مرای به

خۆبادان به ره و چۆم ده رویشتن.

«جا باشه ئەوه هاتوو خودای نه خواسته به ریاننده دا؟ ئیمه هه ر ده بی ئاوا

بمیئینه وه؟

مرا گیان! به خودای ئەمن زۆر ده ترسم.»

مراد لیوی لهسهر گۆنای ئالی دانا و کوتی:

«هیرۆ گیان! بریکی دیکه سهبر که.»

دونیایان لهبیر چووبۆوه. ئهوین دهخۆی گرتبوون و وهک لاولاوه

پێچابوونۆوه!

هیرۆ له باوهشی هاته دهر و کوتی:

«مراد گیان! دهبی برۆم درهنگه لهوانهیه یهکیک بمانبینی.»

پۆله مراویکه دانه دانه له دواى یهکتر خۆیان به چۆمی دادا.

«ئەوشۆ وەرە باجم دهچیته ماله مام خدری.»

شلک و نهرم رۆیی ، خه یالیکی شیرن بوو له پێش چاوی دوور بۆوه.

تارمايى ئىۋارەي درەنگ وەك جال جالۆكىكى دەھات دەوران دەورى ۋلات
بەنئەتەۋە. جەغەتە سەھۆلى شكاۋ، سەر لە نۆخ ۋىك ھاتنەۋە. سەر گۆمىلكەي
نئو كۆلان و سەر رىيان توئخىكى تەنك دايپۆشى.

منال بە قريوۋە و ھەرا لە مالاھە مام خدر دەھاتنە دەر، بۆ سەرى كۆلان غارىان
دەدا، سەر لە نۆخ دەگەرئانەۋە شوئىنى ھەۋەئيان؛ تاسەي ۋەگىرخستنى مزگىنى
سەرى لى شىۋاندبوون! نەياندەۋىرا دايكى رەسوۋلى كە لەۋان سەر لى شىۋاۋتر
دەھات و دەچوۋ بۆ دەمىكى زۆر بە جىھىلن. دەروئىش سەئىد مەرىكى دەنئو لىنگى
درىژى دا پارگتبوو، كىردىك بە دەستەۋە جار جار چاۋى لە ئاسۆ دەبىرى كە
ھەتاۋى تىدا بىز ببوو. ديسان چاۋى دەوسەرى كۆلان دەبىرى و چاۋەنۋار دەما.
ھەتا و دوايىن تىرىژى لە خالىگەي ھەورى نەزۆك چەقاندبوو. مام خدر و
رەسوۋل ۋەدىار كەۋتن. منال بە قريوۋە كۆلانئان لەسەر سەريان دانا، دەسبەجى
دەورەي دايكىان دا. بە پەلەپەل دەستى دەباخەلى كەۋاي رۆكرد و مستىكى
قەرەپوۋل دەرھىنا. ئىستا بە چاكى دەستى نەكردبۆۋە لەسەر دەستيان رفاند. بە
ھەلاتن دايك و كور ئامبازى يەك بوون. دەروئىش كىردى لە ملى مەرى نا،
خوئىكى ئامال رەش لەبەر پىيان بازەرەقەي بەست.

لادىيى تاق تاق و چەند چەند ديارىك بە دەستەۋە دەچوۋنە مالاھە مام خدرى.
مالئان جمەي دەھات. ھالاۋى گەرما ھەموو جار لەگەل دەرگا كىردنەۋەي شالاۋى
دېنا دەر و لەبەر سەرمای شەۋ خۆي رانەدەگرت و بلاۋ دەبۆۋە. سىغار دوا بە
دواي يەك دا دادەگىرسان و دەكوۋژانەۋە. رىزاۋرىز رىدىن سىي و پىۋاي پىر لە
سەرەۋەي ژوورئ دانىشتىبوون. بىرسىارى جۇراۋجۇرىان لە رەسوۋلى دەكرد،

نه قلیکی خوشیان دهگیږاوه، قاقایان لیده دا و دیسان پرسیاریکی دیکه!
ههنگامه ییکی سهیر بوو، بیانوویهکی چاکیان بۆ گوزهرانی شهویکی دریژ دست
که وتبوو.

ههور ورده ورده له ئاسو را دهستی یه کترین گرت و خویان به رهو ئاسمانی
جهران هه لکیشا! بژ و مژ بی ئه وهی کهس ههستی پی بکا ولاتی داگرت. بی ههست
و خوست له هه وشه چۆ دهر، کهس به دیاره وه نه بوو. هه تا له ماله مام خدر
دوورتر ده بۆوه زۆرتری ههست به بیدهنگی ده کرد. دیواری مالان له سه رهوی
کۆلان لیک نزیك ببۆوه و ههر ههنگاوهی هه لیدینا دیوار دهکشانه وه و گوزهریان
دهدایه، چهق و لووری گورگان تیکل سه وهر ببوو. راوهستا، چاوی تیژکردن،
ههرتک کۆلانی چاو لی کرد، سی چۆر جار له دهرکهی دا، کر مه کر می به فری بن
پی هیرویی هات، مری چۆر پی ره شهی ده هات، دهستی به وه ری نی کرد! «کییه؟»
«بیکه وه هیرو»

جیره یه که له دهرگا هات و کراوه. چوونه ژوور چوار پی ره شه بریکی مراند،
دوو سی جار مراد فیتووی بۆ لیدا، چۆر پی که ناسی یه وه! کلکه سووتهی بۆ کرد و
لمبۆزی بۆ دریژ کرد. لیکه لالان. که زیه ی هیرو بونی نی رگزیان دهدا. په نجه یان
لیکگری دا، چاویان قوچا و گو ییان بۆ گرمه ی دلایان قولاغ بوو. هه وری رهش و
ته ماوی هاتبوونه ژوور سه ری دی، ته نیا ساتیک مانگ خوی له په نجه ی
رهشیان راپسکاند، نه و جار به جار یکی تاریکی داسه پا.
«مراد گیان! چه ندم خۆش ده وی، زۆر ده ترسم!»
«هیرو گیان! خودا گه وره یه.»

فرمیسیک له کهناری چاوی هیرو زنه زنی بوو، ماوه یه که دواتر ته نیا تریقه
و گه مه یان ده بیسرا.
درویش سه عید ده فیکی دابه دهست لاویکی و کوتی: «ئه وه م بۆ گهرم که و بۆم
بینه ژووری.»

پاشان به ههر چۆ نیکی بی له په نا کو یخا جیهی کی کرده وه و دانیشته، سه ری
برده بن گو یی و سرتیکی کرد. کو یخا له پر سوور هه لگه را، نیوچاوانی تیکنه و
به حال لیوی له رزین، دهستی له هه رزی قایم کرد و هه ستا سه ر پی.
«کو یخا بۆ ئاوا زوو ده رو ی؟»

«ئەو دەيمەو بەرپىكم كار ھەيە.»

پىلاوى زۆر بە چەتوونى دەنيوان پىلاوى جەماوەر دا دىتەو، ھەلىكىشان و
و دەمەر كەوت. دەمەرگى دىوى ھىرۆى كت و پىر كىردەو چوو ٲوورئ. ھىرۆ
پەيكەرىكى داتاشراو لە جوانى بوو لە باوھش خەودا خزابوو. چاوى ھەلىيان
خۆى خىر كىردەو و بە سەيرى چاوى لە كوئىخا كىرد و كوتى: «بابە گيان! چ بۆ،
بۆ ئاوا زوو ھاتىو؟»

كوئىخا مابوو چ بلى. مىنگىكى كىرد و چوو دەمەر.
مراد كوئان بە كوئان ھاتەو مالىە مام خدرى و لە پەنايەكى دانىشت و گوئى
لە دەفەلىدان و زىكرى دەرويشان ھەلىخت.

(۱۳)

تاریک و پروونی به یانی بوو، کلوو کلوو به فر دهاته خوار، کارداریکی پیر به ئاسپایی هاته ژوور و سلاوی کرد، حاجی محهمه د له سهر به مالله که هی لاجوو جوابی داوه: «عه لیکه سه لامو رحمه توللاهی وه به ره کاتوو هوو.»
کاردار به مقاشی پۆلووی کووره که هی تیگوردا و دوو کۆلکه هی تیهاویشته و فوویه کی به قهوه تی لیگرد. کاردار له حهوشه هی گه وره ی مالله حاجی وه جم و جوول که وتبوون. پۆلیک پاساری له سهر لک و پۆپی داری حه سار هه لکور مابوون. حاجی بایز وه ژوور کهوت و سلاوی کرد، حاجی محهمه د له بهری هه ستا و سلاوی لی هه ستانده وه. «فرموو دانیشه!»

«خودا دهست به عومرت بگری حاجی.»

«مالله خۆته براله، ئەمن له حاسته تۆ خۆم به سیحەب مال نازانم.»

«ههی خودا ئاوه دانی کا.»

شوینی پیی کارداران له سهر به فری خوار و خییج کیشرابوو. پاساری بو دۆزینه وهی شتیکی هه رچه ند بی بایخ تیگرا ده فرینه خوار له سهر هیندیک ره شانگی که ناری باغچه قنه قنیان ده کرد. به هاتنی یه کیکی بۆلایان ده فرینه وه سه رداران.

حاجی بایز چاوی ئیستاش ترووسکه ی هه ره تی لایوتیان تیدا ده دیترا. دم و چاوی ئاولاوی و ئامال سووری ویده چوو بیر و هه زری له چاوان بشارنه وه. کهس نه یده زانی چ ده میشکی دا ده گوزهری. زه به لاج و قه له و بوو، له هه ر مه جلیسیکی ده یزانی چۆن قسان بکا، یانی دوا ی ده وله مه ندبوونی وای لیها ت له پیش دا ئاکنجی جه رانی بوو. هه ر له ویشی ژن خواستبوو. له ئەسلدا قه ره بوو، چ مووچه و مه زرایه ک یان مه ر و مالاتیکی نه بوو. خانووچکیکی له بهر کانی کۆلووی هه بوو و هیندیک شره و بره ی مالی و بهس. به یانیکی زوو شته و مه کی

له گویدریژیکي ناو جه پرائي به جي پيشت. چند وخت دوايه هه والي دهوله مند
بووني له دييان بلاو بووه. هه ر ئه وي سالي خانوبه ره ي چاك و حوجه ي
گه وره ي له خاني كرپيوو. ده يانكوت خه زينه ي ديوه ته وه. ئي واش بوو ده ي كوت
دواي راپورت دان له حه مه شه لي قاچاغي باره كه ي كه ده ماله ويدا شار دبويه وه
داگيري كرد و پي ئاواي لي هات، به لام هه رچي بوو ئيستا حاجي بايزي جه پرائي
بوو و چند كچي به مي رد و كورپي به ژني هه بوو. چند ده ست خانوو له خاني و
نه غه ده و چند پارچه زه وي به رئاو و مالا تيكي زوري به شه ريكا يه تي له گه ل
حاجي سالي ئاوال زاواي هه بوو. رؤژ نه بوو ميواني ماقوول و گه وره، گه وره ي
نه بي. هاموشوي ئاغا و كاربه ده ستاني ده كرد.

حاجي بايز برپك له ئاخري قه ندي كه له نيو زاري دا مابوو كرؤشتي و
ئيستكاني له بهر ده ستي لادا و كوتي:

«ده ي حاجي باس و خه به ري دي؟»

«حاجي گيان! سلامه تيت، هه ر وهك جارانه.»

سه ري به رداوه و چاوي ده مافوره كه بري. «حاجي بو قسان ناكه ي؟»

هه ناسيكي هه لكيشا و كوتي:

«جا بليم چي حاجي گيان! ئه وه چاوم له تويه كاريكمان بو بكه ي، هه وه ل

خودا و دوامينيش ئه تو.»

حاجي كه شيده ي له سه ري لابردي، تا قيله ي سپي و خاويني سووراندي،

كه شيده ي لي هالانده وه و كوتي:

«حاجي ئه من شه و يش پيم كوتوي هه رچي له ده ستم بي كوتايي ناكه م، به لام

به سه رت زوريش چه توونه. ئه و جو ره ي بيستوومه تاوانه كه ي له سه ر سوور

بوته وه، حه وت هه شت نه فه ري خه لكي جه رانيش قامكيان بو پيوه ناوه. ئه و

هه تيوه ي له گه لي گيراوه دركاندويه تي، به خوداي زور چه توونه.»

ئه ويان دياره توش ده يناسي، دزيكي به ناوبانگه.

حاجي محه ممه د وهك ئاوري پيوه نين دهره لبو و كوتي:

«كورپ حاجي گيان! ئه وه ده لي چي؟ به سه رت، به قوبله ي محه ممه دي هه موو

كه س ده زاني ئه وه گزه و ده هو بوو بويان ساز كرد؛ ده نا خاليد ي كاكه له وه تي له

كۆشى دايكى بهرئوتتوه قهت دەست پىسى نەكردوه، خۇ بۇ خۇت تايغەي ئىمە
چاك دەناسى. كورە ناوئەللا ھەر لەبەر ئەو پارچە زەوىيە و ئەھانئ.
ھەوشە بە يەك جارى پووناك ببوو، تارمايەكى كەم مابوو كە ئەويش خۇي
بە ديواران ھەلاوھەسىبوو دەھات لىيان وەسەر كەوئ و پاكات. كاردارە پىرە
مەجۇعمە لەسەر دەست ھاتەوھە ژور، حاجى بايز پووى تىكرد و كوتى:
«بە كەمالى بلئ ئەورۇ بريك زوو بچيئە دووكانى. قەول وايە بارمان بۇ بئ.»
پووى دە حاجى كرد و كوتى:

«ئەمن ئىشاللا ھەولى بۇ دەدەم، ئەتۇش ئەگەر بە قسەي من دەكەي كاكت
پازى كە لەگەلى پىكبئ، دەنا چەلىكى دى بە زمىكى دى پىدەگرئ.»
حاجى مەمەد كوتى: «وئەللاھى جا بلئم چى؟ چ خودا بەردارە دواي بىست
سالان لىيان بستىنئتەوھە؟»

حاجى بايز كوتى: «دەي بزائىن چۇن دەبئ، پۇژى ھەينى سەروانى لەگەل
خۇم دىنمە پراوئ، ھەر لەويش دەيدوئىنن ئەي بەلكوو رەزايەتى دا و خلاسى
بئ.»

«جا چۇنت جوابى چاكەي بدەمەوھە؟»

ماوھەك دوايە حاجى مەمەد بە كۆلانى شار دا بەرەو زىندانئ پۇيى،
شوئىنى تەگەرى تاقمىك ماشىن لەسەر بەفرى بەيانى ديار بوود. ووكانداران
بەردەر كەي دووكانىان دەمالئ و خىرا خىرا دەچوونەئو دووكان و شمەكيان دىنا
دەر و لەسەر جىي خۇيان دادەنا.

ئالايەكى بەفراوى و تەر لە دورەوھە لە سەربانى زىندانئ بەھال دەلەر اوھ.
دو سەربازى كەلگەت و توورە لەبەر دەر كەي كىشكيان دەكئشا، سەرى كەپۇ و
گۇنايان سوور ھەلگەرا بوو. لىيان چووھ پئشى و سلاوى كرد.

«ھاتوومە مەلاقاتئ!»

«ئەورۇ مەلاقات نىيە. برۇ دووشەممەي وەرەوھە.»

بە توركى يەكيان پئى كوت. گوروو بانئىكى رەش تالە و خرىلە سەربازئىكى بە
بئلەوھە وەدواي خۇي دابوو، چاوى پىكەوت.

«جىيە مامە حاجى چت دەوى؟»

«قوربان ھاتوومە مەلاقاتئ.»

گورووبان وەرسووپراوہ و شتیکی بە سەربازەیی کوت و لیی ھاتە پێشتر ، ھەتا
نزیك دەرگا .

«مامە گیان نازانی ئەو پوچ مەلاقات نی؟ برۆ دووشەممەیی وەرەو» .

حاجی قودو شیرینی و پریسکەیی دەستی بو بزاونتی روحمی گورووبانی ھینا
پیش خۆی و کوتی :

«قوربان ناتوانم بیمەوہ ، ھەر ئەوئەندەیی ئیزنم بەدەن چاویکم پیی بکەوئ و
ئەوانەیی بەدەمە دەستی بەسمە» .

سەربازە ویستی لیی توند کا ، ئیستا ھەوہ لاین وشەیی پی نہ کوتبوو
گورووبان دیسان ھە لیدایە :

لیی گەری بیئە ژوور .

«ھەیی بە قوربانتم بم» .

حاجی بزیک لەسەر لیوی چۆ ھەساری زیندانئ . دیواری بلیند لە ھەموو
لایەکیوہ ھە لکشابوون . دەلاقەیی چکۆلە چکۆلە تییان دا دیار بوو ، دل و یکدیت و
دەگیری ، رووح کز دەبی ، سست دەبی . گورووبان بە دوای خۆی دا بردیە دیویکی ،
پۆلیک دەلەسە لەسەر میزیکیی قاوہیی دانرابوون و ھیندیک کەلوپەلی دیکە .

حاجی چاوەرپوان چاوی تیبریبوو . گورووبان چووہ پشت میزەکەیی دانیشتم ،
یەک دوو دەلەسەیی لەسەر میز ھەلگرت و ئەو بارەو باری کردن!

«دەیی مامە گیان چت دەوئ؟»

«قوربان ھەر چاوم پیی بکەوئ و ئەو شتانەیی بەدەمی» .

«ئیی کی؟»

«ئیی خالیدی جەپانی» .

«ئھا ، ئەوہیی مەپی دزیوہ؟»

«قوربان بەسەرت بوختانیان پی کردووہ» .

«نابی مامە ، ئەو بە ھیچ کولیکی مەلاقاتی نیہ ، ناکرئ» .

«کۆرہ بە قوربانتم بم ، بەو بەفر و سەرمایە لەو پرا ھاتووم» .

سەربازە بیل بە دەستە ھاتە بەر دەرگا و سەری دەژووری راکرد و کوتی :

«سەرگورووبان خەلاس بووم» .

حاجی دەبیری دۆزینەوہیی قسیکی بو پازی کردنی ھولی دەدا .

«زۆر باشە بېرۇ» سەربازە گەپراوۋە دەر.

«كوتىم نايى مامە بۇ ھەر پراوۋەستاۋى؟»

حاجى نەيتۋانى قسىكى واببىنىتەۋە، ھەر قسەكانى پيشوۋى دووپات كىردەۋە.

«كوپرە مەھزى پەزى خۇداى رېگام زۆر دوورە، ھەر چاۋىكم پىيى بىكەۋى.»
گوروۋبان لەسەر كورسىكە دەھات ھەستى، حاجى بىرىكى بە مېشكى دا
ھات، بە ترسەۋە شەمكى لەسەر مېزەكە دانا و بە ئەسپايى دەستى بۇ باغەلى
بىرد، گوروۋبان بە ئانقەست خۇى خەرىكى دەلەسان كىرد. حاجى ھىندىكى پىۋول
دەرھىنا و زۆر بە ترسەۋە لەسەر مېزەكەى دانا. گوروۋبان لەبەنەۋە چاۋى لى
بوو.

حاجى ماۋەيەك دوايە لە دواى سەربازىكى چۆۋە دىۋىكى نىۋە تارىك و
شىدار، دوو پەتۋى سەربازى تەنك پراخرابوو. خالىد لە خۇشيان شاگەشكە
بوو. پىر بە باۋەشى پىرى بە حاجى داگرت و يەكتىريان راموۋسى. سەرى تاشرابو
و بن كالانەى چاۋى ئامال شىن بىۋون.

«دەى خالىد! چۆنت لى دەگوزەرى خۇ لىت نادەن؟»

خالىد سەرى بەرداۋە: «نا، مامە گىان زۆر نارەھەت نىم، تەنيا پەرۋشى
بابم و مندالەكانم.»

حاجى كوتى:

«كوپم بىرى وان مەكەۋە، خۇ ئەمن نەمردووم ئەلحەملاى ھەموۋيان باشن
تەنيا بە تاسەى تۆۋەن.»

خالىد ھەناسىكى ھەلگىشا و كوتى:

«بە خۇداى مامە گىان! ئىستاش ھەر كاسم.»

حاجى كوتى: «خەمى لى مەخۇ، دوىنى شەۋ بە خاترى تۆ لە مالە حاجى

بايز بووم، قەۋلى پىداۋم ھەر چۆنىكى بى بەرتدا. بەلام شتىكم زۆر پى سەيرە!»

خالىد سەرى ھەلئىنا و چاۋى شىنى تىپىرى و كوتى: «چى؟»

«ۋەللاھى پىم سەيرە ئەتۇ چى و ئەۋ ھەتىۋە دزە چى؟»

خالىد لە ھەيفان قسەى بۇ نەكرا، ھەر چۆنىكى بوو بەسەر خۇى دا زال بوو

و كوتى:

«به خودای مامه گیان! ئەو جاره نه بئێ قه تم ئەو سه گبابه نه دیوه ، ئەوه ندهم له بیره له پشته وه را له سه ریان دام ، ئەوه تا ئیستاش جیگه ی هه ر ماوه؟
داهاته وه شوینی برینی سه ری نیشان دا: «لیره ش شه ویک له گه لم بوو له دوايه لیکیان هه لاواردین.»

حاجی له ده رگای زیندانێ هاته وه ده ر ، مال ئاواپی له دوو ئیشک چیکان کرد. هه یچیان جۆابیان نه داوه. ورده ورده به ره و بازار وهرێ کهوت.
کرپۆه هیدی و له سه ره خۆ دهستی پیکرد. ئاگات ده کرد و نه ده کرد ، زریان وه خۆ کهوتبوو به فری کۆن و کرپۆه ی ئیستای هه لده گرت. به دیوار و ده رکه ی مالانی داده دا ، هه لیده په ساردن. ئەوجار به جیی ده هیشتن و به گژه گژ تیده په ری.
حاجی محهمهد ته لیسیک به شان هه وه هاته وه سه ر رپی جه رانی. ولات یه کده ست سپی ده چوو. پۆلیک قاز و قورپنگی به جیماو له یاران به په له به ره و ئەو دیوی ، به ره و گه رمینی ده فرین.

(۱۴)

چەند رۆژ بوو بەفر چىيى دەوران دەورى سابلاغى ئابلۇقە دابوو، تەنيا پىدەشتى داشامەجىدى بوو بە تەواوى دانە پۆشرا بوو، تاق تاق تاشە بەردى گەورە، رەش دەچونەو. قەلای سارمى شابازىكى بەرزەفر بوو، شابالى دەنيو تەم و مژدا لىكردبۆو.

مرۆف بەيانان و ئىواران بە هەشتاو دەهات و دەچوون؛ بە پەل پەل خۆيان بە ژوورىكدا دەکرد. سەرى شەوانە ولات چۆل دەبوو، شەقام ئاواق دەمانەو، بە دەگن يەكك يان چەند كەس پىكەو دەبىندران. دارى قەراغ شەقامان پووت و ويشك رىزاورىز پراوەستا بوون. تاوئاتاوىكى بۆرە پەنەك يان كۆترە گايەك لە شەقەى بالى دەدا و چىوى ويشكىيان دەجوولان دەو. دارتلى كارەبا وەك پىاوى پىر تەنيا بەرپىيى خۆيان دەدیت و هيندىك دوورتر تيشكى چاويان دە تارىكى خەستدا بزر دەبوو. دەنگى سەوەر لە هەموو قولىنچكى شار دەبىسرا. شار شەوانە بە سام دەبوو؛ هارەى جىبىكى يان شرىخەى تەفەنگىكى لە دوورەو و هاوارىكى ون دللى خەلكى دادەخورپاند.

بە ئاسپايى لە پلىكانان هاتە خۆار. پىرخ و هۆرى بابى دەهات. پىلاوى هەلگىشا، دەستى بۆ دەركەى برد.

«رۆلە ئەو بەو شەوەى بۆ كوئى دەچى؟»

بە پىرتا و ئاورى لىداو.

«دايە گيان! ئەتۆى ئەو بۆ نەنستوى؟»

لىيى هاتە پىشى و بەردەركەى لىگرت.

«رۆلە! بەو شەوەى بۆ كوئى دەچى؟ نازانى شەوانە نابى كەس و دەدر كەوى؟»

«دایه گیان! برؤ بنوو، ئیستا دیمه‌وه، هه‌تا مالکی ده‌چم و ده‌گه‌ریمه‌وه.»
«سمایل گیان! سپه‌ینج بچۆ، ئەو سه‌گانه‌هه‌رچی ببینن لیده‌ده‌ن، وهره‌ برؤ
بنوو.»

«دایه‌ گیان! دلخۆرتی من مه‌به، نیزیکه، خیرا ده‌چم و دیمه‌وه، ده‌بی هه‌ر
ئه‌وشۆ بچم.»

له‌ مابه‌ینی قسان دا گۆی هه‌له‌ده‌خست هه‌تا بزانی پرخه‌ی بابی هه‌ر دی. خیرا
ده‌رکه‌ی کرده‌وه، سه‌رما ته‌وژمی هینا ژووری، مچورکیان پیداهات.
«کوره‌ بۆ خاتری خودا ئه‌وشۆ مه‌چۆ هه‌تا دییه‌وه دالم ده‌توقی.»
«برؤ ژووری دایه‌ گیان با بایم وه‌خه‌به‌ر نه‌یه‌ زۆرم بیناچی، هاجه‌رم پییه‌،
برؤ.»

خۆی کیشایه‌ قه‌راغ دیواری مالیان که‌ تاریکی تیدا خپ و مات ببوو. یه‌ک دوو
ئاوپی داوه، ره‌شایی سه‌ری دایکی هه‌ر ده‌دی، له‌ پیچی کۆلانیان ئاوا بوو، به‌
په‌نا دیواران دا توند و تیژ ده‌رۆیی، جارجار پشیله‌یه‌ک له‌ په‌نا چه‌له‌نگی زبلیکی
ده‌رده‌په‌ری، شه‌قه‌ شه‌قی چه‌له‌نگی ده‌هات و دیسان ولات بی‌ده‌نگ ده‌بوو.
ئاسمانی ته‌ماوی هه‌تا سه‌ربانی مالان هاتبۆ خوار، خانوو چکۆله‌ و نه‌وی
ده‌تکوت له‌ سه‌رمان پشتیان دابۆوه‌ پشتی یه‌کتر، دوو جاری ده‌رکه‌ کوتا، مینه‌
لیی کرده‌وه، ئەوسه‌ر ئەوسه‌ری کووچه‌ی چاو لی‌کرد و خیرا خۆی به‌ ژووری
داکرد، نیسیی پینج که‌سان له‌به‌ر شه‌به‌قی چرای ده‌له‌زانه‌وه، تی‌که‌ل یه‌کتر
ده‌بوون، لی‌کجووی ده‌بونه‌وه، دریژ و کورت ده‌بوون، یه‌ک یه‌ک ده‌ر‌باوه‌شیان
گرت و چاک و خو‌شیان کرد. سوله‌یمان که‌له‌گه‌ت و چاو و برؤ ره‌ش
وه‌سه‌ره‌وه‌ی خست.

«سمایل ئەۆه‌ بۆ ئاوا دره‌نگ هاتی، ورده‌ ورده‌ ده‌مانکوت نایه‌.»

سمایل بزکی هاته‌ سه‌ر لیو و کوتی:

«کاک سوله‌یمان، بۆ خۆت بایم ده‌ناسی هه‌تا هه‌موو ئەخباری دونیایه‌

نه‌گرئ، نانوی.»

تی‌کرا پیکه‌نین. مینه‌ هاته‌ سه‌رپیی و چوو ده‌یه‌که‌ی دی. «ده‌ی کاک

سوله‌یمان چ خه‌به‌ر؟»

سولهيمان چاوى بهسەر تاق تاقيان داگىرا. دهنكىكى جگهره له پاكهتى بهردهستى دهركىشا، ههروا دهنىو قامكى دا راىگرت و كوتى:

«جا بلىم چ خه بهر. ئهوه چهند رۆژه بۆ خوشت لىرهى و وهزعه كهت دىوه. كهل به موو بهنده.»

مىنه رىزىكى چا هينا و دانه دانه له بهر دهستى دانان. «ئهدى كاك سولهيمان خه بهرى كاك رهشيد و مه موودى؟»

سولهيمان چاوى گىرا و لهسەر عهولاي راگرت و كوتى: «عهولا ئه وپو له تارانى هاتوتهوه، دهلى ساواك ههرتكىانى دهست بهسەر كردوت، عهولاش زور به چه توونى دهرباز بووه.»

سمایل گوپی له سولهيمان و چاوى لهسەر عهولا قه تيس مابوو، دووكه لى سیغاران به وینهى ئالینكى به رهو میچی هه لگه رابوو، فه تاح كورته بالا و سپیکه لان دهستىكى به مووی سهرى داهینا و هاته سهر چۆك دانیشتو و كوتى:

«ئهدى سمایل له لای توچ باسه؟» سمایل كوتى:

«لهوى هىچ باس نیه، ههر به فر و سه رمایه كى زوره و هىچى دى.»

زور له میژبوو له مال وهدهر كهوتبوو، چاوى له سه عاتى كرد و كوتى «كاك سولهيمان دهى بهرنامه چىیه؟ ده بى چ بكهین؟» سولهيمانیش چاوى له سه عاتى دهستى كرد و كوتى:

«جاری هىچ، ئه من له گه ل عهولا و مسته فای ئه وشۆ بۆ ئه وديو وهرى ده كهوین، ئیوهش ههر كه سه له سهر كارى خوتان بن، له پاشان وهختى خوى ولاموو بۆ دهنیرین.»

تىكرا ههستانه سه رپى، يه كتریان ده باوهش گرت، سه برىكى دهرگای كووجهيان كردهوه. پرووشه له بهر شه به قى زهردى چرای دارتیلان بۆ ساتىكى دهردهوشانه وه، له سهر دم و چاویان دهنیشت. نه رم و سووك.

سمایل تىلاوتیلی دیواران به رهو مالى رۆیى. شوینی كهوشى به حال له سهر به فرى ته نك دیارى ده كرد. له وسه رى شار سى لاو قه راغه و قه راغى مالان به بیدهنگى به رهو ئاسۆیه كى روون شهو و شاریان به جیهیشت.

(۱۵)

پاسارى پۇل پۇل دەنیشنه سەر رەشەنگى قەراغ تەويلە و ھۆلە مەپان، قنە قنى دەكەن، شنتىكى دەدۆزنەوہ و بە ترسەوہ چاۋ دەگېرن، تىكرا دەفپىنەوہ سەر گۆيسوانەى، لوورى ھەرز دەبنەوہ، ھىشتا نەگەيونئى بە خشپىكى بەرزەفپى دەبنەوہ، لەسەر لک و پۇپى داران ھەلدەكورمىن، خۇيان ھەلدەمسىنن و جريوہ جريويان ساز دەبى.

لە ھەوشە دا چاۋى لە داىكىتى، توند و تۆل بە چەلغۇرىكى كۆن ژوورى تەويلە دەمالى. پەين و پالەكەى لە قولىنچكى لاي دەرکەى كۆ دەكاتەوہ. بۆرە بۆرى گا و گويلىكان تاوانتاۋىكى ھەوداى خەيالى دەپسىنن. ئاسمان ساو و بىخەوشە، تىرۆژى خۆر لەسەر بەفر دەگەرپتەوہ. دەچىتە مدبەقى و دەست دەداتە شەنەى، دىتەوہ دەر و بەرەو قۆرى بەرمالان دەروا، ھەتا ھىزى ھەيە شەنەى لە ناخى گىردەدا، باقىكى گەرەى لەگەل خۆى دىننیتە تەويلە، مانگا و گويلىك سەريان خستۆتە سەر تفاقى. داىكى پشتى راست كر دۆتەوہ چاۋى لىدەكا، «رۆلە گيان ەلى! ھەتا مالە سەيد نەجمەى بچۆ، ئەو مەجمەلە شىرەيان بۆبەرە، دەكورى خۆم بى خىرابە، با كۆن نەبى.»

ەلى خۆشى بە دلى دادەگەرپى. شەنەى بە ديوارى تەويلەوہ ھەلدەپەسىرى و ۋەدەر دەكەوى. دەرکەيان ئاوالەيە بەكراست دەچىتە ھەسار و ھەرا دەكا: «مالى، مالى.»

بۇخۆى دەزانئى كئى بە دەنگىۋە دئى. قامكى دەستى كەم تاكورتيكى بە مەجمەلە شىرپۆە تەزىون. خەزال نەرم و نۆل بەرەۋپىرى دئى. بزەيان لەسەر لىۋى

نیشتووه. چاو لیكھالتقاون، خه زال كوالمهی سیوی لاسوورن، لیی هاتۆته پیئینی و دهستی بۆ گرتنی مه جمه لهی دریژ کر دووه.

«ئه تۆ بۆ زه جمه تت ده کیشا؟»

«دایکم ده یکوت با کۆن نه بی.»

قامکیان گه یشته یهک، ویکهوت، رووح، گیان، ههست، جاری وایه هه مووی له جییه کی کۆ ده بنه وه، له سه ر قامکیکی، له داوه موویه کی!

«بابت نه هاتۆته وه؟»

خه زال مه جمه لهی لیوهر ده گری، ئاوړ ده داته وه پشته وه، کهس نایبینی.

«ناوه لالا قه وله دووسپه ی بی نه وه.»

پشیلکی بۆر و قه له و، کلکی قیت کر دۆت تییر و ته سه ل دا لگهی به قه راغ

دیواری دهکا.

«ئه دی ئیستا کیو له ماله؟»

«هه ر دایم و پوورم.»

«ئه دی سه ید حوسین له کو ییه؟»

خه زال چه لیکی دی ئاوړی له پشته وهی ده داته وه.

«ئه و چۆته خدراوی، ماله نه نکم.»

خه زال دیسان ئاوړی له پشته وهی داوه، داله پراوکه ی ده چاوی دا ده بیندرا،

عه لی ههستی پیکرد، مال ئاوی کرد و وهدر کهوت. پشیله بۆره هاتۆته بهر پیی

خه زال و خۆ له لاق و له تهری ده خشیینی. چاوی له مه جمه یه و میاوه میاوی دی.

خه زال به لاقی بریکی له خۆی دوور ده کاته وه. نه رم و خشیلانه ده روا ته وه ژوور.

عه لی دهست ده بهر پشته وین سه بر سه بر به ره و تاقه دووکانی دیی ده روا.

حه ول ده دا خه زالی بۆ ده میکیش له پیئش چاو لانه چی. حه ول ده دا چه لیکی دی

ههستی ویکهوتنی قامکیان ده خۆی دا زیندوو کاته وه، زۆر کهم هه لده کهوی

بتوانی ئاوی لی نریک بیته وه، جا بۆیه نایه وهی وا به هاسانی له بیرری چیته وه.

نیوچاوانی سه ید نه جمه و کورپه کهی، ترسی خه زالی له وان، هه میشه وهک

پیکۆلیکی ده جهرگی ئه وینی رۆ چوو بوو. گه یشتۆته حاندی دووکانی، به فری بهر

دهر کهی به ته واوی پیئشیل کراوه، به فر و قووړ تیکه له، زۆر تر به فره و پهنگی

قاوه یی له گه لی لی کدراوه، سی چۆر لاوی بی کار و سه ر رووت له نیوه راستی

دووکانی هەلترووشکاون و دامە دەکەن؛ شەو و رۆژی زستانان ئێرە دەبێتە مەکۆی جھیلان. رۆژانە دامە و تۆو ترووکاندن و شەوانەش جۆرابێنە. سلاوی دەکا و دادەنیشی. بە شووشەیی چلگنی پەنجەرەیی دووکاندا چاوی لە دەرکەیی مالا خەزالییە، دەرکەیی دووکانی تاوانتاویکی دەکرێتەو، دوو دوو سێ سێ مندالی سەر قۆن و چلگن دینە ژوور، چاویان لەسەر شت و مەکی بەردەستیان مولەق دەمێنێتەو، قەرەپولیان توند، لە مشتۆیاندا دەکوشن، دەست دەشتان وەردەدن، هەلیاندەگرن و دایاندەنێنەو، دەبیری هەلبژاردنی بۆرتین و زۆرتین دان. گێرە و کێشەیان تیکەوتوو، مام حەسەن قەرەغی چاویلکە ئەستورەکەیی لە هەر تک لایان را چەسپی لێهالاندوو و بولە بۆلی دی. خەزالییە دەر، دەروانییە ئەوسەری کۆلانیان. پۆلە قازی سپی و بۆرچیل بە قیژە قیژ لەبەر پێی لادەچن، عەلی دی لە دووکانی بێتە دەر، ترسی پێزانینی لاوەکان بریکی ماتەل دەکا. مستیک تۆو دەکری دەگێرفانی پاتۆلی دەکا و دیتە دەر، هەراھەرای مندالان و قاقای جھیلان و رەدە و رەدە نزم دەبێتەو.

بەرامبەر بە دایکی و پشت بە عەلی لەبەر دەرگای تەویلە پاوەستاو. عەلی دەچیتە مەبەقی و لە قەستی دەست دەداتە داشقە و بەرەو تەویلە دەروا. دوور و نزیکیان گوی قۆلاخ کردوون.

«نەکت چۆنە؟ ئەو رۆ خات مرۆت باسی کرد، کوتی کەوتو، خۆ دەنا بەسەری ئەو عەلی ئاگا و خەبەرم نەبوو.»

«ئەری وەللا ئەو کاکیشم چۆتە دیتتی. ئیمەش ئەگەر بابم هاتووە دەچینە لای.»

عەلی پێمەرەکەیی لە پەنا دیوار هەلدەگریت و بە شینەیی پەین و پالی دە داشقە دەکا، لەگەڵ هەر جارە پێمەرە لیدان و هەلێنانی چاوی دە خەزالی دەبێ، سەدان وشە و دەیان رەستە و قسە دەدایدا قەتیس ماون، هەلیک، دەر فەتیک، ساتیک بۆی برەخسی و بتوانی دەریانبێ. چاویان زۆر لە میژە پیکەو دەدوین، یەکتەر دەناسن، هەر دووراو دوور تیکدەگەن! بەلام زمانیان، قسەیان، ئیستاش نامۆن، زەمان توند و تیز دەروا، پاوەناستی. بۆ کەس، ئەسپی یکرانە هەلدەگری، هەوساری بە تۆ نیە، بە کەس نیە، چاوی دیت لەسەر چاوەگەییەکی بگێرسیتەو، هەست دی کانگایەکی بدۆزیتەو، کەچی مەودایان پێنادا، ریکفکوت لە دەشتی هەروەرەوای ژیان هەرایەر دەبی، دەمیکێ تر خەزالی دەرواتەو، هەمین قورسای پازی نەکو تراو، رازی

نەدرکاو، شانى دادەچۆرئىن. خەلى خەلقەى كوتوزنجىرى ئەوينيان سەر
لەنۆى، مۆتەى شەوانى تەنيايى دەبنەو. دايكى بۇ كاريكى خەزالى بەجىھىشت و
چۆو ژوور. ھەستى بە كەينە و بەينەى ئەوان كرىبوو. خەزالا سەرى بەرداو و
چاوى دەبەر پىيى خۆى بربىوو. شوئىنى كەوشيان راست و چەپ و چىپ ديارە. عەلى
دلى بە گرمە و توند لىدەدا؛ ھەست بە گرم داهاتنى تەواوى لەشى دەكا، ھەوئەل
وشە كوتنى گرانە. دوو ھەنگاو دىتە پىشى، دەستىكى پىمەپەى توند دەدەستى دا
دەكوشى. «خەزالا! خەزالا!»

سەرى ھەلىئا و چاوى تىبىرى.

«دەلىيى چى؟»

«ومرە كارم پىتە.»

«ئاخر دايكت ئىستا دىتەو.»

لىوى دەلەرزى نازانى چ بكا.

«چەلى نايەتەو، ومرە ئىرە.»

خەزالا چاوى لە رىيى دايكى عەلى دەكا.

«زوبو ھەرە ئىرە.»

بە ترسەو دەچىتە پىشى. دەستى دەگرى و دەكىشىتە ژوورى.

«بەرمە ئىستا دى دەمانبىنى.»

«خەزالا! ھەختە لە تاوانت شىت بم.»

خەزالا ھەولى دا دەست لە دەستى دەرھىنى، خەلى بازىنەى بەرز بوو،

يەك دوو مانگا و گويلىك سەريان لەسەر تفاقى ھەلگرت و چاويان لىكردن.

«كوپرە بىت و بمانبىنى ئابروومان دەچى.»

«خەزالا گيان! ومرە با سوئند بۇ يەكتر بخۆين.»

«عەلى گيان! ناوئىرم، دەلىن گوناحە.»

تكىك ئارەقە لە نىوچاوانى ديارە، چۆلەككى بە پىرتا و خۆى بە ژوورى

تەويلە داگرد، فەرفەى زايلەلى داو، ھەتا ئەو سەرى رۆيى و بە پەلە گەپاو و

وھەر كەوتەو، تىكەل ئاسمانى شىن بوو.

دايكى لە قەست جنىوى بە پۆلە مريشك و مراوى دا كە بەرەوپىرى

چووبوون، زۆرتر مەبەستى و رىاكردەوھى عەلى و خەزالا بوو.

«بەرم دە دایکت ھات.»

دەستی بەردا، لە پشت سەرئۆھ دەلی: «خەزال گیان! زۆرم خۆش دەویی.»
خەزال پریسکیکی لە خات مەنجی وەرگرت و شلک و نەرم رۆیی. لە تەویلە را
عەلی کۆتەلیک بوو چاوی رۆیبوون. دایکی ھاتە پەنای، دەستی دە دەستە
ھەزریقاوەکانی گرت: «کۆرم بۆ وا ماتى؟»
چی نەگوت. ھات دەستی دەرھینى و بە دواى دا بپروا، توندتر دەستی
رێککۆشى:

«رۆلە گیان! لەو فکەرە دەست ھەلگرە، ئەو بۆ ئیمە نابى، ئەدى کۆرى
خۆم!»
عەلی گویى لى نى، «بۆ خۆشت دەزانى ئەوانە کچیان دەوی و ئیمەش
نیمانە.»

عەلی وەخۆ ھاتۆتەو و سەرى بەرداوەتەو.
«ھەر ئەو سال بۆت دەچمە سەر خەجیجى پەرحمان گوانى. زۆر لەو ھەش
جوانتر و چاکترە.»

گوئیکی سوور بەلەک بۆراندی و ھیندیك خۆی سووراند.
«ئەورۆ خات مرۆت دەیکوت سەید نەجمە و سەید ھەسەن چوونە جەپانى
چاویان بە کچی کوئخا پەسوولی بکەوی. خەزالیش بەر خوین دەدەن بە وی.
عەلی راجلەکی، بۆ دەمیکى تاسا، دەستی بە پرتا و لە نیو دەستی دەرکیشا و
ھەلاتە دەر، کاس و گێژ روو بە مائە خەزال رۆیی. پۆلە قاز بالیان لیککردەو و
ھەرا ھەرایان ساز بوو و لەبەر پێی لا چوون. دەرگایان گالە دراو. نازانى چ
بکا، چا و لە گردی بەرمالان دەکا، سپی سپی، تیرۆژی ھەتاو لەسەری
ھەلدەخلیسکی، تاق تاق داریک یان دەوونیک لەولاو ئەولای سەریان
بەرداوەتەو، رێدادەگرئ، لە دوورەو دایکی چاوی تیبپریو. وەک خالیکی
چکۆلە و بۆر لە ژیر داریکی بى جوولە دەمینیتەو.»

(۱۶)

بەفرى تازە و كۆن بەپىي مەر و ولاخان پىشپىل كراو، ئەوبەر ئەوبەرى
رېڭاي سەرتاسەر لە ژېر بەفرى قورس سىپى دەچىتەو. ھەتاو لە تەشقى
ئاسمانى جىگىر بوو.

دەمىك راوھستا، تەلىسەكانى ھاويشتنە سەر شانەكەى دى. ھەلم بە كونە
كەپۆى دىنە دەر، ولات چۆل و ھۆل و بىدەنگ، باوى ھەنگاوى خۇشتر دەكا.
ھەوداى پساوى خەيالى گرى دەداتەو، دەستەيەك پاسارى لە لاي رۆژھەلاتەو
دىن و بەسەر سەرى دا تىدەپەرن. دووكەل لە سەربانى قاوھخانە بەرەو ئاسمانى
شىن و سامال تىھەل بۆو، دارە گويزى پووتن و بەفراوى دىنە پىش چاوى. چى
واى نەماو بەگاتە دەرگاي قاوھخانە، پرمەى چەند يەكسمان لە تەويلە را دى!
وھوور دەكەوى و سلاوى دەكا، وتوويزى دانىشتوان بۆ دەمىكى ھەلقرتا، تىكرا
سلاويان لى ئەستاندەو، عەلىكەسەلام! لەبەر ترووسكە ترووسكى تىشكى
خۆرى سەر بەفر ئىستاش چاوى دىشا و ژوورى تاريكى جوان نەدەى.

بۆنى توندى سىغاران وپراى ھاللاوى گەرمای سۆبەى دەسبەجى ھەلىيان
كوتايە سەرى.

«خودا عافووتان كا، برايم كورە ئەو ژوورەت بۆ وا تاريكە، خۇ چاوا چاوى

نابىنى.»

«بەخىرپى مامە حاجى.»

«بەخىرپى حاجى ئاغا.»

«مەناف ئەو ئەتۆى؟»

لە ترسى كەوتن زۆر بە ئاسپايى بۆ لاي سەرەوھى ژوورى وەرى دەكەوى.

«فەرموو مام حاجى وەرە ئۆرە.»

شوقى بلىسەى ئاور وەهەموو شتېك دەكەوت. ماوەیەكى كورت سوورى
هەلەگەراند و دیسان بەجیى دەهیشتن.

«پەكوو لەو سەرمايەى!»

مەناف جیى بۆ لەسەرەوهى خۆى كردهوه، یەكتریان لە باوەش گرت و سەر
و چاویان رامووسى، تېكرا لەبەرى هەستابوون و برايمیش چایەك بە دەستەوه
چاوهنۆاړى دانیشتنى بوو.

«فەرموون تكاو لى دەكەم، خودا عافووتان كات.»

برايم دەسبەجى چایەكى لە پېش دەستى بۆ لەسەر كورسیكەى دانا و كوتى:

«ماندووش نەبى حاجى ئاغا.»

«خودا عافووت كات، برايم كورە ئەتۆ بۆ چرایەكى هەلناكەى، هەر دەلایى

مالە دزانە.»

ورده ورده چاوى خوى به تاریكى گرت و تىپىرۆانین. دانه به دانه چاك و
خۆشى لەگەل كرن، ئاخرى هەمۆان چاوى هیناوه سەر مەنافى، سمیلێكى ماش
و برینجى ئەستور، لیویكى شین هەلگەرپا، جووتیك چاوى پەش و شان و
پیلیكى قایم و پتەو.

«دەى كورم ئەوه چۆنە لیڤەى؟»

وہللاہى جا چت عەرز كەم، ئەورۆ بەیانى گەیشتینەوه، بارەكانمان لیڤە

خستوو، ئەدى ئەتۆ بەو بەفر و سەخلەتێیە لە كوچ دییەوه؟»

قاچاچیکان دەستیان بە قسە كرن كردهووه. برايم دەهات و دەچوو. حاجى

دەستى بە گێرانەوهى بەسەرھاتى كرد. قاچاچى خەریكن شتێكى دەمیشکیاندا

بدۆزنەوه نەیانگوتبى. مەناف چایەكەى یەك قورتم بەسەر داكرد و ئیستكانى

بەتالى دانا و كوتى: «ئەزقەزا دەمەھوویست ئەورۆ سەریكى ئامۆژن و مرادى

بدەم.»

فرنجەكەى هیندیک كردهوه، شەبەقى ئاورى بۆ ساتیكى لە سەر دەسكى

دەمانچەى لەرزاوه.

رووى لە هاشمى كرد و كوتى:

«ئەمن ئەوشۇ دەجمە جەرائى ئەنگۆش سىۋادى بەيانى باران بەرنە مالە حاجى بايز و وەرنەۋە ئىرە، ئەمىش ھەر دېمەۋە ئىرە.» حاجى محەممەد لە پېشەۋە بەرەو دەرگا وەدەر كەوت. مەناف لە دواى ئەو بەرامبەر بە برايم راۋەستا، ھەگبىكى پوول لەبەر پىشتىندى دەرھىنا و كوتى:

«بە ئىستىۋارى بلى چەلىكى دى زىاترى بۇ دادەنن، ۋەلاخىكىمان ھەلدېرداۋە. مال ئاۋايان كرد و ھاتنە دەر. وىدەچوو پۇلە چۆلەكە ھاتبەنە سەر گۆيسۋانەى قاۋەخانە و لكوپۆپى دارە گۆيزان، جريۋە جريۋيان دەھات، تەلىسى لە حاجى ۋەرگرت و ھاۋىشتى سەرشانى خۇى.

ھەتاۋ تۆپەلىكى زەرد و ئاورىن بوو بەرەو ئاسۇ ھەلخىسكابوو. دوور و نيزىكى دىيى بوونەۋە، لە دوورەۋە نىگارەى ئاسمان و چىا كەوتونە سەر بادىناۋى. بىكۆل و گەز لە قەراغان ھەلدەلەرزىن.

«بە سەرت مام حاجى بەو كارەم ھەر نەزانیۋە، ئەورۇ بىست پۇژ دەبى لەو دىۋى بوۋىن، جا چاكە ئىستا چىان پىكوتون؟»

زىيان دەمۋچاۋى حاجى ئامال سوور كىرەو، بە تايبەتى قەراغى گۆپى كە لە بن مېزرە زەردەكەى ھاتبوونە دەر سوورتر لە شوپىنى دىكە ببوون.

«ۋەللاھى! حاجى بايز قەۋلى پىداۋم كارىكىمان بۇ بكات، دەنا خۇ ئەو لامەز ھەبە قسەى لەگەل نايە، ھەر دەلى خالىد مەرى منى بر داۋە و ئەھانى.»

مەناف جىي تەلىسى لەسەر شانى گۆپى و كوتى:

«ئەدى مام ئەحمەد دەلى چى؟»

«جا بلى چى كورم، چى لە دەست نايە.»

خانۋى دىيان لى ديار بوون، لەو سەرى دىيى را خانووبەرە و ھۆل و تەۋىلەى مالە ئاغای بە وىنەى ھىلىكى بۇر ھەتا نيزىك قەراغ بادىناۋى كىشرا بوون.

«مامە حاجى ئەدى لە بابت مەسەلەى مرادى چتان كىرەتەۋە؟»

حاجى ھىندىكى دىكە كەشىدەى داكىشا خوارى و كوتى:

«جارى چمان نەكردۇ، قەۋل ۋابوو، ئەۋسەر و بەندەى بۇى بچىنە

خۋازىپنى، ئەۋىش بە ناشكورى نەبى ئاۋامان لىھات.»

هه تاو به يه كجاری ون بوو؛ چرای مالان يهك له سهر يهك داگیرسان، ديهاتيان به په له و له زبه ره و ماليان دهرپوښتن. مراد له وسهری کولانيان به ره و پيريان هات، له بهر دهرگای ماليان گه شتته يه كتر، له گه له مهنافي يه كتريان له باوهش گرت و له دواي حاجی چوونه هه ساريان چوارپيکه يان به نووزه نووز له بهر پيان كلکه سووته ي دهركد و كسكه كسكي چاوی ههر دهمه له لايه كه وه ده هات. خات زارا هاتوته بهر هه يوانی و به پيکه نينه وه به ره و پيريان دی، ماندوونه بوونی له حاجی دهكا و له وئی تیده پهری و بهرام بهر مهناف و مراد دی.

«سلاو ناموژن.»

«عه له يکه سه لام و رحمه توللاه، ياخودا به خيری كورم، چاوم پروون بووه.»

مراد ته ليسی ليوه رگرت و بردی مدبه قی.

«په عنا چونه؟ منداله كان چوون؟ نه دی بو نه تدینان؟»

«دوو عاجیتن ناموژن، نه ورؤ هاتوومه وه، ئیستا نه چوومه وه مالی.»

«دهی فهرموو ژووری، ههر به خيری.»

به په له بو لای مدبه قی چوو، گورج وگول فرپووجیکی ناوه پرووت كرد و خهریكي سازکردنی شیوی شهو بوو.

سه وه له کولانی وان پهیدا بوو، چوارپيکه يان به دهنگیکی بهرز وه پری و به پرتاو خوی هاویشته سهر لیواری بان و چاوی ده کولانی بری. مانگی يهك شهوه له سووچی ئاسمان وه دیار كهوت، هیندیک دوورتر له وی نه ستیریك چاوی دهرووكاند. پوئیک ههر پچر پچر ببوون، به په نای دا دهرپوښتن. نان و چایان خواردبوو، ههر يه كه ی له جیې خوی چووبوو ده خه یاله وه.

يهك دم دم دستت له بهرؤکی ناکاته وه، راتده كیشی، پیټ خؤش بی یا ناخؤش، دتبا. له گه له چاو هه لیئانت، له گه له ههستان له خهوت له گه لته. ناتوانی به جیې هیلی، خه یال زاله به سهرت دا، هه موو کاتی، نه تو سهرتاسهر خه یالی. ليکه لاون، دهخؤشی و ناخؤشیدا، ژيان كيّه به شی به قه وه تتره؟ راسته قینه يان خه یالاتی؟ مه ودای دده یه ی، دهرپا و دتبا، سنووران دهرپینن، ژيانی راسته قینه به جی دیلن، دهرتسیی، دهرپینگیه وه، ده گه پریه وه، بالی

هەلدەپرووژینی، شاپەری دەبەستی، ماندوو و شەكەتی، شەو درەنگانە، پیلووت دەخەیه سەر چاوت ئەزە دەخەویشدا لەگەلتە.

حاجی پرووی دەمەنافی كرد و کوتی:

«ئەمن هەتا ماله كاكەم دەچم سەریكى دەدم و دیمەوه.»

مەناف کوتی: «ئەمیش پیم خۆشە بيم. خات زارا هاتە نیو قسەیان و کوتی:

«ئەمنیش ديم، بپیکم هەلیمائو بۆ لیئاوه.»

بئ ئەوهی چاوه‌پوانی ولامیان بيمینیتەوه هەستا سەر پى و وەدەر كەوت. حاجی و مەناف بەرگیان ریک و پیک كرد و وەدەر كەوتن. مراد بە تەنیا مابۆوه، گیزە گیزی سەماوەر لە قولینچكى دیوەكەیان دەهات. چاوی بە دەلاقەدا دە حەساری بری.

مەناف شان بە شانى حاجی دەروپى.

شەو بايەكى سارد لە دم چۆمیوه دەهات و باوهشى پیداده‌گرتن، تەزو بە لەشیان دادەگەرا. زکری دەروپش و دەفەیان لە لای مزگەوتی را دەهات.

«مامە حاجی ئەوشۆ چ باسە؟»

حاجی مەمەد ئاورى لە پشتەوه داوه، خات زارا چەند هەنگاویان لی دوور

بوو.

«شەوی چوار شەممان خەلیفە رەزا و دەروپشان زکری دەكەن.»

مەناف کوتی: «ئەو خەلیفە لە کوپوه هاتوه؟ نیوبانگی لە خدراویش هەیه!»

حاجی یەك دوو جار كۆخی و کوتی:

«وەللاهی جا چوو زانم، دەلین ئى لای ورمییه و كەپامەتیاں زۆر بۆ

هەلبەستوو، تەنانت دەلین ئەوی شەویش ئەو كەپامەتی نۆاندوو بە ئاغای

كوتوو ئەوه مەرت بر دەدەن!»

گەشیتنە بەر دەركەى ماله مام ئەحمەدى، حاجی سى چوار جار دەركەى كوتا

دەنگى دەروپشان بەرز و نزم دەبوو. كپمە كپمی بەفرى حەسار هاتە گوپیان.

«كپیه؟»

«بیکهوه كچم.»

ئەشكۆلى بەر دەرگای لاچوو. دەركە جیرەیهكى لیهات و كراوه. منالەكان

لەبەر لاقیان دەهاتن و دەچوون. مام ئەحمەد دەموچاوی زەرد هەلگەرابوو سلاو و

چاک و خوښيان ته و او بوو چاوه پړي قسه ي مام نه حمه د و حاجي بيدهنگ بوون.
مام نه حمه د دهستي دريژ کرد و دهستي حاجي محممه دي دهدهستي خو ي گرت و
کو تي:

«براله! ماندووش نه بي، چت کردو پيم بلې؟»

حاجي چاوي به سهر تاق تاقيان داگيړا و کو تي:

«کاکه گيان! خاترجه م به، حاجي بايز به ليني پيداوم جي به جي کات.»

بزه وو پيکه نين له سهر دم و چاوي هه موويان ده بيندرا. مام نه حمه ديش
زه ريک له سهر ليوه ويشکه کاني ديار بوو. منداله کان په يتا په يتا خورمايان
ده زاريان داويشت و ئيستا دنکيکيان قووت نه دابوو پړده بوونه دنکيکي ديکه.
هه تا ئاخري نه سمه ر لنيان وه دنگ هات. له په نارايه کي نه قورجيکي
تيکوتان، هه ستا سهر پي و قاپيکي هه ليماو تيکرد و هي ناي و له په ناي مام
نه حمه دي دانويشت و خه ريکي به زار دا کردني بوو.

مانگيله ماوه يه ک دننو که مبه رهي هه وران دا ون ده بوو، ولات تاريک و تنوک
ده بوو، ديسان وه ديار ده که وه ته وه و ديسان نو قم ده بووه، تريفه ي لاوازي به
ده لاقه ي ته ماوي ماله مام نه حمه دي دا ده چاوي مه نافي ده رژاند. باسي هه موو
شتيکي کرا! له ديوار و په نجه رهي زينداني را هه تا زکر و ده فهي ده رويشان. مام
نه حمه د دهستي توند ريککوشي و کو تي:

«جا براله! تکايه کي ديکه شم هه يه.»

هه موو بيدهنگ مانه وه.

«فه رموو کاکه گيان! چت ده وي؟»

ته نانه ت منداله کانويشت که له سهر دنکي ئاخري خورماکه ي ده هات لنيان بيته
شه ر بيدهنگ مانه وه و زاتيان نه بوو چه لي، دهستي بو به رن.

«براله پيمخوشه په کي کاري مراديش نه خه ي. نه سمه ر ده يگوت:

«له بهر خاليدی ده ستو راگرتووه، بو کاري خير هه تا زووتر لاق هه لينيوه

درهنگه، جا له بهر خاتري نه ومي پيمخوشه هه تا زويه بوي بچنه خواز بيني.»

حاجي سه ري به ردا بووه و چي نه ده کو ت. نه واني ديکه تيکرا چاويان ده زاري

بري بوو.

«باشه محممه دگيان! قه ولم پي بده هه ر سپه ي شه وي بچي.»

حاجى سەرى ھەلپىرى ، چاۋى دە چاۋى ئەسمەرى ھەلقا و كوتى:
«كاكە گيان! چ پەلەيەكى ھەيە ، با يەگجارى خاليدىش بېتەوہ جا ئەو جار

دەچىن.»

مام ئەحمەد دەستەكەي دىكەي لە بن پىخەفەكەي داگىرا ، دەستپىكى دەرهىنا
و قولىنچكى چاۋەكانى كە ئاويان تىدا ۋەستابوو سىرپوہ و كوتى:

«نا ، محەممەد گيان! لە سەر ھاتنەوہى ۋى راۋەمەستىن ، ئەوہ ئەلحەملەي
حاجى بايز قەۋلى پىداۋى ، ئەۋانە جىلن و دايان بە يەكەوہيە ، چ تاۋانىكىيان
نيە ، جا بۇ پەكى كارى ئەۋانىش بخەين ، ئەمن بە ناشكورى نەبى پىم ناكرى
دەگەلو پىم ، دەنا لە پىشدا ۋەپىشوو دەكەوتم.»

حاجى چاۋى لە خات زارا كرد كە كچە چكۆلەكەي خاليدى لەسەر كۆشى
دانابوو ھەلیدەتەكاند ھەتا دەخەۋى كات. لىزگەيەكى دەنك گەورەي شىن لە
ملى كورپەكە ھالابوو. چاۋى لە سەر يەك دانابوو.

«جا زۆر باشە كاكە گيان! ھەرچۆنى ئەتۆ بلىيى ۋا دەكەين.»

ھەور گەۋال گەۋال ، بۆر و رەش ، ئەستوور و بە بارپشت ، ئاسمانيان داگرت ،
ئاسمان دارمال لە ھەوران لە زەۋى نىزىك بۆۋە ، ھەور و تەم قۆليان دابوو
قۆلى يەكتر و ترووكەي ئەستىرانىان بپى. مراد لە سەر جىي خۆي دەنيو پىرخ و
ھۆپى بابى و مەنافى دا بىرى لە قسەي دايكى دەكردەوہ ، چاۋەرۋانى ھاتنى
پووناكايى بەيان ۋردە ۋردە پىلۆكانى خستىنە سەر يەكتر.

شەو بەرەو شەق بوون دەپۆيى.

(۱۷)

بەفرى تازە كەوتۈتە سەر بەفرى كۆن. ھەور پىشتيان داۋەتە پىشتى يەكتەر و بوونە پالۋبەنى يەك، ئاسمان شىن مۆر و لىئە، پرووشە بە دەست باھۆزى زەلىلە، كەژ و كۆ دەناو تەم و مژدا غەور بوون. تاپۆى دارستان، و گەز جاپى قەراغ چۆمى بەھال ديارە كۆلانى تەسك و بارىكى جەپانى كىش و ماتن و جگە لە حاجى محەممەد كەس بە ديارەوہنىہ.

بە پې تاو پوو بە مالە مام خدرى دەپوا. دووكەلى بانان بۆرە ماری سېن و بې و شاندىن بەرەو ئاسمانى بۆر رادەخوشىن. بېرژانگى لىك نزيك و چاۋە شىنەكانى چكۆلە كر دوون. بەو حالەش باپوسكە خۆى بە چاۋى دا دەكەن. لەسەر مژۆل و سىمىلى دەنىشن و دەسبەجى دەتوینەوہ. سەر لەنوی ئى دىكە جىئىشىنيان دەبن. دەرگاگە دانەخرابوو؛ كەلینىكى تىكەوتبوو، بە دەست پالى پىۋە نا و كر دىۋە، چوۋە ھەوشەى مالىان و ھەراى كر د:

«مالى! مالى!»

خىزانى مام خدرى ھاتە سەر ھەيوانى و ولامى داۋە:

«فەرموو حاجى ئاغا.»

«مام خدر لە مالە؟»

«ئەرىۋەللا، ئەوہ لە ژوورى يە، فەرموو دەى.»

حاجى گەپىشتبوۋە نزيكى، لە سەر ھەيوانى خۆى تەكاند، پىلاۋى لەپى داكەند و دەستى بە چاك و خۆشى كر د.

«خات زارا چۆنە؟ مراد چۆنە؟»

«خودا عافوت كا.»

كۆخە كۆخى مام خدرى ھاتە گوئی.

«حاجى فەرموو ژوورى.»

وھژوور كەوت و سلاوى كرد و يەكسەر چوو بۆ لای كوورەى. خىزانى مام خدر

ھاتە ژوور و ديسان بە خىرھاتنى كرد. مام خدر كوتى:

«خىر دەبى ئىشاللا، ئەو بەو بەفر و كړيوەى چۆنە وەبىر ئىمە كەوتووى؟!»

دوو سى تىنۆكى چكۆلەى ئاو لە توانەوەى بەفر لە سەر سميلى و مژۆلى

دەدرەوشانەوہ.

بزيكى ھاتى و كوتى:

«مام خدر گيان! ئەمن ھەموكات ئەتۆم لەبىرە، بەلام بۆخۆت دەزانى

ئەوسەر و بەندەى ھىندەم گىروگرفت بۆ ھاتۆتە پيش؛ پيم نەكراوہ سەرت بەدم.»

مام خدر كۆلكە ددانى زەرد و خۆارى وەدەر كەوتن و بە پيكنەنينەوہ كوتى:

«ھەر بەخىرپيى حاجى گيان! زارا چۆنە؟ مراد چۆنە؟ ھەموو ساغن

ئەلحەملاى؟»

لەسەرەخۆ دەستى خستە نيو گىرفانى پاتۆلى و قوتووى تووتنى

ليدەرھينا، ئەو جار كړيوە و پەريكى بە قامكە ھەزرىقاوہكانى جيا كړدوہ و بە

قامكە توتەى دەستى راستى شوپنى تىخست. ھىنديكى تووتن لەسەر پۆكرد و

پيک و پيكي كرد و ھەلبەست. سەرى ھەلينا و چاوى دە حاجى بپى و زمانى

ئەستور و ئامال زەردى يەك دوو جار لەسەر پا بە سيغارەكەدا ھينا و دەستى

دا بە مقاشى پەناكورە و سكلپكى چكۆلەى دەرکيشا و پيى داگىرساند، يەك دوو

نەرمە كۆخەى كرد و قەف قەف دووكەلى دەرداوہ و كوتى:

«لە خاليدى چ خەبەر؟ چوو كړدوہ؟»

حاجى چاى بەردەستى يەكبين خواردوہ و كوتى:

«وہللاھى بە ھۆميدى خوداى ئەو پۆژانە ديتەوہ.»

«دەى ئىشاللا، يارەبى خودا پوحميک بەو بابە زەليلە و مندالە وردانەى

بكا.»

ئاورى كوورەى وردە وردە دەھات دامركى، حاجى كوتى:

«مام خدر ئەوہ ھاتووم لە دووت شەوى بجينە مالە كويخاى بۆ خوازبيني.»

مام خدر كوتى:

«زۆر مېبارەكە، زۆر مېخۆشە، بە ھەر تەك چاوان، كېي دېكە دېن؟»

حاجى چاى دووھەمېشى خواردەوھە و تلتەھى نېو زارى بېرىك جووت و كوتى:

«دەچم لە دوای مەلا مەحموود و رەھىم گاجوانىش.»

مام خدر كلۆپەھى قەند ھەلگرت و دە چاھەكەھى دا خووساندى و دە زارى

ھاوېشت و كوتى:

«يارەبى خودا مېبارەكە كا.»

كلاوھى دەكرد: بە فرېكى دەنك درشت دەستى پى كرىبوو. رەشانگ لە ھېچ كوئ

نەدەبېندرا. جى جى پاسارەھى بانى مالان ھول و گەوپان و كەنارى قورىان نەبى

بە حال زەرد و بۆر دەچوونەوھە، دەنا دەتكوت دنيا خپ و پى نوقمى بە فرى بووھ.

مالە مەلا مەحموودى بە مزگەوتیوھ نووسابوو، ئالوو دار كتومت وەك ددانى

مام خدرى لە ژېر بە فرى دەرپەرىبوون. لە حاند دەركەھىان بارنى كرىبوو: بە فر

ھەتا نېو قەدى دەركەھى ھەلپەساردابوو. كورپە گەورەھى مەلای دەركەھى لى

كردەوھ، پاش چاك و خۆشى لە گەلى وەژوور كەوت، مەلا مەحموود كورته بالا و

گەنم رەنگ لە سەرەوھى دیوھەكە دانىشتبوو خەرىكى قورغان خویندى بوو.

سلاوى كرد و مەلا لى ھەستاندەوھ. خېرا بۆلای چوو دەستى مەلای ماچ كرد،

مەلا قورغانەكەھى سى جاران ماچ كرد و ھەستا سەر پى و لەسەر رەقھەھى

پشتسەرى خۆى دانا و بە خېرھاتنى كرد.

«يا خودا بە خېرى حاجى وەرە پەنا كوررەھى دانىشە با گەرم بېوھ.»

ھەتا مەلا مەحموود دانەنىشت حاجى مەمەد ھەر بە سەر پىوھ بوو. لە

دواپە لە خوارەوھى دانىشت.

«سەلامەت بى مامۆستا گيان! خودا عافوت كات.»

مەلا ھاواری كورەكەھى كرد و كوتى:

«ئەبوو كورپە چامان بۇ بېنە.»

حاجى كوتى:

«مامۆستا گيان! تازەم خۆاردۆتەوھە، خودا بە زیادى كا.»

بۆنى تايبەھى كىتېبى كۆن تىكەلاوى بۆنى دووكەلى كوررەھى بېوو.

«مامۆستا گيان! لەبەر خاترى ئەوھى ھاتبووم عەرزت كەم ئەوشۆ دەگەلم

بېى بچېنە مالە كوئىخاى بۇ خوازبېنى.»

مەلا مەحمود بە بەرى دەستى رانەكانى خۆى ھىندىك دامالى و كوتى:

«زۆر موبارەكە ئىشاللا، زۆر باشە وەرە لە دووم.»

پرسىار و ولام ھەتا درەنگانىكى خاياند، دەنكى بەفرى ھەر دەھات و درشت تر و گەورەتر دەبوون. حاجى دەستى لەسەر شانى مامۆستاي دانا و نەپھىشت ئەو

ھەستى و بۆخۆى پىشتاوپىشت بەرەو دەرکەى ژوورئ پۆيى و كوتى:

«بەو قورغانەى لىتخویندۆ، بەسەرىكى مامۆستاي ھەلناستى.»

بەلینى لە كاك پەھىمىش وەرگرت و بە ھەشتا و بەرەو مالا ھەشتا پۆيى

داگرت.

ھەوالى خوازىنى دەماودەم پۆيى؛ لە ھەموو مالان باسى ئەوشۆيان دەکرد.

ژن بابەتى قسەيان وەگىر كەوتبوو، گوپيان نەدەدايە سەرما و بەفر، بە

بىانوويەكى پى و پووچكە لە مالا يەكتر وەژوور دەكەوتن.

«باجە ئايشى ئەرئ كاخليو ھەيە؟ ئەو پياوھ چووبۆ شارى لە بىرى چووھ

بكرئ!»

«ئەرئ وەللا، جا چ بوو كچى مالا خۇتانە.»

«بىستوتە؟»

«چى؟»

«ئەلحان ديدە مەنىچ ھاتبوو مالئيمان. ئارەقى جاترەى دەويست ئەو باسى

کرد؛ ئەوشۆ قەول وایە بچنە سەر ھىرۆى كچى كوئىخاى بۆ مرادى!»

«ئايارۆ خوشكى دنيا خرابوونە، جا خۆ ئىستا مانگىك نىھ كورپى ھىوهرىان

لەسەر دزى گرتووھ! بۆ كورەكەى دەچىتە خوازىنى، چۆنيان دل بەرايى دەدا؟»

لەسەر و سەكتيان دەدان، قسەكانيان دەكىشاوھ؛ لە جىياتى ئەوان داواى

كچيان دەکرد و لە جىياتى ئەوانىش ولاميان دەدانەوھ.

«كچى لە ئاوى مەند بترسى، ئامىنە گۆجى ژنى دەرويش سەعیدی لە لای

باس كر دووم، كەينە و بەينەيان ھەيە!»

«كچى خوشكى ئەوھ دەلئى چى، بە خوداى ئەوھ دەبىنى كوئىخا دەستيان

وەرپ دەنى، ئەوھ كوئىخايە و دۆغرى، جا چۆن كچى ئاوا شوخ و شەنگ دەداتە

بەر دەستى خات زارايە!»

بە باس و خۆاسى رۇوداويكى چكۆلە و ئاسايى وەك لە شىروەستانى ئىنكى
يان كرىنى لەچكىكى ، شەو و رۇژىكىان پى دەبردەسەر ، جانە خۆازە شىتىكى
وايان دەست كەوتبا وەك بىئىشتە خۆشكەى دەيانجوت و دەياندا بە يەكتر .

هېرۆ لەگەل نازدارى كچى مام خدرى سىرتە سىرتيان بوو ، كۆلمى شەقى
مەيلەوسوور بىوون ، چاوى دەردەوشانەو . شەكرە خەنەى دەهاتى و لىوى
گۆشتنى بە حال دەلەرزىن . شەنى ئاوات باپوسكەى زىلەمۆى ئەوینى لادابوو ،
كلپەى دەهات ، سكللى تەواو سوورەو بووى وەدىار خستبوو . تىنوتاوى پەرەى
ئەستاندبوو ، بلىسە لە دللى را هەتاكوو دەمچاوى كىشرابوو . جووتە چاوى
پەشى گەرمایان دەپىژاند .

كوپخا پەسوول لە سەرەوئى ژوورى پالى بە دەستەنۆنىكىو دەبوو . بى
ئەوئى هەست بكات دەستى بە پىدىنى بۆزى دا دەهینا ، چاوى زەق زەق بى
ترووكاندن دە كوورەى بىرپوو . لە دەرگایان دا ، غەزىزى كورپى دەروپش
سەعیدى گورج و گۆل چوو كرديو . مەلا مەحمود لە پىشى و ئەوانى دىكە بە
دواى دا وەژوور كەوتن . كوپخا لەبەریانەستا و مەلاى وەسەرەوئى خۆى خست و
بەخىرەتتى هەموویانى كرد . حاجى مەمەد و مام خدر و كاك پەحمى بەرامبەر
بە ئەوان دە رىزىكى دا دانىشتن . هەر چۆریان دەستیان بۆ گىرفانىان برد و
دەسحىبەكانیان دەهینا . كوپخا تاك تاكى بەخىرەتتى كردن و بىدەنگ ماو .
دەروپش سەعید كز و درىژ دواى بەخىرەتتىانى هاتە بەرامبەر بە كوورەى و
هەلترووشكا و خەرىكى خۆش كردنى بوو ، غەزىزى كورپى كەشەفەك چا لەسەر
دەست هاتە ژوور و ئەویش بە زمان و بە سەر بەخىرەتتى كردن و چایەكانى لە
مەلاى را لەبەر دەستى دانان . كوپخا برۆى داکشابوون ، چىن و چرووكى
نىوچاوانى قوولتر بىوون ، بىدەنگ ماو . دەروپش سەعید دەرگای كوورەى
داخستەو و چوو لە پەنا دەركەى لە جىپى هەوئى دانىشتەو . مام خدر دەستى
بە قسە كردن كرد ؛ لە بەفر و سەرما و بانۆفى را بگرە هەتا دەغل و دان و خەلە و
خەرمانى ئەوسال ، تاك تاكیان جارى وابوو دوو دوو قسەیان لى دەگىپراو
بەلام كوپخا هەروا بىدەنگ سەرى بەردابوو و جاروبار نەبى بە راشكاوى
شىتىكىان لى پىرسىبا جواپىكى سەر زارەكى دەدانەو . بەدەگن دەهېشت چاوى بە
چاوى حاجى مەمەدى كەوئ ، هەموویان هەستیان بە سارد و سىرى كوپخا

کردبوو. مهلا مهحموود كه ههتا ئه ودهم كه متر قسهی كردبوو نه قلیکی له بارهی
كوپ و كچ و ئه و بابه تانه دامه زرانده و پاشان بریدییه وه سه ر شوو كردن و ژن
هیئان و ئه و جار کوتی:

«کویخا گیان! ههلبهت ده زانی ئه وشو بۆ هاتووین؟»

کویخا خۆی گیل کرد و کوتی:

«چیت عهرز كه مامۆستا خۆ كراماتم نییه؟»

مهلا خۆی نه ژاكاند و کوتی:

«براله ئه وشو هاتووینه خۆازینی هیرووی كچت بۆ مرادی كورپی حاجی
مه ممه و ئومیدم وایه به نۆكه ری خۆتی قه بوول كهی. مراد كورپی چاكه و
قسهی له سه ر نیه و ده زانم هه روا ده بی و چاكهی هه رتك لای تیدایه!»
هه موو بیدهنگ بوون و چاوه رپۆانی قسهی کویخای. حاجی مه ممه سه ری
به ردا بووه و دهنگی ده سحیبه كهی جووت ده كردن و دهیهاویشتن، ته قه ته قی
دهنگی ده سحیبان ده بیسرا، کویخا هیندیکی دیکه نیوچاوانی تیكنا و به پرویه کی
گرژه وه کوتی:

«مهلا ئه تو داوای هه موو شتیكم لی بکه، وه ره شه مچیکی به و ماله وه نی به لام
داوای ئه وه م لی مه كه.»

حاجی هه لیدایه و کوتی:

«بۆ کویخا، له كورپی من چاكتری ده دهی؟»

کویخا ئه و جار چاوی ده چاوه شینه کانی حاجی بری و کوتی:

«قسه له سه ر ئه وهی نیه.»

حاجی ده سحیبه كهی له له پی دهستی دا كۆ كرده وه و به توندی له پیش خۆی
دانا و کوتی:

«ئه دی قسه له سه ر چیه؟ ییم بللی با بزائم.»

کویخا کوتی:

«قسه له سه ر ئه وهیه ئه من به ته نیم، هیرووش بناوانی مالییه، به ناشكوری
نه بی له وه تی دایکی مردۆ ته نیا ئه و به مالی رادهگا، چون بۆ خۆشو ده زانن مالی
بی كابان ویرانه یه، حاجی وهك وه لامی خۆی وه رگر تیبیت پالی به
پالیشته كه یه وه داوه و ده سحیبه كهی له عه رزی هه لگر ته وه.»

مه لا مهحموود کوتی:

«کویخا ئەمەش دەزانین هەر ئەوەت بە دەستیۆه ماوه، بەلام چ خودا
هەلناگرێ هەتا هەتایە لەمالی بیهیلۆه، گوناحباری دەبی.»

مام رەحیم و مام خدریش کوتیان:

«ئەشەدوو بیلا، راست دەکا!»

کویخا کوتی:

«زۆر کوتن قورعان خۆشە! بە نیاز نیم بیدەمی، بە لەبزی من نایدیئتێ، جا

بۆ خۆشی رەگەلی دەکەوی با بکەوی.»

بیدەنگیکی قورس کۆرەکە ی داگرت. حاجی برۆکانی تیکهالقا بوون و دەم و

چاوی ئامال سوور ببوون، چاوی چەپی دەپەپی. مام خدر بە سەری قامکی

شادە ی سوتووی سیغارەکە ی لەسەر ژیرسیغاری دەتەکاند. مام رەحیم دەنکی

دەسحیپی شینی پەلاستیکی جوت دەکردن و لە سەرە خۆ دەپهاویشتن، دەرویش

سە عید چاوی زیتە زینتیا ن بوو هەر چەند چرکان لەسەر یەکیانی دەگەراند. مه لا

مهحموود یائەللا ی کوت و هەستا سەر پێ و ئەوانی دیکەش هەستان و بە دوا ی

ئەودا مال ئاوا ییان کرد و وەدەر کەوتن. هیرو رەنگی سپی هەلگەرابوو. مات و

مەلوول گویی لە کرمە کرمی بەفری حەساریان لە ژیر پێی میوانەکان پارگرتبوو.

هەر هەر وا وەک مۆتە چۆکیان لە سینگی ئاسمان توند کەردبوو، ئاسمان

پشوو ی بۆ نەدەکیشرا، دەنکە دەنکە بەفریکی زۆر ورد وە دەم و چاویان دەکەوت.

نەتەزانی دەباری یان بەفری کۆنی سەر لیواری بانان و گوئیسوانە ی ئاغەل و

هۆلە مەرانه شەوبا دەپهینی... بەنیو کۆلانی تەسک و باریکی دیی دا هەر کامە

بەرەو مالە خویان پۆیشتن. چرای مالان یەک بە دوا ی یەک دا دەکووژانەوه،

جیریک لە دەرکە یەکی را دەهات و دیسان تاریکی و بیدەنگی دوو جالجالووکە

بوون بە دەوری دێ دا دوا ی رەشیان دەتەنی. تەنیا زریان بە هۆژە هۆژ بە ناو

حەوشە و کۆلانا نا تیدەپەپی و دەبوو بە هاوسووی شەویکی سارد!

ولات بەستەلەكە. چياكانى حاجى برايم نوقمى تەم و مژن، لە دوورەوہ بۆت
 حەيان نىيە ھەورن، ھەتا زەوى ھاتوونە خۆار يا چيا و كۆسارە ھەتا ئاسمانى
 ھەلچون، تىكەلن، يەك رەنگن، سىپى و بۆر لىكدراون. چياى بەفراوى و سىپى
 ويئەى چۆرى شير و ئاسمانى لىل و مژاوى لىكھالاون. لە شيو و دۆلاندا ھۆرەبا
 ديۆيى ناديار و بەسامە، تەنورە دەكىشى، پىنگۆلى رەوہ گورگان لە تىلەى
 شاخ و تەشكى داويئيان ديارە. شوينى رپويان و ھەزار لايەى كەرويشكان لە
 ھەموو سووچىكى، لە كەنارى رىگايان را بگرە ھەتا نيو خرۆ دۆلان و لە وپرا
 ھەتا بنارى چيا و رەوہزە بەردان و ھەتا ناو دارستان و گەزجارى قەراغ چۆمان
 كيشراون.

لەوبەر ئەوبەرى رىگايە، دەنيو بەفرى قورسدا جى جى دەوہنىك يان
 چالووكىك سىس و كز بە حال ديارن، سەر و پۆتراكيان سىپى و لەبەر تەوژمى
 باھۆر ھەلكورماون. دار دەستەكەى ھەنگاويك پيشتر لە خۆى دە بەفرى
 دەچەقيني، شەقلى سىپى بەفرى دەشكىنى، بى وچان لە خانى را ھاتۆ، تەنانەت
 لەقاوہخانەى برايميش لاي نەداوہ. ولات بىدەنگ و بە سامە، خەياللات
 ھەليگرتووہ، بۆ ھاتبۆ ئيرە؟ دەيتوانى نەيە و لە سابلاغ ماباوہ؛ لەسەر
 دووكانى بابى دانىشتبا، لە پەنا كورەى نەوتى، ژوورى گەرموگور.

جەمەدانەكەى قورس بوو و شان و پىلى پىوہى ديشا، ئاسمان پرووشە دەكا،
 ورد، زۆر ورد دەبارى!

لە چى كەمى ھەبوو؟ چۆن بوو تووشى ئەو رپيەى بوو؟ ئاوپى لە دوايە داوہ.
 سەرى بەھارە، ولات كەش لايە، چۆمى سابلاغ زەريايەك ئەسرىنى روونە كە لە

شاخه‌کافی له‌ندی شیخان را وه‌پئ که‌وتووه. به‌گوره و ل‌ر‌فه ل‌ر‌ف به‌به‌رده‌می سپیدار و چنار و بی‌کۆلان‌دا ده‌خوشی، سی‌به‌ریان ده‌خه‌نه سهر تویلی و وینه‌یان ده‌چاوی‌دا ده‌له‌ریته‌وه، ده‌رژینه نیو قوی مه‌وله‌وی، له‌ویش را به‌وینه‌ی نه‌سپیکی ره‌ش‌باز، تۆر و یاخی به‌ره‌و باغی مکایل به‌پرتاو ده‌رؤا. پردی سوور زینی ئال‌دۆزه له‌سهر پش‌تی دان‌راوه.

ده‌سته ده‌سته خه‌لک به‌پیان و به‌داشقان دین. ژن و پیاو، کیژ و لاو، کوت و که‌شی منالان، قاقا و تریفه‌ی جحیلان، کۆکنایشی ته‌یر و ته‌والان. به‌فر خۆش ده‌باری، ده‌نکه‌کان د‌ر‌شت و گه‌ورن و به‌جوانی ده‌بین‌درین، هه‌ست ده‌کا سهر‌کلاوه و ده‌مو‌چاوی به‌ته‌واوی به‌فر دای‌پۆشیوه، ویستی خۆی به‌ته‌کینی، په‌ژیان بووه، راوه‌ستا و جه‌مه‌دانی له‌سهر گاشه‌به‌ردیکی په‌نا ریگا دانا. قامکی ده‌ستی سئ چوار جارن کرده‌وه و ویکی نانه‌وه، به‌فر به‌تابشت و هیز بۆت، هه‌تا چاوی هه‌ته‌ری کرد له‌چوار لای رۆانی؛ هه‌چ ره‌شانگیک به‌دی نه‌ده‌کرا، ده‌ستی‌دا جه‌مه‌دانه‌که‌ی و وه‌پئ که‌وته‌وه.

هه‌وه‌ل کۆریان له‌قاوه‌خانه‌ی سهر پردی سوور به‌ستبوو.

سوله‌یمان که‌له‌گه‌ت و به‌هه‌یبه‌ت، روح سووک و خوین شیرین، به‌ده‌نگیکی گه‌رم‌وگور قسان ده‌کا، له‌دووره‌وه پریکه‌پریکی کور و کالان ده‌بیس‌ریت، دوو بولبول ده‌نیو می‌شه‌ی قه‌راغ چۆمی جوابی یه‌کتر ده‌ده‌نه‌وه، قسه‌کانی کاریان له‌سهر دل‌ی کردووه.

باسی به‌هاری‌یه، به‌ره‌نگاری زستان بوون، باسی گۆرین و چوونه‌پیش. به‌لام ئه‌و بۆ ئه‌و قسانه‌ی به‌دله؟ خۆ ئه‌و هه‌موو شتیکی هه‌یه، جوانی، ده‌وله‌مه‌ندی، لاویتی، داهاتوی پوون، له‌به‌ر چی هه‌ست به‌و گۆرینه‌ده‌کا؟ گۆرینی چ شتیکی؟ هه‌ودایه‌ک کیشابووی، له‌کوی‌را بوو؟ بۆ کوی ده‌کیشا؟ که‌نگی کیش‌را‌بوو؟ کئ رایه‌لی کردبوو؟

هه‌تا نیزیک ئه‌ژنۆی ده‌به‌فری‌دا رۆ ده‌چوو، پووزه‌وانه‌ی هه‌موو جار به‌فریکی زۆر و ویشکی پیوه‌ده‌نووسا، له‌داوینی شاخان بارنی ده‌کرد.

ژیان له‌په‌نای کووره‌رابواردن و چاوه‌رپی به‌فر تانه‌وه، دانیشتن و چاوه‌نوارپی تیپه‌ربوونی زستان، ئاسایی‌یه. رۆیشتن و به‌ره‌له‌ستی سه‌رما بوون، رۆیشتن پوه ئامانجیکی گه‌وره، سنوور په‌راندنه! ئه‌دی چۆنه‌تاقمیک

دادەنیشن و تاقمیک دەرپون؟ چ شتیک جیاوازیانە؟ بۆ مەگەر هەرتک لا ئینسان نین؟ هەستیان نیە؟

بە راستی تۆ بلیی یەک لە نادیارەوه بۆ رویشتن هەلبژێردرایت؟ بلیی یاسای سروشت بی؟ بلیی لەگەڵ لە دایک بوونیان ئەو یاسایە بە سەرمان دادەسەپن؟ تۆ بلیی پەرمزی ژيانی سحرای ئینسان ئەوه بی؟

زۆری مابوو بگاتە دیبەری جەرانی، گوئی لە دەنگیکی بوو، ئاوری داوه. قەرانتوویەکی لە دوورەوه دیت، چاوی تیز کرد و لێی ورد بووه، تارمايەکه دەستی لێ هەلینا و هەرای لێ کرد. هەتا نەگەیشته نیزیکی نەیناسی. هەمزه چەرچی هەوساری گویدرێژیکی پییه.

«ماندوو نەبی ئاغا مودیر.»

«سوپاست دەکەم کاک هەمزه.»

«ئەوه بەو هەور و هەلایەیی بۆ بەتەنی وەرپێ کەوتووێ خودامالیکتە؟ قەت

ئاگات لەو قیامەتەیی هەیه!»

سمایل هیندیک لای دا قەرەغ ریگا هەتا بیته شانەوشانی:

«جا بلیم چی کاکە! نەمویست شەوی لە خانێ بمینمەوه.»

هەمزه جەمەدانەکەیی لیۆەرگرت و لەسەر پشتی گویدرێژەکەیی قایم کرد.

«لە قاوه خانەیی رابە دووتەووم! ئایشی خیزانی برایمی دیتبووی دەنا هەر

نەشمدەزانی، خۆ ماشەللا وا قۆچاغیش دەرپۆی کەست ناگاتی.»

سمایل چاویکی دیکەیی لە گویدرێژەکەیی کرد و کوتی:

«ئەتۆ لە کوئی را دییهوه؟»

«هیندیکم شت و مەک لە خانێ کریوه دەیبەمەوه.»

لە دوورەوه مژیکی زۆر لەسەر بادیناوی دیار بوو، جی جی تەنک و جی جی

ئەستوور و تۆپلاغ دەیتواند. کوتی:

«لەگەڵ ماله حاجی محەممەدی چۆنی؟»

سمایل چاوی لەسەر بادیناوی وەر سووراندە سەر هەمزهیی و کوتی:

«مالی چاکن، زۆر باشم.»

«هەموو کەس لییان رازیە، حاجی پیاویکی خیر و مەندە.»

که رویشکیکی بۆر له داویننی شاخی په نا ریگا هستا و بهرهو رهوهزه بهردی
کهوانه‌ی تییه‌لبوو، هه‌مزه پر به زاری دهنگی دا: «ئوهۆووییت، ئوهۆووییت!»
که رویشکه هینده‌ی دی توند هه‌لات، خۆارکه و پیچه‌که غاری دا، ئه‌وجار به
بازی بلیند خۆی گه‌یاند هه‌مزه به‌رده‌که و له چاوان ون بوو.

«هه‌مزه بزیه‌یکی هیئا سهر لیو و کوتی:

«لال بم تاژئ ره‌شه‌م پی نیه و تییه‌رده‌م!»

دهستی ده‌گیرفانی پاتۆله‌که‌ی راکرد و مستیکی میوژه ره‌شه‌ده‌ره‌ینا و ده
دهستی سمایلی کرد و کوتی:

«دویننی شه‌و بۆ مرادی چوونه خوازیننی کچی کوپخای. گوایه ئه‌ویش

نه‌یداونی.»

خانوی دئی له دووره‌وه یه‌کده‌ست سپی ده‌چوون.

«جا له‌به‌ر چی نه‌یداونی؟»

«وه‌للاهی ئه‌و جوهری برایی قاوه‌چی و خیزانی ده‌یانکوت، گوایه به‌ نیازه
بۆ خۆی به‌ ژن بدا! جا دۆامینی ئه‌وه‌ش له ترسی همه‌د ئاغاش بی هه‌ر
نه‌یده‌دانی!»

سمایل میوژه‌کانی ده‌زاری هاویشت و دیسان چاوی ده‌ جه‌پانی برپۆه،
دووکه‌لی سه‌ربانی تاقمیک له‌ مالان به‌ره‌و ئاسمانی مژاوی هه‌لده‌گه‌ران و
تیکه‌لاوی ده‌بوون. له راستی ده‌رکه‌ی ماله هه‌مزه‌ی راوه‌ستان. هه‌مزه زۆری
له‌گه‌ل حه‌ول دا لیی میوان بی، سمایل قه‌بوولی نه‌کرد و جه‌مه‌دانی لیوه‌رگرت و
ورده‌ ورده به‌ره‌و ماله حاجی وه‌پئ که‌وت.

مراد له ژووری را به‌ره‌وپیری هاته‌ حه‌ساری و جه‌مه‌دانی لیوه‌رگرت و پیکه‌وه
چوونه ژوور.

پۆژ به‌ره‌و کوئایی بوو: تارمایی سه‌ری شه‌و رژابۆ نیو حه‌وشه و دیوان.
پۆلیک قه‌ل له لیواری دیواران و هه‌ر شوینیکی به‌رزنی دیکه، که وه‌گیریان
که‌وتبوو، هه‌لکوورما‌بوون! بۆنی شۆر‌با‌وله‌په به‌ که‌لیننی قابله‌مه‌دا بلاو ببۆوه:
به‌ ته‌واوی ده‌ ولاتی گه‌را‌بوو.

سمایل له‌ دوا‌ی حه‌سانه‌وه چووه دیوی خۆی. خات زارا له‌ پینشدا کوورمی بۆ
هه‌لکردبوو؛ گه‌رپه‌ گه‌رفی ده‌هات، کتیبه‌کانی ریزاوریز له‌سه‌ر رفحه‌ی قولینچی

ژوورئ چنڊرابوون، چوڻي به جيھيشتيوون ھەر ئاوا بوون. جھمھداني ڪردهوه و شت ومھڪي نيو ي دانھ دھريٺا و ھەر يھڪھي لھ جيھڪي دانان، ڪتيبي مندالاني لھ قهراغ ديواري ريز ڪردن، دوو ڪتيبي گھوره و ٺھستووري لھ تھختي جھمھداني دھرڪيٺا و به ٺاسپايي لھ ناو ريزي ڪتيبي سھر رفھي نان. يھڪ دوو جار به ھيواشي لھ دھرڪھي درا، ٺاوري داوه، مراد سھري ھينابو ژوور.

«ڪاڪ سمايل! بمبووره، ٺيجازھيھ بيٺه ژوور؟»

«فھرموو مراد گيان! وھره ژوور.»

نھختھ به فريڪ لھسھر ڪاڪوڙ و شاني لھبھر تيشڪي چرائي ديوهڪھي دھترووسڪاوه، ورده ورده دھات بتويٽهوه.

«بمبووره، پيم وايھ موزاحيمت بووم.»

«مراد گيان! ٺهو قسانھ چيھ؟ فھرموو دھي.»

خيٺا جھمھداني لھ نيوه پراستي ژوورئ ھلگرت و وھلای ناو ڪوتي:

«وھره دھي با ژوورهڪھ سارڊ نھبيٽهوه.»

مراد ھاٽھ ژوور و لھ پھنای ڪووره ي دانيشٽ و بيٺهنگ چاوي به ريزھ ڪتيب و شھمھڪي ژوورئ داگيٺا.

سمايل ھاٽھ پھنای دانيشٽ، دھستي دھباخهالي نا و پاڪھتيڪي جغارھ دھريٺا.

«دھي مراد خان بو و مات ي ڪورھ؟ چ قھوماوه؟»

مرداد چاوي دھ چاوي بري و ڪوتي:

«ڪاڪ سمايل! بهخوم نيھ، دھليي لھسھر دونيايھ نيھ.»

سھري بھرداوه و چاوي دھ پايھخي ٺير خوي بري.

سمايل سيغاريڪي داگيرساند، مٺيڪي توندي ليٺا و دووڪھل و ھناسھي تيڪرا دھردا و ڪوتي:

«مراد گيان! ٺهٺو بو خوت به منت دھڪوت دنيا به خھمان پيڪنايھ! ٺهدي بو

ٺهٺو بهتھمائي پيڪي بيٺي؟»

«دويٺي شھو بام و چھند ڪھس چوونھوه خوازبيٺي، بهلام ديسان دھستي به

پوويھوه نان.»

«لە رېيە كاك ھەمزە باسى كرد؛ زۆرم پېناخۆش بوو، ئەمما خۆتى پېوھ
ناپرەھەت مەكە.»

مراد بىئەوھى سەر ھەلئىنى كوتى:

«كاك سمايل! پرسىارىكت لى دەكەم.»

«فەرموو مراد گيان! چت پېخۆشە لىم پېرسە.»

«ئەتۆ دوستت ھەيە؟»

سمايل بۆ ساتىكى چاوى جۆان و رووخسارى نەسرینی ھاتە پېش چا،
بزەيەكى ھاتى:

«ئەرى مراد گيان! ئەمىش دلم بە كچىكۆھ.»

مراد سەرى ھەلئىنا و كوتى:

«ئەگەر شتىكى ئاوات بۆ بېتە پېشى چ دەكەى؟»

سمايل سووتووى سىغارى خستە نىو ژېرسىغار و كوتى:

«نازانم مراد! قەتم بېر لەوھى نەكردۆتەوھ؛ بەلام مراد گيان! لە دونيايەدا
شتى زۆر گرینگ تر لەوھش ھەيە.»

«وھك چى كاك سمايل؟»

«وھك ئەو خەلكە ھەژار و فەقىرەى دەيانىنى، وھك ئەو زولم و زۆرەى

ژاندرم و تاقمىك ئاغا و شىخ لىيان دەكا.»

بەلام مراد دەوكاتەى دا ئەوانەى پى گرینگ نەبوو، چۆن لەوھتى چاوى
كردبۆوھ، ئەو شتانەى دىبوو. بەشىكى زۆر لە ژيانى ھەمۆان بوو، بەشىك كە
لە زۆر دوورەوھ، لە زۆر كەونارەوھ لەگەلىان ھاتبوو، نەك تەنیا مراد وابى،
يان تەنیا دىھاتىكان؛ زۆر بەى خەلكى ھەروا بوون، چاويان پىپىراھاتبوو،
ژيانىان پىر بوو لەو شتانە، مىراتى كۆن بوو پشتاوپشت پىيان گەبىو؛ جا بۆيە
ئەوشۆ خەمى خۆى زۆر پى گەورەتر بوو! پووحەكان لەت لەت و ھەلبىر ھەلبىر
كراون، بە تەنن، ھەر كەسەى بەشىكى چكۆلەى لە ژيان دەخۆى دا وھكۆ كردوھ
و پى خافلاوھ، بۆ خۆيەتى و بەس، دوور لە ئەوانى دى.

جا بۆيە ئەوانەى پووحىان، بىريان، ھەستىان، لەگەل خەلكى گرى دەدەن،
گەورە دەبن، ئىدى يەك نەفەر نىن، جەماوهرىكن. خۆشيان خۆشى خەلك و
ناخۆشيان ژانى خەلك. ئەو جوورە كەسانە دە ژيانى خەلكى دا دەژىن، ژيانىكى

دوور و دريژ ، بئ ليوار و سنوور ، به وينه‌ي دهريا ، هەر كامه دهبنه شه‌پۆ ليک ،
يهک له دواي يهک دین ، بئ برانه‌وه ، بئ پسانه‌وه ، ئەوه‌يه ئەو هه‌ودايه‌ي
دهيانکيشي!»

مراد کوتي:

«کاک سمایل! برياریکم گرتۆه ، ده‌بئ قه‌ولم پئ بده‌ي له‌نيو خۆمان نه‌چيته
دهر.»

سمایل سيغاري کووژانده‌وه و کوتي:

«فه‌رموو ، قه‌ولت پئ ده‌دهم کهس له‌ مني نه‌بيسي.»

«ئه‌من هه‌ليده‌گرم ، ئەگه‌ر له‌ سه‌ري به‌کوشت بچم هه‌ليده‌گرم.»

دهنگي خات زاراي له‌و سه‌ري هه‌وشه‌ پا هات که بو نان خواردن بانگي

کردن...!

منال قریوہ قریویان نہ پرابوؤہ، کتیبی تازہیان لہ پییش دەست بوو، دوور لہ چاوی سمایل لاپەرہیان هەلده داوہ و چاویان لہ وینەکان دەکرد. سمایل سەری بەر دابوؤہ سەر کاغەزیکى و خەریکی نووسین بوو، سەری هەلینا و کوتى:

«بیدەنگ بن.»

پینووسەکەى دانا سەر کاغەزەکە و هەستا سەری، کتیبی کردەوہ و بە دەنگى بەرز بوى خویندەنەوہ، منال تیکرا بە دەنگ لہ دواى وی دووپاتیان دەکردەوہ!

رەمبە رەمبە یە کسمان هات، سمایل بە پیى خویندەنەوہى دەرسەکە، سەبر سەبر بۆ لای دەلاقەى رۆو بە کووچە رۆیى، هەلم سەرتاسەرى شووشەکەى داپۆشیبوو، بە بەرى دەستی بەشى رۆانینی خۆى سەریوہ و چاوی دە کووچە بێرى.

لە سەردەرانی مالهە مام خدر، ژاندرمیک و کابرایەکی کەلەگەت و کز بە سواری چاوەرۆانی کردنەوہى دەرکە بوون. دوو لاوی کۆلانگەرۆ بیکارە لەو سەرى کۆلان را دەهاتن، گەیشتنە حاستى ئەوان، راورەستان و سلاویان کرد و سەبر سەبر کشانەوہ پشتهوہ، خۆیان دا کەنارى دیواری مالى بەرامبەر بە مالهە مام خدر و پالیان پیوہ دا.

لە پشت سەرى سمایل منال قریوہیان زۆر ببوو، لە پشت پەنجەرەى لاجوو، ئاوری لى دانەوہ و منال بى ئەوہى هیچیان پیى بلیت بیدەنگ بوون، بەلام جوولەیان هەر دەهات. سەر لہ نوئ دەستی بە خویندەنەوہى کتیبەکەى کرد. هێور هێور بۆ ئەو سەرى ژوورەکە رۆیى، منال چاویان دە زارى بریبوو لەگەل هات و چۆى سەریان دەسووراند، گەراوہ پشت دەلاقە، هەلم خەریک بوو دیسان

شووشه‌که‌ی لیل کاته‌وه، بی ئه‌وه‌ی بیسریته‌وه هیندیک سهری بهرز وو نه‌وی کرد هه‌تا ده‌ری لیه‌ده‌ر که‌وته‌وه؛ سواره‌کان له کووچه‌ی نه‌مابوون، ده‌رگای ماله‌م خدر ئاواله‌ بوو، که‌فه‌لی ئه‌سیکیان له‌گه‌ل به‌شیکی که‌م له‌ لیباسی ژانده‌رمه‌که‌ی له‌ حه‌ساری لی دیار بوو. دوو لاره‌که‌ خه‌ریکی سه‌ره‌تاتی بوون و بیکه‌وه‌ قسه‌یان ده‌کرد.

هه‌لم به‌ یه‌کجاری شووشه‌ی داگرته‌وه؛ ته‌نیا تا‌پویه‌کی ده‌ری له‌ پشتی‌ پرا دیار بوو.

سمایل هاته‌ سه‌ر جیگای خوی دانیشته‌، پینووسی هه‌لگرت و هیندیکی شته‌ نووسی.

ده‌نگه‌ ده‌نگیک له‌ کووچه‌ی ساز بوو. گوپی نه‌دایه‌، ده‌نگه‌کان تیکه‌لی یه‌کتر بوون، کوردی و تورکی لیک‌درا‌بوون، ده‌نگی تیژی ژنیکیش تاو نا تاویکی ده‌که‌وته‌ نیوانیان.

پینووسی له‌سه‌ر کاغه‌زی به‌جیه‌شته‌ و به‌ په‌له‌ هاته‌وه‌ پشت ده‌لاقه‌، به‌ په‌له‌ سه‌ریوه‌ و خوی کۆم کرده‌وه‌ و چاوی به‌ کۆلانه‌که‌ دا خشانده‌وه‌؛ سوار خه‌ریکی داگرتن و به‌ستنی دوو تا تووتنان له‌ سه‌ر پشتی ئیستریکی بوون، مام خدر و ره‌سوولی کورپی و خیزانی هاتبوونه‌ کووچه‌ و ده‌یانواندن، دوو لاره‌ بیکاره‌که‌ لییان هاتبوونه‌ پیشتی. سمایل کوتی:

«بیده‌نگ و هه‌را دانیشن ئه‌وه‌ دیمه‌وه‌.»

خیرا له‌ مزگه‌وت هاته‌ ده‌ر و بۆ لایان چوو. مام خدر ده‌نیو قساندا ده‌کۆخی و به‌ کوردی و به‌ تورکی له‌ به‌ریانده‌پاره‌وه‌. گه‌لای تووتنی له‌ زارکی ته‌لیسان وه‌دیار که‌وتبوون. هیندیک تووتنی ورد پزابه‌وه‌ سه‌ر به‌فری بن پییان و به‌ سمی و لاخ و لاقی مروّقان لیک‌ده‌ران. چی وای نه‌مابوو بگاته‌ لایان مام خدر رۆبوویه‌ قۆلی کابرا که‌له‌گه‌ته‌که‌ و کوتی:

«میرزا حه‌سه‌ن به‌ قوربانی ئه‌و که‌وشانه‌ته‌ بم، به‌ سه‌ه‌رت میرزا حه‌سه‌ن ئه‌ووم بۆ کیشانی خۆمه‌، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌م هه‌یه‌ و ئیله‌للا، کوره‌گوناحت ده‌گاتی.»

سمایل سلایوی کرد:

«سه‌لام!»

سلاویان لیۆه گرته وه.

«عه لیکه سه لام!»

«ماندوو نه بن، ئەوه چ بووه؟»

«چ نیه، ئەو مامه مائی قاچاگی له مائی دا هه بوو.»

مه عموره درێژه که خه ریکی توند کردنی ئاغزوونهی سه ر پشتی ئیستره که ی بوو.

«ناکرێ لپی خۆش بی، چیان نیه، زۆر فه قیر و هه ژارن.»

«براله ئەمن مه عمورم و مه عزور، ئەوه قاچاغه و ده ولت له منی ده وێ،

دوايه با بۆخۆی بجێ له دوو خانیاتی وه ریبگریته وه!»

مام خدر نه یده زانی پوو ده کیه یان بکا، قۆلی مه عموره ی به ر نه ده دا و کوتی:

«ئاغا موودیر به سه رت ته قه ئەو دوو تا په شکه تووتنه م هیه، کورپه بۆ

خاتری خولای.»

مه عموره به توندی قۆلی له چه نگه ی مام خدر ده رکیشا و پوو ده ژانده رمه کوتی:

«سوار به با پرۆین!»

مام خدر به توندی کوتی:

«جا بۆ هه ر ئی من ده گری، ئەو دێیه هه موو هه یانه، بۆ هه ر له منی ده گری؟»

باره که ی توند کردبوو. مه عموره نیو گه زی لێ کشاوه پشته وه و جوان چاوی لێ کرد هه تا به خاترجه می وه پێ که ون و کوتی:

«جا بلێم چی مامه راپۆرتیان له تۆ داوه، ده لێن هه ر ئەتۆ له و دێیه ی تووتنت هه یه.»

په سوول ده ره له لبوو و کوتی:

«ناوه للا هه موو هه یانه، ماله هه مزه چه رچی له ئیمه شیان زۆر تر هه یه.»

له نادیاره وه چه نگیک دلی سمایلی ریککوشی، شووشه ی بیری لیل و تارماوی کرا، خه میکی قورس هاته سه ر شانی و داچۆراند.

چاوی له سه ر سواره کان مابۆوه که له پێچی کۆلانه که دا ده هات ون بن، بی ئەوه ی قسیکی دیکه بکا گه راوه مزگه وتی.

جەوھەرى پېنوسەكەى پژابوو سەر كاغەزى؛ بەشىكى زۆرى پەش
هەلگەراندىبوو، دەھات ویشك بېتەوہ.

بە توورەيى پرووى دە منالان كە لەبەرى ھەستابوون كرد و كوتى:
«ئەوہ كى دەستى لى داوہ؟»

تېكرا بە ھەرا ھەرا كوتيان: «ئاغا مودير عوسمان دەستى لىدا.»
عوسمان سەرى تاشراو و قەلت قەلت كرابوو، دەم وچاوى ویشكى لە چەند
جىيان ئىشكە بىرۆى لى ھاتبوو. ھات لى قەلس بېت، پەژىوان بۆوہ، ماوہيەك
دوايە منالى بەرپى كردهوہ و بەتەنى لە پەنا كورەى كە ئاورى تىدا نەمابوو و
سارد ببۆوہ دانىشت، بۆنى خۆلەمىشى نىو كورەى دەھات. ماوہيەكى زۆر
دەبىرىكى قوولدا نوقم بوو.

رۆژ درەنگانى بە بىوازى ھەستا سەر پى و شتومەكى كۆ كردهوہ و بەرەو مال
وہرپى كەوت. لەو سەرى كۆلان را سوارەكان بەرامبەرى ھاتن، گەيشتنە حاستى،
سلاويان لى كرد و چاوەرپوانى ولامى نەمانەوہ و لى تىپەر بوون. سەرى لەگەل
سووراندىن، تا، تا، تووتن لەسەر پىشتى ولاخان دابەسترابوون. يەك دوو چەلان
قامچيان لە كەفەلى ئەسپان توند كرد، ئەسپ نەرمە غاريان دەست پىكرد و بە
پى ئەوان ئىستەرەكانىش غاريان دا و لە پىش چاوى دوور بوونەوہ.

(۲۰)

حاجی محهممهه چووه ئهه ديوى تاڤره تهك لىوولى تووركڤهكهى كه به
بزماریكى له قهدى دیوار هه لاوه سرابوو لى کردهوه و هاتهوه دیوهكهى هه وه لى و
پالى به دهسته نوینهكهیهوه دا و دانیشته دهستیكى به لىوولهى تفهنگى داهینا ،
سارد بوو. هه راي کرد:

«ئافرهت ، ئافرهت!»

خات زارا به دهنگیوه له هه سار را هاته ژوور و کوتى:

«دهلئى چى حاجى؟»

«برۆ ئهه فیشهكه دان و شتهم له مجریكهى بۆ بیینه دهر.»

خات زارا چۆوه دهر و دواى ماوهیهكى فیشهكه دان و قودوولكهى ساچمان و
بارووتى بۆ هیئا و له بهر دهستی دانا و هه روا به سهه پڤوه راوهستا و کوتى:

«دهچیه راوی حاجى؟»

حاجى لىوولهى تفهنگى شكاندبووه، هه لیهینا سهه دهستی و چاویكى
قووچاند و به چاوهكهى ديكهى نیوى چاو لى کرد و کوتى:

«حاجى بايز به هه مزه چه رچى دا ولامى لى ناردووم سپهینى بۆ راوی دینه

ئیره.»

تفهنگى هیئا خوار و رۆندانى هه لگرت و زۆر به شینهیى رۆنى تیدا.

ئهووى رۆژى له نوڤژى نیوه رۆیه را هه تا بانگى شیوان فیشهكى کوتاوه و كهل
و پهلى راوی تهيار کرد. چهل چه له سهه رى هه لدهبرى و به دهلاقهى به رامبه رى دا
چاوى ددهرگایه دهبرى و چاوه رۆانى هاتنه وهى مراد و دوو تاژى مه نافی زاواى
دهماوه.

له خدراوی چوار منالی مه نافی له خوښی خالیان پیان وه هرزی نه ده که وت؛ له و دممه وه هاتبوو له دوری هالابوون، جار جار دایکیان لیان ودهنگ دهات؛

له مرادی که ته وای هوشی له سهر قسه ی وی بوو دوری ده خستنه وه. مراد ناعیلاج دهستی ده باخه لی راکرد و هیندیکی قهره پوول دانی، منال له خوښیان خالیان له بیر چوو به هه لاتن بؤ شت کړینی له ژور چوونه در.

«نهری و هلا براله گیان! دؤینی مه نیجی دشم له دایکی سهد بیستبوو، قهول وایه خه زالی بؤ سهد حه سه نی کورپان به ژن بدن. ده یکوت چوونه جه رانی کچی کوپخا ره سوولیان دیتووه.»

مردا کسپه ی له دالی هات. دالی داخورپا، حه جمینی لی هه لگیرابوو، نه یده زانی بللی چی، شتیک له ناخی دا ئوری گرتبوو، به ماتی چای ده حه سار بری. تاژی کز و چالاک هه لتووته کابوون و گوپیان سل کربوو.

خوشکی له په نای هه ستا و چوو بؤ لای سه ماوهر و چایه کی بؤ تیکرد و بؤی هیئا. هه ناسیکی هه لکیشا و له په نای دانیشه وه.

«هه مووی له بن سه ری ئامینه گؤج دایه، ئه و بؤته پیخه سوویان. گؤیا هه ر ئه ویش هیرو ی بؤ دیتوونه وه.»

هه لمیکی کز له سهر چایه که ی هه لده ستا، به حال خوی باده دا و له پاشان له چاوان ون ده بوو.

ئهو ی شه و له ته وای مالی جه ران باسی راوی سپه نی بوو. میوان دره نگانسی به جیبیکی به نیو دی دا به ره و ماله ئاغا رؤیبوون. منالی دی هه تا نازیک پاوانی ماله ئاغا وه دؤایان که وتبوون. به فر و جلیتاوی ژیر ته گه ریان وه سهر و گوپلاکی که وتبوو. به لام هه ر نه گه رابوونه وه.

ئه سترمی رؤژ به ته نیا ترووکه ترووکی بوو. هه ور له چه ند شوینی ئاسمان شه رقیان تیکه وتبوو. پچر پچر ببوون و به دم شنه ی به ری به یان گه وال گه وال تیپه رین، که له باب له چوار سووچی ئاواپی ده یان خویند. چرای دیوی سمایل کووژابوو، له و سه ری حه وشه به درکه ی ئاواله ی مدبه قی دا ئاورینگی کا و کؤتیکي خات زارا ده ته ندووری هاویشه تبوو ده بیندران.

حاجى محەممەد ھاتە ھەوشە ، تەزۋوى بە لەشى دا گەرا ، مەسىنەى لە پەنا ديوار ھە لگرت و چۆ ئاۋدەستان.

ھاتەو ھەوشە و چۆ سەر ئاۋەرپۆكەى ، مەسىنەى دەنيۆ لىنگى گرت و خۆى كۆم كرىدەو و دەستنوۋىژى ھە لگرت و مەسىنەى دانا سەر ھەرد و سەرى ھە لينا و چاۋى دە ئاسۆ بېرى . چىاكان لە دوورەو ھە بۆر و پەش دەچوونەو ھە . ھاتەو ژوور ، لە پەنا سەماوەرئى دانىشت و خەرىكى چا ساز كرىن بوو ، ئىنجا ھەستا سەر پى و نوۋىژى دابەست ، دەنگە دەنگى مراد و خات زارا لە ھەوشە پرا دەھات ، كەلە شىرەكەيان سى جارى لەسەر يەك خويىند ، لە دوورەو كەلەبايىك جۋابى داو ھە . مراد چۆ ھەتەويلە ، بۆنى پەين و پالى تازە ، قورس و گران ھاتە بەر لووتى . تاژى لە قولىنچكى سەرەو ھەتەويلە كسكە كسكى چاۋيان بوو ، لىيان چو ھە پىشتەر ، ھەرتكىان سەريان لەسەر دەستيان دانا بوو ، بە نووزە نووز ھەستان ، خۆيان لەبەرىەك كىشاۋە و لمبۆزىان ھىندىك بۆ لای درىژ كرىد .

تفاق و جەمە جۆى دە ئاخوړى مانگيان كرىد و گەپاۋە دەر ، يەك سەر بۆلای مدبەق چوو . دايكى لەچكىكى پەشى گولدارى لە نيۆچاۋانى بەستبوو ، توند و تۆل ئەنگوتكى دەگرت ، بەرامبەرى لەبەر تەندوورئ ھەلتروشكا و چاۋى دە قامكى شووش و بارىكى دايكى بېرى .

ئەوشۆ ھەزارە خەوى لى زپاندبوو؟ قسەكانى دوينىنى خوشكى زەق و زۆپ ھاتبوونەو ھە بېرى . خەويان لى تاراندىبوو ، پىلوۋى خستبوونە سەر چاۋى بەلكو ھەو لەگەل خۆى ، بىباتە دونىاي ھەراۋى خۆى ، بەلكو لەچەنگ خەم پزگار بى ، بەلام كەلكى نەبوو ، يەكبين جىنگلى دابوو ، چاۋى دە ئالوودارى مېچى بېبوو . خەيالى ناخۆشى بە ژن دانى ھىرۆ ، پسانى ھەوداى ئەويىنى ، پىشپىل كرانى ھەستيان ، رووخانى كۆشكى جوانى ھىوايان ، شالۋى بۆ دىنا . تلى دەخوارد پوو بە دەلاقە ، چاۋى دە ئاسمانىيە ، ئەستىرە يەك يەك و دوو دوو بزر دەبن ، ھەور دىون ، پەش پەش ، بۆر بۆر ، سىپى سىپى ، پەنگ دەگۆرن ، وئىنە دەگۆرن ، خەيالى ئالوزن ، بېرى ناخۆشن ، دىن و دەرپۆن ، بى پسانەو ھە . خەو ئاخىرى دەركى دونىاي پەمزۋى خۆى لىكردەو ھە .

ئاسمان سامال بېوو . نازانى بۆ ھاتۆ بەرامبەرى دانىشتوو ھە ، خەم جەستەى تەنيو ھە ، گىژ و سەر لىشىۋاۋى كرىدەو ، بى ئەو ھەى ئاگاي لە خۆى بىت

ھېناوئىتى، شىتىك، گريپھەك لەسەر دالئىتى، قورس و گرانە، وچانى لى
ھەلگرتوۋە.

بۇ ھاتبۇ بەرامبەرى، بۇ، خۇ پېش ئەۋەى قسان بكا دەيزانى چى پىدەلى .
«كوپم بۇ وا ماتى؟ چ بوۋە؟»

مەلى چاۋى لەسەر قامكى ھەلفرانە سەر چاۋى. چى نەكوت.

«مراد كوپم، دە پىم بلئى بزائم چ بۇ، چ قەۋماۋە؟»

مراد ھەناسىكى ھەلكىشا و سەرى بەرداۋە. يەك دوو ئاورىنگى زۆر ورد و
چكۆلە لە تەختى تەندوورى را ھاتنە دەر و دەسبەجى ون بوون، تارمايى بەرى
بەيانى قووتى دان.

«چ نيئە داىە گيان.»

دايكى دەستى لە ئەنگوتك گرتنى كىشاۋە، بىرىك پىتكە بە بەرھەلئىنە
ئارداۋىكەۋە نووسايۋو.

«جا چۆن ئەمن دايكى تۆم نابى لىت بزائم پۆلە گيان، چۆن وادەبى؟»

«دوئىنە دادە پەغنام دەيكوت ھىرۆى بە ژن دەدەن بە مالى سەيد نەجمە
خدرائى.»

خات زارا دەستى دا ئەنگوتكىكى و ھاويشتى سەر پنى، بە سەرى قامكانى
پانى كرىدەۋە، تىرى ھاويشتە سەر و كوتى:

«پۆلە گيان! ئەمىش بىستومە، جا دەلئى چى كوپم، ئەۋ پىر بەكەلە
خەرفاۋە، ئۆى لال بم ئەستى. چەندى دل بەۋ مال و حالەى خۇش بوو. فرتۆلىك
دئتە جىت، ھەى لال بم.»

كەمرە و دەۋەى نئو تەندوورى بە تەۋاۋى ببوونە پىشكۆ، دىۋارى تەندوورىان
سور ھەلگەرانىدبوو.

«چ خۆت مەشەمزىنە، خودا گەۋرەيە، ئەى بەلكوۋ لە كەرى شەيتانى
دابەزى، ھەستە، ھەستە برۆ ئەۋ پرىسكە كاھلىم لەبىر چوۋە بۆم بىنە.»
مراد ھەستا سەر پى و ۋەدەر كەوت.

زىقە پۆژ لە چىپاكانى ئاسۆى دابوو. لە زىنۋان مژىكى تەنك لە نئوان
ئاسمان و زەۋى مۆلەق مابۆۋە، پووناكى وردە وردە پەرمە دەسەند.

حاجی محەممەد کەواپاتۆلیکی ڕەشی لەبەر کردبوو، سۆرانی توند و تۆل لە مەچەکی ھالاندبوو، تۆزلیخەکانی ھەتا ئەژنۆی ھەلکەشبوو، تا پڕەکەمی دەشانی کردبوو و فیشەکانی لە قەدی ھالاندبوو. شان بە شانی، مراد کەواپاتۆلیکی پزوی ئامال زەردی لەبەردا و پشتیئندی ڕەشی خالخالێ لە پشت بەستبوو، ڕەستەیی تازێکانی بە دەستەووە بوو بە پێ و چالاک بەرەو مائە ئاغا دەڕۆیشتن، تازێ زگیان بە پشتیانەووە نووسابوو، گۆییان قوت و بازوی بلیندیان داویشت. ھەرکە پشیلەییەکیان لە لیواری بانیکێ یان لەو سەری کۆلان دەدی دەیانمراوند و ھەولیان دەدا خۆیان لە دەست مراد بپچرێن دارەکانی باغی ئاغای ڕووت و ویشک، تیکۆل سوور و بۆر، دوراودوور دیار بوون. دووکەلی ئامال شین قەف قەف بە کولانچەیی مالاندا بەرەو ئاسمانی سامال ھەلەدەکشان. دیھانتیکان لە سەربانان، لەسەر قۆریان، یان لەبەر دەرگا و نیو کۆلانان ڕا چاویان تێدەبڕین، سلاویان دەکرد و تێدەپەڕین و لە کاتی ڕۆیندابی ڕاوەستان ولامی پرسیاریان دەدانەووە.

«سەلام و عەلیکم، عەلیکە سەلام، حاجی ئەووە بۆ کوئی ئیشاللا.»

ھەر چەند لە دوینی ئیوارێو ھەمووشیان دەیانزانی ھەر دەیانپرسیووە. حاجی تەفەنگی بڕیک لەسەر شانی ھەلداویشت، دەفەیی سینگی دەدا پێشی و سەری بەرزتر دەکرد و دەیکوت: «دەچینە ڕاوی.»

ھەتا لە پێش چاویان ون دەبوون چاویان لێدەکردن، دوور و نیزیکی باغی ئاغا ببوون، ھاشە ھاشی بادیناوی بەرزتر ببوو.

پەلیک قازوو لەسەر لکوپۆپی مێشەلانی قەرەغی قیژ و قازیان لێ پەیدا ببوو، گەیشتنە راست پەرژینی باغی، دوو سێ چۆلەکە مشکە دەنیو دپک و دالەکەدا دەرپەڕین و دیسان چوونەووە نیو پەرژینی، ریشۆل و پاساری تیکەل یەکتەر، لەسەر باسکی لاوازی داران ھەلنیشتبوون لە چرکە و چریکیان سەر سام دەبووی! لە دەرزیی مائە ئاغا ڕاوەستان، حاجی دوو سێ جار دەرکوتهی کوتا: کارداریکێ مندالکارە لێی کردنەووە و چوونە نیو ھەوشەیی گەرەیی مائە ئاغا، چوار بارگین کەل و پەلیان لەسەر پاشکۆی بەستراوو، پڕمە پڕمیان بوو، ڕەستەیی چوار تازێ، دوویان ڕەش و دوویان بەلەک بە دەست دوو کارداران بوون.

تیرۆژ له لووتکهی چیاکانی پۆژئاوای دابوو، سهبر سهبر دادهخزا خوار و مژی سهبر مله ی لئ دهتارانندن.

حه مه دئاغا بۆشناغ و ته یار له بیس هه موویاندا هاته دهر، سمیللی له دوو لایان را به وینه ی کلکی دهماره کۆل قیت ببوونه وه. پدینی پاک پاک تاشرابوو. پوومه تی مه یله و سوور و شهق بوون. تاپریکی دوو لوول له سهبر شانی بریسکه ی ده دا. دوو ریز فیشهک له قه دی هالا بوو.

به دوای ئه ویدا سهروان باکو یی که له گهت و چاو و برۆ رهش، ریزیکی فیشهک له شانی هالا بوو. تاپریکی به دهسته وه و کۆلتیکی که مه ری به قه ده وه به دوای ئه ویشدا حاجی بایز و په حمان ئاغا هاتنه دهر. سهبر زاره کی چاک و خۆشیان له گه ل حاجی محهمه د و ئه وانی دی کرد.

حاجی بایز پووی ده سهروان کرد و کوتی:

«جه ناب سهروان! حاجی محهمه دی راوچی، ئه وه ی تاريفم بۆ ده کردی ئه وه یه.»

حاجی محهمه د زهردیکی هاتی، چاوی ده شووشه ی رهشی چاویله کی سهروانی بری که وینه ی ئه و شتانه ی به رامبه ری تیدا تیکه ل و پیکه ل دیار بوون. سهروان بزه یه کی هینا سهبر لئو و کوتی:

«با بیبینین و تاريفی کهین.»

به فری ژیر سمی بارگین و لاقی مرۆقان پاخۆشه کرابوو. سواری بارگینان بوون و له بیس حاجی محهمه د و مراد و دوو کارداره که دا وه پڕ کهوتن. ههتا ماوه یه کی زۆر هه ر به سهبر راسته پڕیه دا پۆیشتن. هه لَم به زار و لووتی ئه سپ و تاژیان دا ده هاته دهر. حاجی محهمه د و مراد ههتا نیزیک ئه ژنۆیان ده به فری ده کهوتن؛ سهبر و سینگیان ده دا پۆیشتی و زۆر به چه توونی لاقیان هه ل دیناوه.

هه زار لایه ی که رویشکان له هه موو شوینیکی ده بیندرا. جی جی زه رده گوینی یان قه لغانیک سهبری وه دهر نابوو زۆر جیانیس ته نیا به فر بوو و هیچی تر.

گه شتبوونه قه دی شاخیکی پڕ زهرد و ماه، پالداوینی به هو ی به فری قورس و بارنی زۆر ساف و لووس ببوو، هه زاران دهستی توانا ماله یان به سهبر داکیشابوو. له زینۆی، ره وه زه به ردیکی گه وره دیار بوو. بوون به دوو دهسته، سوار سهبر راو، پیاده بهر راو. حاجی محهمه د چاوی تیژ کردبوو؛ زهبری

پیدەدان ھەر شتیکی بە حال بچولیتەوہ بیبینی، پر بە دل بە تاسەدی دیتنی نجیر بوو. ھەم لەبەر تارێف و پێھەلکوتنی حاجی بایز و ھەم لەبەر ئەوہی ئیوارێ بتوانیت باشتر باسی خالید بکات، وەک ھەلۆیەکی دەپروانیە تەواوی کون و کاژیران، لە شوینی پەنجەیان ورد دەبوو، تیشکی خۆر لە بەفرەکی دابوو و چاوی رەشکە و پشکەیان دەکرد، ئاویان لێدەھات و دەزوورانەوہ، بەلام گوئی نەدەدایە، چاوی بە دووی ھەزار لایەیان دادەرپۆیی.

کاتی لاویتی چاوی وا بە حوکم بوون بە پاییزیش دە پەشانگێ دا بەر لە ئەوہی یەک شەوہ بەسەر ولات دا بکیشریت، لەسەر خۆل و بەردیش شوینی ھەلدەگرت. ئەدی ئەورۆ بوو وای لێھاتووہ؟ ترسیک بە دلی دا ھات، نەکا چاوی پرووش بوون؟

سەری ھەلینا و خوارەوہی رۆانی سوار لەسەر پشتی ئەسپان چەت و چەویڵ دانیشتبوون، ئاوری لە پشتەوہ داوہ، مراد لە پشت سەری بوو، ھەنگاوی خۆشتر کرد، ھیوايەک کەوتە دلی، کەرویشکیکی بۆر ماتەدی دابوو، ھاواری کرد:

«تەمالە، تەمالە، ئاغا یە من تەمالە!»

کەرویشک گۆی قووت کردنەوہ، بەرەو ژوور توند و تیژ ھەلگەرا. مراد پەستەدی تاژیانی بۆ کیشا. ھەرا ھەرا و بگرە بگرە پەیدا بوو، تاژی تیر بوون لە کەوانی تەرە ببوون، بازی بلیندیان داویشت، شان بە شانی یەک ھەلیانکوتا سەری. کەرویشکیکی جھیل و برەو بوو، چی وای نەمابوو بگاتە پەوژە بەردی. لە سەریش را پەستەدی چوار تاژیان بۆ کیشا.

کەرویشک خوار و خێچ داگەرپاوە خوار، سەری لێ شیواو بوو. لە ھەموو لایەکەوہ بوئی دەھاتن، تاژیکی بەلەک گەیشتە سەری، واقەدی کەرویشکەدی دەمیک ھات ئەوسا وەک تاویرە بەردیکی تاژی و کەرویشک گلار بوونەوہ خوارێ.

ھەتا نوێژی نیوہرپۆیە نۆ کەرویشکیان راو کرد. دوور و نیزیکی دەلاوپی کەوان بوون. جەگەن و قامیشی ویشک لە دوورەوہ جەغزیان لەدەوری گۆمیلکەدی کیشابوو، بە حال شینکالەدی زەرە پنگی پیر دیار بوو. بە ماتە مات لێی نیزیکی بوونەوہ: ھەمەد ئاغا و سەروان بەرامبەر بە گۆمیلکەدی دەرپۆن. لە خوارەوہی وان

حاجی بایز و پرحمان ئاغا و له خوارتر حاجی محهمهد و مراد ده پڙیکي دا دهچنه پیشی ئیره له چوار وهرزی سال مالی کهوانه، دندووکیان له شیناوهردی قهراغهکانی ددهن، به دوری یهکدا دهسوورپین، سلهی دهکهن، ملیان قیت دهکهن، چاویان زیت زیت دهگپین، سهر له نوئی دهسوورپین و قاسپهیان دی.

لییان نریک بوونهوه، ده تیراووژیان دان. تهقه له تفهنگی سهروان و همهده ئاغای هات؛ زایلهی شریخهیان ده کویتسانی به فراوی و بیدهنگ داکیشراوه باله پرژهی دووکهوان ساز بوو، دهسته کهو فرهی بالیان کتوپر هات و به سه سهری حاجی بایز و پرحمان ئاغای دا فرین، تهقه له تفهنگیان هات، گولله ههتهریان کرد و قاقای همهدهئاغا و سهروان له دویان بهرز بووه.

حاجی محهمهد سیرهی تیگرتن، مابوویان بگهنه سهر سهریان. شریخه له تفهنگی ئهویش هات، گولله ههتهری کرد و قاقای بلیندی راوچییانی له گهله خوی هیئا. حاجی محهمهد تفهنگی دابوو به مرادی. گورج و گول شکاندبوویهوه. فیشهکی دهبر نابوو، دهسته کهو له سهریان تیپه ریپوون، چی وایان نه مابوو به یه جگاری له پیش چاوان ون بن.

شریخهی تفهنگی هات، سهروان به دووربینی کهوتنی دوو کهوی دیت. له بن لیوی ئافه ریمی کوت و دووربینی وهرسوورپانده سهر مراد که تفهنگی شکاندبووه و قایغه فیشهکی لی دهرداویشته.

گوئیان کیپ ببوو به حال دهرزینگاوه.

کویتسان کشومات بووه. تاژی رهشی شهو سهری ده دووی زهرده کهرویشکی پوژ نابوو.

ماندوو و برسی، به لام به کهیف و دماغ گه پانه وه جه پان. زهرده که پویشک له قه ندیلی ئاوابوو، تاژییه ره شه هاته سهر پاشوان! ته ندووری ماله ئاغای هه ژدیهایه کی پهت کراو بوو زاری داپچریبوو. بلیسهی ئاوری له ناخیوه ده هاته دهر، گرپه پیچهی ههتا میچی دهر پویی و دوژهنگی شوپه وه بووی ده له رانده وه، ورده ورده دامرکا و دواي ماوهیه کی بون و بهرامی خووشی کهوی برژاو جی گیر بوو.

مراد له پاشخانه له خواره وهی کارداران دانیشتبوو و چاوه پروانی هاتنه دهری بابی له دیوه خان بوو. گهرما به له شیان داگه پابوو. سهروان و همهدهئاغا له

سهرهوهی هه مووان پالیان دابۆوه، به سلامهتی یهک ئیستیکانی ئارهقیان قهرهتهپه هه لداویشته و به دهستی یهکتر قرتمیگ له سینگه کهویان له سهر دهخوارد. قاقایان بی نیوهر دههات. حاجی محهمهد له تهنیشته حاجی بایز سهری بهردابۆوه و مرتهقی لیوه نه دههات. حاجی بایز به دمیان پیده کهنی. له دواي قاقایان هه موو جار لیوی بو پان ده کردنهوه.

حاجی محهمهد به چاو جاریکی دی داوای له حاجی بایز کرد مه سه له ی خالید بی نیته گۆر.

حاجی به سرته کوتی:

«سه بر که جارێ وهختی نیه.»

چاویان لوول و خومار بوو و قسه یان حه له ق مه له ق.

حاجی بایز بزیکي هیئا سهر لیو، پرووی ده حه مه دئاغا کرد و کوتی:

«ئاغا گیان! نه گهر ئیزنم بدهی شتیکی بلیم؟»

حه مه د ئاغا به پیکه نینه وه کوتی:

«حاجی بیلی، چت دهوئ بیلی.»

حاجی چاویکی له حاجی محهمهد که سهری بهردابۆوه و قامکی دوو دهستی تیک هالاندبوو کرد و کوتی:

«له بابته برزاکه ی حاجی محهمهدی.»

حه مه د ئاغا له پر دهره لبوو، به دهنگیکی کر گوراندی:

«حاجی باسی ئه وه تیوم ههر له گه ل مه که.»

وای گوراند حاجی راجله کی، بیری کرده وه هه لسه بت زوو درکاندوو یه تی،

ناعیلاج سه بریکی گرت، جاریکی دی چاوی ده چاوی سوور هه ل گه راوی ئاغا بری و کوتی:

«ئاغا گیان! ئه وه نه فامی کرده ئه تو چاوپۆشی لی بکه.»

حه مه د ئاغا به دهنگیکی تیکه لاوی تووره یی و گله یی ولامی داوه:

«ئه ها مالت نه شیوی حاجی ئه تۆش! به ته مای ئه وشۆ به زمه که مان لی تیک

دهی، به گۆرپیکی خدرئاغای بامی چۆتی نایبه خشم، جا ئیدی له سه ریشی مه رۆ.»

حاجی بايز که ههستی به ئهوهی کرد له رادهبهدهر بو خاتری حاجی محهمهد خوی هیناوته خوار، له بهر ئهوهی که تۆلهی ئه و کارهی کردبیتهوه رووی ده حاجی محهمهد کرد و کوتی:

«ئهوه تا ئیدی پیاو، کونده جهرگت کردم. دزی دهکا ئه دی پارانهوهی چی؟»
حاجی محهمهد که سه ری ههر هه لئه هینا بوو به توندی سه ری هه لبری رووی ده حاجی بايز کرد و کوتی:

«حاجی ئه تۆش ئه وه ده لئی چی؟ کیه دزی؟ ئه وه پیلان بوو بۆی ساز کرا.»
به ته ما بوو له دووی قسه ی بدا که حهمه د ئاغا مۆله تی نه دایه و به سه ری دا نه راند:

«ههسته وه ده ر که وه هه ی ده ویت باب، ئه حهمه د، ئه حهمه د هه تیوه له کوین؟»
هه را هه را ساز بوو، سه روان نیوچاوان گرژ و تال چاوی ده حاجی محهمهد بریوو، په یدا بوو ئه وه ی که بو ماوه یه کی کۆپی لی تیکدا بوون قه لاس بوو.
ئه حهمه ده زله و نۆکه ریگ خیرا به ده نگیه وه هاتن، هه ر له پاشخانه را هواریان کرد:

«به لئ ئاغا ئه وه تاین.»

مراد ده سه به چی هه ستا سه ری و غاری دا بۆلای دیوه خان، له پشته وه را نۆکه ریگ پری پیداکرت، به پاله په ستۆ حاجی محهمهد و مرادیان له پاشخانه ش وه ده ر نا و ده به فری حه ساریان گه وزاندن.
ره حمان ئاغا که س نه یزانی له کویرا په یدا بوو. قامچی به ده سته وه له سه ر هه یوان را به سه ر نۆکه رانی دا گوراندا:

«تیان هه لده ن، وه ده ریان نینه ده ری ئه و توله بابانه.»

باب و کور مات و وه ریز شان به شانی یه ک ره ستی تاژیان به ده ست، چاویان ده کزه کزی چرای مالان و گوئیان له نووزه نووزی تاژی شه گه و کر مه کر می به فری ره ق هه لاتووی ژیر پیانه. وه زه یان نییه چاوی لیک بکه ن، ددانیان کلێله بو، ته نیا یه ک وشه، وشیکی چکۆله ش توانای ده رباز بوون له و زیندانه ی نیه، شکاون، هه رتکیان، باب و کور.

باب له کور شه رم ده کا، شکان له پییش چاوی ته قه کورپی، ورد بوون، چکۆله بوونه وه کور له باب شه رم ده کا. سه ریان داخستۆ. تاریکی ئه نگوسته

چاوه و به هانایانهوه هاتۆه، کهچی دیسان ناویرن سهر هه لاینن، ناویرن ئاوپ
لیکبدهنهوه، نهکا خه نجهری تیژی، خه نجهری ئاورینی چاوه، په ردهی شه و
بدپینن، نهکا بو ساتیکی زور کمه چاویان به چاوی یه کتر بکهوی، نهکا...

ههر یه کهی شکانی خوی ده توانی ببینی به لام ئی ئهوی دی نا. وینهی
گه ورهیی یه کتریان ده زهینی دا هه یه، به درژیایی عومریکی، زور له میژه
هیناویانه، پاراستویانه، ناویرن چاوه لیکبکهن، نهوهک نه مایی، نهوهک پاک
ببیتهوه، نهوهک گوڤدرابیت! شانیان داچۆراوه، قسه له نیوانیان هه لگیراوه،
لیک دوور بوونهوه، زور دوور، یه کتر نابینن، کهس نابینن.

زولم و زور دیویکی ترسینه و به هیزه و ته نووران ده کیشی؛ قاقای به سامی
له دوورهوه، زور له دوورهوه، له که ونارهوه، ده نگده داتهوه، له شانان،
له دییان، له مالان، له چۆل و ساریان ههر ده بیسری، شیرکۆله یه که لی
پاده په پری هه لده کیشی شیری تیژ، ده ستیکی ده په پینن! لاقیکی، سه ریکی،
سه دانی تر جیی ده گرنه وه. به هیتر، به قین تر، شالو دینن، پی ده نینه سه
سینگی، ئه وکی توندتر له جارن پیکده کوشن، هه زاران زمانی هه یه، ئاورین و
تیژ، قه لای قایم، قایم و پتهو، شووریه یان ساز کراو له هه زاران دلی په ق،
دهست و لاقی ئه و دیوهی، هه ژارانن، برسیکانن، سه یه!!

مات و شکاو خویان به مایدا کرد.

(۲۱)

تاقمىك ئەستىرە لە تەشقى ئاسمان شاھىكپانە!

دەرويش سەئىد ھەنگاويك لە دواترى خەلىفە دەپوا، چەق و لوورى
چارپىيان لە پشتەوھيان را دى. دەرگاي گەورەى مائە ھەمەدئاغا گالە دراوہ.
خەلىفە دەستى دەباخەلى نا و بەستىكى پوول لىدەرھينا و بو دەرويشى
راداشت، چاوى دەرويشى لە خۇشيان ترووسكە ترووسكىتى.

«ھانى ئەوھش بو مندالەكانت خەرج كە.»

«نابى جەنابى شىخ! جا چۆن پوولت لىوەرگرم؟»

«ھەلىگرە متفەرکە، ئەوھى پىشمكوتى لەبىرت نەچى.»

دەرويش رۇبووۋىھ قۇلى خەلىفە و پىدانوسا.

«ھەى بە بابەوھت دەبەر مرم، چۆنت پوول لىوەرگرم؟»

خەلىفە دەستى بە شانى داھينا و كوتى:

«دەلىم ھەلىگرە، با خىر و بەرەكەت پروت تىكا.»

دوو سى جار دەرکوتەى كوتا.

«چاوپرە دەبم ھەر شتىكت دىت خىرا پىم بللى.»

«بە ھەرتك چاوان، شەرته لەو شۇرا ھىچ شەويكى نانوم.»

لە پشت دەرگا را تەپەى لاقى كە لەسەر بەفرى رەق دادەندرا ھات. دەرويش

سەئىد وھك شتىكى يەكجار بە وھجى دە دەست دابى، چاوى لەسەر پوولەكەى

ھەلنەدەگرت.

نۆكەرىك دەرگاي كرموھ و خەلىفە چۆ ھەوشە. دەرگا گالە درا و دەرويشى

وھخۇ ھىناوھ، بە جىفرىك لىدان گەراوھ نىو دى.

دیوه خان ئاخنراوی دووکەلی سیغار و قەنەیه ، ئیستیکانی نیوه پیری ئارەق لە پیش دەستیان داندراوه. سلاوی کرد و چۆوه ژوور، قورس و گران لە بەری هەستان.

حەمە داغا بە پیکە نینەوه رووی دە سەروان باکوویی کرد و کوتی:

«ئەو هەش جەنابی خەلیفە.»

حاجی بایز چوو قوڵی ماچ کرد. خەلیفە دەستی بە پدینی پان و بۆزی خۆی داھێنا لە جیئەکی نازیک حاجی بایز دانیشت.

شەو شەق و دنیا تاریکە! پرخ و هۆری حاجی بایز بلیند و تاریک دێ. هەلی کردۆتە شەو بایەکی و لک و پۆپی ویشکی داران دەجوولینەوه.

جرای دیوان کووژانەوه یا زۆر داکیشراون. نیو نیو پرمەمی سەبری ئەسپیکی لە تەویلە را دێ و هاشەمی یە کە دەستی بادیناوی.

سەروان هاتۆتە سەر هەیان، چاوی دە ئاسمانی بی هەور و پر لە ئەستێرە بریوه، یەخەمی فرنجە کەمی هەلداو تەوه، سیغاریکی دەردینێ و بە چەخماخیکی زەردی لە دەستان خۆش دا ئیدە گیر سینێ. مژیکی توندی لیدەدا، لیوی ژیرەوهی بریک هەلھیناوه و دووکەلی سپی بی پسانەوه دەداتە دەر. تەلەس و سەرخۆش دوو سی هەنگاو دەچینە پیشتر و پال بە کۆلە کەمی ئەستووری لای راستی خۆیەوه دەدا، ئاوری سیغار بە شەوبای دەگەشی تەوه. هەست بە تەپە تەپیکی سەبر دەکا، بە سەر شانی دا ئاوری لیداو، هاتە پەنای، سەبریکی ئیکلامی کیشا و دەستی داداوه. سەروان مژیکی دیکە لە سیغاری دەدا.

«ها جەنابی خەلیفە ئیرە خۆشترە یان شار؟ کاروبارت چۆنە؟ ئەوجوورەمی

بیستوومە بۆ خۆت بوویە شیخیکی گەرە!»

خەلیفە کوتی: «لە سایە سەری شا و ئی تۆ خەراپ نییە، تەنیا لە بەر ئەو

ردین و دەرویشە چلکانە وەرەزم.

سەروان پتەیکی لە پشتی سیغار دا و سووتوی لی تەکاند و بە پیکە نینەوه

کوتی:

«شیخی وەک تۆ هەر دەبی مریدی واشی هەبی.»

چەك چەكك بە بەردمیان دا تیپه‌ری ، بۆ ساتیكى دیتیان و له پێش چاویان
ون بوو. ماوه‌یهك بێدهنگ بوون. سه‌روان سیغاری فری دا ژیر پئی و پئی ریخست
و كوژاندىوه. دم و چاوی یهك دوو جینی تیكهوت و کوتی:
«چت كرډوه؟»

جاری هیچ ، هه‌روا چاوه‌ریم ، ده‌رویشیکم شه‌و و پوژ بۆ كرډوته ئیشكجی.
سه‌روان چاویكه‌ی ره‌شی له چاوه‌ر ده‌وه. شیتالیکی پارچه‌ی نه‌رم له
باخه‌لی فرنجی ده‌ره‌ینا و هه‌لمی شووشه‌کانی پئی سر یوه.
«هه‌روا وشیار به‌ و چاوی لی خافل مه‌كه ، نابئی له چه‌نگمان هه‌لین.»
«به‌لی قوربان ، ئه‌رخه‌یان به‌.»
«ده‌بئی بزانی بنكه‌یان له‌كوپیه و كین.»

لووره‌ی گورگیکی له‌نیزیک را هات و به‌ دوایدا حیه‌ی توندی ئه‌سپێکی له
ته‌ویله‌ی پشت باغی را.
«ئهدی له‌دی چ خه‌به‌ر؟»
«هیچ قوربان ، یهك دوو جار نه‌بئی خه‌لكی كۆ كرډوته‌وه و قسه‌ی بۆ كرډوون.
ده‌نا چی نه‌كرډوه.»
«چی کوتۆ؟»

«باسی هه‌ق و زوولم و ئه‌و جووره‌ شتانه. خۆم تینه‌گه‌یاندا كۆتم با
نه‌سه‌مه‌یته‌وه.»
«چاكت كرډ ، لی گه‌ری هه‌رچی پئی خووشه‌ بیلئ ، وه‌ختی خۆی ده‌بئی ده‌ست
به‌كار بین ، به‌هیچ جوور نابئی سوسه‌مان بكا.»
«به‌چاوان.»

شه‌و با ئه‌وسه‌ر ئه‌وسه‌ری باغی ده‌كرډ ، ده‌رۆیی و دیسان له‌په‌رژینی بازدی
ده‌دا و ده‌هاته‌وه. پرخه‌ پرخی سه‌روان و خه‌لیفه‌ش له‌ دوو دیوان را ساز بوو.
شه‌به‌قی ئاوری سو‌بان وه‌ دیواران ده‌كه‌وت و ده‌یان وینه‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان
له‌سه‌ر ده‌كیشراوه.

دوو پوژ بوو بۇ جەماعەتتەش نەچووبوو بۇ مزگەوتى. لە ناخەوہ ھەستى بە ھەلۆل بوون دەکرد، تىک شكاپوو، لە بيانوويەكى دەگەپا، لە شتىكى، لە قسىكى ھەتا بگورينت و زامى دەروونى پى ھەتوان كا! رووحى شكاوى پى ھەلبەستتەوہ. كەس زاتى نەبوو بيدوینى! قەلس و توورە دەپروانىھە ھەموو شتىكى. جار و بار لە بىرى دەچۆوہ، دەھات بىتەوہ سەر ژيانى ئاسايى، لە پر بىرى چكۆلە بوونەوہى، وەك بىچوہ ماريك لە ھىلكەى دالى سەرى وەدەر دەنا، گورجى زەلام و ئەستوور دەبوو، لىي دەھالا، بە دەورى دا قەفى دەخوارد و وشەى خۆفى دەخستە گيانى. ژارى دەپژاندە نىو گيانى و ژيانى لى تال دەکرد! زۆرتەر لە قسەى خەلك، لە قسەى دۆست و ئاشنايان وەرەز بوو. بۇ خۆى دەيزانى لە پشت سەرى چى پىدەلین، وەك پوژ لىي ھەيان بوو. خەبەرەكە وەك دەھۆل دەنگى داوہتەوہ. «حاجى و كورەكەيان بە شەپان وەدىوى دەرى ناوہ، لە بەيانىوہ زارى بۇ پان كرىبوونەوہ، شەوى نان و چاشيان نەدانى و بە شەقان فرىيان دان! كورە بابم ھەقى خۆيەتى، ئاگات لىبو پىرى بەيانى وەللا دەتكووت مىرى رەواندزىيە تەنگى دەشانى كرىوہ؟! جا ئەمن نازانم چۆنى لە روو ھەلات بچىتە مالىيان؟ خۆ ئىستا دوو مانگ نىھە خالىدى برازاي مەرى لى پر داون، ئەدى چۆن لەگەلىان دەچىتە راوى؟»

خوینى خوینى دەخواردەوہ، لىوى خۆى دەكروشت، بە سەر خىزانى دا دەىگوراندا.

زولم دىتن، زۆر بىستن، شكان لە لايان زالم و زۆرداران ئاسايیە، لەگەلى گەورە ببوو، بە درىژايى تەمەنى خۆى، بابى، باپىرى و پىشتەر لە ئەوان

بيستبوی، خوی پئ گرتیوو! شکانی زۆرتەر به دەست قسە و تانە ی خەلک بوو، له دەست ئەوانە ی وەک خۆی بوون، له دەست بێ دەسەلاتان، بۆخۆشی وەک ئەوان بوو، قسە ی خۆی بوو له زاری وانی دەبیست! له ئێرەدا کووژراو له جیاتی پیاو کووژ، تاوانبارە، مال خوراو له جیاتی دز گوناهبارە!!

مراد مات و بێدەنگ بەیانان و ئیواران بەتەنیا دەچۆ قەراغ بادیناوی، چاوی شینی تێدەپری، بێر و خەیاڵ بە هەودایەکی نادیار له چاوی را بۆ سەر خورگە ی بادیناوی دەکێشێ، له سەر پشتی سپی دادەبەزین، بە سۆاری هەتا ولاتی پیاو دەرپۆیشن. شەوێکی بێدەنگ و هەست دەگەرێ. له قوولینچکی ژووری هەلەدەرپۆشما، چاوی بێ ترووکاندن له سەر شتیکی؛ سەماوەر، یان سۆبە یا لەرزە لەرزێ ئاوری چرای گرسۆز مولەق دەماو.

هەوێ کپۆیکی ورد دەستی پیکرد؛ ورده ورده درشت و درشتەر بوو. هەور بۆر بۆر له سەر یەک کەلک بوون. بەفریکی قورس له بارین بوو. تاریکی رنووێهکی قورس و بێدەنگ بوو هەرەسی هینابوو ناو کۆلان و حەساران.

رەش سوارێک بە بەر ماله دەرویش سەعید دا تێپەر بوو. جووتە چاوی دەرویشی بە شەباقە ی دا تیگێرا بوو، بارگین دەنیو بەفری کۆن دا قۆرتە ی دەکرد، له حاندا مالی حاجی محەممەد هەوساری لێ کێشا، گورج و گۆل دابەزی و رەشمە ی بە دەستەوێ گرت و چوو بەر دەرگا. ئەوسەر ئەوسەری کۆلانی جوان چاوی لیکرد، کەس بە دیارەوێ نەبوو، له دەرکە ی دا و چاوانوار ماو.

مراد دەرکە ی کردەو، سەرتاپی چاوی لێ کرد، نەیناسی، دەم و چاوی بە ئاغبانوو هەلبەستبوو.

«سەلام.»

«عەلەیکەسەلام.»

«ماله حاجی محەممەد ئێرە یه؟»

«بەلێ هەو، کارت بە کێه؟»

«کارم بە مامۆستا سمایلە»

سمایل هاتە بەر دەرکە. مراد چەند گەزبان دوورتر لێ راوہستا، ریش سۆار سەری بردە بن گۆبی سمایل و سرتیکی لەگەل کرد. مراد گەرێهەسار. دەنکی بەفر شالاو یان دینا؛ سەرپۆتر اکیان سپی هەلگەرابوو.

مالئاوايى كرد و خوى هاويشته سهر پىشتى ئهسپى ، به نووكى كاله ده بهر
سكى كوتا و بهو شوينهى پييدا هاتبوو گهراوه؛

زورى پى نه چوو تاريكى دهخوى دا ههشارى دا.

دهوى داخراىى دهركهى ماله حاجى محهمهد تارمايهك پيى نايه سهر به فرى
تازه ، قهراغه و قهراغى ديواران توند و تيژ به رهو ماله هه مه دئاغا رويى.

كاله پييهك به فر بارىوه ، ئيستاش ههر ديت و خوشترى دهكا ، گيزه گيزى
سه ماوهرى ديوى سمايل بلينده . ته نكه هه لميىك به كه نارهكانى دا ديت هه
مه ودايهكى كه م دهروا و وه شووشهى په نجه ره دهكهوى ، دهبيت به ئاره قه و سه بر
سه بر ديت هه خوار ، چه ند هيللى كورت و دريژى هاوته ريب ساز دهكا.

مراد له په نا سمايل پالى به سه نيرىكيوه داوه و سه رى به رداوه ته وه.

«مراد بو وا بيدهنگى؟ بو قسان ناكهى؟»

سه رى هه لدينى و چاو ده چاوى ده برى ، هه ناسه يهكى هه لده كيشتى و ده لى:

«جا بليم چى كاك سمايل؟ نازانم چ بكم ، تيمام.»

«براله ئه من ئه وه چه ند مانگه له سه ر سفره تانم ، پيمخوشه وهك براى خوتم

چاو ليكهى ، ئه وهى ده دلت دايه بيلى.»

«كاك سمايل به ته مام...»

سه رى بهر داوه ته وه.

«به ته ماى چى؟ مراد پيم بلى.»

«به ته مام هيروى هه لگرم.»

سمايل بزه يهكى ديتى و ده لى:

«جا باشه مراد گيان! ببرت له ئاكامى ئه و كاره كردوته وه.»

«ئه گهر پياوى له سه ر بكووژرى ناهيلىم به ميړدى دهن!»

قرچه قرچى بزوتى نيو كووروى ديت ، داره به روو تيكوليان به هوى به فرى
ته ربوووه و فسه فس و چلزه چلزيان لى دى. سمايل دهست له سه ر دهستى دانى و ده لى:

«مراد گيان! ئه گهر به قسه ي براى خوت دهكهى دهست له و فكره ي هه لگره ،

كوپخا مه سه له توو له گه ل ناك ، بچه ههر جييه كيش دهو بينيته وه. بو خوت

دهزانى ئاغا و ژانده رمه ي له پشت هه.»

«دەزانم كاك سمايل بېرىم لەو شتانە كر�ۆتەو، بەلام ناتوانم ھەروا بېدەنگ
بم و لە پېش چاوم بېدەن بەو سەيدەى. تكات لېدەكەم لە لای داىكىشم باسى
مەكە.»

سمايل چاوى كەوتە سەر سەماوەرى، ھەلم لېكھالاو، ئەستور و سېى
بەرەو مېچ ھەلدەكشى، ئاوى كوئىو و ھەلماوى بە قەراغى دا سەر پېژ دەبى.
ھەلدەستى و بۆ لای دەچى و دەلى:

«ئەرخەيان بە، جا باشە پېم بللى بە نيازى بچنە كوئى؟»

«جارى بۆ خۆشم نازانم، لەوانەى بچىنە مالە دادە رەعنەم لە خدراوى.»
«كەيفى خۆتە، ئەمما ئەگەر بەمن كە مەچنە وئ، ھەول شوئىنك بىن ئەوييە.
ئەمن دوو سى دۆستى چاكم ھەيە، ئەو سوارەى ئەشۆ لە لای ئەوان را ھاتبوو،
ئەو ھە كانى زەردىن.»

چاى دېم كرد، سەماوەر دامر كاو و ھىدى و لە سەرەخۆ بۆتەو.
«لە مالە قادر خانىن.»

بە بىستنى نىوى قادر خان، مراد مات بوو. سمايل دوو چاى تىكرد و لەسەر
كەشەفىكى چكۆلەى دانا و گەرپاو جىي ھەولەى دانىشت.

«چ بوو بۆ بېدەنگ بووى؟»

«ھىچ، پېم وانەبوو دۆستى ئاغاشت ھەبى!»

سمايل بەم پىكەنىنەو كوتى: «مراد گيان! با شتىكت پى بللىم، لە ھەموو
چىنوتوئىكى دا مرۆف دەتوانى چاك يان خراپ بىت، پىت وانەبى ھەرچى نىوى
ئاغا و خان بوو ناتوانى مرۆف بى، يان ھەرچى رەعيەت و ھەژارە پياوى چاكە،
ئەرخەيان بە بچىە لای وان چاوەدپىريت دەكەن.»

چراى ديوان كووژاوتەو، فانووسى چكۆلەى بەر ھەيوان داكىشراو و
بەحال دايسى.

مراد لە ھەسار يەك دوو پشووى توند دەكشى، ھەوايەكى سارد و بى
خەوش قووت دەدا و سەبرىكى دەرى دەداتەو.

ئاسمان تۆيخىكى زۆر ناسكى سوورى بە خۆيەو ھەرتو، دەچىتە ديوى
خۆى و لە سەر جىگاكەى درىژ دەبى. گوئى بە لايى لايى خەو دەسپىرى.

له پاش ئه‌وئ شه‌و، شه‌وى خوازبىنى، هيرۆ له مال پاووان كرا. ته‌نانه‌ت بۆ ئاو هينانيش كويخا ئيزنى نه‌دابوو بچيته‌ دهر، ئامينه‌ گۆج بوى دىنان. به‌ بيكه‌نينه‌وه‌ گۆزه‌ى پرى دىنا ژوورىان، ددانى زهردى وه‌ديار ده‌كه‌وت، له‌ بنى داده‌نيشت و پىي هه‌لده‌كوت، ده‌نيو قسان دا به‌ هيمه‌ تاريقي سه‌يد هه‌سه‌نى بۆ ده‌كرد. هيرۆ نيو چاوانى لى تىكده‌نا، به‌ بيانوويكى هه‌لده‌ستا و به‌جىي ده‌هيشت، بۆارى نه‌ده‌دايه‌! ئامينه‌ گۆج ده‌ستبه‌ردارى نه‌بوو، له‌ به‌رى به‌يان را هه‌تا پاش نوپۆ شىوان كه‌ كويخا له‌ مزگه‌وت ده‌هاته‌وه‌ له‌ مالىان ده‌ماوه‌.

رۆژ له‌گه‌ل رۆژ هيرۆ له‌ كه‌مبى ده‌دا، روومه‌تى له‌ گه‌شه‌ كه‌وتبوون، چاوى سىس و مات دياريان ده‌كرد، جوړيك سستى له‌ ئاكاريدا خۆى ده‌نواند. سه‌ر له‌ ئىوارى بوو، پاسارى به‌ فره‌فر له‌ لىكى بۆ لىكى يان بۆ سه‌ر سوانه‌ى ته‌ويله‌ و گه‌ورپ جىگۆركيان ده‌كرد، مريشك و كه‌له‌باب له‌ولاو ئه‌ولاي هه‌وشه‌ را به‌ره‌و كولانه‌يان ده‌رپويشتن، قه‌ل تاك تاك و دوو دوو هه‌لده‌فرينه‌ سه‌ر لىوارى بانى، جووله‌ جووليان هه‌تا ماوه‌به‌كى ده‌هات له‌ دوايه‌ بىده‌نگ هه‌لده‌كوپمان.

ئامين ده‌ستى له‌ شات و شووتى هه‌لگرتبوو. توند و تۆل به‌ ده‌سته‌ ساغه‌كه‌ى ده‌ستكى ده‌ستارى ده‌سووران.

له‌ ده‌ركه‌يان دا، ده‌ستارى له‌ كۆشى كشانده‌وه‌ و بۆ كردنه‌وه‌ى ده‌ركه‌ له‌ پليكانان چۆ خوار، هيرۆ هاتبوو به‌ر هه‌يوان و چاوه‌نۆارى كردنه‌وه‌ى ده‌رگا بوو.

نازدار سەر زارهکی چاک و خۆشی له گهڵ ئامینی کرد و وهپیشی كهوت و بهرامبهر به هێرۆ هات هێرۆ بهروپیری چۆه خوار و یهكتریان دهئامیز گرت و پیکهوه هاتنه ژوور ئامین دهستاری هیناوه نیو کۆشی و سەر له نوێ خهریک بوو و گوپی هه لخت. باسی هه موو شتیکیان کرد، ئیلا ئه و شتهی ئامین چاوه نۆاری بوو، جاریکی به بیانوو پیک ههستا چۆه دهر، له پيشخانه گوپی قولاغ کرد، كه چی هیرۆ به چاو هه لته کاندن له نازداری گه یاند نابێ باسی مراد بکا.

ولات به رهو تاریکی دهرۆیی، غه ور كه م تا کورتیکی هه ساری داگرتبوو، هیرۆ ههتا دهرگای کوچه له گهڵ نازداری رۆیی.

نازدار پیی نا کوچه، خیرا چاوی به ئه و بهر ئه و بهری داگیرا، دهستی هیرۆی توند له دهستی گرت و سه ری برده بن گوپی و کوتی:

«مراد ئه و رۆ له سه ر کانی رایسپاردم پیت بلیم سبهینی به یانی زوو ساز بی دی له دووت.»

له سه ر شانی هیرۆی را ئامینی دیت بۆ لایان دیت، به په له کوتی:

«دهیکوت خۆت چاک دا پۆشه و سه یه که شتان شه و ئ به ری ته و یله

بیهستیوه.»

دهنگی کوپخا له گهڵ دوو پیاوان له و سه ری کوچه را ده هات.

«دهیکوت پینش مه لابانگدانی له بهر دهرکه چاوه روان بی.»

ئامین گه ییشبۆه نیزیکیان، نازدار قسه ی گوپی، دهستی له دهستی هیرۆ دهرکیشا و مالئاوایی کرد و به هه لاتن به رهو مالیان رۆیی، له حاندی کوپخا راوهستا و سلای کرد. هه رکه لییان تیپه ری دیسان هه لات، جووته مه مکی چکۆله و خری له ژیر کراسه وه به حال ده له رینه وه.

شه و دریز ببۆوه، نه ده پساوه. پاش نوێژی خه وتان به بیانوو پیک چۆ هه سار، چوار پیکه یان دوو دهستی له سه ر به فری دریز کردبوو کلکه سووته ی له بهر ده کرد، به نووزه نووز بۆ لای هات، په تی ده ملی کرد و به دوا ی خۆی دا بۆ ته و یله ی برد. گه راوه ژوور. بابی هه ر له سه ر به رمال بوو، به که لینی دهرگادا چاوی لی کرد، له سه ر جیگه ی له سه ر پشت را کشاوه، ملی لار کردۆته وه. به شووشه ی هه لئاوی په نجه ردها چاو له ئاسمان ده کا. دهری به خۆف و سامه،

سەھەر چەند جار لە دەری، لە ناخی دێی، لە کۆلانا، لەوسەر ئەوسەری دێی ساز بوو، گوئی لە غار غاردانیان و مەرمیان بوو. چی لێ دیتەوه؟ بیری لە وهی نەدەکردوه، لە ئەوین دا ئەو پرسیارە بێ مانایە؛ ئەگەر ئەو هەبێ ئەوین نابێ، ئەو پرسیارە و هەزاران پرسیاری لەو ریزەدا لە ئەوینی راستەقینە دا نایە، پرسیاری وا، وشەیی وا لە هەریمی ئەقلدا، هەریمی ئەقل، قازانج و زەرەرە، نەک سووتان، ئەوین سووتانە، لە خۆ بوردنە، یەکی دی ویستنه، تەنیا دەبیری کازیوهی بەیانێ؛ ئەو دەمەیی دەست دەنیو دەست مراد، بەرەر و داھاتووی خۆی دەپۆی...!

ئەو شۆ بۆ وا درێژ بۆ، مانگ ون ببوو! ئەستێرەیی پۆژێ لە گەشە کەوتبوو، بەیان بەریون بوو، پرخە پرخە بابی دەھات...

ھەستا سەرپێ! پیلووی قورسە و چاوی بە حال دەزۆرینەوه! بۆلای دیوی بابی چوو، سەبریکی دەرکەیی کردوه، گەرما قورس هات و باوەشی پێداگرت، پاچرکی پاچرکی لە پێشخانە چۆ دەر، تەزووێک یەک جێ ئازای ئەندامی دەخۆیەوه گرت.

لە پشت دەرکە راوەستا و گوئی ھەلخست، جریوہ جریوی مریشک و قەلان بە حال دەھات، خشپە خشپک هات، لە حاندی مائیان بیدەنگ بوو.

«ھێرۆ! ھێرۆ!»

چل مێردەیی بە ئارامی لا برد، مراد ساز و باز بەرامبەری راوەستا بوو. دەرکەیی لە پشت سەری خۆی جووت کرد و دەستی دەنیو دەستی نا و گورج پێیان داگرت. لە دێی وەدەر کەوتبوون، ئەستێرەیی پۆژێ بە حال دیار بوو. دەنگی کەلەبابان دەبیسرا، ھەنگاویان خۆشتر کرد، شوینی وابوو ھەتا ئەژنۆیان دەبەفری دەکەوتن، ھەل دەستانەوه، بە تۆلەیی ئەو نەختە مەحتەل بوونەیی خیراتر دەپۆیشن...!

کوێخا ئاوری لیدەبوەوه، دەم و چاوی سوور ھەلگەرا بوو. لەرکان لیوی خۆی دەکپۆشت. بە پەلە و سەر لیشیواو بەرگی لەبەر کرد، قرتمیک لە دۆخینەکەیی بە دیارمە مابوو و قولینچکی کەواکەش نەکەوتبو ژێر پاتۆلی. بە ھەر مە ھاتە ھەسار، سروەیی بەیانی مچورکی پێدا ھینا. لە سەری را دەستی پیکرد و تەواوی ئازای ئەندامی دەخۆی گرت.

وہبیری ہاتھ وہ پیچی لہ سہر نیہ ، بہ ہناسہ برکہ چوہ ژوور و پیچ و کلاوی
ہہ لگرت و گہراوہ حہوشہ . بیری بؤ نہدہ کراوہ ، چ بکا؟ ہاوار بکا؟ بہو بہیانہ
زویہ؟ بہ تہئی و ہدوایان کەوئی؟

گیژ ببوو ، نووزہ نووزی چوارپی لہ تہویلہ را دہات ، خیرا بؤلای تہویلہ
چو دەرکە ی لی کردەوہ .

چوارپی بہ خۇبادان و کلکە سووتہ ہاتہ دەر ، بی خہبەر لہ حال و پوژی
کوئخا لہ دەوری دەسوورپا . کوئخا گورج ماینی زین کرد و لہ تہویلہ کیشایہ دەر .
«ہیرو با لہ راستہ پیہ لادہین . بہ قہراغ چومی دا برۆین . چاکترہ ، دہنیو ئہو
دہون و گہزانہدا نابیندریین.»

دەست دە دەستی یەک خۇیان گلاردا خوار ، بیشہی قہراغ چوم چروپر و
ہیندیگ تاریک دەینۆاند . ہزاران بی خورسک و گہز ، بلیند و نہوی ، پیر و
نہمام لیگہالابوون ، بادیناوی شوین بہ شوین بہ سہر گاہبەردی گہورہی قہراغی دا
قہلپہزہی دہکرد . دار و دەوہن رەگ و ریشہیان وەک ہزاران داو رایہل کردبوو
بہ لکوو دہکەمندی خۇیانی بگرن ، بہ گورہ و ہاشہ ، تورہ و تۆسن ، حہزیایہکی
شین بوو بہرہو ولاتی دوور دہخوشی .

ہہوالی ہہ لگرتنی ہیرو وەک تۆپ دہنگی دابۆوہ . ژاندەرم و کوئخا
شہراخیویان بہ یەکسمان دہکرد . بہفری کووچہ و کۆلانان لہ بن سمی یەکسمان
پی شیل کرابوو .

ہہرا ہہرا و زہنا زہنا دە خەلکی کەوتبوو ، ہہرکەسہ شتیکی دہکوت .
کوئخا سہری لی شیواو بوو نہیدہزانی دہبی بہرہو کوئ برۆن . بہ پرتاو بؤ
لای مالہ حاجی محەممەد پوئی و ژاندەرم بہ دووی دا رکیفیان لیذا . لہسہر پشستی
ماینی را پیلاقہیہکی توندی بہ دەرکە دادا ، دوو لای دەرکە کرانہوہ .

پر بہ زار گوراندی : «ئەو ہتییوہ لہ کوئیہ ، بؤ کوئ چوون؟»
حاجی محەممەد و زارای خیزانی حہبەسابوون ، چیان نہدەکووت ، سمایل
ہیدی و لہ سہرہخۆ راوہستابوو و چاوی لیڈەکردن .

کوئخا وەک شیتانی لی ہاتبوو ، رکیفی لہ ماینی دا و ہاتہوہ گورہپانی دیی
خوینی وەجۆش ہاتبوو ، غەزہبی لیڈەباری .

برایم خۆی له پشت گەزێکی مەڵاس دابوو، جوولەیی نەدەکرد، چاوی تیژ کردبوو و بە کەلێنی لک و پۆی ناسکی گەزەدا سەری لەگەڵی دەسووراندن، پشوو سەبەر دەکێشا، بە بەردەمی دا رۆیشتن.

هیرو له چکە لەسەری داخزابوو سەر ملی، تال تال مووی سەری دەشەکانەوه، تەنکە هەلمیەک لە دەم و چاوی هەلەستا، سەری گونا و کەپۆی ئامال سوور ببوون، بەهەناسە برکە کوتی:

«مراد هیندیک سەبەرتر برۆ، پشووم سۆر بۆوه.»

«هیرو گیان! چی وامان نەماوه بۆ کانێ گولان، لەوی و چان دەدەین،

هیندەمان نەماوه!»

هیرو چی نەکوت و شل و شەکەت لەگەڵی رۆیی.

گورووبان حوسینی بە نووکی چەکمە دەبەر کە لەکەیی ئەسپەکەیی کوتا و هاتە شانەوشانی کوێخا.

«کوێخا دەلیی چی؟ بە کوێ دا برۆین؟ ئەوه لەو دەمیەوه هەر بە دەوری

خۆمان دا دەسوورپین، هەتا درەنگ نەبووه پیمان بلێ بە کوێ دا برۆین؟»

کوێخا بیرو بۆ نەدەکراوه. گورووبان کە وای دیت رووی دە سواران کرد و

کوتی:

«وەرنە ئێرە، تیکرا لە دەوری هالان. کردنی بە دوو پۆل و دەستەیهکی بە ریی

خدراوێ دا بەری کرد و بۆ خۆی و کوێخا لەگەڵ دەستەیهکی ئامادەیی رۆیشتن بۆ

سەر پێی خانێ بوون.

جەماعەتی دیی ورد و درشت، ژن و پیاو لە گۆرەپانی دیی پراوەستابوون.

چاویان لە تراتینی سواران دەکرد. هەر یەکی شتیکی دەکوت:

«هەر دیار بوو هەلیدەگری، بە خولای دایکم لە هەوت قفلێشی نابا هە

رپەگەلی دەکەوت!»

«کۆرە بە سەرت بەیانی زوو دووراو دوور لە لای مزگەوت دیتمن، جا ئەمن

چوزانم ئەوانن!»

«کۆرە هەلبەت چوونە ماله مەناف سمیلی.»

«جا دایکم بلێ بۆ نەتەدەدایه، دوو جار هاتە خوازبێنی، سوور سوور

دەترانی حەز لیکدەکن.»

«هه‌ی لال بم به و سه‌رما و سه‌خله‌ته‌ی ره‌قیش نه‌بن چاکه.»

برایم! برایم! چ قه‌وماوه؟ ئه‌وه به و هه‌رپمه‌ی بۆ کو‌ی ده‌چی؟!!

«ئه‌وه دیمه‌وه عافه‌ت، هه‌تا جه‌ران‌ی ده‌جم.»

ماینه سووری تاودا، هه‌وساری لئ شل کردبوو چوار ناله‌ی پیده‌کرد. سمی‌لی

ده‌هات بیبه‌ستی، بای توندی سه‌رماینه سووری شه‌که‌ی به سه‌ر کلاوه

مه‌ره‌زه‌که‌ی ده‌کرد.

دوور و نیزیکی دی‌ی ژانده‌رم و کو‌یخای دیت، هاواری کرد:

«ئۆهۆی، ئۆهۆی!»

سه‌ریان بۆ لای سووراندوه.

کو‌یخا و سووره‌کان به‌رامبه‌ری رکیفیان لیدا. خه‌لک به دوویان‌دا هه‌لاتن،

هه‌وساری ماینی کیشا. ماین حیلان‌دی.

«کو‌یخا! کو‌یخا! ئه‌من ده‌زانم له کو‌ین له وان ده‌گه‌رین؟ کو‌ری حاجی

محهممه‌د و هیرو‌ی کچت؟»

سو‌ار وه‌ک تیری سه‌خته که‌وان‌ی ده‌رپه‌رین.

قازه‌لاخیک له‌سه‌ر در‌کیکی نیش‌ت و تی‌ی چرپاند.

سه‌ری هیرو‌ی ده‌باوه‌شی گرتبوو چاوی ده‌چیای به‌رامبه‌ریان بری‌بوو.

«هیرو‌! هه‌سته با برۆین، دره‌نگه.»

هیرو‌ چاوی هه‌لینا و چاوی ده‌چاوه شینه‌کانی بری.

«باشه مراد گیان!»

هیور هیور به شاخی هه‌لگه‌ران.

گور‌ووبان حوسینی دووربینی هینا پینش چاو، له ترووپکی شاخی را‌هاته

خوار، له قه‌دی کیوی دیتنی، تیل‌وتیل ده‌رۆیشتن، چی وایان نه‌مابوو له باسکی

کیوی ئاوابن.

«هۆوه‌تان کو‌یخا، هان‌ی چاویان لئ که.»

هیرو‌ ژۆر به چه‌توونی هه‌نگاوی هه‌لدیناوه، ده‌به‌فری ده‌که‌وت، مراد ده‌ستی

ده‌کیشا.

هەلەدەستاو، بە کۆمە کۆم بە دووی دا دەچۆو پێشی. ئاوا بوون، بۆ دۆلی ئەو دیوی شاخی و داگەرەن، شوینی جۆگە ئاویکی خۆاروخێچ لەسەر را هاتبوو خۆار.

لەو بەر ئەوبەری، داری خۆرسک، پووتن و لاوان سەریان هەلینابوو. هاننەو سەر تەختایی، بارستی بەفر کەمتر بوو، هیندیکی دی پۆشتن، زۆر لە قاوەخانەیی دوور کەوتبوونەو، بەسەر راستە پێیەکی دا پۆشتن، چی وایان نەمابوو بگەنە ملکی شیناوی. رەمبە رەمبە سواران ئاوری پێدانەو، دالە راوکی دایگرتن، دەستیان لیک قایم کرد و هەلاتن.

هیندە نەپۆییوون سۆار گەیشتنە سەریان. هیرۆ بەرپۆو، مراد بۆی گەپاوه، قامچیکی توند وەک دریشوی پەشەمار دەموچاوی گەست. ویزەیی نەدەبەرپاوه و دەسەر و گوێلاکی دەکەوت. دەکەوتە بن سەمی ئەسپان، ئەسپ چەپۆکانەیان دەکرد، لەسەر بەفری تلۆر دەبۆو، خۆی ویکدینا، لەبەر سەمیان خۆی لا دەدا. هیرۆ پەچی بە دەست بابیو، دەقیژاند و خۆی بۆ لای مراد پادەپسکاند. شیو و دۆل زایەلەیی دەداوه، مراد بریندار و بی هۆش دەمەورپوو لەنیو بەفری کەوتبوو. خویینی دەمولووتی بەفری بەردەمی سوور کردبوو. کوێخا هیرۆی لە پاشکۆی ماینە بۆری دانا و چوار نال پووی دە جەرانی کردەو. کە لەپچەیان لە دەستی مراد بەست و وەپێشە خۆیان دا.

برایم هەتا مەودایەکی لەگەڵیان هات، ئەوجار سەری ماینە سووری وەرگێراوه لای قاوەخانە، وا ویدەچوو لە کارەکی پەژیان ببۆو. کوێخا لە بیرى چووبوو بیشی دۆنی و گورووبان حوسینیش بە چاواوی پوولی لیدەکرد. گورووبان لە پشت ئەسپی را چاوی لەو بەر ئەوبەری رێگایە دەکرد و هەر تاواناویکی بە قامچی لە پشت و ملی مرادی پادەکیشا.

کوێخا لە حاستی خەلکی پادەنەستا و توند و تیژ بەنیو دالانیکی کە بۆیان کردو تێپەری.

خات زارا دوورپادوور بە سەر و پۆتراوکی ئالۆز، بەرامبەر مرادی هەلەدەهات، دەیزقانە و سینگى لە برایم و کوێخا دەکوتا. ئاوقای مراد بوو، بە نینۆکی دەموچاوی خۆی دەرنی و دەقیژاند، وەک مەلی سەبرراو لە دەوری

هه لده به زيه وه. حاجی محهمهد و مهلا هاتنه سهر رڤيان و دهستان به پارانه وه کرد.

خات زارا كه وای مرادی گرتبوو و دهیچری، قامچی گورو بانی له سهر شانی خات زارا و مرادی دهاته خوار، ویزه ی فیتووی بۆره مار بوو. هیرو پهیكهریک بوو، لال و كهپ، لهو دونیا یه دانه بوو، ههستی به هیچ نه ده کرد.

«هه ی دیله سهگ، سهرم شوپ دهكه ی! سهرت ده بېرم! جا چۆن ئاوام لیها توه هه تیوی حاجی محهمهد راوچی كچم لی هه لگری؟»
هه تا هیزی هه بوو زلیکی دیکه ی له بنان گو یی سريواند.
ساكارترین وینه ی زۆر، هه وه لین وینه ی یاسای جهنگه ل. لیدان، هه وه لین له ونی، داسه پانندی بیر و باوه پ.

مرو ف له هه موو شوینیکی، له هه موو زه مانیکی، له هه موو حالیکی دا به شیکی زۆر تر له ژیان، به حه قی خۆی ده زانی.

لیده دا، ده بېر، ده كوژی، ده دزی، درۆیان دهكا، زیندانان ساز دهكا، قانون و یاسایان داده نی، ته نیا له بهر ئه وه ی كه ئه من به شیکی زیاترم ده وی! ئه تۆش و ئه ویش، یاسای جهنگه ل به لام تیکه لاوی بیر و هۆش، وه سیله و ده ست و په یوه ند، لیده دا چوون به هیز تره، ده كوژی چوون یاسای له پشته، یاسایه کی بناغه و بنچینه ی له سهر زۆره! ده دزی چونكه، دزی زۆردار، دزی وریا و زیرهك، كو ك و پۆشته، تیر و ته سه ل، دزی نه دار و پروت مه ككووم دهكا؟

دهرگای له سهر گاله دا و به په له هاته وه حه سار، ماینه بۆر له نیوه راستی حه سار چاوی زیت و گو ی قوت ببوو، ره شمه ی كه وتبۆ سهر به فری، ماریکی ره ش بوو سپ ببوو. سواری بوو و به ره و گو ره پانی دی پکیفی لیدا.

به دوو ژنان پیلی خات زارایان گرتبوو، له مرادیان ده کرده وه. گورو بان مشتوی قامچی ده دهستی دا ده كوشی، به نیوچاوانی گرژ و تال و دهنگی کی كړ گوران دی:

«مه لا لاچوو له سهر ریمان، مه مله كهت قانونی هه یه، هه رچی هه ستا كچی خه لکی بدزی، ئه دی ده ولته چ كار هیه؟»

کویخا گه‌یشته حاستی وان ، هه‌وساری ماینی کیشا ، ماین دوو سی جاران سوورا و کۆرژنی کرد و ددانی زهرد و پانی وه‌دیار خستن. خیرا دابه‌زی. خه‌لک رییان بۆ کرده‌وه ، هه‌موویان خه‌ریکی ئه‌وه‌ی بوون جییه‌کی چاکتر بۆ دیتنی رووداوه‌که بدۆزنه‌وه ، پالیان بیکه‌وه ده‌نا ، ملیان دریژ ده‌کرد و له‌سه‌ر شانی یه‌ک خۆیان هه‌ل‌دینا.

له شاری چکۆله و دیهات به هه‌لکه‌وت رووداوی گرینگ روو دعات. ئینسان له هه‌ر شوینیکی بی پیویستی به ئال‌و‌گۆره ، به تیکدانی ریک‌و‌پییکی یه‌کده‌ستی ژیان ، پیویستی به کلپه‌ی ده‌روونه ، ده‌نا ژیان وه‌ک ئاو‌ییکی پنگاو ده‌خواته‌وه و ده‌گنخی و بۆگه‌ن ده‌بی. ژیان یه‌کده‌ست سارایه ، سه‌رتاسه‌ری دارمالی تراویله‌که‌یه و چاوی بیر و خه‌یالی تیدا بزر ده‌بی. ریبواری به ته‌مه‌نی تیدا چه‌واشه‌یه ، به‌لام ژیان پر له هه‌لس‌و‌که‌وت ، ژیان پر له ئال‌و‌گۆر ، دیمه‌نی پاییزی کویستانه ، ره‌نگا‌وره‌نگ ، چا‌و‌گه‌ی جوانی خه‌یاله ، شه‌رو هه‌ل‌لا ، تیکه‌ولیکه و هه‌را هه‌را زۆرتر ئه‌و تیکدانه‌ی ژیان ئاسایی له‌گه‌له ، هه‌ر نه‌بی شه‌ری مه‌لان ، جواری و هه‌ر گیانداریکی دیکه‌ش هه‌ر بۆیه سرنجیان راده‌کیشی. پاشه‌که‌وتی ر‌او‌یژیان بۆ شه‌وانی دوور و دریژ ، بۆ ر‌وژانی ئاسایی. هه‌رکه‌سه ده‌ماوه ته‌مه‌نی خۆیدا که ئاو پر له دوایه دعاته‌وه ئه‌و رووداوانه‌ی له‌گه‌ل ژیان ریک و پیک یه‌ک نابیننه‌وه ، زه‌ق و زۆپ دینه‌ به‌ر چاوی رووناکی میژووی گه‌لانیش هه‌ر ئی ئه‌و که‌سانه‌یه وه‌ک هه‌م‌وان نه‌ژیاون وه‌ک هه‌م‌وان بیریان نه‌کردۆته‌وه ، وه‌ک هه‌م‌وان نه‌مردوون.

کویخا بی سی‌ودوو ئه‌مبازی مراد بوو ، وه‌به‌ر شه‌پ و زلانی دا. مراد ده‌ست به‌ستراو و خویناوی ده‌به‌فری گه‌وزا. وزه‌ی نه‌مابوو هه‌ستیه‌ سه‌ری ، نه‌ختیک له‌حه‌رزی جیا ده‌بۆوه ، ر‌یژنه‌ی شه‌پ و قامجیان ده‌یانخسته‌وه.

«هه‌رامزاده‌ی قوون گواوی وات لیهاتۆه گوی وا ده‌خۆی ، کچی من هه‌ل‌ده‌گری؟»

تف و که‌ف و جوین له زاری ده‌رده‌په‌رین: جوینی نیوه‌ته‌واو ده‌هیشته‌وه ، سه‌ری قامکی ته‌زیبوون. حاجی محهممه‌د خۆی له ده‌ست خه‌لک ر‌اپسکاند و شال‌اوی بۆ برد.

«هه‌ی فلان فلان شوده ، ده‌وید باب کوشته‌ت!»

گورووبان لەسەر بارگینی دابەزی، تەفەنگی لە شان هینا خوار و بە قۆنداغی کەوتە سەری، هەلاو هەنگامەیهک بوو، باب ئاگای لە کور نەما. سمایل چی دیکە خۆی پێ پانەگیرا و لە پشتەوه را خۆی بە گورووبانی دادا و دە بەفری گەوزاند، تەفەنگی گورووبانی لە دەستی بەریۆوه، سەر بەفر و نوقم بوو، پمبە پمبی سواران لە پشتەوه را هات، ژاندرەم گەیبوونی، تەقەیی تەفەنگیان خەلکی تاساند. ژن و منال زریکاندیان و لە ترسان هەلاتن. دوو سی یەکیان دەووروو دە بەفری کەوتن، ماوەیهک دوایە ژاندرەم بە نووکی قۆنداغان هەر سیکیان وە پێشە خۆیان دان. خەلک بە چە پچ و سرتەسرت هەتا نزیك دەرگای گەورە و ئاسنی پاسگیان لەگەڵ چوون. ئالای تاوانگازی سەربانی پاسگایە دە شەکاوه.

خات زارا شلەژاو و دەموچاو خویناوی، بی ئەوهی دەبیری شارندنهوهی مەمکی چرچ و لۆچی کە لە ژێر یەخەیی دراوی کراسی هاتبوونە دەر دابی لە نیوان خەلکی خۆی رادەژاند و دەینالاند. پیلیان گرت و بردیانەوه مائی. ئیستیکانی بەیانی کە نیووە پم مابوونەوه وەبەر پیلان کەوتن و بە سەر مافوورە سوورەکەیی دا خلۆر بوونەوه و چای نیویان پژا. دەتکوت کەس نابینی، بە چەپۆکان بە سەری خویدادەدا و دەموچاوی دەر نیووە و دەینالاند. ژن توند دەستیان دەگرت بی ئەوهی نۆبەیی یەک بەدەن قسەیان دەکرد. ئەسمەر خەجیجی کچی بە باوەشەوه خیرا چۆه لەو دیوی و چارشیشانە سەوزە گولرەشەکەیی بۆ هینا و بە سەر شانی دادا.

«هەیی لال بم پۆلە هەیی لال بم مرادگیان. کوشتیان، بە خولای کوشتیان، ئەیی پیر بەکەل لە خودام تەلەبە بتبینم لاقت بە قوونتهوه نوساوه، خات مەنیج کچی بە قوربانت بم، کورەکەمیان کوشت، لەسەر ئەو چەتیووە بەرەلایە کورەکەمیان کوشت، هەیی دایکت کویر بی پۆلە گیان.»

سەری رادەوهشانە و دەینالاند. زارۆکەیی ئەسمەری دەیزریکاند و دایکی خیرا خیرا لە باوەشی دا هەلیدەتەکاند. بە پەلە بردی لە قولینچی دیووەکەیی لە سەر پشت درێژی کرد و بۆ ئاو هینان چۆوه پێشخانەیی. خیرا ئاوی هینا و دای بە دەست خات مەنیجی بە دەمیووە کەن. دوو کورەکەیی بیدەنگ و گێژ بەرامبەری خات زارا هەلترووشکابوون، ژن پیلان خۆش نەبوو لە تاو وتووی کەوی و ئاوری قینی دامرکیت کە ئەو دەم مەودای قسەیان کەم دەبوو و هەمبانی تویشەیان بەتال.

تووبای ژنی همه پرهش به سرته ، بهلام چووریک که خات زاراش گوئی لئی بی
به خات مه نیجی کوت:

«برایمی قاوهچی دیتبوونی.»

خات زارا پک و قینی هوروژمیان برده سهر برایمی.

«ههی برایمه قزه ، یارهبی خوشی له خۆت نه بیینی! ههی قزه! ههی چلکاو

خۆر! ههی حیزه!»

به بهری دهست له پانی خۆی دها و تووک و دوغای لیده کردن.

«کچی باجه ئایشی کوره که میان کوشت.»

ئایشی که دیتی پرووی قسهی دهوی کردوه ئه ویش بۆ هاودهددی دوو جوینی

به برایمی دا. چوون نهیده وئیرا باسی کوئخا بکا.

«بهرم دن ، بهرم دن کچی با بجم.»

توند به هرزه که یانه وه دنووسانده وه.

«دانیشه خات زارا به خودای چیان لئی ناکهن ، ئیستیکی دی بهریان دهن.»

«ئه تۆش ههی گه وادی بی شه پره ف؟ بۆ ناچی ئاگات له ژنه تیوه قه حبه کهی

خۆت بی ، هه موو پۆژئی ژاندهرم و قاچاغچی ده بال دایه ، ههی برایمه قزه ، ههی

خویری.»

تاقهتی ناله کردنیشی نه مابوو ، زهق زهق چاوی ده په نجه ره بریبوو.

که له باب و مریشک به بهر په نجه ره دا ده پۆیشتن ، سهریان هه لدینا و چاویان ده

ژووری ده بری! به دیتنه وهی شتیکی له ژیر به فری غاریان دها و بۆ لئی

هه ستاندنی له یه کتر وه دوا یه ک ده که و تن.

کوئخا تووره و تۆسن له پاسگایه هاته وه دهر ، دوور و نیزیکی مالیان ئامینه

گۆج و دوو ژنی دیکه ی دی ، له حاند وان ماینه سووری پاگرت و به تووره یی

پرووی تیکرد و کوتی:

«ئه وهی هه موو له تۆ ده زانم ههی گۆجی توله باب ، برۆ خیرا ئه وه تیوه ی

میگردت هه لگره وهر نه مالی.»

پکیفی لیئا و تیپه ری ، ئامین دهسته گۆجه کهی له بن هه نگلی دهسته

ساخه کهی شار دبۆوه ، پرووی ده ژنه کان کرد و کوتی:

«وه لّاهى خوشکم هەر چاوم له سهر هه لئه گرتیوو. ئەمن نازانم به کویدا
یه کتریان دی، نالی کچه کهى خۆم وه فال هاتۆه شانەکهى دەسهرى من دا
دەشکینى. با برۆم خوشکى بزەنم دەلى چى.»
له و سهرى کۆلان را دەرۆيش سه عید له گه ل مه لای ده هاتن، یه کیک له ژنه کان
کوتى:

«باج ئامین ئەوه تا دەرۆيشى مێردت.»

ئامین هاوارى لیکرد:

«هۆى کابرا! وه ره بچۆ ماله کوپخای، کارى پیتته.»

هیرۆ کاس و گێژ له سووچى ژوورئ، خۆى گرمۆله کردبوو، پرچى رهشى
وهک لکو پۆپى شهنگه بى پزابوونه سهر دم و چاوى. گووى ئیستاش ههر
دەزرىنگانه وه، جیى قامكى بابى له سهر ههرتک پوومه تى سوور ده چوونه وه و
چلیان داویشته. ئەو دهمه ی که داىكى مابوو خۆى ده باوهشى راده کرد، له سهرى
وه جواب ده هاته وه.

«پیاوه که بۆ لى دەدهى مندا له، نافامى.»

کوپخاش پاش ماوه یه کى ره که هى دهنیشه وه و دهستى لى هه لده گرت؛ داىكى
دهستى به سهرى داده هینا:

«کچى خۆم ئەتۆ گه وهى، بۆ به ولاخان راناگه ی؟ بابت حه قىتى، ئەوه تا

کچى خات زله خای ههر به قه را تۆش نابى مالىکى هه لده سوپینى.»

بیرى داىكى، ته نیایى ئەورپۆى، ئیش و ئازارى له شى و بى ده سه لاتی، کانى
زنه یه کى له دلیدا ساز کرد؛ زنه زنى بوو، هه لده قوالى و به قه راغ چاوى دا
ئەسرین ده رژانه خوار، پوومه تیان ته ر ده کرد، هه تا سهر لیوى ده رپۆیشتن،
بێده نگ ده گریا.

حیله و پر مه ی ماینى هات، قاز و مراوى به قیژه قیژه له بهر پینان لاجوون،
کوپخا ماینه سوورى برده ته ویله و له ئاخورى به سه وه، ده ستیکى ده قه سه لى
نیو ئاخورى وه ردا و هاته وه دهر.

«سه لام کوپخا کارت پیم بوو؟»

دهنگى دەرۆيش سه عیدى بوو که له پینش ئامینى خیزانى له بهر ده رگه ی
ته ویله را وه ستابوو. کوپخا به خپسه چاوى لیکردن و کوتى: «وه رنه ژوور.»

وہیشیان کہوت و بردنی ئەو دیوہی ھیرۆی لیبو.

«ھەر ئیستا دەچیئە خدراوی، بە سەید نەجمە دەلیی کویخا دەیکوت ھەتا

ئاخری ئەو ھەوتووێە بێن ماری کەن.»

ھیرۆ راچلەکی سەری ھەلینا و چاوی تیبیرین، لە خەو ھەستابوو، خەویکی

ناخۆش. ھەوڵ جار بوو دەیدیتن. چاوی پێدەگێران.

«ئەو ماینە ھەلگرە و وەرپی کەو، بپۆ دە ھەو یاللا.»

دەرویش گورجی چووہ خوار، ئامین ھەروا راوہستابوو، چاوەروانی ئەوہی

بوو کاریکیش بەوی بسپیرۆ یان شتیکی لئ بپرسی، بەلام کویخا چی پی

نەکووت و چۆوہ دیوہکە. وا دیاربوو کویخا ئەوی تەنیا لەبەر ئەوہی بانگ

کردبوو ھەتا خەبەرەکە لە دیی دا بلاو کاتەوہ، ھەتا ئەورۆ نەیتوانیبوو لە

ترسی لۆمە ھەلک بلاوی کاتەوہ، بەلام ئەورۆ جیاوازی ھەبوو، کەس

نەیدەتوانی سەر کۆنە کا، گریمان یەکیکیش لۆمە کردبا، ئەوانە دی بە

گژی دادەھاتنەوہ.

«جا برالە ھەقی، خودا چاکە بۆ برامی قاوہچی بکا، زووی پیزانی، دەنا

ھەتا ھەتایە سەری ھەلنەدەھات، ئەمنیش بم لە جیاتی ئەو ھەر وادەکەم، بە

مێردی نەدا چی لئ بکا، رای گپۆ لەگەل ھەتیو مەتیوان کەوی.»

کویخا لە قولینچکی دلای دا شەکرە خەنەدە لی دەدا، بە پوالت غەزەبی

لیدەباری، ئاوری لیدەبووہ، کەچی لە سووچینکی دلایا درۆ سەری ھەلداوو.

ئینسان قەلایەکە کە سیحراوی، دەورە دیاروہ لە سەدان قەلای دیکە، یەکیان

درۆیە! لە کاتی قەلسی دا دەتوانی لە ناخیوہ پێکەن، لە کاتی پیکەنین دا

دەتوانی لە دلایوہ توورہ و قەلس بی! بەشیکی زۆر لە ژیانمان درۆیە، لەبەر

خەلکی، لەبەر دەوروبەر، لە ترسی خەلکی، درۆیان دەکەین، ھەلیان

دەفریوینین؛ خوشمان ھەل دەفریوینین، ھەلماندەخەل تینن، خوشیان

ھەل دەخەل تینن، تەنیا لەبەر یەکتەر درۆیان دەکەین، ئەوہی وانەبی، منال یان

شیئە، عەقل بۆتە توانای درۆ کردن، درۆ بیستن!!

ھەتا ئەورۆ لە لای ھیرۆش نەیتوانیبوو باسی بکا، وەک شتیکی ئەگەر ھەروا

ژن بەژنە پی کردبا و ئەویش دەنگی نەکردبا خۆی بە گوناحباری دەزانی، کەچی

ئەورۆ ھەرچی لئی کردبا ھەقی خۆی دەزانی، جا بۆیە دەبا دەست و بردی کردبا

و ههتا تهنووور گهرمه نانی پیوه دابا. خۆی به شتی قۆر و پووچه که دهخافلاند، دهچووو ژووور، دههاته وه دهر، دهچووو نیو تهویل و چاوی له جی سمی ماینه بۆر دهکرد، ههتا ئهوسهری دهچوو و دهگهراوه، دهچووو هۆلی مهپان، به نیوانیان دا دهپۆیی، له بهر لاقی لای دهران، دهستی له پشتی دهران، دهگهراوه ههوشه، وهبیر تاریفهکانی خهزالی له دم ئامینه گۆجی دهکهوتهوه.

«خشیپیلانه و نهرم و نۆله. کولمه ی سیوه لاسوورهن، کابانی چاکه.»

وهبیر قسه وباسی خه لک دهکهوتهوه، دلی سست دهبوو.

«کوپه جارقهوه خه لیلی؟ عهیب و شوورهی به کچی خۆی دهشی!»

ههستی به بۆشایی له ناخیوه دهکرد، ئهوانهی نیوانی له گه لیان خوش بوو

دهیهینا پێش چاوی، قسه ی نهکو تراویانی دهبیست.

«براله قسه یه کیش بۆ خودای بکهین، مالی بی ژن و پیرانهیه، تهقه ئه و کچه ی

بناوانی مالی بوو، دهچی کردبا، ئهوه چهند ساله ئهستی مردوو، ههروا بی ژن

گوزهراندوو یهتی، جا خۆ ناکرێ له وهی دواش ههر بهتهنی بی، یهکی ههر

دهوی، نانیکه، چایه که....»

دهگهشاوه، دهچۆ سهر قۆریه ی بهر مالیان، باقه باقه گیای به زیادهوه بی

ئهوه ی پێیست بی دینا و ده ئاخووانی دهکرد.

گورووبان حوسینی پۆتینی له لاقی دهرهینابوو پالی به کورسیله که ی دابوو،

لاقی بهرامبهر کوورمی درێژ کردبوو، ههلمیان لی هه لدهستا، بۆ خاویک ده

دیوه که ی گهراوو له سهری میزی ئه و سهری هیندیگ کاغزه و ده له سه به

ناریکی که لک ببوو، دهرهیه کی سپی گولداری له لیو و که پۆی دها و لیی

دهکردهوه، چاوی له خوینیکی کهم که پیوه ی دهنووسا دهکرد.

ژاندهرمیکی که له گهت و رهشتاله هاته ژووور، ئیحترامی دانا و شقه راوهستا

و کوتی:

«سهر گورووبان خه لیفه رهزا هاتوو و دهالی کارم پێیه تی.»

لاقی هینا خوار و له سهر پۆتینهکانی دانا و کوتی:

«بلی بینه ژووور.»

خه لیفه سلای کرد و دهرکه ی داخست و بی ئهوه ی گورووبان پێی بلی له سهر

سهندهلی ته نیشتی دانیشت. گورووبان کوتی:

«فەرموو جەنابى خەلىفە چت دەوى، ھاتووى نۆشتەم بۇ بنووسى؟»
خەلىفە دەستى بەردىنى پان و بۆرى داھىنا، عەباكەى ھاويشتە سەر لاقى و
كوتى:

«ھاتووم پىتت بلىم حاجى محەممەد و مودىرى بەردەى.»

گوروبان قاقاي كىشا و كوتى:

«جا ئەتۆ چكارەى ئەوہى بە من دەلىى؟!»

خەلىفە بزەيكى ھاتىيە و دەستى بردە ناو باخەلى كەواكەى كارتىكى
ويىنەدارى دەرھىنا و بۆى راداشت گوروبان وەرگرت و چاوى لىكرد. «چى؟
پياوى ساواك؟!»

وہك كارەبا گرتبىتى بەرزە پا بوو ئىحترامى نىزامى بۇ دانا.

«بمبوورە، نەمزانى.»

خەلىفە بەدەست ئاماژەى پىكرد دانىشە. «لە ھىچ شوئىنىكى نابى باسى
ئەوہى بکہى.»

گوروبان بە پەلە پەل پۆتىنى لە پى کرد و كوتى:

«بە چاوان قوربان.»

«ئەوہى پىم كوتى حاجى و مودىرى ھەر ئىستا بەردەدى و كورپى حاجىش
كەيفى خۆتانە.»

گوروبان حوسىنى سەرى سوور مابوو، مەبەست لەوہى چى، بە ترسەوہ
كوتى:

«قوربان بمبوورە ئەوہت لىدەپرسم، لەبەر چى ئەو دوانە بەردەين؟»

خەلىفە ھەستا سەر پى و كوتى:

«ئەو شتەى پىتت دەلىم زۆر نەھىنىيە، ئەمن لەبەر ئەو مودىرەى لىرم،
دەمانھەوى ئەوانەى پەيوەندى لەگەل دەگرن بياناسىن، ئەورۆش بۆيە بە تۆم
كوت چوون ھەتا ئىستىوار لە مورەخەسى دىنەوہ لەوانەيە پىويست بى
عەمەليات دەست پىبکەين، وريا و ئامادە بن ھەركات لىم راسپاردن دەست
پىبکەن، ئەگەر ئەورۆ بەرمان نەدابان ھاوالەكانى دەسلەمىنەوہ.»

ماوه يهك دؤايه خه لئيفه له پيش حاجى محممه د و سمايلى له دهر كه ي پاسگا هاته دهر. خات زارا له كووچه ي به قؤلى خه لئيفه دا نووسا و به گريانه وه داواى مرادى ليده كرد. «به بابيه وت دهبهر دهرم نه دى مراد؟»

«له سهره خو به خوشكم چى لى ناكهن.»

خه لك له دورى خه لئيفه كووزليكه يان دا و ئه ويش به نيويان دا به ره و ماله ئاغا وهرى كه وت. سمايل چووبوو ده بيره وه، پيى سهر بوو خه ليفه به هانايان هاتبوو.

كازيوه ي به يان بوو. ئيستا خو به تهواوى له چيائى رؤژه لات وه سه ر نه كه وتبوو، به حال گزينگى له ئاسؤيه، په له هه ورئيكى شيبه لك كرديوو. كه له بچه له نيوه راست دوو سواران به ره و خانى به رييان كرد. ده له سيكى ئه ستور له تيى ئه سيكى نرابوو.

سهريان تاشيبوو. دهم وچاوى رهش و شين هه لگه رابوو، جى جى له نيوچاوان و سه ر پوومه تى خوئن قرتماغه ي به ستبوو، سه رى به ردا بووه و بيرى له ئيجبارى ده كرد وه. تاق و لؤق ديها تى يهك دوراودور ده يدين، پاره ده ستا و چاوى تيژ ده كرد، له ترسى ژانده رمان نه يانده ويژا لييان نيزيك ببنه وه، هه تا له گه وه ي كوؤلانه كه ي ون ده بوون چاويان له سهريان هه لئه ده گرت، پاشان به له ز ده رؤيشتن هه تا هه وه ل كه س بن پوودا وه كه بو ئه وانى ديكه بگير نه وه.

دهم وچاوى به سؤنگه ي سه رمائى به يانى دهرزى ئاژن ده كرا. جى برينى دهم وچاوى ده زورانه وه. سه رما و ئيش و ئازار هه تا مييشكى ئيسقانى ده سمى، ئاو له چاو و كه پؤى ده ات. سه رى هه لئينا چاوى له جيى گلار بوونه وه ي دونينى خو ي و هيروى ده گيرا، بيشه و دارستانى كه نار چؤمى تيشكى هه تاويان نه گه يشتبوويه و چر و پرتر دياريان ده كرد. جى خشگه ي دوينيان هاته به ر چاوى. كانى گولان له دوره وه چاويكى فرميسكاوى بوو.

خات زارا به هه لاتن وه دويان كه وتبوو. سه روه ي به يانى گه مه ي به چارشيو شان هه وه زه كه ي ده كرد، چاوى زؤر له پيشتر له خو ي ده برى، ته نيا ده شت و چيائى به فراوى بوو له هه موو لايه كه وه كيشر ابوون.

كه يشتبوونه حاست قاوه خانه، لايان نه دا، مراد سه رى هه لئينا و چاوى ده چاوى ئايشى ئالقا، سه رى به ردا وه و تييه رين. ئايشى هه تا له پيش چاوى به

یەك جارى نەدیو بوون، ٲاوەستا، ھەناسەییەکی ھەلكیشا و گەراوە قاوەخانە و جنیویکی بە میژدەكەى دا. «خودا چاكەت بۆ نەكا، بۆ بووی بە ډرووی مەموزین؟ چیت ٲی گەیی؟»

خات زارا ئەوگار و داماو چاوی لە ریگا ھەلگرت و دەبادیناوی ٲی ٲی. بە لٲفە لٲف سەری لە دار و بەرد دەدا، خوار دەبۆو، شینە ماریك بوو لە لاقى كیوان دەھالا، ٲاٲۆكەى دەخوار و خۆى داویشت. لەویش چاوی ھەلٲی لە ئاسۆى ٲی. قەندیل لە دوورەو ھەنیو تەٲ و مژدا سەری ھەلٲیوو. مژ لە تەنكەى دابوو، دەھات لیكەھەلوەشیٲ، تیكشكاو وشٲرزه بە سەر ٲیئەدا گەراوە. قولینچكى چاوە چكۆلەكانى تەر بوون.

(۲۴)

له ههراوی نیوان دوو شاخان دا خێوهت نارپیک و تیکهال و پیکهال هه لدراون.
که پری چکۆله له بناری شاخی له ژیر بارستی به فری قورس دا کۆم بوونهوه.
چیلکه و چال و هه لاشی لیواریان بۆته جیی هه سانهوهی سیرو و پاساریان.
شتومهک هیندیک له بهر ده رگای خێوه تان و هیندیک له ژوورنیان دا له سهه
یهک که له کراون، خێوه تیکی گهوره له نیوه پاستیان دا وهک ره شه خالیکی
له سهه پۆسی سپی زهوی ها تۆته دهه. دوو سه ماوه ری گهوره ی تیدا هه لکراوه و
له نیوه پاست چادره که ی کوره یهک نیل دراوه.
مه ناف سمیل له سهه کورسیله یهکی دریلژ له ریزی تا قمیکی دیکه له
قاچاغچیان دانیشتهوه، ده سحی بیکی ده نک گهوره ی کاره بای به دهسته وه به
ئیشتیا چاوی له شه ره که وی بریوه.
که و قیله و قانچ چاو لیکده کهن، له دهوری یهک ده سوورین. لیک نیزیکی
ده بنه وه، له پر خۆ پیکدا ده دن، دنوکیان له ملی یه کتر گیر ده کهن. په ر
لیکده دن، لیک ده کشینه وه، ئه زنه ئه مبازی یهک ده بن، هه شیمهت ئاپوره یان
داون، خۆالی گۆره پانیکی بۆیان کراوته شه رگه جی چرنوکیانی له سهه دیاره!
ورده تووکی شینی ئامال سپی ده که ونه سهه رهزی، دنوکیان له ملی یه کتر
گیر ده که نه وه و په ریکی دیکه، هالاوی کوره و هه لمی سه ماوه ران، دوو که لی
سیغار و تۆزی شه رگه ی که وان مه ند و قورس له سهه سه ریان راوه ستاوه، هه را
هه را ساز بۆوه، «هه ی له منت که وی شه له!»
«ئه ها ئه وه تا ئه وه ی ده لیم!»

هەرچی به بهر دەرکەیی دا دەرپوا راوهدەستێ، لەدوورەوه چاوی لێدەکا دەنگی دەدەن: «دەرکەیی دادەوه.»

خۆی پێرانگێڕی دێتە ژوور! کەوه شەل رەسەرە، دۆمی خاوەنی شەکرە خەنەیی لێدەدا پێی هەلەلێ: «مەهێلە، ئەوەتا دەی، ئەو پەپەش، هەیی بایم بە قوربانت بێ ئەو پەپەش!»

چاوی ناترووکیێ و لەسەری هەلناگری، کەوهکەیی دی بە زی و توند و تیژ لەبەری هەلات، کەوه شەل قۆردماغ راوہستاوه، سەری بەرز و چاوه پەشەکانی زیتە زیتیانە، قاسپەیی تیکەلی شەقە شەقی دەسحیب و ئیستیکانی قاوهچی دەبێ. قاسپەیی سەر دەکەوێ.

هاشم هاتە پەنای مەنافی راوہستا، چاویکی لە کەوه شەلی کرد کە قیت و قۆز لەبەر دەست خاوەنی رای دەکرد.

«کاک مەناف بارەکان سازن، دەلێی چی؟ چ بکەین؟»

مەناف چایەکەیی بەر دەستی هەلەگێ و بە زاری دادەکا. «زۆر باشە پێیان بلێ خۆ ساز کەن، دەرۆین.»

جێهوه ئەسپ و ئیستر دە ریزیکی دا لە پشت سەری یەک وەرێ دەکەون. رێگایە وەک بەری دەست دەناسن. سەبر سەبر بەرەو سنووری ئێران دێن. هەتا لە سنوور نیزیکتەر دەبنەوه، رێگا ئاستەمتر و دژوارتر دەبێ، یەکسەم، زۆر بە چەتوونی بە پەنابارەنگیوان دا رەد دەبن. جێی وایە دەبێ جوت دەستیان باوین و سوار و باری سەر پشتیان هەلاوین، بار خوار دەبنەوه و لاسەنگ، ناعیلاج سوار دێنە خوار و سەر لە نوێ توندیان دەکەنەوه. جێی چرنووی گورگ و رێوی و هەژار لایەیی کەرویشکان لە هەموو شوینیکی دیارە دەشت و چیا، دۆل و دەران، تەلان و بەندەن تیکرا لە ژێر خەلاتی بەفردا ئوقرەیان گرتووه. تاق و لۆق پنچکیک، زەردە گوینی یەک، چالوکیک یان قەلقانیک سەریان هەلێناوه، لە وەختیکی وا بەفر نەبێ، ئەو رێیەیی بە چوار ساعەتان دەبێن، بەلام دە زستان و بەستەلەکان دا، دوو هێندە، بگرە زیاتریش دەخایەنی.

زۆر چەلان لە ئاخروئوخری پاییزان یان دە رەشەمەدا هەلی کردۆتە با و بۆرانیکی وا چاوی نەدیوه، هەر بلێی یەک و دوو باکوت و باپووسکە دەستی پیکردۆ و رەشانگی نەهیشتۆتەوه. جا دەو کاتانەدا ئەوهی شارەزای رێگا و

بانەكەى نەبوویى و با پەناویەسىو و ئەنواكانى نەزانىیى، كارى كراوه. زستان جیى بەقايە نیه، زۆر كەس بۆ مالى قاچاغ رۆیشتوون، بەلام بە یەكجاری بە تەرەچوون، خۆر لە ئاسمان دا دەدرەوشاوەتەوه، گزىنگى لەسەر بەفران ھەلخلىسكاوه، ئاسمان زەریایەكى شین و قوول و سامال بۆت، دنەى روىنىى داون. لە نیوہى رىیە ھەور ھەلیان كوتاوەتە سەر ئاسمانى؛ لەھەموو لایەكەوہ، سىپى سىپى، بۆر بۆر، رەش رەش، پىش چاوى تاویان گرتۆوہ، باھۆر لە تروویكى چىایان را ھەلۆیەكى برسى بۆت غىژى ھەرد ھاتۆ، با سرىشكى وەك ھەرەسىكى لەگەل خۆى ھىناوہ، كړیوہ و پرووشە خۆى بە چاویان دا كړدۆہ، ئەوجار تەزوى سەرما ھەزاران شووژن بووہ، ئاژن ئاژنیان كړدوون، پىش چاویان گىراوہ، لاقیان سربۆہ و تەزىوہ، مچووپك لە تۆقى سەریان را ھاتۆت و لەبەرى پىیان دەرچۆہ، رىیان لى ھەتلە و پشوویان سۆار، ھەنگاویان خۆشتر كړدۆہ، كەچى پاش ماوہیەكى وەزیان لى بړاوہ، چاویان لە دەور و پشتى خۆیان گىپاوہ، بەلكوو پەنا و پەسىوێك تىدا وەحەسىن؛ تەنیا بەفر بوتوتەپ و مژ، چاویان رەشكە و پشكەى كړدۆہ و ئەژنۆیان سست و بى تاقەت. وەلات بە سام و خۆفناك. ترسى رەق ھەلاتنى؛ ئەنجن ئەنجن كران بە دەدانى گورگان، ترسى نەمان و مردن، نەگەیشتن و نەدیتنى مال و مندال، تاقەتى رۆینىى لى ئەستاندوون، دەرپوو دەنیو بەفرى كەوتوون، چاویان قورس بۆت، جوولەیان لى بړاوہ، خەویكى قورس بالى بە سەردا كىشاون؛ مردن پەناى داون، خەو ھەتا ھەتا رفاندوونى!!

سەروبەندى بەھارى پىبوارىك، شوانىك، یان كاروانىك دووراودوور

رەشایان دیوہ!

لە سنوورى پەرىنەوہ، رىگا ھەلەمووت و سەختە لە كەنارى گاشە بەردى ئەوبەر ئەوبەرى رىگایە زۆر بە چەتوونى لا دەدەن، لەئەسپان دابەزىن و كلكە لغاویان بە دەستەوہ. سەر بەرەو ژوور دەرپۆن، ھەلدىرىكە ھەپروون بە ھەپروون وركە بەردى بەفراوى و تەر لە ژىر سمى ولاخان ھەترە دەبنە خوار، ولاخ سەر سمان دەدەن. دىن لاتراسكە بن، سوار شانیان وەبەر ولاخ و بارەكان دەدەن. ھەلم لەلووت و زارىان دىتە دەر، لە ھەلدىرەكەى تىپەرىون، سەر

بهره‌وژیر داده‌گه‌رین. شیوی قه‌له‌ریشان به‌رامبه‌ریانه، ئه‌سیه کویتی مه‌ناف قه‌دم ده‌کا، قاژ و قیژی قه‌له‌ریشان ده‌نگ ده‌داته‌وه.

گه‌یشتبوونه دۆله‌که‌ی به‌دایمه له‌هموو وهرزیکی دا پره له‌قه‌له‌ره‌شه، به‌قاژوقیژ خۆ ده‌کون و کاژیپی چیاکان راده‌که‌ن، تیکرا هه‌لده‌فون و به‌وینه‌ی سه‌دان خالی ره‌ش له‌ئاسمان دا ده‌سوورین، شیویکی ته‌نگ و باریک و ئه‌وبه‌ر و ئه‌وبه‌ری شاخۆ و به‌ردا ویله‌یه.

هاشم هاتۆته‌ریزی مه‌ناف و شان به‌شانیتی، ده‌ست ده‌بن گوئی ده‌نیو چه‌یرانیکی تییه‌لده‌کا. قه‌ل به‌قیژه‌قیژ له‌ره‌وه‌ز و گرانه‌به‌ردی ئه‌وبه‌ر ئه‌وبه‌ری شیوه‌که‌ی را وه‌هوا که‌وتن. چه‌یران ته‌واو بوو، مه‌ناف ئاوری له‌پشته‌وه داوه، لغاوی کی‌شاو راوه‌ستا!... پلیدی لوتی و لاخان ده‌له‌رزاهه، پر مه‌یان ده‌هات، ئه‌سیه کویت چاوی داچرپیوو، یه‌که‌ناس و قه‌دم بوو؛ به‌مه‌نافی نه‌بی سواری نه‌دابوو به‌هیچ که‌س، مه‌نافیش له‌چاوی خۆی خۆشتر ده‌ویست، هاوینان هه‌ر ته‌واو نه‌ده‌هاته‌وه، که‌لوپه‌لی لیده‌کرده‌وه، پروت و سوک وه‌دوای خۆی ده‌دا، یال و پژی به‌شنه‌ی با ده‌سه‌کینه‌وه، نه‌ر مه‌غار به‌دوای مه‌نافی دا ده‌چۆ سه‌ر چۆمی. ملی ده‌گه‌وه‌ی باسکی ده‌گرت و یالی داده‌هینا، بۆنیان به‌یه‌کتره‌وه ده‌کرد، مه‌ناف سه‌رته‌ی به‌گوئی دا ده‌کرد و کویت‌ه‌ش ده‌پیرماند. ده‌یکیشا قه‌راغی چۆم و ئاوی پێدا ده‌کرد، ته‌واوی جه‌سته‌ی ده‌شوشته‌ و لئی ده‌گه‌را ده‌نیو می‌رگ و بژویناندا تیر تیر بله‌وه‌ریت و بۆخۆشی له‌سه‌ر ته‌نیشته‌ تلۆر ده‌بوو و سه‌ری له‌سه‌ر به‌ری ده‌ستی داده‌نا و چاوی تیده‌بری. بریقه‌ی ده‌دا، له‌ئاوری ساز کرابوو، ئارگون، ئارگون. سه‌ر له‌ئیوار به‌به‌ری ده‌ست له‌که‌فه‌لی ده‌دا، کویته‌هه‌لده‌ستا سه‌ر پاشوان و ده‌یحیلانده‌ به‌ره‌و خدراوی بالی ده‌گرت، له‌دوره‌وه‌ گیژه‌لووکه‌یه‌ک بوو ده‌هات، بی‌زین و لغاو و ره‌شمه، له‌درازینی مالیان راوه‌ده‌ستا، سه‌مکۆلی ده‌کرد و ده‌یحیلانده‌.

ولات پشیویه‌یه، قه‌ره‌پشی زۆر بوون، لیکه‌ه‌لمه‌برن، ده‌مانچه و ئاماده‌بی.

قه‌ت وا نه‌بووه!

زیاتر له‌پازده‌سال بوو به‌و پئوبانه‌دا هاتبوو و پۆیبوو، ده‌سه‌رما و سه‌خه‌ته‌ی زستانان، به‌قرچه‌قرچ و کوله‌کۆلی سووری هاوینان، به‌هه‌ور و هه‌لاو تۆف و بارانان، تووشی هه‌موو شتیکی هاتبوو، له‌ورچ و گورگ و ماران

پا بگره، ههتا ژاندهرم و چهتان، قهت نهترسابوو، ئاوازهى ئازايهتى و ئه ميني له ئيران و ئىراق دا بلاو بيووه، هه له بهر ئه وهش بوو ههتا ئىستا حاجى بايز ماله كهى هه به وى سپاردبوو، به لام ئه وړو له ده ميگ له وهى پيش خوڤى ريښتنبوو، چه ند جارن دله كوته دا يگرتنبوو، ده ستى بو لاي ده مانچهى بهر پشوتوينى چوو بوو، ده ستى ليدابوو، بيري به ره و شتيكى دى و هرسو وړاندبووه. سوار ليك نيزيكتر بوون و چاويان له و بهر ئه و بهرى قاچاغه رييه ده بېرى، هاشم دوو سى نوو كه كالوشى ده بهر زگى ئه سپه كهى كوتا و خوڤى گه يانده رييزى مه نافي.

«چيه مه نافي؟ قه تم ئاوا نه ديوى، چ باسه؟ بو وا په شوكاوى؟»

«نازانم هاشم، له نه كاو خوڤ دا يگرتووم، ئه وشوش هه ره خه ونى ئالوز و پلوزم ديوه، هه موو جار ئه گهر وه بېرم ديته وه دله پاره كه دامه گري.»
 هاشم ده ستى ده گيرفانى ده نى و پا كه تيك جواره ده ردينى ده نكيكى بو مه نافي راداشت و يه كيشى له سه ر ليوى خوڤى دانا.

«چ نيه كورپه ئيشاللا خير ده بى، هه لبهت جي خه وت ناخوش بووه.»

شه مچهى هه لگرد و خوڤى خوار كرده وه هه تا مه نافي سيغارى دا گيرسيڻى و راست بووه.

«جا خه ونه كهت چ بوو؟»

«مه نافي مژيكي توند له سيغاره كهى ده دا!»

«ده خه ونم دا ده سته يه ك سه گى هه ر ده وره يان دام، بوور و رهش و زه لام، چاويان له ژيلا هاتبوو. سوور، سوور، ده دانيان خويناوى و به ده ره وه بوو، كهف و خوڤين به قه راغ زاريان دا ده رڙا، كوڤته چه پوكانهى ده كرد و ده يحييلاند، له هه موو لايه ك بو مان ده هاتن، زاريان داده پچري، جييه كه هه لدير و هه پرون به هه پروون بوو، كوڤته ريي غارى نه بوو، به جاريك خه وت هه شتيك شالاويان بو هيئانين، ده دانيان له ريچه وه ده برد و ده يانمړاند، ركيغم ليدا، كوڤته هه سته سه ريي و كه وتمه خوارپي! هه لدير يكي تاريك و به سام بوو، چه نگم داويشت خو به شيكى بگرمه وه، نه متوانى، ئامبازم بوون، ده ستم بو ده مانچه كه م برد بووم هه لئه ده كيشرا، كه وتنه سه رم، ده يانپچريمه وه. ره عنا و منداله كانم ده يانزيقاند، ئه وه ندم ديت بى ده ست و پي كه وتووم، هه ر جييهى له شم به زار

سەگىكى بوو. ئەنجن ئەنجنى دەکرد، تەنيا چاۋەكانم مابوون لە دوورەو
كويتەيان دەدیت دەيحيانلاند و راپەریم!»

«خېر دەبى ئىشاللا، ئەو چى وامان نەماۋە، لەو تەنگەى بچىنە دەر، لە
دوای ئىرەش را ئىدى وەكوو ئەوئە گەيشىبىنەو.»

قشقا لە لەسەر گرانەبەردان بېدەنگ بوون، جوول جوولئىكى كەمیان دەدیترا،
پۆلە چنارىك بى جوولە و شەكە لىيان وەديار كەوت. چىوى وىشكىان سەدان
چنچرووكى تىژ بوو دە قۇرگى ئاسمان پۆ چووبوون.

پسكوالى قامىشان لە لىۋارى جۇگەى بەرپىيى دارستانەكە بلەيند و نەوى
دەبىندرا. ھەتا مەۋادىەكىش دوای مېشەى پۆبىوون دەتكت گوزەريان بۆ ئاوى
پوون ساز كرىبوو.

كويتە سلەمىۋە؛ گوپى لە موۋچەوۋە برىو حىلاندى، بىبلەى چاۋى دەسووران،
لە حاستە خۇى چەقىبوو نەدەرپۆيى.

«پرووت بن.»

سوار شەلەژان و تىكىان ھاويشت.»

«پرووت بن دايك حىزىنە.»

دەستيان بۆ بەر پىشتىنديان چوو. شرىخەى تەفەنگان و لاتى داگرت.

ھاشم نرەكى لە دللى ھات و سەرەونخوون بوو. قەل تىكرا قراندىان و بەرز فر
بوونەو.

دەرفەتيان پى نەدان؛ لە پشت داران، لە پشت تاشە بەردى قەرەغ رىگا را
كەوتنە بەر ئاورى تەفەنگى چەتان. يەك لە دوای يەك دەيانگوراند و دەكەوتنە
خوار. ولاخ بەرەو پىھەلى شاخۆر و تەپۆلكەى ئەوبەر ئەوبەريان، بە حىلە و
نرىخە غارىان دا. مەناف ئاورى دە شانى راستى بەرببوو، خوین ۋەك كفارەى
بازرەقەى بەستبوو و بەفرى سوور دەکرد.

كويتە دووراودور دەيحيانلاند و دەسوورا. شرىخەى تەفەنگان ھەر دەھات،
ھاورپىكانى دەنيو خوین و بەفرى دا گەوزابوون و جوولەيان لى برابوو.

چوار شانە و زەلام ھاتە سەر سەرى پاۋەستا، چاۋى لە ژىلا ھاتبوو. مەناف
لە سەر بەفرى شەمارەى دەکرد، گەيشىبۆ نىزىك لاقى.

«ئەرسەلان مەمكۆژە، مندالى وردم ھەيە، چاوەرئەمن، مەمكۆژە مائەكەي

بەرە.»

شەرخەي تەفەنگەي دى ھات و ولات بە يەجبارى بېدەنگ بوو.

كويتە لە دووندى شاخۆرى سەمكۆلى كەرد، ئەوسا چەپۆكانەي كەرد و

سووراو، بەفر و قورپى ژېر سەمى لىك دا و پىر بە دۆلەكەي حىلاندى، لەدوايە

وەك باھۆزىكى لە پشت تەپۆلكەكەي ون بوو...!

جاریکی دی هه لدهستی و دیته بهر هه یوانی، دووربینی دینیتته پیش چاوی، دپروانیتته پریگایه که که له ژیر به فری قورس دا وهشارتی؛ به حال ئاسه واری دیاره، چۆل و هۆله و کهس دیار نیه. دوربینی دهسهتر گرت، کهژ و کۆسپی سپی؛ نیسیی ئیواره ی درهنگ به سهریان دا کشاوه، شاخی به فراوی، بلیند و نهوی پالیان وه پالی یهک داوه، کیپ و موو پر شانیان وه بهر ئاسمانی ناوه! قادرخان چوار شان و که له گهت، خوین شیرین و پروح سووک دهنوینی.

دهنگی پیاوانه و بلیند و گهرم و گوپه، چاوی پروون پروون هه لوی کویستان. دیته په نای پاره دهستی، دهست له سهر شاننی سوله یمانی دادهنی و دهلی:

«کاکه سوله یمان به سهرت دله پاره کهت نه بی هیدایه تیان له گه له.»

سوله یمان دووربینی هیناوه ته خوار و سهری بۆ لای وهرده سوورینی.

«به خۆم نیه قادرخان هینده یان ئاره زوو ده کهم نه بیته وه!»

دهچنه وه ژوور، عهولا و مسته فا مجریکی گه وره یان هیناوه ته ژوور و له که ناریکی داده نی. جاجمیکی کۆنی سووری پیداده دن، چاویان له چاوی یهک دههالقی و بزیک دیته سهر لیویان. پیکه وه دین و له په نا کووره ی داده نیشن. دوو مافووره ی دهست چن و خاوین له نیوه راستی دیوه خان پان کراونه وه، دهوران دهوریان که نارپه راخراون و له سی لای دیواران پالپشتی نه خشین ریک و پیک هه لپه ساردراون، تا پریکی دوو لووله ی تازه به دیواریکیان هه لاهه سراوه.

له سهه تاقه ی ژوور سهری سوله یمانی دوو چرای گرسۆز و چراتۆریک له نیوه راستیان داندراوه. دوو په نجه ره ی گه وره یهک به ره مو رۆژه هلات و ئه وه ی دیان به ره مو رۆژئاوا به یانان و ئیواران به شیک له پیشهنگی هه تاوی دهگرن و ده ژووریان داوین؛ یه خسیریان ده کهن. مالی دیی به ته واوی له په نجه ره ی

پۇژھەلاتەۋە دىيارن و پەنجەرەى پۇژئاۋاش دەپوانىتە موۋچە و مەزراى
قادرخانى كە نىۋو نىۋە پۇلە چنار و سىپىدارى تىدا پىسكاۋن.

سولەيمان ھەجمىنى لى ھەلگىراۋە ، لەبەر قادرخانىش لە پرووى ھەلنايە
چەلىكى دىكە بۇ خۇى بىتەۋە بەر ھەيوانى. پرو دە مستەفا دەكا و دەلى:

«مستەفا ھەستە چاۋىك لەرپىيە بكە ، ئەۋە بوو بە شەو ، ھەر نەھاتن ، نەكا

توۋشى شتىكى ھاتبن!»

مستەفا گورجى دىتە بەر ھەيوان. بارە و بۆرەى مالان دەنگ دەداتەۋە ،
پۇژئاۋا بۆت و تاق و لوق چراى مالان بە لەرزە لەرز لە پشت پەنجەرە
تارماۋىكان بەر ھەلستى تارىكى دەكەن.

قەرانتوۋى سواران پەيدا بوو ، راستەوخۇ بەرەو دىي دەھاتن ، مستەفا خىرا

گەراۋە ژوور و كوتى:

«كاك سولەيمان پىم وايە ھاتن.»

دەسبەجى ھاتنە سەر ھەيوانى و چاۋيان تىبىرىن. گەيشىبوۋنە ھاستى
قەبرىستانى كۆن؛ يەك سەر بەنىۋو كۆلانى تەسك و چەپ و چىرى كانى زەرددا
بەرەو مالى قادرخان دەھاتن ، ئەنگوچكىان توند و تۆل لە جوومگەيان
ھالاندبوۋ! لەھەيوانى ھاتنە خوار و بەرەو پىريان چوون ، خىزانى ھىدايەتى
دەرگاي گەرەى لى كردنەۋە ، گەيشتنە يەكتر ، پىاۋەكان دەست و موشتاغيان
كرد و چوونە دىۋەخانى.

چراتۆر ھەلكرائە و بە ھات و ھاوار تارىكى تارانداۋە. تارىكى لە بەرى
پاىكرىدە. دوو فانووس لە ھەيوانى بە گژى داھاتون ، چۆ لە پەنا و پەسىۋى
ھەۋشەى گەرەدا خۇى مات داۋە.

دىۋەخان پووناكە و بۆتە ئاسمان. چاۋ ئەستىرەن دەدرەوشىن ، لىۋ بە بزە و
پىكەنن ، بزە دابەش كراۋە ، جەفەنگ و شوخى كۆريانى گەرم كرىدە ، پىسىار و
ۋەلام لە نىۋانىيان دا دىن و دەرۋن ، گوى پادەدىپن؛ نىۋاچاۋانىيان تىكدەنىن ، بىدەنگ
دەبن ، برۇ لىكدەكىشنەۋە ، ھىدايەت كوورەى نىل داۋە ، گىرە و قرچە قرچ خۇ
داۋىتە نىۋو قسەيان.

فەتاح پرووى دە سولەيمانى كرىدە دەلى: «كاك سولەيمان لەو دىۋى چ باسە

بۇمان بگىرەۋە.»

وزەيان لى نايە:

«شەو و پۇژ شەرە، شەپكى قورس و نابەررەبەر. بەعسى پوحم بە كەس ناكەن. كور و كچ، ژن و پياو، ورد و درشت، پيرو جھيل بە دوژمنى خۇ دەناسن؛ بە شەو و پۇژ بۇمبارانيان دەكەن، وپەوپى كۆپتروگرمەى تەياران نابرىتەوہ. گرپمەى تۇپان، قرمەى رەشاش و مەتەرەلۇزان، شريخەى تەفەنگان برستى لە خەلگ بريوہ. سەرما و زستانيش لەوئى پراوہستى، ھەر كوردىك دەبىنى لە ژن و پياو، منال و پير، قورس و قايم پراوہستاون، نالە لە كيوان دى لە وان نايە، وپەيان بەرزە.»

ھارەى چراتور يەكبىن دى، كوررە لە گرپە كەوتۆہ و يەك ھەوا دايسى. خوئينيان وەكول ھاتۆہ، ركوقين لە چاويان دا كەلەكە بۆت. ھىدايەت چۆ دەرى و دواى ماوہىەكى شىوى ھىنا. فپووجاو بۇنى دە ژوورئ گەپا؛ سەر لە نوئ دەچىتە دەرى و سەماوہ و كەلۈپەلى چاى دىنيتە ژوور و لە قولينچكى لاي دەركە دايدەنى. سولەيمان پرووى قسەى دە فەتاح و مينەى دەكا و دەلى:

«ئەدى لە سابلاغى چ خەبەر؟»

مىنە كوتى: «لەوئيش پۇژ بە پۇژ وەزە خەرپتر دەبى، ئىمە دە پۇژ بوو شەوانە بە دزى سەرى مالىيمان دەدا و بە پۇژ لە شارى وەدەر دەكەوتىن. لە بابم بىست ساواك چوونە مالە سمايل و ھەموو شىتيكيان پشكنيوہ.»

نىوى سمايل كە ھات سولەيمان كوتى:

«قادرخان كەنگىتان قەول داناوہ پەيوەندى لە گەل بگرن؟»

بريار وايە سى شەوى دىكە ھىدايەت بچىتەوہ لاي.»

سولەيمان دەمىك بىرى كردوہ، سەرى ھەلىنا:

«زۇرم پى سەيرە چۆنە ھەتا ئىستا لە دىي كاريان پىي نەبۆہ!!!»

عەولا كوتى: «ھەلبەت نازانن لە كوئىيە.»

سولەيمان ھەستا سەر پى و چوو بۇ لاي سەماوہرەكە.

«ھىدايەت بکشيوہ ئەمن تىدەكەم.»

«نابى بە سەرت كاك سولەيمان، جا چۆن شتى وا دەبى!»

«برالە چ فەرق ناك، پىم خۇشە ئەمن تىكەم، ئەتۆ ماندووى.»

ئەوانەى دىكە ھەستان بىنە لاي سەماوہرى، سولەيمان كوتى:

«دانشین، هیچتان مه بزوون، پیّم خوشه ئەمن جای تیکەم.»

له سەر چۆک دانیشت و کوتی:

«عهولا گیان! ساواک که پرویشکی به حاره بهی دهگری؛ چۆن نازانی له کوپیه!»

چۆن شتی وا دهبی؟ ئەو ماسته بی موو نیه! ئەنگۆ ده لاین چی؟»

رووی ده هاواله کانی دیکه ی کردبوو. خوشه خۆشی چا که ده ئیستیکانی

ده کرد ده بیدهنگی ژووری دا موسیقاییه ک بوو.

مسته فا کوتی: «به منیش هەر وایه؛ هه لبت له قهستی تخوونی نه که وتوون،

جا ئیدی له بهر چی، نازانم!»

قادرخان کوتی: «پیّم وایه ئەمن ده زانم له بهر چیه.»

چاوه پروان مابوو له لای بێرسن له بهر چیه؟ عهولا ههستا که شهفه جای هه لگرت

و به پیوه کوتی: «له بهر چیه قادرخان؟»

«دهیان ههوی بزانن کی له گه لای په یوه ندی دهگری.»

سوله یمان ئیستیکانه جای هه لگرت و به قامکی شووش و باریکی رایگرت.

«راست له بهر ئەوه یه، چی دیکه نابێ له مه ترسی دا راگیری، سبهی شه و بچن

له دووی.»

قادرخان رووی ده هیدایهت کرد و کوتی:

«ئەسپه شیپی بو ده بهی و له گه ل خۆتی دینییه ئیره.»

سوله یمان رووی وه رسو و پانده سەر مسته فا و عهولا و کوتی:

«فه تاح و مینه ماندوون، ئەو دوانه شتان له گه لای بچن، نه وه ک شتی ک بیته

پیشی.»

«به چاوان کاک سوله یمان.»

ئەستیره می کوپیه له سووچی ئاسمان به په نجه ره تارماویکه ی دا چاوی

لیده کردن، کووره یه ک ههوا دایسا، چراتوور کووژابوو و ته نیا گرسۆزیک

پلیته ی داکیشرابوو له سەر تاقه ی دایسا و که می ک دیوه خانی رووناک ده کرد،

نیسیی لاهه کان که ده ئامیز خه ودا حاو ابوونه وه ده که وته سەر گو شه و که ناری

دیواران.

دوورونیزیکی دییان له راسته رییان لایان ده دا، تیلوتیلی شاخ و به بز نه

رییان دا ده رویشتن. خۆیان له خه لکی ده پاراست، دم چۆم و دم چۆمان به نیو

میشهلان و دارستان دا تیده پهرین. له زهوی ههراو و چۆل رکیفیان لیدهدا و ئەسپ تاو دهران، ئەگەر دهگه یشتنه ههراو و نشیوان ههوساریان لی دهکیشا و وریا و له سه رهخۆ هه لده گه پان یان داده خزان. برنۆیان له پاشکۆی ئەسپان تاقت کردبوو دایانپۆشیبوون، دهمانچه و خه نجهر له ژیر فرینجان وهشار تی کرابوون، دهموچاو دایچا و به رهو جه پان ده پۆیشتن.

که رویشک ماته یان هه لده گرت، رمبه ی ئەسپان هه لیده ستانن، گو ییان قووت ده هاتنه سه ر پاشوان، ئەوجار ره وه تروویکی شاخ، بازی بلیندیان داو یشت.

رپوی دووراو دور کلکیان ده گه لۆز ده گرت، له باسکی شاخی به فراوی ئاوا ده بوون.

هاتبوونه سه ر رپی جه پانی. تاو په پان بوو و پۆژ پرشه نگی له به ر زگی سی چوار په له هه وری لۆکه یی دابوو. له لای چه پی رپی، بادیناوی به ناو شیو و دۆلی تهنگ دا راده خوشی، ماسیگره بۆر و سپی و به له ک پاشین هی رشی خۆیان ده برده سه ر چۆم و به رهو ئاسمان بالیان ده گرت وه. پۆژ سووتابوو، خۆ له میشی به دم شنهی یه رهو ته نگی دا باریبوو، ئاسمان شین بۆر ده چوو.

مسته فا له پیش ئەوانی دیکه ده پۆیی. ئاغبانووی له دمی کرده وه، لغاوی ئەسپی کیشا و رایگرت.

«چ بۆه مسته فا؟»

«کورینه راوهستن، چی وامان نه ماوه بگه ینه مالان. وا چاکتره راسته وخۆ نه رۆین.»

«ده لئی چ بکه یین؟»

ئهن و ئەتو هیندیک پیشتەر ده چینه نیو میشه ی قه راغ چۆمی، با هیدایهت به ته نی بچی، کهس سو سه ی نه کا.»

له رییه لایان دا و چوونه نیو میشه لانی و خۆیان و ئەسپان حاشار دا. میوان له مالی کو یخا ریزا وریز دانیشتون، شه قه شه قی ئیستیکان و ژیر پیلان له پینخانه دی، خه لیفه له سه ره وه ی هه موویان دانیشتۆه و له لای راستی سه ید نه جمه و له ته ره فی چه پی کو یخایه. مه لا مه حمود ئیستا نه هاتۆه، هیرو کاس و گیژ له و دیوی له سووچیکی هه لگرو شماوه، غولغوله و

دەنگە دەنگيانى گۆڭ لايىھە، خەۋنە دەبىنى، خەۋنىكى ناخۇش، خەۋنى پىشايلى كرانى ئەۋىنى، خەۋنى مارەكرانى خۇي. ئەدى خات زارا كوا؟ حاجى مەممەد بۇ ديار نىھە؟ مردا لە كوئىيە؟ بۇ دەنگى نايە؟ دەخەون دا ھەر چەند بزانى خەۋنىشە ديسان بۇت ھەلتاقرتت يان ئەو جورەي پىتخۇشە ناچىتە پىش، دەسلەت نىيە، ھەلبەت ئەۋەش ھەر خەۋنە دەبىنى! مرادى لى ۋەديار دەكەوت، خويىناۋى، كوت و پاھەنگى لىدراۋە، تنۆك تنۆك فرمىسك لە چاۋى دىنە خوار. مەلا بانگى دا، ميوان رۇژوويان شكاند. ئامىنە گۆچ دەھات و دەچوو و بىرى لە شاردنەۋەي دەستە گۆجەكەي نە دەكردەۋە، لە مەبەقى را شتى بۇ پىشخانە دىنا. گۆزەي بەتالى ئاۋى لە برايمى قاۋەچى ۋەردەگرت و دەبىردە ھەۋشە.

مەلا مەحمود ھات و كوئىخا و سەيد نەجمە بە ۋەكىلايەتى كچيان مارە كرن. ميوان يەك بە يەك دەست و موۋچى كوئىخا و سەيد ھەسەنى دەبن. بۇنى توندى توۋنتى دەم و چاۋى زۇريانى بۇچر كدوۋ. دەرويش سەعيد راۋەستانى نىيە، پەيتا پەيتا دى و دەرۋا خىزانى بانگى دەكا: «ھۆى كابرا ۋەرە بچۆ مالى ئەو مەجوعمانەم لە پىشخانەي داناوۋە بيانھىنە ئىرە، خىراپە كىشەتەكە سارد دەبىتەۋە.»

كۆلان تاريك و تنۆكن، تەنيا سىپايى بەفر زەق و زۆپ لە چاۋ دەدا. لەدەرازىنى مالى حاجى مەممەد چاۋى پىكەۋتن، خۇي كشاندەۋە پەنا تاريكى و مات بوو. «بۇ خۇيەتى، موۋدیرە.»

بە پرتاۋ دەچىتە مالى و خىرا مەجوعمان ھەلدەگرى و بە لەز دەگەرپىتەۋە مالى كوئىخا، لەسەر كۆلانى ئاۋر دەداتەۋە. مەجوعمان خىرا دادەنى و بى ئەۋەي ۋلامى ئامىنى خىزانى بداتەۋە دەچىتە دىۋى ميوانان.

مەجوعمەي پر دەست بە دەست دەگەنە ژورران، مەۋداي نىيە خۇ بگەيەنىتە خەلىفە، ژورر جەمەي دى و يەكى دى نابا. ھەر چۈنىكى بى دەچىتە پەناي، سەرى دادەخا و دەگوئى دەچرىپىنى. خەلىفە برۆي وىكدىن، بە چاۋ ئامازەي گورۋوبانى دەكا و گورجى دەچنە دەر.

ميوان قامكى چەور و چىليان دەلستەۋە و جەفەنگيان لىدەدا، بە پوۋشكە و دەنگە شەمچان كەلىنى دەدانيان دەئاژنىۋە، ليوانى دۇيان پىدا دەكرد و قريپان دىناۋە.

«ياره‌بى خودا موباره‌كى كا.»

ده‌رويش سه‌عيد ده‌تکوت سه‌ريان ده‌دوى نابوو، بى‌ئه‌وه‌ى چاو له‌ پيش
لاقى بكا به‌ غاردان بۆ لاي پاسگايه‌ ده‌رۆيى، يه‌ك دوو جاران هه‌ لنگوت، به‌لام
ده‌ستى به‌ قه‌راغ ديواران گرت و نه‌يهشت بكه‌وى.

مه‌جوعمه‌ خيرا خيرا خر ده‌بنه‌وه‌ ته‌نيا مه‌جوعمه‌ى خه‌ليفه‌ و گورووبانى
ده‌ستى لى‌ نه‌دراوه‌. ميوان سرت و خورتیان تيکه‌وتوه‌.

«بۆ کوئى چوون؟ چ باسه‌؟»

«ئه‌من ئاگام لييوو خه‌ليفه‌ ئاماژه‌ى گورووبانى کرد.»

«هه‌لبه‌ت ده‌رويش سه‌عيد شتيكى پى‌ کوتوه‌.»

«وه‌للاهى جا چووزانم، كه‌س ده‌ ده‌رويشى ناگا.»

«ئه‌رى عوسمان خه‌ليفه‌ و گورووبانت نه‌دى چوونه‌ کوئى؟»

«با ئه‌من ديتم چوونه‌ ده‌ر.»

سمایل به‌رامبه‌ر به‌ حاجى محهممه‌د راوه‌ستاوه‌، ئاوقاي يه‌ك دىن، ئه‌وجار
دينه‌ به‌رامبه‌ر خات زارا و سه‌رى داده‌نوئينى، خات زارا نيو چاوانى ماچ ده‌كا.

«كورم! به‌ خودام ئه‌سپاردى گه‌ردنمان ئازا كه‌.»

«دايه‌ گيان! ئه‌نگۆ گه‌ردنم ئازاد كه‌ن، تو خودا ئه‌گه‌ر مراديش هاته‌وه‌ له‌»

جياتى من ماچى كه‌.»

خات زارا له‌ پرمه‌ى گريانى دا، حاجى بۆ لايان هات.

«به‌سه‌ عافه‌ت.»

سمایل چه‌مه‌دانى ده‌ست دايه‌ و هاته‌ده‌ر.»

سمایل و هيدايه‌ت گه‌يشتونه‌ نيوه‌راستى كۆلان، بيده‌نگى شه‌و ده‌شكى.

«ئىست، ئىست!»

ره‌شايى له‌وبه‌ر ئه‌وبه‌رى كۆلان توند و تيژ دىن و ده‌رۆن. زاركى كووجه‌يان
ليگرتون، خه‌لك واقيان وړ ماوه‌.

«ئه‌و ده‌نگه‌ ده‌نگه‌ چييه‌؟»

«گورووبان لييان ده‌!»

دەنگى خەلىفە، عەبەي فرى داوۋە بىە دوو دەستان دەسكى دەمانچەي دەكوشى و سىرەي لە كوۋچەي تارىك گرتۆت. تەقەي لەسەر يەكى دوو دەمانچان خەلكى راجلەكاند.

ميوان لە حەوشە و كوۋچەي مالاە كوڤخا تىكداوڤن.

هيدايتە ھەلەدەكىشىتە دەمانچە و جوابيان دەداتەو. گوللە بە ويزە ويز بەسەر سەرى دا دەروا. ھەرتكيان خۆ بە حەرزى دادەدن.

«ناتوانن ھەلڤن، چەك دانڤن و خۆ بە دەستەو دەن، دەنا دەكوژرڤن.»

«كاك سمايل پڤيشيان لى گرتوڤن، رڤيمان نيڤە بە وڤدا بروڤن، چ بکەين؟»

حاجى مەمەدە و خات زارا سەريان ھىناوئە دەن، دلەبە دوا چاويان ليدەكەن خات زارا دەقىژڤن و ھاواريان ليدەكا. خەلىفە و گورووبان ھە تاوناتاويكى لە پەنا ديوارى سەر و دەن دەنڤن و تەقەيان ليدەكەن و سەريان دەدزەنەو. مەبەستيان زۆرتر مەحتەل كرنديانە. درگاي ئاسنى پاسگايە كراو. دەستەيەك ژاندەرم بە پرتا و غار بە ئەسپان دەكەن، رڤمبە رڤمبەيان شەوى تارىك و رەش دەلەرزڤنەتەو. خات زارا لەئەژنۆي خۆ دەدا و پڤ بە كوۋچە دەگرى. رڤمب و ھۆرى سواران لە پشتەوھيان رڤا دى.

هيدايتە سەرى سووراندەو و سىرەي لى گرتن. تەقە لە دەمانچەي دى، كۆرژن و حيلەي بلڤندى ئەسپىكى ھات و ژاندەرمى سەرى گلار بۆو خوار، تەقەيەكى دى، ژاندەرم ھەوساريان كڤشا و خۆيان دا بەر تارىكى پەنا ديواران و دەسبەجى دابەزڤن. لە ھەرتك لاي كوۋچە دايان گرتن، گوللە بە گيزە گيز بە سەر سەريان دا دەروا، وە ديوارى ئەو بەر ئەو بەريان دەكەوڤ، بازرە دەبى و گللى تەر ليدەكەنەو، وە بە فرى پەنايان دەكەوڤ. چزەيان ليدى. و سارد دەبنەو، ھەولا و مستەفا برنۆيان لە پاشكوڤ ئەسپان دەركڤشاو، فيشەكيان وەبەر ناو و دەشانيان كروو. سوار بوون و جلەوى ئەسپى ھاوالەكانيان بە دەست و بە پرتا و بەرەو دى دڤن، خەلك بە لەز لەبەريان ھەلدڤن، گورووبان و خەلىفە تەقەيان ليدەكەن جلەوى ئەسپى دوايان بەر داو، سەر دەستەكى جوابيان دەدەنەو، شڤيخەي برنۆيان نەعرەي پلڤنگى بوو، ھاواريان لە خەلىفە بلڤند كرد.

«سووتام، ئەي ھاوار.»

پشتاويشت دهنیو به فر كهوت ، گورووبان له په نا ديوار و تاریکی دا خزی و
خوی دوور خسته وه. ناویړی ته قه یان لی بکا ، مسته فا پیاوانه و بلیند پر به
کۆلان هاواریان دهکا.

«سمایل هه روا له سه زگ وهرنه پیس.»

ویړای عهولا ژاندهرمی ئەوسه ری کۆلانیان داگرتۆه ، ئاوپرې تفهنگان چاوی
گورگین ، ده درهوشینه وه. خویان گه یاندۆته مسته فا و عهولای جلّهوی ئەسییان
گرتۆوه و سواریان دهن ، پکیف لیدهدن و بهرامبهر به چاوی خه لکی واق و وپ
ماوی میوانی ماله کوپخای دهنیو تاریکی شهو دا ون دهن...!

ههتا سى چوار رۆژان جەپان پېر بېوو لە ژاندرم و ئەفسەر. ھارە ھارى جيب و رەپ رەپانى سواران دىيان دە لەرزاندەو، لەرېگى خانىو پۆل پۆل دەھاتن، جەكدار و تەيار. قەلس و توورە دەنيو دى دا شەرانخويان بە بارگينيان دەکرد. لە پاسگا را بۆ مائە ھەمە ئاغا و لەوى را بۆ پاسگا دە ھاتوچۆ دابوون، بەفر و قور لە ژىر تەگەرى جيب و سەمى و لاغان دەر دەپەرى و وەكەنارى ديوارى مالان دەكەوت، شوپىيان لە سەر بەفر خوار و خىچ و تىكەل و پىكەل مابووە. دەستە دەستە لە ئاوايى را بەرەو كوستان دەرويشتن. دىھاتىكان چاويان لىدەکردن. بە پەلە لەسەر رىيان لادەدچوون و خويان دە مالان داويشت. مەگەر ئەوھى كارى زۆر گرېنگى ھەبا لە مال وەدەر دەكەوت؛ دەنا ھەموويان لە مائى دا كپ بېوون و زاتيان نەبوو وەك رۆژانى پىشوو لەبەر بىكارى بخولینەو. تەواوى كون و كاژىرى مائە حاجى مەمەديان پىشكى بوو، ھەموو رۆژ لە بەيانىو ھەتا شەو حاجىيان بۆ سىمجىن دەبردە پاسگايە، ئەو جار وە خەلكى كەوتن، ئەوى سۆسەيان لى كرىدا ویدەچوو ئەو سوارانەى ئەوى شەوو بناسىت دەيانكىشاىە پاسگا، بەلام كەس نەبوو بيانناسى ئىلا بەك نەفەر، كە ئەويش نەيدركاند.

ولات ئەھۇن بۆتەو و ژاندرم دىيان چۆل كرىو، دىھاتىكان لە مال ھاتوونە دەر.

بىاوى پىر و بە سالا چوو لەچىستانان را ھەتا نوپى نيوەرپويە لە پاش نوپى را ھەتا بانگى شىوان خويان لەبەر بەرۆچكەى ديوارى مزگەوت ھەلدەخەن.

چاويان لەھەتاو، لەدوور و دوورتر دەگىرسىتەو. كە قام دەكەيەو و راست و چەپى خۆت دەناسى چاوت لە داھاتوويە؛ لە نەديوو ناديار، شەو و رۆژ دىن و

دەرپون، مانگ، سال دین و تیدهپهړن. گهوره و گهورهتر دهبی، کهچی چاوت هر له پیښییه، چاوه نواری داهاتووی، ژیان دهخوت دهگری، له هه موو لایه کهوه ده تیچیته وه و دهورت دهته نی. ئه وین، کار، مال، ژن، منال، لیتده هالین، دیسان چاوت هر له پیښییه، له دورتر.

راده بویری خیرا و بیدهنگ، ئاگا ناکه ی، هه ست ناکه ی، ژیان گه یشته وت ه قوناعی ئاخر، پیرو له کار کهوتوو، سه ر و پوتراک سپی، پشتت چه ماوه ته وه، چا و سیس و پرؤش بوون، به لام دیسان له دور بر او ه!

چییه ئه و داهاتوویه به راستی؟

به هار به په نامان دادی، گول و گیا رسکاون، سروشت دارمالی عتر و به رامی گیا و گولانه. ههستی پیناکه یین، چاوی لی ناکه یین، هاوین گهرم و به تین جیی دهگریته وه، پاییزی په نگا ورهنگ به شوینی دادی، ئاور نادهینه وه، چا و له داهاتوویه! زستان دی، به جار د دنیا داده گری، ئاور نادهینه وه، به راستی ئه و داهاتوویه ی ژیانی هه موومان، چاوی هه موومانی به دواوویه، چیه؟ بلئی مه رگ نه بی؟ ئه گه ر و ابی که دؤراندوومانه و ژیانمان فی دای مه رگ کر دوه، ساته کانمان، رؤژ و مانگ و ساله کانمان!

پیریژن کوزیکه یان به ستوت و ته شی و قسان پیکه وه ده ریسن. کور و کال به هیوای دیتنی کیژان کؤلان گه ری ده کهن. میر منال و منال له شوینی هه وراز و به ستله که خلیسکینی ده کهن یان له قه راغ چومی ته پکه و جه لله داوی داده نینه وه.

کؤخه کؤخی مام ئه حمده نه پساو ته وه. له بهری به یانیوه دهستی پیکردؤ، هه وه لی نزم و نه وی ده کؤخی، حه وت هه شت جار ان له سه ر یه ک، قاوه لتوونی با شتر بوو دوو سی جار ده کؤخی و ماوویه کی بیدهنگ ده بوو. له دوا ی بانگی ئیواری لی توند کر دوت، له سه ر یه ک له سه ر یه ک ده کؤخی، له گه ل هه ر کؤخه ی ده فه ی سینگی له ژیر پیخه فی ئه ستور و کؤنه ی به رز و نه وی ده بی. هازه هازی سینگی له گه ل پشو و کیشان و ده ر دانه وه ی دی، پیچ و کلاوی له سه ر که و تووه و سه ری تاشراوی به دیار هویه.

ئه سمه ر چوته وه قولینچکی و هه لکر دوشماوه، به لکوو گوئی له کؤخه ی نه بی. کؤر په که ی ده گری، جنیویکی له به ر خویه وه پیده دا.

«جوانه مەرگ بی.»

دیتە دەر، دوو کورپەکەیی هیندیکیان میوژ لە نیووە راست خۆیان داناووە و لەسەر بەشکردنی قسان دەکەن.

کوورپە کووژاووتەووە و بۆنی خۆلەمیچی دەژووری گەپاوە، کچەکەیی لە کوتوتاسەووە چۆ، پڕ بەدەنگ دەگری. دەسرازەیی لێ شل دەکاتەووە و لە لانکی دەردیئیی. لەسەر کۆشی دادەنێ و یەخەیی کراسەکەیی دادەکیشی، مەمکی دەردیئیی و ئەو پانەیی سەری مندالەکەیی لەسەرە تۆزیک هەلدیئیی. لیزگەیی ملی مندالەیی ھاوتە سەر زاری، بۆی لادەدا و مەمکی دەزاری دەنێ. کچەکەیی بە مەلچە مەلچ دەیمژێ و نووزەیی لیدەبری.

ئەسمەر سەری دەسوورپینیتەووە و چاوی دەمام ئەحمەد دەبری. کالانەیی چاوی قوول و پەش دەچنەووە، دەم و چاوی زەرد هەلگەپاوە و تەنکە پدینیکیی سپی دایپۆشیو دەستی چرچ و لۆچی لە لیفەیی دەرهیناوە و لەسەر زگی بە بیوازی دایناون، دەماری شین و گەورە لەسەریان دیارە.

ئەسمەر لەوەتی ھاوتی ئەو مائە هەر ئاوا دیبوو، زەلیل و پەک کەوتوو، هەتا خەسووی مابوو باشتەر بوو، ئاویک، نانیک بایە یان پیداوویستیک هەبا بۆی دینا. دەنا جینگە و بانەکەیی کە ئەویش زۆر دەرەنگ دەرەنگ دەگۆردرا بۆی هەلدەگرت و پایدەخستەووە. لە دواي مردنی خەسووشی زۆرتەر خالییدی میردی پیی پادەگەیی، بەلام ئەو دوو سێ مانگە هەموو هەر کەوتیو سەر شانێ ئەو، بۆ شوشتنی یان پدین و بەر تاشینی نەبی کە حاجی محەممەد دەهات.

مندالەکەیی بەپەلە مەمکی دەمژێ، جار جار گۆپکەیی مەمکی لەزار دەهاتە دەر، دوو سێ دلۆپ شیر بە قەراغ زاری دا دەپژا سەر ملی، نووکەییەکی لیووە دەهات و دیسان بە پەلە پەل دەیدیتەووە و دەیمژێووە. لیزگەیی شین و گەورەیی سەر ئەستۆیی تەپبۆ.

بە دوو قامکان دەیسریتەووە، وەبیر دایکی دەکەوی. چۆ دەبیریکی دوور و درێژەووە، بەدریژایی هەشت سالان.

ئەودەمەیی تازە خۆی ناسیبوو، شوخ و شەنگ، خوی لە دەماری دا وەکول ھاوتوو، کەوتبۆ جۆش و خرۆش. لەگەڵ دەستە بیریان دەچوونە مەری، تریقە تریق و حیلکە حیلکیان پۆژە پێبەک دەروویی. لاوی ئەویندار سەر رییان

لیدەگرتن، نەقورچیان تیکدەکوئا و لییان تیدەپەرین. لەنجە و لاریان توولە نەمامی دەخستە ئێرەیی، ڕەوہ ئاسک بوون بەنیو میژگ و جارە گولان دا بازیان دەدا.

وہبیر مالە بابی کەوتەوہ، لەو دەمە ڕا ڕەگەل خالید کەوتبوو بە نەحەتیان کرد و لییان نەپرسی. جارێکی دایکی بەدزی باب و براکانی ہات دیتی، سەعاتیکێ زۆرتەر لە لا نەماپۆوہ، تازە عوسمانی بیوو، دەستی دەباخەلی ڕاکردبوو لیزگیکی شینی دەنک گەورەہی ہەر ئەوہی ئیستا لە ئەستۆی منالەکەہی ھالابوو دابووہ.

کۆخەہی توندی مام ئەحمەد ھەوای خەیاڵاتی پساند، ئاوری لیداوہ، بەلخەم و تف ھاتۆتە سەر زاری، بە دەست ماشان لە دەستری دەگەرێ، دەبیینیتەوہ و دەمی پێ دەستریتەوہ.

«ئەسمەر! ئەسمەر! کچم ھەستە چۆریکم ئاو بۆ بیئە.»

مندالی دە لانکی دەنیتەوہ و دەچیتە دەر، دەفریکێ دار ھەلدەگری و ھیندیک ئاو لە جەرپی قوژبەنی دیواری بۆ تیدەکا. ئاو لە گەرووی ناچیتە خوار، بە زۆر قووتی دەدا، دەھیینیتەوہ. زەر داویک بەسەر چەنەہی دا پان دەبییتەوہ، خیر دەچیتە خەلوہتی و پەرۆیەکی بۆ دینی و بۆی دەسریتەوہ.

ھاتۆتە پەنای لانکی و سەیر سەیر ڕایدەژینی. بیریکی ناخۆش خۆ بەمیشکی دادەدا، خۆی دادەسەپینی، بی ویست و خۆزی، لە نەکا و ھەلدەقولی، وردەوردە دەخزیتە نیو میشکی، بی بەزەہی داو لەسەر داو دەتەنیتەوہ.

«ئەگەر خالید نەہیتەوہ چ بەکم! ئەگەر بی سەر و شووین بچی و...»

بە پە لە دەگەرێ بیری بباتە سەر شتیکی دی، چاو دەگیڕێ، دوو کورەکەہی لییان بۆتە کیشە، ھەلدەستیتەوہ سەر پێ و یەکی چەپۆکیان پیدادەدا و بیئەنگیان دەکا.

خەیاڵ خۆی مات داوہ سەر لەنوێ و لەنەکا و ھرووژمی بۆ دینیتەوہ، دالی سست و ئەژنۆی بی تاقت دەکا، دەست لە بەرۆکی ناکاتەوہ، لیی بۆتە گورگ و ددانی لە ڕیچەوہ دەبا و دەلوورینی، مۆتەہی و دەم دەم ئەوکی ڕیکدەکوشی، بیری ناخۆش میچی خانووی فەقیرە، لایەکی دلوپەہی بکا، بیگری، سووچیکی دی دەست پیدەکا، پێشی پێ ناگیری.

تارمایی به سهر ئاسمان و ههوشه یان دا کشاوه، دیوه که یه کجار سارد و سپه، ده چیتته هه سار و باوه شیک دار دینئ و ده گه پیتته وه، دهسته چیله ی ده ته ختی کوورهی داوی، دوو سی کۆلکه ی له سهر داده نی، ده چیتته خه لوه تی و قدوولکه نه وتی دینئ و پینج شهش دلۆپیان پیداده کات و ده ست ده نیو گیرفانی پاتۆلی ده نی و شه مچه ی ده ردینئ و هه لیده کا. فسه فسی داران ورده ورده ساز بۆ. چیلک و چالی بنه وه گرتوو یانه و کۆلکه کان ویشک و قه مان ده که نه وه. ژوورئ له هه سار تاریک تره، چراگر سۆزی له سهر تاقه دینیتته خوار و نه وتی تیده کا. په رۆیه ک دینئ و له دهوران دهوری ده ا و هه لیده کا، خۆف و ترسی نه هاتنه وه ی خالی دی به ری نادا.

«ئه گهر بئتوو به بیانوو یه کی سهری به گۆمئ بکه چی؟ جا خودایه به خۆم و سی مندالی ورد پروو ده کوئ کهم؟»

گریان ده ئه وکی دا قه تیشه. مام ئه حمه د ده میکه بیده نگه و کچه که شتی خه وی لی که وتۆه، به حال دهنگی هه ناسه ی گوی لئییه. بیریک به میشکی دادئ، ناویرئ لئی گه ریت هه راش بی و لمملانی له گه ل ده کا، به لام ترسی لی قه ومان هانی ده دا، به سهر لی شیواوی ده چیتته خه لوه تی.

شۆقی چرای له پشت په رده دیاره ده له رزیتته وه، ده لئی بوونه وه ریکی نه ناسراو سه مایه ده کا و وینه ی ده که ویتته سهر په رده. نازانی بۆ هاتۆته ئیره، ده گه ریتته وه ژوور، چه لئیکی دیکه چاو له مام ئه حمه د ده کا، ویده چی ئه ویش خه وی لی که وتبی؟

«ده بی بجم، ده شقه م دلایان نه رم بی، ده جم له به ریان ده پاریمه وه، لاقیان ماچ ده که م.»

شانۆی چوونی بۆ ئه وی دینیتته وه پیش چاو، هیوایه ک له دلایدا سهری هه لداوه، دل گهرم بۆه.

چاوی دیتته سهر په نجه ره ی تارماوی و لیل، پاشین پووناکی چرای پۆژ له پشت په رده ی شه و دی ون بی. دردۆنگ بۆته وه. هه جمینی لیبراوه، نازانی چ بکا، سهر لی شیواو دی و ده روا. خۆی ساخ کرده وه، چۆه مدبه قئ و کیردیکی ده ست شاخی گه ره ی هه لگرت و ده گیرفانی پاتۆلی خست. دیتته وه ژوور، خۆی

داده پوښی، دوو کورپه کهي مه پرمه پړيکيان دا کړدوه هر يه کهي له سووچيکي را مه پرمه پړي تپه لده کهن.

نالقه ريزي به درکه داده کا و له سهريان داده خا و هه لکيشي هه لده کيشي و ديته کوچه، کولان و کوچي دي به ته وای خويان داو ته بهر دهستي شهو، چرای ماله ناغای بريسکه بريسکيانه، که ناره و که ناری ديواران دپروا، مروفت تاق تاق و چهند چهند بيکه وه ده خزينه نيو مالان.

به سته له که، کړمه کړم و ناله نالی به فري له سه رمان په ق هه لاتوو به پاشکاو دی. ته زووی سه رما به له شي دا دی، خوی ويک هي ناوه. تا پوی په رښيني باغي حه مه دئاغا له وپړا به وينه دیوار يکي نه وی دياره. داری نيوباغي له ژير به فري دوينی دا چه ماو ته وه، ته ويله و هولي ماله ناغای پاليان وه پالی يه ک داوه په شتر له شوينی دیکه ده نوين.

نه و قسانه دی ده يه هو بیانلی ده دلیدا دو پاتيان ده کاته وه. جيی و شان ده گورپي. شهو به سه ر باديناویش دا زال بوه؛ بي شهی قه راغي تاريکتر له کيوه کانی نه و بهر نه و به ريتي. خوف و سام که و ته د ليه وه، سي چوار جار ته قولباب ده کا و چاوه نوای ده مينيت ه وه، ده ستي کړده کهي ده مشتي دا ده گوشي.

«خه لک چی ده لين با بلين، با به که يفی خويان سه رکونه م کهن.»

قه راغ چاوی ناويان تي تزابوو. سه ري که پوی له سه رمان سوور هه لگه پراوه. سه ر و نيوچاواني ته زيوه. دوو سي جاری دیکه له در که دی دها و گوی هه لده خا، ناوړيک له ديی ده داته وه، کلپيک، گزار می هه ژديه ايه کی بوو هاته در، غولغوله و سر مه سر می گوی لييه، در که ده کړيته وه، چاوی هر له دييه، جاريکی تر بلنيسه سوور و گهش سه ر هه لديني، نه حمه ده زله ته ژه و زه لام له پشت سه ري راوه ستاوه.

«چیت ده وي؟»

کليه ون بووه و ديسان هه لکش اوه، له گه په کی نه وانه، ماليک شه وانه بو ت و دم به دم بلنيسه ی ناوړ ليی جيا ده بيته وه. به په له پرووزی غار دها، ده نيو به فري رق هه لاتوو ده که وي، نه ژنوی ديشن و به ري ده ستي ده زووپرپنه وه، هه لده ستيته وه و بي نه وه ی چاو له ناوړ هه لگري، غار دها، هه را هه را زورتر

بۆت و ئاوريش به هيز و تابشت تر. شه به قى له نيو تاريكى شه وه زهنگ دا، زهق و زووپ له چاو دهدا، به هه ناسه بر كه گه يشتۆته سه رى كووچه، دلى به گرمه ليدهدا، دلاره راكه و ترس ته واوى جهسته ي دهخۆى گرتووه، مرۆقه كان ورد و درشت به هه را به په نايدا هه لدين، بۆ چر و بۆ كر ووز ده كووچه ي گه راوه، به دهم زريان ه وه دووكه ل ل وول دهخوا و به سه ر مالان دا پان ده بيت ه وه.

پر به گه روو ده قيژينى، هه وشه يان پر له هه شيمه ت؛ ژن و پياو، لاو و منال، وهك زه رده وال ه هارووژاون؛ هه ريه كه ي بۆ لايه كى هه لدي، قرچه قرچى ئالووداران، كلپ و هۆرى ئاورى سه ركه ش، هه را هه را و زيقه زيقي خه لك، شييتيان كر دۆه ت، ئاور به په نجه ره ي شكودا خۆ داويته هه سارى.

ئاگاي له خۆى نه ماوه، وهك شييتان غار دهداته ده ركه ي ژوورى، گرپ گرت و زيقاندى، له پشت ه وه را پريان پيداگرت و ده به فريان گه وزاند. ئاور بۆته سه گى هار، قه پال به هه موو شتيكى داده گرى. به هه رچى وه به ر ده ستيان كه وتبا به ر به ركه انيان له گه ل ده كرد، به لام هه تا ته واوى ماله كه نه سووتا و ميچى ديوان نه رما، چيان له گه ل پينه كرا.

بئ هۆش له قولينچكيكى له سه ر به فر كه وتبوو، سه روگو يلاكى ره ش ره ش و موى سه رى ته واو هه لپر ووز ابوو، هه ر خودا روحمى پيكر نه يدى مام نه حمه د و منداله كانى چيان به سه ر هات.

ئه وئ شه و برديانه وه ماله حاجى محه ممه د، هه ر به نيوان ماوه يه كى وه هۆش ده هاته وه، گوئى له زيقه زيق و شين وشه پۆرى ده بوو، ده يزرى كاند و بي هۆش ده كه وته وه هه تا دوو رۆژ و شه وان كه وت، ته نيا تا ونا تاويكى غه لده غه لديكى ده كرد، گيژ و وړ چاوى ده ولاتى ده برى، له ناخى دل ه وه ده يزرى كاند و ديسان بيحال ده ماوه.

به يانى رۆژى سيه هم ئه و پيره پياوانه ي بۆ نوئىزى به يان چووبوونه مزگه وت كه سيكيان ديبوو له نيو خانوو سووتا وه كه دا ده گه را، له دووايه شه و ديژيك به به په نايان دا رۆيبوو، به شيك له شه و بوو به جى مابوو، له و ده مه وه ئيتر كه س نه يديته وه....

هەشت پیاو لە دیو خان دانیشتوون، هەشت شوڤرەلاو، سولەیمان و قادرخان لەسەرەوه و ئەوانی دیش دە دوو ریزان دا لە خوارەویان بێدەنگ چاویان لە سولەیمانە.

شەدەدی هەتا حاست برۆی رەش و پەییوەستی داکیشاوه، پشتیئندی توند و تۆل لە قەدی هالاندوه، کاغەزیکی لە پیشەو خەریکی کیشانەوهی نەخشەیه. تاواناویکی سەر هەلدینێ، پرسیاریکی لە قادرخان دەکا و سەر لە نوێ دەست بێدەکاتەوه، هەلەم پیش شووشەیی پەنجەرانی لیل کردۆه. سەری هەلیناوه، کورپینە وەرئە پێشتر.

دینە پێشتر و چاویان تیژ دەکەن. ئیمە لەو شوڤرا بە ئاشکراییی بەرامبەر بە زۆلم و زۆری حوکومەتی شا، خەباتمان دەست بێدەکەین، رێیەکی سەخت و دووژوارمان لەبەرە، لە ئیستاوه پیتان دەلیم هەرکامتان دەخۆی رانابینی، دەتوانی هەر ئیستا بگەریتەوه، بێ شەرم کردن و دل هیشان، ئەوه مەسەلەیی مان و نەمانە، هەلبەت زۆرتر کووژرانمان لە پیشە، جا بۆیە پیم خۆشە ئەوهی مانی دەوی، دەتوانی لەگەلمان نەکەوی!

بۆلە بۆلیان تیکەوتوو، پینووسی دانا سەر نەخشەکە و خۆی قیت کردوه. «برایان لیم دلگیر مەبن، ئەو قسانە دەکەم بە پینووستی دەزانم هەتا هەموو شتیکی بکوئری، ئەنگۆم لە گلینەیی چاوم خۆشتر دەوی و هەمووتان بۆ من لە عەولای برام عەزیزترن.»

فەتاح هاتۆتە سەر چۆک، نیوچاوانی گرژە.

«كاك سولهيمان ئىمه زۆر له مېژە شه قمان له دنيايه، له خوشى و
حه سانه وه، له ژينى ژېرده ست داوه، بۆيهش ئەو پڙيه مان هه لېژاردۆه، پيژم
وانه بوو ئاوامان تېگهى.»

سولهيمان بزەى سەر لىوى په پووليكى پووح سووك بوو نىشتبوو.
«فه تاح گيان! بمبوورن، ئەمن به ئەركى خۆم زانى وه كوو برايهك
بتاندوينم، ئەگەر له دلوو گران هات بمبورن، پينووسى هه لگرتەوه.»
«جا ئەوجار وەر نه پيشتر با شوينى عه مه ليات و بنكان ديارى كهين.»
سەريان خستۆته سەر نه خشهى، نيسيى ئاغابانوويان كه وتۆته سەرى.
«ئىمه ليرەين.»

خالىكى چۆلهى كيشاوه، هەريى عه مه لياتمان دەبى تەواوى كوردستان
بگريته وه، له هه موو شوينيكى دەبى خۆ نيشان دەين، هه م له بهر ئەوهى خه لگى
تەواوى كوردستان له هه موو دى و شارىكى ئاگادار بن و هه م له بهر خاترى
ئەوهى دوژمن سەرى لى بشيوى، ئەوه تان له بېر بى هه تا زۆرتر خۆ پاگرين
تەنيا ئەگەر سه عاتيكيش زياتر بى، باشتره، ئەوهش دەزانين كه دوژمن به هه ر
وه سيله يه كى بۆى بره خسى دپته به رامبه رمان، گه رانه وه بۆ سەر ژيانى ئاسايى و
نيو مال و مندالمان ده كرى بلتين مه حاله، هه ر وەر تىكشكان و پوو خانى
حوكوومه تى شا به ئىمهش له وهى مه حالتر، مينه هينديك له كاغه زه كهى
كشاوه.

«كاك سولهيمان! جا ئەگەر وابى كاريكى له خۆپايى ده كهين و به فيرۆ
ده چين.»

هه موويان قيت بوونه وه و چاويان ده زارى سولهيمان برى، سولهيمان
ده نكيكى سيغار ده رهينا و دايجيرساند: «مينه گيان! له تاريكايى شه وه زهنگ له
سارايه كى چۆل و هۆلدا ئەو شتهى له دووره وه دپته بهر چاو پووناكى چرايه،
هه ر چه ند ئەو چرايه به قه د شه مي كيش بى.»

«تاريكى، تەنانەت ئەوهى به رده ميش نابيندرى! ئىمه دەبى ئەو چرايه بين و
خه پاتمان شه به قى بى! ئىمه ناتوانين بيابانيكى تاريك، پووناك كهين، به لام
خۆ ده توانين نيشان بدهين پووناكيش هه يه!»

سمایل دهستی له سەر شانى مينهى داناوه و به شه كره خه نه ده لى:

«مینه گیان! کاک سوله یمان راست دهکا، ئیمه ته نیا ده توانین نیشان دهین
ژیانی غهیری ژیردهست و سهرداخستن، ده توانی هه بی، بو ساتیکی کورتیش
ئه گهر خه لک بیرى لى بکه نه وه زوره!»

دوو که لى سیغار له سهر سهریان ده گه پرى و به ته وای ددیوه که دا بلاو
ده بیته وه، ههر که لیئیکی وه گیر دینى خو ته سک و لاواز دهکا، به سمر سمر
به ویدا بوى دهرده چى.

سوله یمان پالى به پاله پشتیکه ی داوه، دست پیده کاته وه.

«له پیش هه موو شتیکی دا ده بی ئیمه نه شوینانه ی سهخت و دژوارن و
ده توانن بومان ببنه هه شارگه و چه پهر بیانناسین و ته یاریان کهین. له وشوش
زیاتر نابى لی ره بمینینه وه، مه ترسی نه وه ی هه یه ژاندرم بین.

ههر کامه شتیکی ده کووت، له خانى پرا بگره هه تا سهردهشت و بانه و بوکان و
سابلاغ ته وای که وتبو ناو هه ری می عه مه لیاتیان.

سمایل هه ستا بوه سهر پى و بو هی نانی چا چوه په نای سه ماوهر.

«کاک سوله یمان! نه دی چهک و فیشهک و تووشه مان له کوپرا بو دى؟»

سوله یمان دهستی هاویشتو ته سهر شانی پان و به قه وه تی قادرخانی، چاوی
ده چاوی پروونی بریوه:

«قادرخان! نه وه ی وه نه ستوی خو ی گرتوه، په یوه ندیمان له گه لى ده بی،
بو خوشمان سهری لی ده دین. له شوینی دیکه ش هاوړیکانمان په یوه ندیمان
له گه ل ده گرن، له سابلاغیش وه هاب و عه زیز نه وه ی پیویست بی بومان دینن.

قادرخان به دهنگیکی پیاوانه و گهرم کوتی:

«براله! نه وه ئیدی خه تای خو تانه، دنا پیمخوش بوو نه منیش ههر په گه لوو

بکه وم، یان نه تگۆ ههر لی ره بایه ن.»

«قادرخان! کهس شکی ده پیاوه تی و جوامیری تودا نیه، به لام بوخوت ده زانی
مانه وه ی تو لی ره زور بو ئیمه باستره و مانه وه ی ئیمه ش لی ره پر له مه ترسیه،
دووژمن سیخور و مووچه خوری زورن، بیتوو لی ره بمینینه وه درهنگ یا زوو

پیده زانن، نه وده مه بی نه وه ی توانیبیمان کاریکی بکهین، له ناو ده چین.»

«جا چو نوو پی مه سه له هه ته واده کهین.»

ئەستىرە كە بە ئاسمانەۋەيە ، شەۋبا پىشۋى شەدە و لىكى ئاغابانۋان دەلەرزىنئىتەۋە . بارگىن دەپمىنن ، چاۋيان رەش رەش دەگىپن و سىمكۆلى دەكەن . كلكىان ھىندىك ھەلدەسوورپىنن ، بارىان لەسەر پىشتى قايم كراۋە ، ھىدايەت يەك يەك ھەوسارىان دەگرئ و دەيانھىنئىتە دەر .

تاق تاق ھىدايەت و قادرخان دەباۋەش دەگرن ، كانىزەرد دە تارىكى ئاخىرى شەۋدا ۋەك رېۋارىكى ماندوو و ھىلاك سەرى لەسەر ھەرد داناۋە ، شىرنە خەۋ دەباۋەشى خۇى گرتۆە . چەل چەلە شەۋبا جىپرەيەكى لە دەركەيەكى يان شەقەيەكى لە تەنەكەيەكى دىنى و پتەيەك لە كۆتەلى بىدەنگى شەۋ دەدا ، فرەنجيان تەۋاۋ دەخۇيان پىچاۋە ، ساز و تەيار خۇ داۋىنە سەر ئەسپان ، زۇر بە ھىۋاشى دە رىزىكى دا لە پىشت سەرى يەك لە دىي ۋەدەر دەكەون ، سولەيمان لە پىشتەۋەى ھەموويان ئاۋرپان لىدەداتەۋە ، قادرخان و ھىدايەت ۋردە ۋردە دىن بىنە بەشىك لە لەشى پان و بەرىنى شەۋ ، ركىف لىدەدەن ، ئەسپ ئاۋ دراۋن ، شەش شۆرە سواری شەۋ بەرەۋ تروۋپكى مېژوو دەپۇن .

(۲۸)

قەدەرىكى زۆر بوو سەرما و سۆل ۋلاتى تەنگەتاو كىردبوو، دەمدەمە تاو و بان دەكەوت و پۇژ بە پە لە پىرووزى تىشىكى داويشتە سەر ھەرد. چەلى وابوو يەك دوو پۇژان ھەر وا دەبوو، بى ئەوھى لە تەشىقى سەرما كەم بىتەوھ، ھەتاو زەفەرى پى نەدەبرد. لە دوايە ئاسمان ديسان شين مۇر دەبوو، ھەور و ھىل ساز دەبوو، ھەور لە پىشت چيا سەر كەشەكان را وەديار دەكەوتن، گەوال گەوال، پەش و بۇر. شيو و چيا و گووند و شاربان دەخستە ژىر پىيان و ھەتاويان ھەشار دەدا. دەستيان لىكئالقه دەكرد و دەبوونە پىشتيوانى يەك، ھەلىدە كىرە باپۇسكە و باكوتى و دنيا لە پىش چاوان لىل و تارماوى دەبوو. سەرما ھەتائىسكان خۇى دەكوتا، مروف ئەوھى كاريكى زۆر گرینگى ھەبا ناعىلاج وەدەر دەكەوت و خۇى دەدا بەر قەمچى سەرمايە.

دەرۇژىكى ئاوا سارد و سىردا بەيانى زوو ھىشتا شار بە تەواوى لە خەو ھەلنەستابوو، تاق و لوق شوقى چىرايەكى سىس و كز بە شووشەى پەنجەراندا دەھاتە دەر، خالىد بوخچەيەك لە بن ھەنگلى دا لە دەرگاي ئاسن و گەورەى زىندان ھاتەدەر، پىر بە سىنگى پىشوى ھەلكىشا، ئاوپى لە پىشت سەرى داوھ، دوو پازگرى بەر دەرگا خەوالو و توورە چاويان لىدەكرد. لە خۇشيان ويىستى شتىكيان پى بلى، نىوچاوانى گرژ و تالان پەژيوانيان كىردەوھ. ھوى لە دەستى كىرد، بوخچەى لە بن ھەنگلى ھىنا خوار و بە دەستى ھەگرت. بەسەر بەفرى پەستاوتوى تازە و كۆن دا روى دە جەرگى شار كىرد. دووكان تاق تاق پىلكىيان ھەلدىنا و چاويان دەكردەوھ.

پرووی دوقاوه خانەیهکی نیو بازار کرد، هه‌لمی دوو سه‌ماوه‌ری گه‌وره به ته‌واوی شووشه‌ی په‌نجه‌ریان لیل کردبوو، زۆر ده‌بوون، ئەستوور ده‌بوون، سارد ده‌بوونه‌وه و تنۆک تنۆک به‌سه‌ر شووشه‌که‌دا خللۆر ده‌بوونه‌وه. ده‌یان هیللی باریک ساز ببوو.

وه‌ژوور که‌وت و سلاوی کرد، قاوه‌چی له‌نیو شه‌قه شه‌قی ئیسکانان دا سلاوی لئ هه‌ستانده‌وه. جیی‌کی به‌تالی دیته‌وه و له‌سه‌ر کورسیله‌ی دانیش‌ت. گه‌رما و تینی کووره و سه‌ماوه‌ران لیلی هالا، گه‌رمای ئازادی له ناخیه‌وه گه‌رمی داهینابوو، وه‌ک که‌سیکی هه‌وه‌ل جار بی ئەو شتانه ده‌بینی، چاوی له‌سه‌ر خه‌لک و شت و مه‌کان ده‌گێپا، پیی خۆش بوو تاق تاقیان ده‌باوه‌ش گری و ماچیان کات، پیی خۆش بوو بیان‌دوینێ و تی‌بگه‌ن.

که‌چی دوور بوون. هه‌موومان لیک دوورین، ده‌یه‌کتر ناگه‌ین، ده‌هه‌ست و حالاتی یه‌ک رانامینین، دوور له‌یه‌کتر هه‌رکه‌سه له‌ دونیای خۆی دا ده‌ژی. هه‌زاران، ملیۆن‌ها، دوورگه‌ی دوور که‌وتوو لیکین، ئاوړ لیکنا‌ده‌ینه‌وه، چاومان دووری نابینی، به‌ر پیی خۆشمان نابینین، گێژ و وړ ده‌خولینه‌وه، هه‌ر نه‌ختیک، به‌ حال لیک نیزیک ببینه‌وه، هه‌ستمان بناسین، گولی ئەه‌وین سه‌ر هه‌لدینی، جا ئەوی رۆژی ئەگه‌ر هه‌موو یه‌کتر بناسین، لیک ورد ببینه‌وه، دونیا ده‌بیته‌ گولزار، مردن ده‌مری، ژیانمان هه‌تا هه‌تا ده‌بی، ئەمن بمرم ئەتۆ ده‌بی. ده‌تۆدا ده‌ژیم، ئەتۆ بمری ئەمن ده‌بم، ئیمه‌ بم‌رین، ئەو ده‌ژی!

شه‌قه شه‌قی ئیسکان و ژیرپیلان تی‌که‌لی ده‌نگی رادیۆیه‌کی گه‌وره‌ی زه‌رد ببوو که له‌سه‌ر تاقه‌یه‌کی دان‌رابوو. سی چوار چای له‌سه‌ر یه‌ک خۆارده‌وه و هاته‌ ده‌ر.

ولات به‌ ئیجگاری پووناک ببوو. به‌فری ره‌ق هه‌لاتوو جی‌جی ببوو به‌ سه‌هۆل چۆ نیو جه‌رگه‌ی بازارێ، دووکاندار به‌ وینه‌ی جالجالوکه‌ خۆیان مات دابوو، لاقیان ده‌کورسی کیشابوو و چاوه‌نۆاری مشتەری بوون. ته‌واوی ئەو پووله‌ی پیی مابوو شتی پیکری، پییچی تازه‌ بۆ بابی، له‌چکه‌ی سپی گولدار بۆ خیزانی. دوو جووت چه‌کمه‌ی سوور بۆ کورپه‌کانی و شه‌قشه‌قێک بۆ خه‌جی.

ملی ریگای به‌فراوی جه‌رانی گرت و پۆیی، هه‌ر هه‌نگاوه‌ی هه‌لیدیناوه تاسه‌ی دینیان زۆرتر شالاوی بۆ دینا، پیی خوش بوو بالی هه‌با و هه‌ر

ئەودەمە بیان گاتى. دەپھىنانه پىش چاۋ، ئاگاي لە رېگا نەدەما، قېرى قشە لە يەكى يان چرىكەى چۆرە بۆينە يەكى وەخۆى دىئاۋە.

دەپروانىيە دەور و بەرى ئەو رۆژە كە گرتيان تاق و لۇق گەلایەكى زەرد و سوور بە دارانەۋە مابوون، سنوورى كىلگان ديار بوو، تاق و لۇق جووتبەندە يەك دەدیترا خەرىكى كار بى، بەلام ئەورۆ ھەموو شتىك لە ژېر بەفرى قورس دا پېوار ببوو، نە كەس بە ديارەۋە بوو، نە گەلایەك بە دارانەۋە و نە كەوشەنى كىلگە و موۋچە و مەزرايان مەلووم بوو.

چەندى پى چووبوو؟ بە چاكى نەيدەزانى. تەنيا دەيزانى ئىجگار زۆر، بە درىژايى تەۋاۋى تەمەن، ھەر كە وەبىرى دەھاتەۋە دلى رېكدەكوشرا. ھەموو رۆژى لە پشت مېلەى ئاسنى پەنجەرە را چاويان دەدەرى دەپرى، دەئاسمان، دە ھەتاۋ، دەھەوران، دەپۇلىك كۆترى سېى و ئەبلەق كە لە تەشقى ئاسماندا دەسوورانەۋە، دەلئىن ئىۋارەى زىندان ئىجگار بە تەم و خەمە، لە لای وى ھەموو كاتىكى ھەر وابوو، خەم و خەفەت لە دىۋارى، لە پەنجەرەى، لە مرۆقى، لە ھەموو شتىكى زىنداندا دەبارى. مەگىم دونىاي بى زىندان ناتوانى ھەبى، يانى بەشەر لە مېش و مېروان كەمترە؟ ھەزاران سالە بەرد لەسەر بەرد، ئاسن لەسەر ئاسن دادەندرى، قورس و قايم، سەخت و سەخت، ئىنسانى دەخۆيان دەگرن، بۆۋەى دەنگى نەيەتە دەر، بلاۋ نەبېتەۋە، لەنېۋ بارسى ئەۋاندا ھەراى قەتیس بمىنئەتەۋە، بەشى خۆيان نەۋى، كە پىيان دەلئى بۆ؟ دەلئىن ياسايە، بە زىندان، بە كوشتن، ھەزاران سالە بەۋ خەيالەن، بەۋ ھىۋايە، بەلام كەى كاژە رەسەر تۋانىۋىتى پىش بە رۆينى خەيال بگرى! ھەتا بەرد و ئاسن بتوانن.

ۋەبىرى ھاتەۋە ئازادە، بە كەيفى خۆى دەتۋانى لاق ھەلئىنى، چ دىۋارىك بەرامبەرى نەۋىستاۋە! خۆشى دەخۆيەۋە پىچا. نەيدەزانى بۆ بەريانداۋە، ھەلبەت لىيان ھەيان بۆت بى گوناحە، ئەدى ئەۋ ھەموو سوئند و قورغانەى بۆ دەخواردن بۆ باۋەريان پى نەدەكرد؟

دوور و نيزىكى قاۋەخانە ببوو، لای نەدا، دەيھەۋىست زووتر بگاتەۋە دىى، چيا و تەلان نووقمى مژ بوون، مژىكى ئەستور و زۆر، بادىناۋى شىن شىن دەينۆاند مژ لەسەر سەرى دەسوورا. تاق تاق شاۋە سولتانىك، دەنا دوورنایەك لە قەراغى بالى لىك دەكردەۋە، ھىندىك باليان لىدەدا و لوور دەبوونە

که ناریکی دیکه. خانووی دئی کۆزلیکه یان به ستبوو، ماله ئاغای له دوروه وهک سووره کوانیکی دهچوو له سهر سینگی زهوی هه لئۆ قییبت.

ئهوی شهوئی وهبیر هاته وه. پک و قین هرووژمی بو هیئا، زۆر زوو خۆی له چهنگی دهر باز کرد و بییری خسته وه سهر مائی. کۆلان چۆل و هۆل بوون، باوی ههنگاوی خۆشتر کرد، به بزهیهک له سهر لیو پیی نایه هه وهل کۆلانی دئی.

چوار پیی ماله حه مه رهشی له سهر لیواری دیوار کلکی هه ل سووراند و پیی وهری، هه تا ئه و سهری دیواری هه روا له گه لی پۆیی، له پشت سه ریشی پرا هه ر به رده وام حه په حه پی ده کرد. سهری قامکی ته زیبووون و ده کت سپ و بی هه ست به بوخچه که یه وه ره ق هه لاتبوون، تاسه ی دیتیان دهر فه تی بیر کردنه وه ی پی نه ده دا.

له و کووچه تییه ری ده گاته وه مائی، دوو نه فه ر له دوروه ناسیانه وه، به په له به دوایدا هاتن، له گه وه ی کووچه ئاوا بوو، دیواری مائی لی وه ده ر که وت. گرمه گرمی دلی برستی لی بریبوو، خوینی وه کول هاتبوو، ئه و چه ند شه قاوه ی ئاخری، لاقی نه ده پۆیی. گه یشته به ر دهرکیان، شکابوو، چاوی زیت بوون، چۆ هه سار، چاوی ره شکه پشه کیان کرد، سهری له گیژ وه هات، ئه ژنۆی سست و بی تاقه ت نووشتاونه وه. دیو و بانیان تی کته پیو، ئالووداری نیوه سووتاو و ره ش له ژیر به فردا، قامکی ره ش و ویشکی مه رگ بوون دهر په ری بوون. له سهر چۆک دانیشتبوو، تارمایی به سهر چاوی دا کشا، گیژ و ور له حاسه خۆی حه په سابوو، پر مه ی گریانی له دوروه ده هاته گوئی ئی خۆی بوو یان ئی یه کی دیکه؟ پر به دئی نه عره ته ی کیشا بووخچه له ده سته که وت بۆ نیو به فری، دیهاتی کان یهک له دوا ی یهک ده هاتنه هه وشه. «خالید، کوپه خالید؟ ئه وه بو وا ده که ی؟»

نهیده یتن، بۆی جیا نه ده بوونه وه. نهیده ناسینه وه، لیی ده هاتنه پیش، دوور ده بوونه وه، ده بوونه به رد، ئاسن، دیوار ده وریان ده گرت، له به ریان هه لده هات، دیواریکی دی، بلیند و قایم له به رامبه ری پاره سته، سهری تی ده کوتا نه ده بزوت؛ بۆ شوینیکی دیکه و دیواریکی قایم تر.

حاجی محه ممه د و خات زارا به په له خۆیان گه یاند بۆ هه وشه. ده ئامیزیان گرت و له گابۆریان دا.

«مامه، مامه گيان! به خاترى خولای پيّم بلين چ قهوماوه، بایم کوانی؟
ئەسمەر، ئەسمه له کۆیە؟ ئەى هاوار منداڵەکانم کوانین؟»
پر به گەرو هاواری دەکرد، خات زارا دەستیکی دەملى کردبوو، دەستەكەى
دیکەى رادەوهشاند و پيى هەلەكوتن.

«كۆرە خالید گيان! ئەوه له كۆیى مال ويران بووى.»
ژنەكانى دیکەش تیکرا گەرپه شینیان دەگێرا، حەوشه جمەى دەهات.
«ئامۆژن، ئامۆژن گيان! شیت بووم، خۆم دەكووژم پيّم بلين چيان لئ هاتۆ؟»
«وەپرو كۆرە خالید گيان قورپى وەسەرى خۆت كە، مال ويران بووين.»
شین و شەپۆر هەر دەهات و پەرەى سەند، خالید خۆى راپسكاند و غارى دا
سەر بزووتان. شیت ببوو، بە دەست و پيى بەفرى لەسەر لادەدان و دەرى
دەكيشان و هاواری دەکرد.
«ئەى هاوار دالم تۆقى، ئەى هاوار شیت بووم، پشتم شكا ئەى بابە گيان له
كۆیى؟»

بە دوو پياوان بن پيليان گرت و كيشايانه پشتەوه.
پرووشە دەستی پيى کردبوو. لەبەر وردى دەنكەكان نەدەبيندران تەنيا ئەگەر
و دەم و چاويان دەكەوت هەستيان پيّدەکرد. حەشيمەت لەگەليان چوونە ماله
حاجى محەممەد و پرسەيان دامەزراندەوه. خالید هەر هەلى بۆ هەلەكەوت خۆى
رادەپسكاند و سەرى له دارو ديوارى دەدا. خوین لە نيو چاوان و لاجاينگى
لووزەوهى بەستبوو.

هەتا نوێژى نيوەرۆ خەلكى لئ ماوه، لە پاشان وردە وردە دەورىان چۆل
کردن، مەلا مەحمود دوو سى ساعەتان مۆعیزەى بۆ کرد و دلخۆشى داوه.
خالید چەل چەلە نيوى يەكيانى دينا سەر زار و ئەو جار سەر له نوى دەبووه
پەيكەريكى بى جوولە و تەكان. بە جووتيك چاوى بە مۆلاق وەستاوا!
ئەوى شەو بى نان و چا خواردن و بى ئەوهى ساتيك چاو لەسەر يەك دانى
گوزەراندى، تولحى بەيانى، بى ئەوهى قسيكى بكا له ماله حاجى هاتە دەر و
چۆوه ماله خۆى. بەنيو ديوهكاو له كاندا دەگەرا، دەهاتەوه سەر بزووتان، لای
دەدان، شتيكى بى بايه خى دەديتەوه، هەليدەگرت و چاوى تيدەبرى دەهاتە

شوینی جیگوبانی بابی ، ئی ئەسمەر و مندالەکانی ، بووخچەیی دەکردهوه
شتیکی لێی دەردههینا و بۆی رادهداشتن ، پێدهکەنی و دهگریا .
حاجی محەممەد پیلی گرت و بردیهوه مالتی ، هەتا سێ رۆژان هەر وای کرد ،
هەموو جار حاجی محەممەد لێی دهگهرا تیر ، تیر کۆلی دلی هەلپێژی و له دوایه
دهبیردهوه .

بهیانی پۆژی چواروم دەرگای ماله حاجی کردهوه و به شوینی ئەسمهردا له
دیی وهدەر کهوت . دوو جووت چهکمه‌ی سوور له نیو بهفری هەساریان زهق له
چاوانی دەدا

کویخا فیکه‌ی سمیالی دهات. تولحی بهیانی خۆی شووشتیوو، سه‌ری به گویزان تاشیبوو، به‌رگی تازهی له‌به‌ر کردبوو و به‌که‌یف و ده‌ماغ ده‌هات و ده‌چوو. به‌په‌له‌ ده‌چۆه ژوور، ئامینه‌ گۆجی ده‌دیته‌وه، شتیکی پیده‌کوت و ده‌گه‌پاوه‌ سه‌سار، سه‌ری ده‌مدبه‌قی ده‌نا و له‌که‌موکووری شت‌ومه‌کان ده‌دوا، ماوه‌یه‌کی دیکه‌ بووکی بۆ ده‌هات، ده‌چۆ ژووری میوانان و سه‌ری میوانانی ده‌دا و به‌خیر هاتنی ده‌کردن.

سوار به‌رامبه‌ری یه‌کتر ده‌هاتن. بووک سیس و داماو، پوو‌خساری زه‌ردیان تارای سوور دایبۆشیبوو. ئالقه و کۆچکه‌یان، بازنه و گواره‌یان، کیل و به‌ردی گلکۆی ئه‌وینیان بوو بۆیان کرابوو! مات و خه‌مبار چاویان ده‌دووری پرابوو.

گرمه‌ی ده‌هۆل و زیره‌ی زۆرنای چاوه‌شان رۆژه‌ رییه‌ک ده‌رۆیی، بووک گۆردرانه‌وه. له‌ هه‌ر دوو دێیان شایلوغان و به‌زم ساز بوو. کیژ و لاو ده‌ست ده‌نیو ده‌ستی یه‌کتردا ده‌سووران و خۆیان هیلاک و شه‌که‌ت ده‌کرد. سه‌دان په‌نگ تیکه‌ل یه‌ک ده‌بوون. لیزگه‌ی په‌نگینی ئینسانی، په‌لکه‌ زێرینه، بزهی لیو و تریقه‌ی پیکه‌نین نه‌ده‌پراوه. سه‌ید سه‌ه‌ن رانگ و چۆخیکی کاره‌نگی تازهی له‌به‌ر دا، که‌له‌گه‌ت و چاوو برۆ کال، پیده‌که‌نی و ریزه‌ ددانی سپی و وردی وه‌دیار ده‌که‌وت. خۆش خۆش ده‌ستی بۆ نیو باخه‌لی ده‌چوو، جرینگه‌ جرینگی قه‌ره‌پوولان منالی ده‌هارووژاندن، شریخه‌ی تغه‌نگان گویان کپ کردبوو.

هیرو قه‌راغ چاوه‌کانی ئاویان تی تزابوو.

«بمینم ئی تۆم، بمرم ئی گلی!»

له گهال خۆی ناسیبوو، ههستیکی نه ناسراو سه ری لیدابوو، ههستیکی نامۆ و سهیر، رای کیشابوو، وه دووی خۆی دابوو، رفاندبووی! له چهنگی هه لاتیوو، پێشه برکهی دابۆوه، ناعیلاج وه دووی که وتبوو، کیشابووی هه تا به رامه ر به جووتیک چاوی شین رایگرتبوو! مرادی به رامه ر به خۆی دیتبوو!

له گهال دهسته بیریان، له لایر و سه رییران، به یانان ئیواران، له میرگ و چینکان، له دارستان و مه زرایان، له سه ر بران، له کۆلان و سه ربانان به رامه ری به دايم جووتیک چاوی شین ویستابوو. ده خه و و وشیا ری دا ته نیا ئه وی دیتبوو. خۆی، و ههستی، ده چاوی ئه ودا دیبۆوه. قامکیان لیکنالقه ببوو، بۆنی یه کتریان ده ناسی، گوئیان به گرمه ی دلای یه ک راهاتبوو. دیتنی قه ندیل، بادیناوی، برووسکه ی هه ور، ریژنه و شۆرابه ی باران، دیتنی هه تاو، گوئیکی، وه بی ر یه کتری ده خستنه وه. هه ر چۆنیکی با خویان ده گه یانده یه ک، دوور له چاوان، ترسی چا و له چا و! سهیره. ده نا و چاوی یه کدا نو قم ده بوون. که چی ئه و رۆ ده وری گیراوه، سه دان چا و زیت زیت له گو یسوانه ی بانی، له هه ساری، له دیوان، له هه مو و سووچیکی را لایان لی سه ندۆه. ته نیا چاوی مرادی لی وه نه. هه را هه را و زه نا زه نایه، به لام زۆر له میژه گو یی کر و کپن. گو یی ته نیا بۆ گرمه ی دلای مراد گووزه ر ده دن. به سه ته و لاوژه یه، گو رانی بن بز یو، دیلان و هه لپه رکی، شای و به زم و زه ما وه نده، به لام بۆ ئه و شین و شه پۆره، گه رمه شین و رۆرۆیه.

هه تا یه ره و تهنگی ئیواری شای نه بر اوه. هه وشه و سه ربان له بهرگی کیژ و لاوان پهنگامه ن، قه ره بالغه. چه ند سالی ش ده بوو لاوین به زمی وای به خۆیه وه نه دیبوو، میوان له دیهاتی دوور مه هاتبوون، ده سه ته ده سه ته را وه ستابوون. سه ید تاهیر به ته وای تو انای زه ما وه ندی بۆ سه ید هه سه نه ی ره خساندبوو، ته وای خه لکی لاوین به شدار بوون، ئیلا عه لی نه بی! مات و خه م بار خه ریکی ساز کردنی تو یشه ی سه قه ر بوو. هه تا ئه و رۆ هه ر بی ده سه لات و به هیوا ما بۆوه، ئه و رۆ ئیدی دوا ی به بووک چوونی خه زال بریا ری گرت له دیی بروات، له و ولاته ی برواته شو یینیکی دوور و هه رایه ر، ولاتیکی که س نه ناس، برواته ولاتیکی دوور له گو رستانی ئه وینی؛ بر و ا هه تا بیرو یادی خه زالی له بی ر چیته وه؛ نه وه ک

دل گرڼه لى بگړيت ، لاق له حهرزى كوتى و هاوار بكا ، دهرپوي هه تا كي و دول
و شيو ، بینه دیوار بهرامبهر به ويستی دل!

مه جوعمه يه كه له دواى يه كه به پړى دهاتن. هه لميان لى هه لدهستا. دواى
ماوه يه كي ، سارد و به تال دهگه پرانه وه. ميوان دهسته دهسته مال ئاوايان ده كرد و
وه دهر ده كه وتن.

ئه ستيره له ئاسمان گرشه گرشيان ساز بپوو. دى بيدهنگ و خوست بپوو
ته نيا هاشه هاشى باديناوى له پشت مالى سهيد تاهير را دهات و له گه ل دهنگي
قاز و سووره قانگان كه به ئاسمان دا دهرپويشتن ويك ده كه وتن ، پاشان ته نيا
باديناوى سهرشيت وو هار گورپه و لرفه ي خسته گوپى ولات.
عه ترى به هار به په نجه ي ناسكى سروه ي به يان ، ده پرژا.

عه لى له حاند مالى سهيد نه جمه ساتيك راوهستا؛ دهرگايان نيوه ئاواله
بوو ، سهرى داخست و ملي رپى گرته بهر ، ئاورپكى له پشته وه داوه ، خانووه كان
ميگه لى ماندوو بوون له حه وشه دا حه سابونه وه. پروناكى ههر دهات و پهره ي
دهسه ند. هيواش و له سه ره خو هه نكاوى هه لديناوه ، ده تكوت لاقى قورسن ، كوت
و زنجير كراون ، ده تكوت گورپسكى ئه ستورى پاپورى لى هالا بوو. ديسان
ئاورى لادپى داوه ، خانوو چكوله و رهش و بور ده چوونه وه ، قووقه ي كه له بابان
له كه مپى دا و ئاسمان و ههر د توخيكي ناسكى پرووناكيان به سه ردا كشا. زور
دوور ببوو ، گرمه گرمى ده هوالى ماوه يه كه له جيى خو ي رايگرت ، زورى پى
سه ير بوو به و به يانه زوويه ي ده هوالى چى؟! گوپى نه دايه و پويى. دواى نويژى
نيوه پو له نيزيك سنوور له چه ند قاچاچياني بيست ، ئه و گرمه ي ده هواله كه
بيستبووى بو وه سه ركه وتنى تهرمى تازه بووكيكي بوت كه ده نيو باديناويدا ،
ده نيو پيله به هيژ و تابشته كانيدا نوقم بپوو...!

شەۋى مابوو؛ چەند ھەنگاۋ پىئىشتر ديارى نەدەکرد، لە مالى كەۋپەرى دەنگى كەلە شىران دەھات، دى باۋىشكى دىنا و دەھات لە شىرن خەۋى شەۋى بەھار ۋەخەبەر بىت.

دوو ژاندەرم لە سەربانى پاسگا دەھات ۋچۆ دابوون. بەرامبەر بە يەك دەھاتن، لە حاند يەكتر رادەۋەستان، قسەيەكيان دەکرد و ليك تىدەپەرىن، ھەتا ئەۋسەرى بانى دەرۋىشتن و ئەزەنە دەگەرەنەۋە.

شۆپە لە دەوران دەۋرى بانى قووت ببوونەۋە، بلىندايان ھەتا ئەژنۆى ژاندەرمەن دەھات. ژاندەرمىك شەمچەى دەنىۋ دەستى دا ھەلكرد و سىغارى داگىرساند، كزەى سىغارى لە ئەۋان را ديار بوو.

سولەيمان بە ماتەمات ھەتا قەراغ جۆگە ئاۋەكە رۆيى و زۆر بە ئاسپايى و بە بى خشپە لەسەر زگ دريژ بوو، ژاندەرم پىكەۋە قسەيان دەکرد، دەنگيان بە حال دەگەيشتە سولەيمانى. ئاۋرىكى داۋە، سمايل و مستەفا بەكۆمە كۆم خۆيان گەياندە پەنای و دريژ بوون. خورەى ئاۋى بەردەميان يەك ھەۋا دەھات، لە سەرتاسەرى كەنارەكانى ئەۋبەر ئەۋبەرى بى خورسك رسكابوون. لك و چىۋى شلك و تازەيان بۆ ھەموو لايەكى رايەل كرىبوو، گەلای چكۆلە و تازەيان كەينە و بەينەيان لەگەل شەنى بەيان ھەبوو.

عەۋلا و فەتاح و مینە بە دواى ئەۋان لەسەر جىى ديارى كراۋ دمە و پروو راکشان. دەبا زۆر بىدەنگ و ھەرا لە جۆگەى پر لە ئاۋ پەربىبانەۋە. پاسگا لە جىيەكى گۆر ھەلكەۋتبوو، مەۋداى بەينى جۆگە ئاۋەكەى ھەتا پاسگا ھىچ دارو بەرد و كەندالىكى لى نەبوو بكرىتە چەپەر، جا لەبەر خاترى ئەۋەى دەبا پىش

ئەوھى ژاندرم وەخۆ بېنەوھ، گورچوو بېر عەمەلياتى بکەن و دەرفەتیان پى
نەدەن.

سمایل و مستەفا ئەرکیان ئەوھ بوو ھەر ئەوانى سەربانى سۆسەیان کردبا
لییان دەن و نەھیلان لە پشت شوپەرى بانى سەنگەر بگرن. ھەرتکیان تەفەنگ
ئامادەى تەقە، سېرەیان تیگرتبوون، چاویان تیژ و گوئیان قولاغ، چاوەنۆار
مابونەوھ. ھەریەكەى ژاندرمیکیان دەسپەرى تەفەنگیان گرتبوو.

سولەیمان راوھەستا ھەتا ئەو ژاندرمەى ھەتا سەر لیواری بەرامبەر بە ئەوان
ھاتبوو بگەرپتەوھ و پشتیان تییکا، ئەوجار زۆر بە ئەسپایی لاقى دەنیو جۆگەى
نا، تەزوى سەرمای ئاوى سارد گورجى مچوركى پېدا ھینا. پیللو و کالەپىچى
ھەتا نىزىك ئەژنۆى تلیسانەوھ. شلپەى نزمى لە ئاودانى فەتاح و مینە و
عەولاش ھات، لاقیان لەسەر بەردى ئاوەسوى تەختى جۆگە ھەلدەخلیسکا، ھەر
ھەنگاوى ھەلیاندیناوە راوھەستان و گوئیان و چاویان تیژ دەکرد. سولەیمان
ھەنگاویكى مابوو بپەرپتەوھ. ژاندرمیکیان ھاتە سەر لیواری بانى چاوى
دەحاندی سولەیمان بپى، تەفەنگى لەسەر شانى ھینا خوار، ئەوى دیکە بە پەلە
ھاتە پەناى ھەتا بزانی چى دیوھ. سولەیمان خۆى خستە سەر حەرز، پاژنەى
ھەرتک لاقى دە ئاودا بەجى مابوون.

دەنگى چەخماخى تەفەنگى ژاندرمان دەنیو شریخەى کت وپىرى تەفەنگى سمایل
و مەستەفادا ون بوو. دى و پاسگا راجلەکین، شلەژان و ھەراسان جەماوهرى
نیویان لە جىوبان دەرپەرىن. دوو ژاندرمەى سەربانى پشتاوپشت کەوتن و دە
خوینى خۆیان گەوزان. بە قەت یەك دوو خولەکان تەنیا رەپەرەپى لاقى
سولەیمان و ھاوالەکانى بېدەنگى بەیانى زوویان تاراند. ھەللاھەللا و قیژە قیژ
لە پاسگا پەیدا بوو. سولەیمان لە لای راست و عەولا لە لای چەپى دەرگای
ئاسنى پاسگا لە پەنا دیوار راوھەستان.

مینە دەسبەجى لە بن دیواری دەستى کردە قولاپ و فەتاحى پېدا وەسەر
خست. بە دواى ئەو دا عەولا دەستى کردە قولاپ و مینە بە ھۆى وى وەسەربانى
کەوت، عەولا خیرا ھاتەوھ جىی خۆى و راوھەستا، سمایل و مستەفا بەھەلاتن
خۆیان گەیانە ئەو بەرى جۆگە و بەرامبەر بە دەروازەى پاسگا قامک لەسەر
پلنۆكى تەفەنگان درىژ بوون. ژاندرم گىژ و خەوالو لەدیوان دەردەپەرىن، سەر

لئ شىۋاو و ئالۆز تەقەيان دەکرد، شرىخە شرىخى تەفەنگان تاساندېوونى، ھەر تەقەى تەفەنگى فەتاح و مېنەى كە دەھات زىرژنى ژاندرمىكى لەگەلە خۆى دېنا، لە قولىنچكى دىۋىكى را شووشەى پەنجەرە شكاو بەۋى دا فەتاح و مېنەيان داگرت، گوللە بە وىزە وىزە وە لىۋارى بانى دەكەوت لەتە خشت دەر دەپەرین و تۆز و خۆلىان لئ بلاو دەبۆۋە، گرژنى نارنجۆكى سولەيمان و عەۋلاى دەتكوت دىناى خراپ كرد، دەرگا لەبنەپرىسمە را دەرپەرى، تەلەزمە بەرد و ورکە خشت وەسەرۋگۆيلاكى سولەيمان و عەۋلاى كە دريژ بېوون دەكەوت.

ژاندرمە تىكىان ھاويشت، لەو دىۋى را بۆ دىۋىكى دىكە بە ھەرا ھەرا و قىژە قىژ ھەلدەھاتن، كەلاک لە ھەسارى كەوتبېوون و خويىيان لەبەر دەرۋىي.

گرەمى نارنجوكىكى دىكە پاسگای بە يەجگارى نوقمى تەپ و تۆز كرد و ژاندرمى شىپرزە و كاس ھىشتەۋە. سولەيمان و عەۋلا خۆيان دە ھەسارى ھاويشت، ئەۋەى جوولاباۋە لىيان دەدا، دوابەدۋاى ئەوان دا سمايل و مستەفا كە لە زاركى دەرکە دريژ بېوون و تەقەيان دەست پىكرد دووكەل و ئاور لەوسەرۋ ئەوسەرى پاسگا دەدېترا، ژاندرم ئالای سپيان ھەلكرد و بە گورپەى سولەيمان كە كوتى: «چەك فرى دەنە ھەسار و دەست لەسەر سەر بە دۋاى يەكدا وەرنە دەر.»

رەنگ بزرکاو و ھەپەساو، ھاتنەدەر.

قرچە قرچى سووتانى تەختەى دەرکان و چرژدان و شكانى شووشەى پەنجەران دەنيو گريان و پارانەۋەى ژاندرم دا دەھات.

«مەمان كوژن، تەسلىمىن، بۆ خاترى خوداى مەمانكوژن.»

دووكەل و ئاور پەرەيان سەند. قەفيان دەخوارد و لىكدەھالان، كاكلى ئاور لە تويكى دووكەل دەھاتنە دەر، تەقىنەۋەى فېشەكان دەستى پىكردېوو.

سمايل و مستەفا دۋاى خاترجەم بېوون لە خۆ ۋە دەستدانى ژاندرمان، بە غار بۆ لای تەپۆلكەى دوور لە پاسگا كە ئەسپيان لە پىشتەۋەى بستېۋوۋە چوون، دۋاى ماۋەيەكى ھەر كامە سواری ئەسپىكى ھەوسارى دوويان بە دەستەۋە گەرانەۋە شەرپەگەى.

ھەر شەش سوار بېوون و چوار ژاندرمى دىليان ۋە پىشە خۆيان دا و بەرمە كەۋپەر ۋەرى كەوتن.

جيا قولايپان بۇ ھەتاو گرتبوو وەسەر بانى ئاسمانيان دەخست. خەلكى
كەوپەپ ھارووژابوون كەس نەيدەزانى چ باسە ، ھەر يەكى شىتىكى دەكوت ،
چووبوونە سەريان ، سەر قە لاغان ، دەستيان كرېبۆھ سەيوانى چاۋ ، چرەدووكەل
و بلىسەى تىژى ئاوريان دەدى.

«كۆرە ھەسەن ئەوھ پاسگايە دەسۆوتى!»

«ھۆى تەھا كۆرە وەرەلپرە پرا چاۋ لى بکە ، قيامەتە!»

بە قامكى ديورژنى پاسگايان نىشانى يەك دەدا.

ئەلماسەى سەر گەلای داران دەدرەوشانەوھ ، فرمىسكى مانگ بوو شەوئ بە
سەرياندا بارىبوو. دوور و نىزىكى دىيى ببوون ، خەلك بەرەووپىريان ھاتبوون.
لە دىيەرى دىيى چاويان تىپرىبوون ، دلخورتى و ترس لە ھەموويان مىوان
بوو.

«ئەو سوارانە كىن؟ داخوا چەتەن؟ پىگرن؟ دارودەستەى ئەرسەلانن؟ كىن؟ لە

كوپرا ھاتوون؟ پياۋى ئاغان؟...»

كەس نەيدەزانى. سى چوار سەگى دپلك لەسەر نەپەى پىشت ئامبازيان
بوون ، دوور و نىزىكيان دەسوورپان و دەوهرىن ، زاتيان نەبوو زورىان لى نىزىك
بنەوھ ، سوار قىت و قۆز نيوھ غاريان بە ئەسپان دەگرد ، تەھەنگيان لە شانيان
دادەبرىسكاوھ ، پىچكەى خۇناوكە لە نىوچاوانيان ساز ببوو ، كاكۆلى نەرم و
پەشيان لە ژىر شەدە و ئاغبانووان پزابۇ سەر تۆيلىان. رىيان بۇ كىرەنەوھ ، بە
نىوانىاندا ھەتا گۆرەپانى دىيى ھاتن. كلکە لغاويان كىشا و لە نىوانىاندا
پاوەستان. چوار ژاندەرمە بە لاقياندا نوسابوون ، گريان و نوزەيان لىكدرابوو ،
فزە لە خەلكى نەدەھات ، بە سەيرى چاويان لىدەگردن ، سولەيمان لەسەر
پىشتى ئەسپەكەى خۆى قىت كىرەوھ چاۋى بەسەر خەلكدا گىرا ، بە دەنگىكى
گەرم و پياۋانە سلاۋى كرد ، ھاۋالەكانىشى بە دواى ئەودا سلاويان كرد و پىرە
پياۋەكان سلاويان لى ئەستاندەنەوھ.

«ئىمە لە خۇتانىن! كۆرى ئىۋەين ، نە چەتەين ، نە پىگر ، تەنيا كوردىن و

بەس ، دژ بە زوولم و زۆرى حوكومەتى شا و ژاندەرمە پاساوين!»

دەنگى تەقىنەوھى فىشەكان نىۋ نىۋە لە پاسگارپا دەھات!

«ئېمە لەبەر خاترى ئۆيۈ و ھەزارانى ۋەك ئۆيۈ دەستمان داۋەتە ئەو»

خەباتەي!

سېرتە سېرت و پىسكە پىسك كەوتبۇە نۆيۇ خەلك، بەسەر سوورمانەۋە چاۋيان

لېدەكردن «بلىيى چەتە نەبن، بلىيى دارۋدەستەي ئەر سەلانى نەبن.»؟

سى پياۋى پىرو پىدېن سىي لىيان ھاتنە پىشتەر.

«بەخىر بىن پىلاۋتان لەسەر چاۋمانە، دابەزىن با بچىنە مالى ۋە ھەسېن.»

سولەيمان كوتى: «سوپاسو دەكەين، ئىستانتاۋانين بىين، كارمان ھەيە،

بەلام ئەۋەي بزىن لەۋەي بە داۋە ئېمە و لەپىشتە.»

ژاندرەمە يەكبين دەگرىان و دلە لەرزە قسەي لى تىكەل و پىكەل كرىبوون.

سولەيمان پرووى دە ژاندرەمان كرىد و كوتى:

«ئۆۋەش ھەر براى ئېمەن، بەلام بىتوۋ لەۋەي داۋە لە ھەر شوپىنىكى زولم

لە خەلكى ھەژار و نەدار بەكەن دلنيا بن دىينە سەرتان و تۆلەتان لى

دەستىنەنەۋە. مال ئاۋايى يان لە خەلك كرىد و دەنۆ سەدان چاۋى بە مۆلق

ۋەستاۋا لە كۆلان تىپەرىن و لە دىيى ۋەدەر كەۋتن؛ بەرەۋ شوپىنىكى نادىار

غارىان بە ئەسپاندا.

چوار ژاندرەمى دىل ھەتا ماۋەيەكى زۆر ھەر گرپان و لەرزىان، لە داۋى

خاترجەم بوون لە پۆينى سواران كەۋتنەۋە خۆ، بەسەر خەلكى داگوراندىيان و

داۋى ئەسپان لىكردن. لە ترسان ھەر كەسەي بە كەلىنىكى دا فىزمالكى دەدا و

خۆي لە چاۋيان دەشاردەنەۋە. دوو سى نەفەر ئاخىرى ناعىلاج ھەر چۆنىكى بوو

چوار ۋلاخى لەر و لاۋازيان بۆھىنان. ژاندرەمە سوار بوون و بەپەلە بەرەۋ

پاسگاي جەپان كە نىزىكتىن پاسگا بوو تاۋيان دان!

دەنگى تەقىنەۋەي فىشەكان نەدەھات، وادىار بوو ھەموو لە ناۋ چوو بوو،

گرپى ئاور دامركابوو، تەنيا دوۋكەلىكى ئامال پەش لەسەر پاسگا ھەلدەكشا.

لادىيەكان دەتكوت لە نەكاۋ لە خەۋىكى قورس ھەستاۋون، وردە وردە

دەھاتنەۋە سەرەخۆ. گرپىكى پوۋداۋيان دەھاتەۋە بىر، نەياندەزانى دەبى چ

بەكەن، ھەلېن؟ بىمىنەۋە؟ بچنە پاسگا بۆ كوۋژانەۋەي ئاور؟ يان ھەلېنە موۋچە

ۋ مەزرايان؟ سەرلى شىۋاۋ و گىژ چاۋيان لىكەدەكرد و سەدان پرسىارىيان

لښکده کړد. ده هاتنه سهر پړی خانج و ده ستیان ده کړده سه یوانی چاو و ده دوریان ده پړوانی.

هه تاو به ره و تاقی ناسمان وهری که وتبوو، ته زووی به یانی شکابوو، پؤل پؤل بالنده له چلوکی دارو ده وه نان دهنیشتن، جریوه جریویان په کبین ده هات. هه تا پؤل درهنگتر ده بوو، دلخورتی و نیگه رانی خه لک زورتر ده بوو، له مزگهوت کؤ ببوونه وه و ته گبیریان ده کړد. زوری نه خایاند هاره هاری جیب و گرمه گرمی سمی سواران له دوروه هات، به ره به ره که هاره و پمبه یان بلیندتر ده بوو ته گبیر و بیرى ئه وان زورتر تیگده شکا. پیاوه دمراست و پدین سپیکان له پیښه وه و ئه وانى دیکه له پشته وه به ره و پیریان چوون. جیبیک له حاست ئه وان رایگرت، دوا به دواى ئه ودا دوو جیب و پازده سوار گه یشتتی، خه لکیان گه مارؤدا، چاویان خوینی لیده بارى. ئه سپ ده سووران و ده یان حیلاند، که س زاتی نه بوو جوولئى بکا، هه ره یه که ی به ته مابوو زووتر له پشته ئه وانى دى خوئى له چاویان بشاریته وه. سه روان باکویى دريژ و باریک ده رکه ی جیبی کړده وه، زوری حه ولدا جیبه کی ویشک ببینیته وه لاقى له سهر دانى. پؤتینی لاقى بریقه یان دها، جیبه کی وای نه دیته وه، ناعیلاج لاقى ده قور و چلپاوه که ی نا. تیگرا سه ریان به ردابؤوه چاویان له بهر پیى خوئان بریبوو. سه روان ئاوری له پشته وه داوه، به قامک، ئاماژه ی بؤ ئیستیوار ئه که برى کرد و بانگى کړده لای خوئى. ئیستیوار به په له له لای جیبه که ی پشته وهر پ بؤلای هات، شهق و رهق به رامبه رى راوه ستا. ئیکلامى بؤکیشا و کوتى:

«ئهرم بفرمون قوربان.»

«ئیستیوار تییان هه لدهن...»

خوئى کؤم کړده وه و سواری جیبی بوو، جیبه هاره یه کی کرد و سه رى سوړاوه، قور و زه له قى ژیر ته گه رانی پړژا سهر دم و چاو و بهرگ و لیباسی پیاوه پیره کان. هه راهه را و زیقه زیقیان تیگه وت. ریژنه ی شه پ و زلله و قونداغى تفهنگى ژانده رمان قیامه تیكى ساز کړد بوو. ته قه ی شکانى ئیسکان، ته په ی که وتنیان دهنیو قور و زه له قى، ناله نال و پارانه وه یان، هیچى نه یان توانى تویک له ته وژمى ژانده رمان که م کاته وه له په نای له شى یه کتردا که لینیکیان ده دؤزیوه، به ته مای دهرچوون، به ویدا هه لده هاتن، شه پیک یان زلله یه ک یا

قۇنداغە تەنەنگىك لە پشتەوہرا پەژىوانى دەکردنەوہ. ژن لە دوورەوہ خۇيان دەپرىنەوہ، داد و فىغانيان پۇلى بالندەى سەر لک و پۇپى دارى دى و قەراغى دىي ھەلفرانديوو، ئەسپ سەر سميان دەدا و قورپو چلاپاو لە ژىر سميان دەردەپەرى. چەلى وابوو دەسووراپنەوہ و سواریان لەسەر پشتى دەکەوتە خوار، ئەو دەم ئىدى سواری کەوتوو روحمى بە کەس دا نەدەھات.

کەس نەيزانى چ ماوہیەک لىياندان، بەلام ھەتا سەروان لە پاسگا گەپاوە بە دەگم ھەبوو یەکیک جوولە یەکی لى ھاتبا. تىکرا خویناوى و قوراوى، شەکەت و ھىلاک لەسەر ھەردى تخیل ببوون. سەروان لە جىبى نەھاتە خوار، ئىستىوار ئەکبەرى ھاتە بەرامبەرى و پەق پراوەستا. «ئىستىوار بزانه ئەوانەى قسەيان دەگەل کردوون بيانبيننەوہ و لەگەل خۇتان بيانھینە جەپانى، دوو ژاندەرمىش بۇ کىشک بنىرە پاسگای کەوپەرى.»

بەو پىگایەى پىي دا ھاتبوون لە دىي و دەرد کەوتنەوہ. ئەوى شەو ھەتا درەنگانىكى لە غالبى مالانرا نالەنال و گریان دەھات، ژن و کچيان برىنيان ھەتوان دەکرد و تووک و دوەيان لە ژاندەرم و لە سولەيمان و ھاوالەکانى

دەکرد...!

(۳۱)

ههژدیهاییک بوو، شاماریک بوو، توورپه رادهخوشی، شینت و هار سهری له چیا ی ئهوبهر ئهوبهبری دهدا، کف وکول له قهراغ لیوی دهرژا. هاژه و وشه ی قوناغه ریهک دهرۆی. سوورپی دهخوارد، دههاژا، هه لدهمسا، ماریکی بریندار بوو پاپۆکه ی دهخوارد و خۆی داویشت. پروات نه ده کرد هیچ له مپه ریک، هیچ کیویک و بهردیک توانای به ره ه لستی بی. سه دان کانی و جوگه ئاو له شاخان را، له شیو و خپ و کانیا ن را وهک بیچۆ ماری سپی، خۆیا ن ده باو هشی داویشت. شهو و پۆژ ئه و مارانه ده هاتنه خوار، ته واو بوونیا ن نه بوو، به سه ر تهق تهقه بهرداندا، به سه ر گاشه بهردی زلدا، به قهراغ و که لینی تاته بهردان دا، به بهر پیی هه زاران پنچک و بی و چناران دا راده خوشین، دریشوویان له پنگ و کووزه له و پنچک و سی سوی بهر سکیان ده خشاند، له پاشان ده چوونه وه نیو زکی دایکیان! بادیناوی ئه ستوور و دریژ ده بوو، ده بوو به ئه سپیکی سه رکهش و توورپه، ئیرینه ی سه ر پشتی یال و پژی بوون، سپی سپی له چاوانیا ن دهدا، بره و چالاک به سه ر بهردی گه وره قه لمبازی دهدا و به ره و دهشتایی، به ره و گه رمین غاری دهدا.

شینکه له هه موو شوینیکی پهیدا ببوو، له قهراغی چۆم و ئاوان، له داوینی چیا، له مووچه و مه زرایان، له دم کانی و جوگان، له سه ربانی مالاندا؛ سروشت بوو ژا بووه، زهوی وه جووش هاتبوو، پشووی هه لده کیشا، قاسپه ی کهوان، له داوین و بناری شاخی بهرداوی، له سه ر ره وهزه بهردی گه وره، له چین چینی نه ردهک و کهوانه ی شاخان، له سه ر ده لاو و چینکان، چریکه ی بولبول

و سەيرە ، سوورانى ھەلۆ و پەركووپ و باشووان تىكرا شاباشى بووكى بەھار بوون.

دەمىك بوو چاوى ، خىزاو و شەپۆلى بادىناوئى لى مىوان بوو. كەنارى كالانەى چاوى ، چىنى وردىان تىكەوتبوو. ئەو سى چوار مانگەى بە سەد سالان لى گوزەرابوو ، چەند جاران ويستبووى دەو مانگەى ئاخردا خوئى بكووژئى ، نەيتوانىبوو ، ھەستىك ، نىازىك ، بىرىك ، شتىك ھەموو جار دەستىان كىشاپۆو و نەيانەيشتبوو. مەودا بۆ مردن زۆرە بۆ ژيان كەم؛ گەرابۆو باوھشى ژيان. ھەتا نەيبىنئەوھ ، چەلىكى دىكە چاودەچاوى رەشى نەبىتەوھ ، جارىكى دى پەنجەى دە دەستدا نەكوشى ، ناتوانى ، گريان و كول دەقورگى دا پىنگاويان خواردبۆو. مونجىان دەدا ، شىت و ھار سوورپان دەخوارد و خۆيان بە كەنارى چاودا دەدا ، ئەو جار بەسەر پانايى دەم و چاوى دا پان دەبوونەوھ. مانگىك بوو بە شوئىنى دا پۆيىبوو ، دى بەدى و شاربەشار ، كۆلان بەكۆلان و مال بە مال لىئى گەرابوو ، بەلام ببۆو قەترەيەك ئاو و تىكەلى بادىناوئى ببوو ، راخوشىبوو ، ببوو بە ھەناسەيەك ھاتبوو و پۆيىبوو ، دىلۆپىك فرمىسك بوو بە قوژبىكى چاوىكدا رژابوو ، شەپۆلى بادىناوئى يەك لەسەر يەك وەسىنگى گابەردىكى دەكەوتن ، پەلىان دەدا ، ھەزاران پرىشكىان وەحەوا دەكەوت و لەبەر تىشكى پۆژ دەدرەوشانەوھ!

لە مالا خەزورى و دەدرىان نابوو ، سەرشكەستە و خەمبار تووشەى تەمى لە كۆل ، لە ئەندىزەى و دەدر كەوتبوو. خەسووى وەدواى كەوتبوو ، كىرۇكپ بۆ لای ھاتبوو ، خۆى دەباوھشى ھاويشتبوو بۆنى پۆو كرىدبوو ، بۆنى كچەكەى ، نەوھەكانى. «ئەسمەر لە كوئىيە؟»

چاويان وە زەنەن كەوتبوو.

بى ئەوھى ئاگاي لى بى ھاتبۆو سەر پىگايە. دوورادوور زەوى خىرەسووتمانى رەش دەچۆوھ ، لە پەسارى كىوى پىشتەوھى پەلە بەفرىك كەوتبوو نىسارى تىشە شاخىكى گەرە.

وختى كىلان و تۆو پۆوھ كرىنئىيە؛ بەرى بەيانى كەلان وەپىشەخۆى دەدا ، نەقىزەھىان تىدەكوتى و ھۆھۆى دەنگەداتەوھ. زەوى وەگا ھاتۆھ.

ھەتا زەردەپەران ، ھەتا شى بوونى پەلە ھەور لە ئاسۆ ، سىنگى ھەلدەدرى.

غۆلە غۆلى خەلكى گوى لايە. دەستەيەك سىروو بە فیتە فیتە ، ئاسمانى
سەرسەريان دەمىكى كورت رەش ھەلگە پاندى. لە چۆمى پەرىنەو، لەسەر پەلە
زەويەكى نىشتن.

«نابى بەجىي ھىلم ، دەبى بىچىنم!»

ھىوا نەمرە ، دەژى ، لەگەل بوونمان لەگەلمانە! بەرز و نەوى ، ژيانى
ھەموومانى ئاخنىو، ژيان تال بى يان شىرىن ، سەخت بى يان لەبار ، ژيانى
خۆى لە ھىواى گریداو، پەيوەندىان ناپسى ، ھەرگىزاوھەرگىز!
ھەناسەيەكى ھەلكيشا و ورتەيەكى ليوەھات ، ئاخ بابە ، ئاخ ئەسمەر ، ھەى
منالە ژىكە لانەكانم! پشتم شكا!

جەپان پېر بۆت لە ژاندرمه، سەروان لەو دەمیوه گەپاۋوہ نیو دیی پەیتا پەیتا بیسیمی بۆ تەواوی پاسگای ناوچەیی لیدابوو. ھارەھاری ماشین و زرمەیی سمی و لاخان نەپساوہ تەوہ. سەروان توورپە و تۆسن لە دیوہ خانی ھەمەدئاغا پالی بە پالە پشتیۆوہ داوہ؛ لەسەر یەک لەسەر یەک سیغاری ھەلدەکا و دەیانکیشی، ئیستیوار ھەر تاو ناتاویکی دیتە ژوور ئیکلامی بۆ دەکیشی و راپۆرتیکی دەداتی و دەگەرپیتەوہ، ھەمەدئاغا لە پەنای دانیشتۆوہ و قەننەیی قولتەقوولتیتی؛ خوۆش خوۆش ھەرای ئەحمەدە زلە دەکا و شتیکی پیدەلی. رەحمان ئاغای کورپی و ئەرسەلان لە خواریوہی ئەوان بیدەنگ و بە ئەدەب دانیشتوون.

ھەمەدئاغا چەلکی دی ھەرای ئەحمەد دەکا:

«ئەحمەد خیزابن نانی بینن، جەناب سەروان برسیتی.»

سەروان مژیکی توندی لە سیغاری دا، دووکەلی ھەتا ماوہیەکی دەرئەداوہ،

ئەوجار بە لووت و زاریدا دەری داوہ، وەک لەگەڵ خۆی بدوویت:

«جەناب سەرھەنگ قزلباش زۆر قەلسە، پیی کوتووم دەبی ھەتا سی پوژی

دیکە قولبەستیان کەم و بیانبەمە خانی!»

سیغاری دەژیر سیغاریدا دەکووژینیتەوہ. چۆ دەبیریکی دوورو

دریژوہ، ئەحمەد و کارداریکی مندالکارە، کەوایی دینن و لە نیوہ پراست ژوور

رایدەخەن، توندوئۆل دین و دەپۆن و کەل و پەلی شیو خوارین دادەنن.

ھەمەدئاغا قەننەیی بەردەمی لاداوہ، رووی دەسەروانی کردۆہ: «جەناب

سەروان ئەگەر ئیزنت لەسەر بی، ئەرسەلان و پیاوہکانی لە گەلوو بین.»

ئەرسەلان بزه يەك قولينچكى سميلى ئەستور و رەشى لەرانده وە.

«جەناب سەروان ئەمن دەخزمەت دام، ئەمن بەلەدى تەواوى كوون و كاژىرى ئەو شاخانەم. بەلئىنو پىدە دەم لەهەر جىيەكى ئەو كوستانەى بن بيانبنمە وە.»

سەروان چاويلەكى لە چاوى دەرھىنا، ھەللى زارى دەشوشەى كرد و لىلى كردن، شىتالىكى خاويىنى لە باخەللى دەرھىنا و پىلى ئەستىرپو، دەچاوى كردنە و جىوان رۆانى ئەرسەلانى، شان و باھوى پان و پۆرى، دەفەى سىنگى دەرپەرىو قايىمى، كەمبەرى بارىك و ھەيكەلى پياوانەى، لە ناخى دلە وە ئىرەى سەروانى بەدواوە بو.

«زۆر باشە خۆتان ساز كەن بەيانى زو بەدواياندا دەرپۆين.»

تارىك و روونى بەيانى، جىوہجرىو و سرىوہ سرىوى بالئندان دەستى پىنە كر دۆت، ژاندرم و دەستەى ئەرسەلانى لەگورەپانى دىن. ھەوا بى خەوش و خاويىنە. بەرەبەرە ئاسمان دى و روون دەبىتە وە، سەروان ئاوپ لە پىشتە وە دەداتە وە، دەدو پىزاندا رىك و پىك پراوستان، بە دەست ئىشارەى رۆينى دەكا. سوار بەرەو كوستانى ھومام، ئەو شوينەى راپۆرتيان دابوو بە وىنەى كوتكە ماريكى ژاراوى بە سىنگى دىلى دا دەخوشىن.

وہرزى كشتوكال بوو، جىوتبەندە لە تولحى بەيانىوہ دوو دوو و تاق تاق كەل و گايان وەپىشە خۆ دەدا، لە دىبەران، لەبنار و پىدەشتان، ھىور ھىور بە نووكى گاسنى سىنگى زەوييان ھەلدەردى. بەرامبەر بە تىشكى ھەتاو، مست مست تۆى جۆ، گەنمە شامى و ھىوايان دەچاند. لەوسەرەوسەرى زەوى پى بە پى كەل و گايان دەھاتن و دەچوون، زەوييان پىنوك پىنوك دەكرد.

حاجى محەمەد و خالىد دووكەلىان وەپىش خۆ دابوو، قەول و بىريان كر دبوو ھەوہلى زەوى مالە حاجى بكىلن، لە دواى ئەوى بچنە سەر زەوى خرى سوتمان. پرىسكەى نان و پىخۆريان بەسەر دارىكى كر دبوو، لە پىشتە وەى كەلان بى ئەوہى ھىچيان قسە ھەكى بكا دەرپوشتن. بۆنى تەپالە و رىخى تازەى گارانى دىلى، كووچەيان داگرتبوو. شكۆفەى داران ھەزاران منالى بابۆلە پىچ بوون لە ئامىزى دايكاندا نووستبوون.

لەدووينى ئىوارپوہ كە خالىد ھاتبۆوہ، تەنيا چەند جارى قسە كر دبوو. ئەویش سەبارەت بە كىلانى زەوى كان و وەسەلام، نە باسى بابى كر دبوو نە ئى

ئەسمەر و مندالەكانى و نە ئى مرادى و نە ئى ھىچ شتىكى دىكە. حاجى لىيى گەرابوو دەحال و ھەواى خۆيدابى، خات زاراش تەنيا بە قەراغ چاوى سوور ھەلگەراوى، لەبەر خۆيەو ھەلگەراوى.

لەو ھەتى مرادىان بۆ ئىجبارى بردبوو، لەو ھەتى ئەو موسىبەتەى مائە مام ئەحمەد ھاتبوو پىشى و لەو ھەتى مەنافى زاواى كوژرابوو، لە پەنايەكى ھەلگەراوما، دەستى بۆ ھىچ نەدەچوو، چاوى دەشتىكى دەبىرى، كەسى نەدەدى، ھىچى نەدەبىست، وىشك ھەلاتبوو، ئەگەر دىبات برۆات نەدەکرد ئەو ھەناسەش ھەلگىشى، خالىدیش كە گەرابوو نە ئەو ھىچى كوتبوو و نە ئەو، چاويان لىكەکرد، ھەر يەكە لە قوژبىنىكى ھەلگەراوشما، تەنيا حاجى نىو ھەلگەراوما، ئەو ھىچى بۆ ولام دەماو. حاجىش تىكشكاوو، پوومەتى چرچ و سىس ببوون، چاوى شىنى سارد و سى، پىنىكى سى، پانايى دەم و چاوى داپۆشىبوو. ھەرسىك بەقەت چەند سالان تىكشكاووون.

دەھاتىكان دووراودوور دەياندىتن، بە پەلە دەستى مائە وردەكانىان دەگرت و دەژوورىان داويشتن، كى و كى لە مائىندا گوڭيان ھەلگەراوما، جووتبەندان دووراودوور دەستىان دەكرە سەيوانى چاوى بە سەرسوپماوى و دلخورتى ھەتا لە چاويان ون نەدەبوون سەريان دانەدەخستەو، پۆلى بالندان لە لكوپۆپى داران بە ھۆى زىمەى ئەسپان ھەلگەراومىن لە ئاسمانى سامالدا دەسوورپان. لىك جىا دەبوونەو، لە يەك نىزىك دەبوونەو دوور و درىژ دەبوون و بەرەو تەشقى ئاسمان دەپۆيشتن، تىكرا غىژى شوڭىنىكى دى دەبوون، ھەويژدە و زپەكەو بە خۆيان و جووجەلەيان بەپەلەپووزى لە بەريان ھەلگەراوما، لە پەنا مىرگ يان چىمەنىكى دا خۆيان لە چاويان دەشاردەو.

دوو مىرى سەرماو گەرما دەستەوملانى يەك ببوون.

لە لانسارو زىنووى چىا بلەندەكاندا، لەنىو دارستانى چى و پىچىندا، لە دەم چۆم و ئاواندا، سەرما بە تابشت تر و لەنىو گوند و دىبەران و شوڭىنى بەرەو پۆژدا، لەنىو دۆل و بوھەلەندا گەرما پىرژۆرتىر ببوو.

ھەتاو ھەزاران پىمى زىپىنى داويشتە كىو و تەلان، گژوگىا، بە مەتالى سىنگيان، دەيانگىراو ھەلگەراوما و دەردەوشانەو. شاخ پىشت بە پىشتى يەكتر قورس و قايم راوھەستابووون. سەدان و ھەزاران كىوى سەخت بەرامبەريان چەقىبوون، ھەزاران

کورپی به ئەمەگ بوون بە درێژایی میژوو و دژ بە زۆرداران ڕاسابوون. دەستە و نەزەر و بێ جوولە بەرامبەر بە سەرۆکیان قەندیل سەفیان کێشابوو.

کە لێن بە کەلێن و بەرد بە بەرد دەگەڕان، لە میژو و دارستان قامک لەسەر پلۆکی تەفەنگان گورج لیکبلاو دەبوونەووە بە ترس و لەرزەووە دەپرژانە نیویان. دار بە دار دەیانپشکنی و لەو سەری دەهاتنەووە دەر، بە سینگی شاخان هەلەگەڕان، لە پێهەلی چیا ی بەرز پشوو یان سوار و هەناسە برکەیان دەبوون بە سەختی ڕەشمی ئەسپانیان ڕادەکێشا و وەدوای خۆیان دەدان. لە ئەژمار نەدەهاتن لە لاخران سەدان ورکە بەرد و تلێشەبەرد لەبن پێی خۆیان و سمی ئەسپیان دەر دەپەڕی، ئارەقەیان لێ سارد دەبوو؛ توند و بەپەلە دەهاتنە خوار و دیسان بەرامبەر بە خۆیان چیا یەکێکیان دەدی، لەوی هەوڵی بەرزتر و قایمتر، کەس نەیدەزانی هەتا کوێ کێشراون، لە کوێی دۆنیا یە دەستیان پێ کردۆ و لە کوێ کۆتاییان دیت.

سەروان هەتا چاو هەتەری دەکرد بە دووربینی دەپۆانییە دووری، لە دووندی چیاکان ڕا پێدا دەهات، نیو پەوێزە بەردان، ئەشکەوت و قەلشتی بەردی گەورە، پێدەشت و داوینان. چاوەنۆاری دیتنی جوولە ی، زیندەوار و ڕەشاییکی دەماو. کەچی هەتا ئەو دەمە تەنیا چەند چەلان کەرویشک و ڕیوی و حەیانە کێوی دیتبوو هیچی تر، بیری دەکردەو؛ «ئەگەر سەد ئەوەندەش بن، هەزار ئەوەندەش بن، هەموو ڕۆژ لە بەری بەیانێو هەتا بانگی ئیواریش لێیان بگەڕێن، نایانبیننەو.»

لە ناخی دڵەو قەلس و توورەدەبوو، پێی خوش بوو هیژیکێ هەبا ئەو کێوانە ی تەخت کردبا، جا ئەو دەم دووربینی دەولاتی گرتبا و هیچ شتێک نەبا پێش بە چاوی بگریت! ئیستا مابووە چ بکا.

ژاندرەمە ماندوو و بێ تاقت ببوون، ئەرسەلانیش نەیتوانیبوو هیچ کاریکی بۆ بکا، لە وەسەر کەوتنی شاخان دا زۆریان ئیدی لە نیووە ی رێگە دادەنیشان.

سەروان جاریکی دیکە دووربینی دەشاخان گرت، مەر لە داوینی چیا ی هەلەمووتی بایزبەگی رێچکەیان بەستبوو.

بانگی ئیستیواری کرد و کوتی: «خێرا بڕۆن ئەو شووانە ی بێننە ئێرە.»

«بە چاوان قوربان.»

ئىستىوار لەگەل دوو ژاندرمه و ئەرسەلانى تىھەل بيون ، سى سەگى مەرى لە مەران جيا بوونەو و کلک لە سەر نەرى پشت شالايان بۆ هيئان ، ئەسى ئىستىوار سەمىيەو و حيلاندى ، سەر سەمى دا و سواری خۆى بەرداوه ، شريخەى تەنگى ئەرسەلان و قرووسكەى سەگى تىكەل بوو .

شوانەكە بۆ بيەنگ کردنى سەگەكان سەر بەرەوژير غارى دابوو بە شريخەى کوت و پيرى تەنگى لە جيى خۆى ويشک هەلات .

گەيشتنە سەر سەرى ، لە ترسان زمانى لە گو چووبوو ، پەنگى وەك كای لى هاتبوو ، هەتاو لە تەشقى ئاسمان دەدرەوشاوه ، دوو پەلە هەورى سى و لۆكەى لە كەنارى ئاسمان ، هيىدى و لەسەرەخۆ دەپويشتن . شوانيان وەپيش خويان دا و هيئايانە لای سەروان ، سەروان سيغارى دەستى فرى دا سەر حەرزى ، لەبن تيرويكي كەوت و دووكەلى كزى بە كەليني لكوپويى ريبەكى بۆخۆى دینەو . ئەرسەلان بوو بە ديلمانج و کوتى : « نيوت چيە كورە؟ »

« مارف . »

« خەلكى كۆيى؟ »

« هەوشين . »

دەم و چاوى ويشک و كز بوون ، تەمەنى چوار دە يان پازدە سالانە دەبوو ، دەستەريەكى سوورى بە پنىكى سپيوە لە ملی هالاندبوو .

« چەتەكانت ئەرۆ ديون يان نا؟ »

تفى لە گەرودا ويشک ببوو ، زۆر بە زەحمەت قوتى دا و کوتى :

« ناوەللاه ، كەسم نەديون . »

سەروان لى هاتە پيشتر ، زلەيهكى لە بنان گوئى دا ، خستىە سەر حەرزى ، گوئى دەزرينگاوه ، سەرى لە گيژەوه دەهات و كاس و گيژ ببوو ، لەبەر چاوى سەدان خالى ورد و چكۆلە دەسووران .

« دەزانم درۆيان دەكەى ، هەر ئىستا دەلیم تەواوى مەرت لى بكووژن و

بۆخۆشت تيرەباران كەن . »

زمانى نەدەگەرا ، لە ترسان چى وای نەمايوو گيانى دەرچى ، مەر بە داوينى چيادا بلاو ببوونەو ، گوئيرىژەكەى لە دوورەووە سى چوار جار زەراندى و بيەنگ ماوه .

«يالا پيم بلي له كوئن، دزمانم ديوتن، ئەگەر پيم بلي بەرت دەدەين و خەلاتيشت دەدەين.»

دييونى. دؤينى شەو لە هەوشينان بوون، لە مزگەوتى قسەيان بۆ خەلك كردهبوو، بريسكەى چەكيان، لەرەى ئاخابانو و شەدەيان، قسەى گەرم و چاوى دلؤفانيان، هەمووى ئيستا لە پيش چاو بوو، ئەو بەيانەش كە بۆ جئ گؤرپكى لەگەل براكەى هاتبؤوه بەر مەپى، لە كانى دروان بە سەريان داكەتبوو، بە ماتە مات لييان چووئوه پيش، پاليان وە بەردىكى گەورە دابوو و دانيشتبوون، لە پر هەستى بە شتىكى سارد لە پشت ملى خؤى كردهبوو، مينە لەسەر سەرى پارهستابوو.

«كئى كورە؟»

«شوانم.»

بؤنى خؤل و چيمەن، بؤنى گولى زەردەگوينى و بؤنى ئەسپينگ و گەزىزەى لەبەر كەپوى بوو، ئيستيوار پىلى گرت و هەلى ئەستاندەوه، سەروان شەقەزەيهكى ديكەى لە پوومەتى دا، چاوى وەختبوو دەرپەرن.

«ئيستيوار پرؤ بە ژاندەرمان بلي مەپى هەموو لئ بكوژن.»

«ديومن، دزمانم لە كوئن.»

قەرەغى چاوى ئاويان تئ تزابوو.

«ئيستيوار خيرآ ژاندەرمان خرکەوه بيان هينە ئيرە.»

جئى سمى ولاخان خؤلى شىدار و نەرمى بەحال قوول دەکرد، گوول و گيای ساواوشەنگ پيشيل کران. پرووى دە ئەرسەلانى کرد و کوتى:

«ئەو جيئەى دەلى پيدەزانی؟»

ئەرسەلان لە شؤانەى هاتە پيشتر و کوتى:

«ئەو كانئى سەرەوهى بەردەميشى دەلي؟»

شؤان سەرى لەقاند و کوتى: «بەلى.»

«جەناب سەروان زؤر چاک بەلەم. سەروان سواری ئەسپى بوو و کوتى:

«خيرابن هەتا رؤژ درەنگ نەبؤه دەبئ بيان گرین، بە دوومدا وەرن.»

شؤانيان گيژ و وړ بەجيئيشت و بەرەو كانى دروان وەپړ كەوتن، تەپ و تۆزيان گيژەلوو كەيهكى لەنيو دؤلەكەدا ساز كردهبوو.

گوولە مېلاقە و شلېرە ، گوولە قاش قاشە و گورکە ھەزاران خەنجەر بون لە سینگی زەوی دا پۆ چووبون ، مشتوویان دارمالی خوینی سوور ببوو ، سوور سوور ، گەش گەش .

دوو پەلە ھەورەکە پان ببونەوہ ، نیسییان لەسەر زەوی ، وینە دەگۆپی ، خر دەبوونەوہ ، بلاو دەبوونەوہ ، لیک دەکیشرانەوہ ، بەلام نەدەپسان ، لە ناو نەدەچون ، بە وینە زۆر و زوولم ؛ لەوەتی دنیا ھەیە ھاتون ، لیک ھالاون ، ئەستور و ئەستورتر بون ، دەلین زوولم و زۆر لە ئەستوری دا دەپسین ، بەلام نەپسان ، لیک کشاونەتەوہ ، تەنک بون ، دوور و دریز بون ، سەر لە نوێ پالیان ویک داوہتەوہ ، تەنیا وینەیان گۆریوہ و وینەیان بە ھەزاران شکل کەوتۆتە سەر ژیانمان ، بوونە ئاغا ، بوونە شا ، بوونە شیخ و مەلا ، بوونە دایک و باب ، بوونە منالی پەل ئەستور ، ھەر پۆژی و ھەر کاتە ، ھەر دەمە ی شکلییان بە خۆیان گرتۆہ ، بوونە پەسم و نەریتی پووج ، بوونە پوول . یەکیک ، گەلیک ، لییان پاساوہ ، شەو و پۆژ و مانگ و سال دەستەوملە بون ، ھەزاران سەریان لئ پەراندۆہ ، ھەزاران جار بە گژیدا ھاتون ، پییان ریخشاندوہ بەو ھیوایە ی لە ناوی ببن و گوورگ و مەر پیکەوہ ئاو بخۆنەوہ . سەر لەنوێ ژیاوہتەوہ ؛ بە شکلیکی دیکە خۆی ئواندۆہ ، نەیان ناسیوہتەوہ ھەتا وردە وردە نینۆکی دریز ی دەلەشی ژینیان پۆ کردۆہ ، قاقای کیشاوہ و ژیاوہتەوہ لیی گەراون ، بە شوینی دا پۆیون بەلکوو دیسان بیکوژنەوہ ، بۆ ھەتا ھەتایە ، نەیان دیوہتەوہ ، لە قوولینچکی مزگەوت یان خانەقايەکی ، لە دیوہخانیک ، لە قووزبنی مالە خۆیان ، لەپەنای خۆیان ، دەبال خۆیان دا قاقاکەیان گوی لیبۆہ ، سەریان داخستۆہ و ژیانیان لەگەلی دریزۆ داوہتەوہ .

ئاویکی پوون و سارد ، پاک و خاوین لە قەلشتی بەردان دەھاتە دەر ، پنگ و کووزەلە لە دەوری ھالابوون ، لاقیان ھەل کردبوو ھەتا ئەژنۆیان خۆیان دابۆہ بەر خیزاوی چکۆلە ی ، دەیان جالجالۆکە ی رەش و بۆر و قاوہیی لەوہەر ئەوہەری داوییان نابۆوہ ، لە نیوہراست داوگەیان چاوہنۆار مابوونەوہ . . .

ئاوپی بەیانی تینی ھەر مابوو ، ئەرسەلان بە بەری دەستی ھیندیک بابوسکە ی لئ لادا ، دووکەلیکی کز خۆی بادا ، وەک لە خەو ھەستابی یان

دەخەودا بېروا، بەرەو ئاسمان ھەلگەرا. گرمە گرمی میشان لەنیو قەشتی بەرداندا سرنجی رادەکیشان.

شوینی لاقیان لەسەر چینکە و چیمەنی دەورو بەری کانی و ئاورگەکەمی دیار مابوو، سەروان دووربینی ھینا پێش چاوی و دەولاتی بېرەو، دیار نەبوون، زۆر بە ھیوا بوو لە پشت ئەو کێوەی بیانگاتی، گورج فەرمانی وەسەرکەوتنی دا؛ ئەرسەلان چووست و چالاک وەپێش ھەموویان کەوتبوو، زۆریان لێ دوور بېو، جێ جێ بارگینەکەمی کورژنی دەکرد و نەدەرپۆیی، سەری بۆ لای پشستەو دەکشاندەو و چاوی دەسووراند، رەسمەمی لێ توند دەکرد و چر و سەخت لە دواي خۆی دەکیشا، گەیشتە دووندى شاخی، پشوو سوار بوو، دەفەمی سینگی بەرز و نەوی دەبوو، دوو سووچی لووتی ئەسپەکەمی دەلەرزینەو، پۆسی سک و پانی جوولەیان تی کەوتبوو، خیرا چاوی دە شیوی خۆرەو می بری کە پێچاوی پێچ کێشرا بوو، جوگە دەستی راگرتبوو و ئاوی سپی و کەفاوی بەسەردا دەپۆیی، گاشە بەردی گەرە گەرە لەسەر پێی چەقیبوون، بە کەلیناندا پۆیبوو. کەس دیار نەبوو، چاوی دە شاخی بەرامبەری بری، دەپێزیکمی دا وەسەر دەکەوتن. سەروان و ژاندرەم دوا بە دواي یەک گەیشتتی؛ ئەرسەلان بە قامک بە سەروانی نیشان دان.

«ھۆدەتان قوربان، ئەو لە قەدی کێوین، شەش کەسن.»

سەروان بەپەلە دووربینی لە مل کردەو ھینایە پێش چاوی، ھیدی و ھیور وەسەر دەکەوتن، سەروان سەری وەرسووراندەو و بە ئیستیوار کە لە پەنای درێژ ببوو گوت:

«بە ھەر چۆنیکی بی نابێ بیلین لە شاخی ئاوا بن، حاسییان کەن.»

ھەرەکان گەیشتبونە سەر سەری سولەیمان و ھاوالەکانی، بۆ دەمیک حاستی ئەوان رەشتر لە دەوروبەریان بوو، دیسان کەوتنە بەر تیرپێژی، ھەتاوی دەمەو ئیوارە، کە لەسەر سەری قەلای ئاستەمی بايزبەگی را دەیھاویشت.

ژاندرەم گورج و گۆل لەبن بەرداندا چوون دەچەپەرپەو، تەفەنگیان ھینا سەر دەستان و لییان دامەزران، تەقە لە تەفەنگی ژاندرەمیکمی ھات، سەروان وەک شیتان گووراندی: «ئەو کێھە حەرامزادە بوو ھاویشتی؟»

گوللە وەبىن پىيى فەتاحتى كەوت. خىرا ئاۋرپان داۋە و توند و تىژ خۇيان ھاۋىيشتە پەنا بەردان؛ كار لە كار ترازابوو؛ شەپە تەنگ دەستى پىكرد، گوللە وەك رېژنەى بەھار لە ھەر دوولايان دەبارى، ژاندرم زال بوون و لە بليندى مەتەريزيان گرتبوو، ويزەى گوللە بى پسانەۋە دەھات، سەروان لە داخان نەيدەزانى چ بكا، ريسەكەى لى ببۆۋە خورى، بە پىچەۋانەى ئەو جۆرەى دەيوست، غەمەليات دەستى پىكردبوو، ژاندرم و پياۋى ئەرسەلانى يەكبين تەقەيان دەكرد، چەلى وابوو ھەتا ماۋەيەكى نەيان دەھيشت سولەيمان و ئەۋانى دى سەر ھەلپىن، گوللە ۋە پەنەيان دەكەوت، بەسەر سەرياندا دەپۆيى و ۋەگاشە بەردى مەتەريزيان دەكەوت. و بازرى دەكرد، تەنيا شانسيكى ھىئابوويان ئەو گوللە نابەۋەختەى ژاندرمەكە و ئەو گاشە بەردانەى مەتەريزيا بوون، دەنا كەمىكى دىكە پۆيبان و لە تاۋپرە بەردەكان تى پەريبان ئىدى ھەتا دووندى شاخى بى پەسيو و لەمپەر دەمانەۋە. پليمە بەردى ورد و درشت، پان و تىژ، لە گاشە بەردان دەردەپەرىن و لەولاتريان دەكەوتنە نىو گيا و گوولان. ئەرسەلان لە تەقە كردندا لە سەرەخۆتر بوو؛ ھەتا سەريان دەرنەھىتابا نەيداۋىشت، سەروان لە نىۋە راست ئەرسەلان و ئىستيوارى درىژ ببوو تەنيا بە دووربين چاۋى لىدەكردن.

«ئىستيوار»

«بەلى قوربان»

دەنگيان دەنيو شريخوھۆپى تەنگاندا ون بوو.

«نابى بىلان شەومان بە سەردا بى؛ دەنا ئىتر چىمان بۇ ناكرى، بى پسانەۋە دەستريزيان لى بكن، مەھىلن جوولەيان بى و سەردەرھىنن، بە گورووبان حوسىننىش بللى لەگەل پۆلىك ژاندرم داخزنە خوار و لىيان بچنە پىشتر.»

سولەيمان و فەتاح ھەرتكىيان لە پشت گاشە بەردىكى مەتەريزيان گرتبوو و ئەۋانى دىكە ھەر يەكەى بەتەنى لە خوارەۋەى ئەۋان لە پشت تاۋپرە بەرداندا خۇيان مات دابوو، تىلكە خەنەى سەر بەردان دەتكووت مافوورەى دەستكارى ژنانى كوردن؛ ساۋىلكە و جۋان لە سەريان پارخابوون، قاۋەيى، سەوز، زەرد و تىكەلاۋ.

گولله باران توندتر بوو ماوهیه کی کوورت و کهم سووله ییمان توانی سهریک
هه لئینی و چاویان لی بکا، ویزه ی گولله یهک سهری پی دزیوه. دهسته یهک
ژاندرم به کومه کوم و به په له له شاخه که ی داخزانه خوار، له سهر گیاوگول
هه ل ده خلیسکان و ده که وتن، سهرله نوی سهر به ره و ژیر ده هاتن. مسته فا له
خواره وه ی هه موویان بوو، ئا غابانوی له سهر دووندی مه ته ریژی دانا، دریژ
بوو به حال سهری له سووچیکی هینا دهر و چاوی لیگردن.

«کاک سووله ییمان کووره ئه وه پۆلیک داخزانه خوار.»

ئاغا بانوکه ی به گولله ی ژاندرمان ئه نگاوترا و که وته خوار، پپیشکه ی
به ردی وه دم و چاوی که وت، سهری دزیوه، سووله ییمان ههر چوئیکی بوو
چاویکی لیگردن.

«له جیی خۆ مه بزوون.»

پووه کی له تفته نگی دهرهاویش و فیشه کی وه بهر ناوه.

«فته تاح ئه تو له جیی خۆت مه بزو و ئه من هه ل ده کشیمه سهرتر، خۆم

ده گه یه نمه هۆو داره گیوژه ی.»

«کاک سووله ییمان ئه تو لی ره به ئه من ده چم.»

«وه ختی ئه و قسانه نیه.»

وهک بزنه کیوی له پشت گابه رده که ی گو مه ته ی دا، وها گوورج و گول ئه و
کاره ی کرد و جیی گوپی، ژاندرم دهرفته ی سیره گرتنیان نه بوو، هاواله کانی
به که لین و قووژبنی مه ته ریژاندا ژاندرمیان داگرت و هوشیان له سووله یمانی
وهرگیان. سووله ییمان چه لیکی دیکه له پشت تاشه به ردی دهرپه ری و خووارکه و
پپچه که و توند و تیژ به ره و داره گیوژه که ی هه لات، سی چوار گولله ی وه په نای
که وت، خوی گه یانده پشت داره که ی و له پشت کۆته رمی وی ماندووی
حه ساندوه، فته تاح له خوشیان هه ناسه یه کی توندی هه لکشیا. دهسته ی
گوروبانی چی وایان نه مابوو بگه نه شیوه که ی، هاواری ژاندرمه یه کیان که
سووله ییمان ئه نگاوتبووی ئه وانی دی له حاسته خویان خسته سهر زهوی.

هه وره کان زور دوورتر له شه رگه ی دهرؤیشتن و نیسی یان پی به پیان
به سهر چیاو شیواندا ده خوشین، هه تاو له په نا قه لای بایزبه گی مه ته ریژی

گرتبوو، تهنیا به حال سهری هه لئابوو، پاشین تیری زیپینی خوئی داویشته سهریان.

دهستهی گورووبانی حاسی بیوون، نه پئی پیشهوهیان هه بوو نه پئی گه پانهوه؛ هه ریه که له پهنا بهردیکی یان که نالئیکی دا دریژ بیوون و چرکه یان لی پرابوو. سهروان پیشی ده خواردهوه و له بن لیویدا جنیوی دها، لیی هه یان بوو تازه چییان پی ناکریت و ئهوهی لیی ده ترسا یانی شهو، به سهریاندا دههات. نیسی ئیواره به سهر هه رتک چیا و شیوه که ی داکشابوو، ژاندهرم بی ئهوهی کهس پییان بللی له تهووژمی گولله بارانیان کهم کردبووه و ده تکوت ئهوانیش زانیوویان له خوراپیه و چییان پی ناکریت. دهستهی گورووبانی زورتر له هه موویان چاوه نواری روینی هه تاو و تاریک بوونی ولات بوون هه تا له و تالوکهی پزگاریان بی. ماوهیه که دوایه تاق و لوق گوللهیه که ده هاویشتر او وه بهردیکی ده کهوت، ویزهیه کی لیدههات و دیسان ولات بیدهنگ ده بووه.

تاریکی له قهلاتی قهره گونی را داخزا بو لای خوار و بهردو دار و کانی و دارستانی خستبو ژیر چوکی خوئی، له دووره وه هه ر بهردهی وه ئینسانیکی ده چوو هه ل کرووشما بییت، هه ر ئینسانهش وه بهردیکی ده چوو له سینگی چیا دا هه لئوقی بی، ژاندهرم شه کهت و ماندوو هه وساری ئه سپیان به دهسته وه گرت و داخزانه نیو شیوه که.

سوله یمان و هاواله کانی چاویان ده مانگی چوار شه وه بری بوو، که مبه ر باریک و شوخیک بوو به دیاری پیش کیش به ئاسمان کرابوو، به رامبه ر به وی به ره و شوینیکی نادیار رویشتن.

ئەو سال تەرە بەھارە؛ باران ھەر قەدەرنەقەدەریكى وەك گۆزەى سەرەوژیر دەبارئ، زەوى پەلەى داو، وەرزیچ چاوەنۆارپی داھاتیكى باشن، ھەر لە نووكى بەیانئەوہ لە دئی وەدەر دەكەون، ھەتا تاو پەر لە مووچە و مەزرایان خەرىكى كارئن، سەرى شەوان ماندوو و ھىلاك دئەنەوہ، بە پەلە پەل ھەوت ھەشت چایان دەخۆنەوہ و گەلەلەى كارى سبەینئى دادەپئژن، پاروویەك نان دەخۆن و دواى نوئۆى خەوتنان سەریان دەنئەنەوہ نوقمى خەویكى قورس دەبن.

حاجى محەممەد و خالیدیش ھەر بەم جۆرەى پرایان دەبۆارد، حاجى دەو ماوہیەدا دەتکووت بە جارئىكى چەند سال پیرتر ببوو، چىن و گنجى نئوچاوان و قەرەغى چاوى قوولتر ببوون، مووى رەشى تاق و لۆق دەئىو سەر و سمئىلىدا ماپۆوہ، خالیدیش دەموچاوى رەشتر و كزتر لە جارانە، تاق و لۆق مووى سپى كەوتۆتە نئو سەر و پدئنى، چاوى كز بوون، وەك لە پىشت تەمومژئىكى زۆر بروائى، خات زاراش لە وى خراپتر و سىستر، ھەر دەلئى ژيان لەو مالە بارگە و بنەى تىكناوہ؛ نە دەنگى پىكەنئىن، نە ھەراھەرا، نە تەقە تەق و شەقە شەق، بئدەنگ و ھەست، شەو و پۆژ لە سەر سەریان جئگۆرپكى دەكەن.

حاجى بەرمالى خەر كردهوہ لە پەناى خۆى دانا، رووى دە خالید كرد.

«بۆ سبەینئى نئوہرۆیە نەجاتمان دەبئى، پاش نوئۆى دەچىنە

خەرەسووتمانى.»

رووى دەخیزانى كرد، «ھەستە جئمان بۆ راخە، شەو درەنگە.»

خات زاراش دەستى بە ئەژنۆى گرت و بە ئەسپایى لە ھەرز جوئ بۆوہ،

تەقەى لە كەشكە ئەژنۆى ھات.

خالید هیچی نه کوت چاوی ده په نجره بریوو. گۆی لی نییه، له دنیا یه کی دیکه دا ده ژی، له بیریکي دیکه دایه، له جییکي دیکه یه؛ له ماله خو یان، له په نا ئه سمه ر، له نیو مناله کانی، پرخ و هوړی بابی گۆی لییه، قسه په راندنی مناله کانی ده خه ودا، زریکه له نه کاوی خه ج له بی شکه دا و راژاندنه وه ی به دهستی ئه سمه ری و جیره جیری لانکی، گوئی له سرته سرته ئه سمه ری، مپه مپی پشيله بو ریان، قرته قرته مریشکه سه ره به کلاوه کوور که که یان. چیان لی هات ئه و ده گانه؟ شه و بو وا بیده نگه؟ ئه سمه ر له کوی یه؟ چی لی به سه ره هات؟ بو که س به سه ر وشوینی نازانی؟ بو ته دلوی پیک ئاو به زه وی تینو ودا چوه، مه لیکه له شه قه ی بالی داوه و له ئاسمانی ژیان تیپه ریوه، بو له هیچ شوینیکی نه یان دیوه؟

چای به رده می له میژه سارد بو ته وه، خات زارا هاتو ته وه ژوور.

«خالید! کوړم هه سته برؤ بنوو.»

راچله کی، چاوی ده خات زارای بریوه، گه رووی گیراوه، به حال لیوی ده بزوی، به لام دهنگی نایه ته دهر، هه سته سه ر پی و چو حه وشه، ئه سته ره له ئاسمانی، مانگیان ئابلوقه داوه، هه زاران ئه سته ره ده سمالی شان و شاننی شه ویان رازاندو ته وه. دیته وه ژوور و ده چیته نیو جیگا که ی، خه یالی رابردو و لیقه ی لی هه لده داته وه، ده چیته باوه شی، هه مووی له گه ل خو ی بو هیناوه، دهنگی بابی، هه راهه را و زریکه زریکی مناله کانی، سرته و خوورته و پسکه پسکی ئه سمه ری.

خا که لیوه به سه ر چوه، بو ته هه ره تی بانه مه ر، زه وی و زار و زه مه ند، میړگ و قوی و باغ، ته نانه ت به رد و چپاش سه وز هه لگه را ون، شاخ له به فری پابوونه وه ته نیا قه ندیل هه روا به رز و سه رکه ش شابازیکی سپی کانی و سه رچاوه ژیاونه ته وه. هه زاران گوولی ره نگا وره نگ، زه رد و سوور، سپی، په موی و بنه وش ده سته ده سته به وینه ی کیژانی لاده یی غه مزه و نازیان گر نووی به دلان ده گرن، به سته و چریکه ی بالندان، گیزه گیزی هه نگ و شه مه ته ریلکان، سرته سرته سیسپک و کوولوان ئاویتنه، پؤل پؤل په پووله ی بال ره نگی له سه ر میړگ و گیا و گوول ده سوورین، ناسک و شه نگ ده ستیان بو دریژ ده که ن، ده ستیان ده گرن و هه ناسه یان تیکه ل ده بی، هه ناسه یان ده بیستری.

هۆبەي ھەوراجيان دوو دوو و چەند چەند پیکەوھ لە بناری کێوان، لە سەر کانیان ھەلگەوتوون، مێگە لیان لە پال داوینی چیاکاندا پە لیان ھەلخستۆھ، بارەبار و کارەکاریان، زرینگە زرینگ و خەخلی زەنگوولەیان، ئارام ئارام دەتباتە دنیاھەکی جوان، ھاشە و لێفەي بادیناوی دوو شاخ ئەولاتر دەپوا، لە گوپی پووبارە کە سام دەتگرێ، لافاویکی سەرسوورھینەرە تەوژم دەباتە سەر قەرەگەکانی ئەوبەر ئەوبەری، کۆت و زەنجیری لێ ھەلگیراوە.

ئاسمان پەش باو بوو، دووراو دوور ناسیەوھ، ئیستا زۆری مابوو بگاتەوی، دەتکوت بە دایداهات بۆ خۆیەتی، گۆزەي بە بەتالی لەسەر کانی بەجیھێشت و بە پرتاو چووھ ژووری قاوھخانە.

«برایم، برایم!»

دەنگی برایم لە پشت تەلیسە کەھی کە لە جیاتی دەرکە مابەینی قاوھخانە و ھۆدەي خۆیان ھەلاوھسرابوو ھات.

«دەلیی چی ئافرەت، چ باسە؟»

«برایم کورە ھەستە ھاتەوھ!»

برایم پەردەي لادا و ھاتە ژوور قاوھخانەي.

«دەلیی چی، کێ ھاتەوھ؟»

«مراد، کورپی حاجی محەممەد.»

برایم ساتیک رەنگی بزرا، ھەولیدا خۆي نەدۆرینێ، بەقەستی بۆلای سەماوەر چوو، خۆي پێ خافلاند. ھەتا ئایشی تیی نەگا.

شەو و پۆژمان پیکەوھەي، لەچەرخیکیدا، لە شاریک و لە دییکیدا، لە مایکیدا پیکەوھەين، بەلام ھیچمان خۆ بە یەکتەر نیشان نەدەين، خۆمان لە پشت ھەزاران قسە و ئاکاری جۆراو جۆر لیک دەشارینەوھ، پوون و بێخەوش نایەینە بەر نەزەری یەکتەر، ھەمیشە بە دەمامکەوھ لە یەک وەژوور دەکەوین؛ ئەگەر ترسەنۆک بین ناھیلین کەس بزانی، ئەگەر مال پەرەست بین خۆ خێر و مەند دەنۆین، ئەگەر دز بین سالج و پاک خۆ نیشان دەدەين، بە راستی ئەگەر ئەو سیفاتە خراپ بۆ رایان دەگرین؟ ئەگەر چاکن بۆ دەیان شارینەوھ؟ کەس نازانی کەنگی فیڕ دەبین، ھەتا مندالین بێگەرد و پاک دەجوولیی نەوھ، ھەستی پیناکەین کەنگی دەخۆیان گرتوون یان چۆنیان فیڕ بووین.

ئەو شتەى سىڭ مانگان لە قوونىچكى مېشىكى دا ھىلانەى كرىبوو ھەر
تاونا تاوئىكى نەقوورچىكى لىدابوو، وەدى ھاتبوو، ئايشى كوتى:

«بىرۆ لە جىيىكى خۆت بشارەو، ھەتا دەروا.»

برايم كوتى:

«جا بۆ خۆم بشارمەو ھەچىم كرىدۆ؟»

ئايشى ئاوپرىكى لە پشتەو ھى داو، وەك پىيى وابى مرادىيان لە پشتەو
پاوەستاو.

«ئىستا چت كرىدۆ؟! بە خاترى خوداى با شەر ساز نەبى، خۆتى نىشان

مەدە.»

برايم لەبەر ئەو ھى خىزانى پىي وانەبى ترساو بىرىكى دى پاوەستا، ئەو جار
كوتى:

«زۆر باشە سەبارەت بە تۆ خۆمى نىشان نادەم، دەنا خويپى وا چىيە خۆمى

لى بشارمەو؟»

چۆ نىو ھۆدەكەيان و بەوئىدا دەرکەى پشتەو ھى كرىدەو. لە ھەورازەكە بەرەو

گەزجارى قەراغ چۆمى داگەپا.

سەرى تاشرابوو، دەم و چاوى لە جاران رەشتەر دەينۆاند و مى ئەستورتر و

شان و پىلى پان و پۆتر، سمىلى نەرم و پىر، لىوى سەرەو ھىيان داپۆشىبوو.

سلاوى كرىد و بىدەنگ چۆ سەرەو ھى قاو ھانە لەسەر كوورسىلەكەى دانىشت،

ئايشى يەكبىن بەخىر ھانتى دەكرد، گورج چاى بۆ ساز كرىد، مراد سەرى

بەردابۆو و چاوى دەبن پىي خۆى بىبوو، چاىكەى خوار دەو، پوولەكەى

لەسەر كوورسىلەى دانا، بى ئەو ھى قسەيەكەى بكا، چۆن ھاتبوو ئاوپرۆيى، نە

باسى برايمى كرىد نە ئى ھىچ شتىكى دىكە. وردە وردە لەپىش چاوى ئايشى،

لەسەر رىڭگى جەرئى بوو بە بنىكى بۆر و ھەر دەھات و چكۆلەتر دەبوو ھەتا

جىيىكى ئىتر بىر بوو.

ئايشى بە پاشەلەقە چوو پشت قاو ھانە، ماينە بۆريان سەرى بەردابۆو و

لەو ھى و تاونا تاوئىكى كلكى ھەلدەسوورپاند و مېشى لە خۆى دەتاراند.

«ھۆى برايم! وەرەو، ...»

دوای چەند مانگان بیدەنگی مالتیان شکا، ھەراھەرا و شین و شەپۆر ساز بوو، دیواری مالتی نەیان توانی بەرگری لە دەنگیان پکەن، جیران و دراوسێ پڑانە ھەسار، خات زارا بە دەنگ و سەدا ڕووداوەکانی بۆ دەگێژاوە، مراد لە باوەشی خزاوو سەری ھاویشتبۆھ سەر شانی، یەکتریان ڕادەژاند، ئەژنۆی سست ببوون، لەرز و رجاف جەستەیی داگرت، تاوویاوی بەسەردا ھات، لە گابۆری دا پێ بە زاری، پێ بە کۆلان و دێ، پێ بە کوێستان، پێ بە باوەشی بادیناوی، پێ بە ئاسمان، ئاساندنی؛ ھەور و لامیان داوہ، شریخ و ھۆریان لێ پەیدا بوو بە پانایی گۆنای زەوی فرمیسکیان داباری. حاجی خۆی بەسەردا کیشان و لە پرمەیی گریانی دا، گرم و ھۆری ھەوری ڕەش لە سەرتاسەری ئاسمان دەھات، خەونیکی ناخۆش بوو دەیدیت، مۆتە بوو گرتبووی، چۆکی قوورس و پەشی خستبۆھ سەر سینگ، ڕادەپەری، ئەھوہ دەبۆوہ... دنیا ڕووناک و ڕووناکتر دەبیت، تیشکی ھەتاو وەک شانەیی زێڕن کەزی چیایان دادین، پێ ھەلکووتنی نزمی دایکی لای لایبە دە خەوی دەکاتەوہ، خەویکی ناخۆش و گران.

خەم و کول کتوپر ئەوکیان گرت، ڕیی پشوویان لێ بەست، خەمیکی قورس بوو بە بارستی قەندیل، لە پرمەیی گریانیدا، بیدەنگ ماوہ ھەتا دەمیکی تر، خوینی وەجۆش ھاتەوہ، ئاسمان شین مۆر بوو و ولات خەفە و دل تەنگ، غەم ئیقلیمگیر ببوو.

جیران و میوان تاک تاک لە مالتیان وەدەر دەکەوتن، لەبەر باران خۆیان کۆم دەکردەوہ و بە پەلە بە پەنای دیوار و قوژبناندا ھەل دەھاتن. دوو سەئ ساعەت دووایە بەتاقی تەنیا بێ جوولە و بە چاوی مولەق بەرامبەر بادیناوی ڕاوہستابوو، ئاسۆ ڕوون ببۆوہ، بەلام لە ڕۆژھەلات و لە سەر دێی ئیستاش بروسکە لێ دەدرا و شریخەیی بە دوای خۆی دادینا.

چاوی دەقۆندەرەیی چۆم بڕیبوو، لە شوینی ھەرە قوولی ڕامابوو، گوئی بۆ بیستنی ھاواری ھێرۆ ھەلخستبوو، ھەتا دەستی خالید لەسەر شانی دانەندرا وەخۆ نەھاتەوہ.

ڕۆژ و شەو کاریان نە بە خۆشی مرقۆفە و نە بە ناخۆشی، نە بە خەم و کولیان نە بە ئاوات و ئارەزوویان وەک دوو ئەسپی ڕەجوان و یەکپان تاو دراون، ھیندە توند و تیژ دەرۆن ھەستیان پیناکەیی، دەمیکی ئاور لەو ڕیبەیی ھاتوون دە

دەپەو، تەنیا تەپ و تۆزىك لە غارى ئەو دوو ئەسپە خۆش بەزەى دەبىنى كە تەمەنیا ن داپۆشيو، لە كەنگىو غار دەدەن؟ هەتا كەنگىه؟ بۆ كوئ دەپۆن؟ نازانى، كەس نازانى. ئەسپە پەش وەدوا كەوتبوو و ئەسپە سپى لە گورەپانى ژياندا وەپىش كەوتبوو، هەتا و هەزاران تازەنگى لى كىشابوو بەرەو پىش هانى دەدا.

مەوداى مەرەخەسى چى واى نەمابوو و دەبا گەرەباو ئىجبارى، دەلینگى پاتۆلى هەل مالىيوو و توند و تۆل لاقى لەسەر شانى پىمەرە دادەنا و لە حەرزی قايم دەکرد، حاجى و خاليد لەو سەرى زەوى خپى سوتمانان خەرىك بەكار بوون. ئارەقە لە نيو چاوانى پىچكەى بەستبوو، هەر تاوانا تايكى دلوپىك دەپۆتا، سەر حەرز و هەر بلىي يەك و دوو ون دەبوو و دلوپىكى دى جىي دەگرتەو، زىرەزىرى سىسرك و كولوان دەمىشكى دا دەزىنگاوه، گەرما هيرشى هينابوو، پىش و مى كاوهكاويان بوو.

ئاويكى كەفاوى و شلوئى بە نيو جوگەدا دەهات، بە شوين پىمەرەدا دەخزا ناو دىراوان، بەرامبەر بە سەندەگلىكى پراو دەستا، سوورپى دەخوار، بە كەلپىنكى رپى دەدۆزىو و دەپۆي، كەند و لەندى پى دەکردن، سەر رپىژ دەبوو و ديسان دەخزىو، ژيان ئەو ئاوه كە لەسەر چاوهيكى هەل دەقولى، دەپۆتە نيو جوگەى تەمەن. لە حاندى گير و گرفتان پراو دەستى، سوورپ دەخوا و لادەدا، چەلى واىه رپى نيه، پنگ دەخوات و دەمىنپتەو، زەوى توونى هەلى دەمژى، ژيانى هيرۆى ئاوا بوو! ئاسمان ساو سامال بوو، هەتاو لە تاقى سەرى دەرهوشاوه.

«مراد، هۆى مراد!»

سەرى هەلينا.

«وەرە پۆژ درەنگە نان و چاىه كەمان پخوين.»

دوو سى پىمەرەى دى لىدا و پىمەرەى لە قەراغى جوگەدا چەقاند و پوو بە دارە توو يەكەى كەنار زەوى پۆي، دووكەلى سەر ئاورگى لە سەرەخۆ و راست بەرەو ئاسمان هەل دەگەرا. حاجى كەترىكى پەشى لەسەر ئاورگى دانابوو ورده ورده چيلكە و چالى وەبەر ئاورى دەنا. خاليد چوبۆ سەر كانى و خەرىكى هەل گرتنى دەست نوئىژ بوو.

«ماندوو نه بی بابە.»

«بوخۆت ماندوو نه بی کورم، برۆ ئاویکی به دەم و چاوت دا که و وەرەوه ئەمەن

دەچم نوێژی دەکەم.»

بۆ لایەک خەزایی وەک بەرد که له قەپانچە لە دەرچن بە سەر سەریان دا تیپەڕین، بۆ ماوەیەکی چڕەیان خستە گۆیان، بایان رێک و پێک دەکردهوه و دەیان بەستەوه، لوور دەبوونه حەرز و دیسان بەرز دەبوونهوه، هەتا له پێش چاویان بە یەكجاری ون بوون.

خالید و حاجی نوێژیان دا بەستبوو، مراد پاللی بە دارتوویەکی دابوو و لاقیکی درێژ کردبوو و ئەوی دیکە نوشتاندبوو، شەنبایەک بە حال جوولەیی بە گەلای دارەکه دەکرد، وە ئاورگەکی دەکەوت و دەمیەک سەری ئاوری وەر دەسوواندەوه و لە ژێر کەتری رەشەیی لادەبرد. سەرته سرتی کولان لە هەموو شوێنیکی دەهات. شەتڵە باینجان پەلیان لێ ئەستوو ببوو سەر و پۆتراکیان بە گولای زەرد نەخشابوو گەشتر و بە کەیفتر لە هەموو گیاییکی دەیان نواند، هەلەم بە لوولە و قەراغی سەری کەتری دا بە هەرپەمە دەهاتە دەر، تەقە تەقی لە سەرەکەتری دینا، سێ چوار دڵۆپ ئاوی کولاو و هەلماوی لە زارکی لوولە دەرپەڕین و رژانە سەر خۆلەمیشتی ئاوری کۆن و چەزەیان لێ هینا. قودولکە چای لە پریسکەیی هەلاوەسراو بە لکی دارتوویەکه دەرھینا و لۆچیکی دەکەتری کرد، لای گرت و لە پەنا ئاورگی دانا، ئاورگی لەسەر کانی داوه، نوێژیان تەواو کردبو، گورپەویان لە پێ دەکردهوه، حاجی لێوی دەجولاندەوه، پریسکە نانی هینا خوار و کەولای چکۆلەیی لێ دەرکیشا و پانی کردەوه، پێنج کولیرەیی پەنجەکیشتی لەسەر دانا و چاوەنوازی هاتنەوهیان ئیستکانی دانا.

خالید کیتە لە ماستی لە کانی دەرکیشا، ئاو تنۆک تنۆک لێی دەتکاوه، لە پشت حاجی بۆ لای مراد هات، هەرسێکیان دانیشتن، عەتری چاوشنەیی فینکی بن دارە توو ماندوویی حەساندەوه.

دوو پەپوولە بە پەنایان دا هاتن، وەدوای یەکتەر دەکەوتن، وەیهک دەچوون؛ دەتکوت یەک پەپوولەیه لەت کراوه؛ هەرتک بە پنۆکی رەشی ورد، نزم و نەوی هەلەدەفرین، بلیندتر دەبوون و سەر لە نوێ دەهاتنەوه خوار. لە سەر شەتلیکی نیشتن، بریک بایان لەریهوه ئەوسا بی جوولە، بوون بە دوو گولای شەتڵەکه.

قهرانتووی دوو سۆار له ریی دیی وه دیار كهوت ، ویرغهیان به ئه سپان ده كرد ، له مه زرای ماله حه مه ره شی تیپه ر بوون .

یهك سه ر وه نیۆ زهویه كه ی كهوتن ، شه تل له ژیر سمی ئه سپان پی شیل کران ، هه رسیکیان هه ستانه سه ر پی ، ره حمان ئاغا و ئه سپه سوور خونیان ناسیوه ، له پشت وی ئه حمه ده زله سۆاری ئه سپه بۆری بوو ، په پووله كان هه لفرین و له سه ر رییان لاچوون . هه تا دوو سی قه ده می وان هه وساریان نه کیشا .

غه زه بیان لی ده باری ، دوو سی جارن ئه سپ له حانیدیان پاش و پی شیان کرد ، دانی گه وره یان له ژیر لغاو وه دیار كهوتبوو ، ئه سپه سوور خوین به سمی ده ئاورگی کوتا و سه بریکی حیلاندى ، به ردی ئاورگی كهوتنه سه ر ژیله مۆی ، خۆ له میشی سووک نه ختیك وه حه وای كهوت و نیشه وه .

«مه گیم باجم ولامی لی نه نارده بوون تخوون ئه و زهویه ی نه كه ون؟»

سه ری قه مچی ده ده ستی راستی دا ده كوشی و خۆی له سه ر پشتی ئه سپی كۆم كرده بۆوه ، تاك تاك چاوی به سه ردا ده گیپان ، هیچیان قسه یان نه كرد . سی به ردی قورس و قایم بوون چه قیبوون .

«له گه ل ئه نگۆم نیه ؟ هه ی حیز بابینه!»

ده ستی هه لیئا و قه مچی دا هیئاوه ، ئه سپه سوور خوین حیلاندى و هه ستا سه ر پاشوان ، قه مچی سه ر شانی خالیدی گرت و خوینی تی چزانده ، خالید كت و پر پری دایه پیمه ره ی هه ل په ساردراو به داره تووی ، ره حمان ئاغا چه لیکی دی ده ستی هه لیئاوه و قه مچی لی دا هیئاوه ، كه چی مراد وهك پلینگ له حه وای گرتیه وه و قه مچی له مه چه کی هالا ، رای کیشا ، ئه سپ پاشه وپاش كشاوه ، سپینه ی چاوی گه وره تر ببوو ، حاجیش غاری دا پیمه ره ی ، ئه حمه ده زله مه ودای نه دایه ، گه یشته سه ری و گورجی له ئه سپی دابه زی و خۆی پی دادا . میزه ری زه ردی حاجی له سه ری به ربۆوه و بۆخۆشی كهوته بهر زله و پنیلاقه ی ئه حمه دی . خالید به هانای هات ، له پشته وه را هه تا هیزی هه بوو پیمه ره ی له شانی راکیشا ، نرکه ی له دلئ هیئا ، ئه سپه سوورخوون پر به زهوی ده ی حیلانده و مرادی وه بهر چه پۆکی خۆی ده دا ، قه مچی له ده ست به رببوو ، ره حمان ئاغا بی وچان قه مچی به سه ر و گو یلاکی دا دیئا ، مراد خۆی له بهر سمی ئه سپی لانه دابا ، هه موو ئیسی له شی تیک ده شكا .

به دوان دەر وهستی ئه حمه دی نه ده هاتن ، له سه ره حاجی وه رسو و پابو و ئامبازی خالیدی ببوو ، دهستی زه لام و ئه ستووری له نیۆ قه دی قایم کردبوو و پیکێ ده کوشی ، خالید هه ناسه ی بۆ نه ده کیشرا ، شین و په ش ببوو ، چۆ له که بوو ده په نه جیه ی باشوودا په له قاژیه ی ده کرد ، به که له ی سه ری هه تا هیژی هه ببوو له سه ر و ملی ئه حمه دی ده کوتا ، به لکوو هه لیکی بۆ هه ل که وئ و له چه نه گی نه جاتی بی ، ورده ورده بی تا قهت ده ببوو ، حاجی که وه تبه سه ره حه رز و خوین به که پۆی دا ده هاته خوار ، هاواری مرادی کرد :

«مراد کوره بگه یه خالیدی کوشت.»

مراد به په له ئاوری لی دانه وه ، ژان و ئیشی خۆی له بیر چوو ، هه ره به دوو سی هه نگاوان خۆی گه یاندی ، پیمه پی له حه رزی هه لگرت و هه تا هیژی هه ببوو به پشتی پیمه ره له پشته سه ری ئه حمه دی قایم کرد ، زرینگه ی له گه ل زی په ی تی که ل بوو ، دهستی له نیۆ قه دی خالیدی سست بوون ، خوین وه ک جۆگه له سه ری ده هاته خوار وه ست به جی کراس و که وای تلیسانده و ، له حاسه ته خۆی بی هۆش به ربوو ، په رحمان ئاغا هه لی کیشا ده مانچه و پووی ده حاجی که له پش ته وانی دیکه را وه ستابوو کرد :

«هه ی ده ویت بابی قوروم ساغ.»

ته قه ی ده مانچه ، ئه سه په بۆری بی سواری ده ره په راند . حاجی پش تاو پش ت به ربوو و خوین له شانی باز ره قه ی به ست . خه لکی دئی گه یشت بوونه دوور و نیزیکیان ، مام خدر و حه مه په ش هه ره له دوو را هاواریان کرد :

«کوره به خاتری خودای ئاغا نه ی که ی.»

په رحمان ئاغا ئاوری لی دانه وه ، به په له په ل وه نیۆ شه تله باینجانان که وه تبوون ، لاق و له ته ریان قورپاوی ببوو .

«کوره ئاغا گیان با خوین نه پژی ، به خاتری خودای ده ست را گره.»

په رحمان ئاغا قامک له سه ره پل توکی ده مانچه چاوی لی ده کردن ، ناله ی حاجی ده هات ، خه لک گه یشتنه کنیان و ده وریان دان ، په رحمان ئاغا گوراندی :

«ئەوجارىش لايان خۇش دەبىم، دەئابە گۆرپىكى باپىرىم چۆتى، بە مەر قەدى بابى گەورە، چەلىكى دى لەسەر ئەو زەويانە بيانىنىم ئەوى خراپە بە سەريان دىنىم.»

لادىيى ھەركامە بۇ لايىكى ھەل دەھات، ئى وابوو غارى دەدا سەر كانى و ئاوى دىئا، ئى وابوو لەسەر سەرى برىندارەكان دانىشتىبوو بەتەما بوون خوئىنى بوەستىنن، ئى وابوو وەدوای ئەسپە بۆرى كەوتبوو، يەك دوويەكەش شت و مەكيان بۇ كۆ دەكردەنەو. چۆرپىكيان ئا و بە گەرووى ئەحمەدەز لەى داكرد و نەختىكىشىيان بە دەم و چاوى پرژاند، خوئىنى سەرى مەيىبو و تووكى سەرى ھەتا نيزىك پشت مى پىكەو و نووسابوون. وردە وردە پىلوى چاوى ھەل داو، كاس و گىژ ھەستا دانىشت، دەستى برە پشت سەرى و ھىنايە پىش چا، بەرى دەست و سەرى قامكى خوئىناوى بو، بە خىسە و مۆرە چاوى لە مراد كرى، دەروئىش سەعيد بن پىلى گرت و يارىدەدا ھەستىتە سەرى پى، بۇ لاي ئەسپەبۆرى چو و كلكە رەشمەى لە دەست ھەمەرەشى ھەستاند و سوارى بو، بەدوای رەحمان ئاغا دا رىكىفى لىدا و بەرەو دىي وەنىو بىستانى كەوت...

نزيك بىست شەو لەو رووداو تىپەرى، ماوہى مراد تەواو بىوو بەلام نەچوبوو، زۇريان قسە لەسەر كرديو دەبى چ پكەن، بۇ ئاخىرىن رىگا برىارىان دا بچنە خانى و لە دادگايە شكايەتيان لى بكەن، لەگەل دەم راست و ردىن سىپى دىي راولژيان كرديو، ياسا و قانون لە ولاتى ئىمەدا، لە ژيانى ئىمەدا نامۆيە، ئاخىرى لەسەر ئەوہى ساغ بىوونەوہ حاجى و خالىد بچنە شكايەتى، بەلكو زەويەكەى لە چەنگى ھەمەدئاغا دەركىشەنەوہ. ھەمەرەش و كاك رەحىم بەلئىيان دابوو شاھىديان بۇ بەدن.

كاز و كووزى بەيانىكى جۆزەردان بو، لەمال ھاتنە دەر و مى رىي خانىيان گرت و رۆيشتن. رۆژ مەشخەلى گەورە و رووناكى ھەتاو بە دەستەوہ تارىكى و تارمايى بە يەكجارى تاراند. گەنم و جۆى زەوى ئەوبەر ئەوبەرى رىگايە غوشەيان زەرد و قورس لەبەر گزىنگى ھەتاو دەردەوشانەوہ، شنەى بەيان دەنىويان كەوتبوو، جوولە جوولئىكى سەيرىان دەكرد، ھەر دەستەى سەرى بۇ لايىكى دەسووراند، دەتكوت شنە رىي لى ون بۆت ھەر لاسكەى بەسەر رىيكيان پى نىشان دەدا، ئەويش گىژ و سەر لى شىواو دەگەرا. گەلا چەوہندەرەكان لە

خەۋى قورس ھەستابوون خۇيان لەبەر يەك كېشاپۇۋە و لەسەر جىگا و بانى زەۋى پان بېۋونەۋە گولە بەرۋژە قشونىكى رېكۋېك بوون بەرامبەر بە مەزنىان ھەتا، قىت و قۇز راۋەستابوون.

دوور و نىزىكى خانى بوون. لە لاي چەپى رېگايە مەزرايەكى گۆر و گەورەى گەنمە شامى لىيان ۋەدەر كەوت. نىوان رېگا و مەزراكەى دپوو زەردە رسكابوون، سەدان خال خالۆكە پىيان ھەل گەرابوون.

ھەرتكىان سەريان ۋەرسووراند و چاويان لە گەنمە شاميان كرد كه شووبارى دايكانيان دەدا، كۆرپەيان مەلۆتكە كرىبى و لە باۋەشى خۇيان گرتبى. پىرە پىاۋىك لە سەرەخۇ خەرىكى چەقاندنى داۋەلان بوو، ديار بوو گەنمە شامى ۋەختى ئەۋەيان ھاتۆت لەبەر ھوروۋمى قەلەپەشان ئاگادارى بگرىن.

دەستيان لى ھەلئنا و دووراودوور ماندوو نەبوونيان لىكرد.

«ماندوو نەبى.»

«بەخىرىن، خودا عافووتان كا.»

لە جەرانى را ئەو قسانەى لە دادگايە دەبا بىلئىن چەند جاريان كوتبوۋە، جىي وشەيان گۆرپىوو، لە مىشكىان دا گەرابوون بەلگەى باشتەر و چاكتەر بىبىننەۋە، بە رەستەكانيان زياد دەكرد، لىيان كەم دەكردنەۋە.

ھەتا نويژى نيوەرۆ لە دىو و راۋەرەۋى دادگا ھاتبوون و رۆبىوون. چەند جاريان لى توورە بوون، لە دىۋىكى بۆ دىۋىكى دىكەيان نارىدبوون، پالە پەستۆيان پىدەدان، تەنەت جىنۋىشيان پىدابوون. ئەۋى رۆژ چيان بۆ نەكرا، شەۋ مىۋانى حاجى بايز بوون ئەۋىش بە رۋىيەكى سارد ۋەرى گرتن.

سبەئىن سەرلە نوي چۈنەۋە دادگا، ھەتا ئەۋ پۈۋلەى بۆ ۋەختى مەبادا لەگەلە خۇيان ھىنابوو، نەيان كرده بەرتىل، چيان بۆ نەچۈ پىش، لە ئاكامدا دەلەسىەكيان بۆ ساز كردن و پىيان كوتن ئەنگۆ بچنەۋە سەر مال و ھالى خۇتان، دۋاى ھەۋتۈيەكى دىكە لەگەل شاھيدان ۋەرنە ئىرە.

ھەمەدئاغا قاقايىكى بلىندى لىدا، رۋى دە ئەحمەدەزلە كرد.

«كۈرە، دەرويشى لەگەلە خۇت بەرە تايەكى ئارد بدەيە، پاشانىش بۇخۇت دەچپە مالە ھەمەرەش و رەھىمى، بانگيان دەكەيە ئىرە.»

ههتا حاجی و خالد گه پانه وه همه پرهش له قسهی خوئی گه پابوو، کاک
په حیم له دیی ترۆ کرا، گه سکیان بو له سهه پشتهی گویدرێژان دانا و له دییان
وه درنا.

یهک ههوتو دوایه حاجی و خالد به رهو خانئ وه پئ کهوتن، له پاست
مه زرای گه نمه شامی ده میک و چانیاندا و له سهه دوو بهردان به رامبهه به مه زراکه
و پشت له پیه دانیشتن، ئاسمانی سهه مه زرا له بهه هوروژمی قه لان، پهش
داگه پابوو، قه قریان له هه موو لایه که وه دههات، له سهه شان و پیلی داوه لان
ده نیشتن! و چانیان ده دا! چرنوکیان لی قائم ده کردن! دهیان قرانده و به هوی
قووهی شان و پیلی داوه لان هه لده فرین و شالاویان ده برده سهه گه نمه شامی!!
چوونه دادگا، پییان کوتن ده وسیهی ئیوه دراوه ته پاسگا که تان!! مات و
که سهه گه پانه وه، قه له په شه کان زۆربهی گه نمه شامیان رووتانبوو و داوه ل
هه روا له حاست خویان ویشک و پهق پاوه ستابوون!!!

شەوانە ئاسمان سەرتاسەر ساو و سامال دەبوو. گۈرۈشە گۈرۈشى ئەستىرە لە ھەموو سووچىكەوۋە دەھات، مانگ نەرم نەرم ھەنگاۋى ھەلدېناۋە، پاپۇرىك بوو لە زەرياي بى پىلى شەودا ئارام ئارام دەخوشى، شەومە ۋلاتى دەپازاندىوۋە؛ بە كەلىنى لكوپۇپى داران، بە كولانەى سەربانى مالان، تريفەى دەپزاندى ناو چاوان، بە غەمزە و نازەوۋە دەھاتە سەر كانياو و پووباران، لە ئامىزيان دا دەزا، دەبوو بە سەد، بە ھەزار، ھەر يەكەى سوارى خيزاۋىكى دەبوون و پوو بە كەناريان دەپۇيشتن. ھەتا كەلەبابى بەيان دەخويند، ھەر لەگەل كىو، لەگەل دار، لەگەل ئاو، لەگەل سروشت دەدوا، بەرى بەيان خۇى لە باۋەشيان دەر دەكىشا، داۋىنى زىو كفتى ھەلدە كرد و نەرم و نىان ژۋانگەى بەجىدەھىشت.

ئەو جار ھەتاو بە شوپن ويدا لە چيا ۋەسەر دەكەوت، مست مست ۋلاتى زىرەوشان دەكرد، كوستان كۈشى دەگرتەوۋە؛ گول و گيا، دار و دەۋەن سەريان ھەلدېنا، مەلى خۇش ئاواز بە چرپە و چرىكەيان داۋەتيان بۇ دەگيران.

بەرەبەرە ھەتاو سەخى تر و گەرما بەھىزتر دەبوو، جووت بەندە پشتيان چەمابۇۋە و يەك پشوۋ درۋىنەيان دەكرد، گەنم تيشكى ھەتاو بوون پۇتابوون. خۇر لە تەشقى ئاسمان چەقىبوو، ۋلات بى ھست و خوست و گەلەى داران بى جوولە. قرچە قرچى نيوەرۇ بوو، ئىستا دەبا سى دىى دىكەى كردبا، گويدريژەكەى بە ھەوسەلە و لەسەرە خۇ دەپۇيى، زۇر گوپى نەدەدا بە نەقىزە و ھەچەى ھەمزەى.

دەماۋەى ئەو چەند سالەدا زۇر چاك ليك حالى بيوون، ئەو دەيزانى دەبى لە كوئى لىي گەريت چۇنى پى خۇشە بروات و ئەۋيش دەيزانى لە كۆى دەبى توند

پرڀوا و له ڪوئي سهر، ۽ هو دهيزاني ڪهنگي شهڪت و ماندوويه و ۽ ويش دهيزاني له ڪوئي دهبي توند پرڀوا و له ڪوئي سهر، ۽ هو دهيزاني ڪهنگي شهڪت و ماندوويه و ۽ ويش دهيزاني ۽ ويان ڪهنگي قهلس و توورهيه و نابج له قسهي دهرجي، ۽ هو نه قيزه تي ڪوتان و ههجه ليڪر دهنش به پيئي عادهت بوو، دهن ههر به نيوان ماويه ڪي باري سهر پشتي لي راست ده ڪردهوه و ۽ ويش گوئي ده له قاند و ڪلڪي يهڪ دوو جارن هه لده سو وړاند و وهري ده ڪه وههوه. هيئده به وري و بانهدا هاتبوون و چووبون ته و اووي ڪند و له نديان پيده زاني، شار ه زاي هه موو ڪاني و ۽ هستيران بوون، ته نانهت به هي لانهي مهل و ده عبايا نيشان ده زاني، سالي نو مانگي ره بهق ۽ هوه ڪار و پيشه يان بوو له و دييه بو ۽ هو دييه.

هه مزه به خويه وه سي برا و دوو خوشڪ بوون، ههر يه ڪه له شوينيڪي، وهڪ جووچڪهي بالندان په پوازه ببوون، براي ڪي چڪولهي له ڪاني زهر د بوو ۽ هو دييهي ڪه نيسي لئي وهديار ڪه وتبوو. تاق و لوق له ڪولانهي ماليڪي دوو ڪه ليڪي بوو به خوبادان هه لده ڪشا و له پاناي ۽ اسماندا بزر ده بوو. ڪولان چول و هول بوون، جار جار مندالتيڪ يا ۽ فارهه تيڪ له ماليڪي دههاتنه دهر و دهچوونه ماليڪي دي. سي چوار پي له دوورهوه ۽ امبازي بوون، هه په هه پيان بيدهنگي دي تيڪدا. گويدري ۽ هه ڪي دهستي به زهرين ڪرد، هه مزه داردهستي هه ل سو وړاند و تاراندني:

«چخه، چخه هه ي بابو به ڪهران ده گيم، چخه.»

غاري ده داني، له بهري هه ل دههاتن، له سهر را شالويان بو ديناوه. ۽ فارهه تيڪ به هاناي هات و سهگه ڪاني لي دهر ڪرد. چوار پي له وه بهر ۽ وه بهري مشت و مريان بوو و دانيان له چيرهوه ده برد. دهر ڪهي مالان جي رهيه ڪي ناخوشيان ليدههات و ده ڪرانهوه، ۽ ڙن و ڪچ و منال تاق تاق و دوو دوو دههاتنه دهر، ههر له دوورهوه ده ياندواند:

«ماندو نه بي ڪاڪ هه مزه.»

«خودا سلامهتت ڪا پوور فاتم.»

«۽ هري ڪاڪ هه مزه گلله سهرت پييه؟»

«پيمه خات نازدار.»

پالی وه دیواریکی دا ، شمهکی له پشت گویدریژی داگرت و له پیش خۆی دانا ، له دهورهی هالان ، سهری مار و میروی پیوو . به جاریکی سی چوار نه فهه پیکه وه دهیان دواند ، چه نه یان له گهال لیده دا . مندال سهه ر قژن و پیخواس له په نای هه ل ترووشکابوون و سهریان خستبو ه سهه ر شمهکی .

«وامه که ، کورپه دهستیان لی مه ده.»

«ههی دهوامی عهمرت نه دا ههسته واوهره.»

مندال دایکیان بو کرینی شیرنیاتی کونده جهه رگ ده کرد و دایکیان به چه پوک با یان به جینو به ته مای له کول خو کردنه وه یان بوون ، دنا زور ناعیلاج بان چه ند قرائیان شت بو ده کرین و خویان له چنگیان قوتار ده کرد نه وسه دیسان له گهال ژنانی دیی دهستی به قسه ده کرده وه .

سهه گه له ژیر سیبهه ری دیواران که وتبوون ، زمانیان له گه رمان ده رکیشابوو ، کهف له قهراغ زاریان دیار بوو ، تاونا تاویک به بیوازی زاریان بو گرتنی میسه سهه گیکی ده کرده وه و پیکیان داده داوه ، ته قهه ی ویکه وه وتنی که لیپان دههات . گویدریژه که به گوپی هه ولی دها پوله میشی نیشتووی سهه رکالانه ی چاوی بتارینی ، فایده ی نه ده کرد نه و جار سهه ریشی ده له قاند ...

شمهکی خر کرده وه و هاویشتی وه سهه ر پشتی گویدریژه که و به ره و ماله هیدایه تی هه چه ی لی کرد . قادرخان هه ر له هه وه له وه وه تاغ و پیش خانیکی بو هیدایه تی له گوشه یه کی هه ساری گه وه ی خۆی ساز کردبوو ، دوی دوو سی سالان که لیی نه مین بوو ژنی بو خواست و وه تاغیکی دیکه شی بو لی دروست کرد ، نیو مالی دایه ، به جاریکی سهه رومالی خۆی پی سپارد .

گویدریژی برده ته ویله و دایکرد جل و بهه ری لی کرده وه و هیندیک پاشا خۆری نه سپی قادر خانی له پیش ده می دهئاخوری کرد و شمهکی به کولی دادا و گه راهه هه سار . هاجه ری براژنی بو ژووری فه رمووی کرد و به دوایدا چو ژوور . منالی هیدایه تی تازه دههات پی هه لگریت و به دیواری هه ل ده رووسکا :

«یاره بی به خیر بیی کاک هه مزه ، براژنه زینه ب چونه ؟ منداله کان چونن ؟ پیت

له سهه ر چاوم دانا.»

به په له خه ریک به ساز کردنی چا و شیو بوو .

«خودا سلامهتت کا ، نه دی نه وه هیدایهت له کوپیه ؟»

یەك دوو پەرۆی مندالەكەى لە ژووری كەتبوو، هاجەر گورج هات و هەلى گرتنەوه.

«ئەوه دیتەوه، قادرخان نارديه جييكي، رهنهگه ئيستىكى دى پهيدا بىتەوه.»

پەرۆكانى برده دەر و لە پيشخانه دايان و گهراوه.

«دهى زور چاكه.»

رووى ده مندالەكەى كرد:

«دا وەرە بزانه، هەى لە مامت كهوى، عەلى گيان! وەرە بزانه.»

ميش لە دەم و چاوى عەلى دەنيشتن، هەلده فرين و لەسەر را لە قهراغ ليو و

كهپوى دەنيشتنەوه، دەستى دهگيرفانى پاتولى نا و دەنكىكى نوغلى سوور

دەرهيئا و بوى پاداشت.

«دەوهره دهى عەلى گيان!»

مندالە به لاره و لار و تهكه تهك بو لاي هات و به دەسته چلكنهكانى نوغلهى

لى وەرگرت، لەجيوه كهوته سەر قون و دانىشت. ميش دەسبهجى لەسەر

شيرنيكهى نىشتن و رهشيان داگهپاند.

«ئەدى بو براژنه زينه بيشت نه دينا؟»

چاى ديم كرد و چادانى لەسەر سهماوهر دانا و جامى نايلوني پيش لوله

سهماوهرهى راست كردهوه.

«وهلاهى سوعدا سووريزهى لى هاتو، له بهر ئەوهى نهمهينا.»

«چاك دهبي ئيشاللا، عەلش تازه چاك بوتەوه، ده رۆژان نه خوشيكي پيوه

نوسابوو ئەوه هه موو نووشته و دوعايم بو ده كرد هەر وهك خوى بوو، ههتا

خودا چاكه بو ميوانى قادرخانى كات، شهربه تىكيان دايه پيى چاك بووه.»

ههتا سهعاتيك دواى نان و چا خواردن چاوه رپي هيدايت ماوه؛ پاش ئەوه

ماوهى ههستا سەر پي و مال ئاوايى له براژنى كرد و گويدرژى وهپيش خوى دا و

به سەر رپي «خورينج» دا هه چهى لى كرد. به ليني به براژنى دابوو هەر چونيك

بى بو شهو بگه رپتەوه وئ، ههتا ئيستا چه ند جارى ديش هاتبوو هەر چاوى به

هيدايت نه كه وتبوو، بيريك، خه يالايك، پرسياريك وهك موركه ميشكى

ده خوارد... .

له ته و او ی ئاواڼییه کان ، باس باسی ئه و سوارانه بوو؛ باسی خه لاتیکي که
حوکمهت بؤ راپورټ لیډان یان دهست بهسه کړدنیا ته رځانی کړدبوو ، له
مالان ، له مزگوتان ، له کولان و موچه و مهزریان ، له هه موو شوینیکي هر
باسیان ده کړد . «ده لاین ده ولته سته هه زار تمه نی ددها به هه رکهس پیان بلخ له
کوڼ یان بیان گریټ.»

هر غهواره یه که دیتبایان به سهیری چاویان لیډه کړد ، سرنجیان ددها به قسه
و ئاکاری .

«کور هه سهن بللی ئه وه له وان نه بی؟ چاو چوڼ چاو له ولاتی دهکا ، کور ه
پی م وایه هه وه ، دیاره خه لکی ئه و لایانه نیه .

«وه لاهی جا چوزانم ، خودا ده زانئ ، جا بیټوو هه ویش بی چوڼی ده گری؟
هه لبت ده مانچه یه کی هر پییه.»

«ئهری سو فی رهحمان ئه و دوو نه فهره ی شهوئ چوونه ماله مام سولتانی
نه ت ناسین؟»

«به دی چیودارن خه لکی لای مه حالین ، له بهر چی ده پرسی؟»

«وه لاهی جا چوزانم ، کو تم نه کا ئه وان هه ی ده ولته لیان ده گه پئ هه وین.»

«کور ه نه وه لالا ، فه قیرانه جابؤ به کوشتنیان ناده ی؟»

ژاندهرم به دیان وهر بپوون ، پرساریان له خه لک ده کړد ، چه ند ده سته
چه ته که هه تا دوینئ ریگریان ده کړد و نیوی ژاندهرمیان بیستبا هه وت شاخ
ئه ولتر هه لده هاتن ، شان به شانیان ده گه پان

هه مزه هه تا نیزیک زه رده په پان زوربه ی شمه کی فروشتبوو شه که ت و کاسول
ده پئ گه رانه وه ی کانی زه رد دابوو . بیری چووبؤه سه ر ئه و خه لاته ی خه لک
باسیان ده کړد ، وه گیری که وتبوو ، پیبوو ، خانووبه ره ی چاک ، مه ر و مالاتی
زور ، زه وی و زار و باغی گه ش ، نوقمی خه یالی شیرن هه چه ی له بیر چووبؤوه .

ون بوویه کمان هه میسه ، هه موو کاتی هه یه . لیی ده گه ریین . چاو ده گپړین .
نای بینینه وه . تا پؤی ده بینین وه دوی ده که وین . هه ل دین نای گه ینی ، نازانین
چییه ، چؤنه ، ته نیا نیوی ده زانین . بیستوومانه . به خته وه ری لای خه لک
ده ی بینین بی خه بهر له وه ی ئه وانیش له لایان نیه ، وه ک ئیمه لیی ده گه پړین ،
پوول ، خانوو ، مه زرا ، باغ ، زه وی ، دنیا راده کیشن ، له سه ر یکی که له که

دەكەين، ئەى بەلكوو بېيىنمەۋە، تەمەنمان، كات و ساتمان، رۆژ و سالمان بە
دوايدا دەرۋىن، ھىچ سۇراغىكى نىيە، سەر و پۇتراك سېى، پىشت چەماو، چاۋ
سىس و لىل، گىژ و ور، ماندوو و ھىلاك، با بە دەست و دەست بەتال،
دەمىنىنەۋە، مندالمان، نەۋە و نەتىجەمان ۋەك ئىمە، بە رېى ئىمەدا دەرۋىن بە
شۋىنىدا، ئەۋانىش ناىبىننەۋە ھەر ۋەك ئىمە و باب و باپىرانمان
نەمان دىتەۋە، لە كۆى يە؟ لە لای كىيە؟ چۈنە؟ كى دىۋىتى؟ بلىى دەبال خۇماندا،
لە لای خۇمان، لە مالا خۇماندا نەبى؟ داپۇشراىى. دەلىن چاۋ ھەموو شىتىكى
دەبىنى ئىلا بۇخۇى نەبى، بلىى ئەۋەش ۋانەبى؟ دەبال خۇمان دابى و نەى بىنىن،
ئەدى ئەگەر ۋانىە بۇ ئەۋانەى دنياشيان ھەيە ھەر لىى دەگەرپىن؟...

ئىۋارەى كوئىستان بە سام و ھەببەتە، كىۋ لە تارماىى بومەلىلدا خۇيان مات
داۋە، رېگرن بە خۇف و سام سەر و چاۋيان داپۇشراۋە، رېگا پىشتىندە لە
كەمەريان ھالاۋە.

گارانى دىى لە پىشى ھىۋر ھىۋر دەرپىيەدا بوو، تەپ و تۆزىكى زۇر لە ژىر
سمى گا و گامىشان ۋەھەۋا كەۋتبوو، بۇرە و ھۆرەيان تىكەل يەكتر دەبوو لە
پالداۋىنى شاخىكى بلىند كە لووتكەى دەتكوت ھەلۋىيەكە ئامادەى فرىن، مىگەلى
دىى مۇل دراىوون، شەبەقى ئاۋرى شۋانىك خەنجەرىك بوو چوۋبۇە ناۋ زگى
دىۋەزمەى تارىكى. يەكسەر رۋوى دەمالە ھىدايەت كرد و بە دواى گا و گوئىكى
مالە قادرخان گوئىرىژى برە ھەۋشە.

براژنى بەرەۋىپىرى ھات، گوئىرىژى بۇ برە تەۋىلە، خىرا مەسىنى:ى ئاۋ
بۇھىنا و بەدەستى داكرد.

«ماندوو نەبى كاك ھەمزە.»

«سلامەت بى براژن، ھىدايەت ھاتۋتەۋە؟»

«ناۋەللا، كاك ھەمزە! زۇرم پى سەيرە ئىستا نەھاتۋتەۋە.»

چلك و چەپەرىكى زۇر لە دەست و دەم و چاۋى دەبۇۋە، پىشتىندى قەدىك
كردەۋە و پىى ئىشك كردەۋە، ھىندىكى چاۋ لە گاران كرد، لەبەر دەرگای تەۋىلە
پالەپەستۋيان پىك دەدا و دەيان بۇراند.

«كاك ھەمزە! ئەتۇ بچۇ ژوور، چام دىم كردۇ ئەمن دەچمە يارىدەى ئەۋژنانە

ئىستا دىمەۋە ژوور.»

گیزه گیزی سه ماوهر تیگه لی هه ناسه و پشوکیشانی منداله که ی بیوو، چراییکی کهم شوق له نیوه راست ژووری دایسا، میسه کویریکی زوری لی هالابوون، بونی مزاویله که دهات، چوه په نای سه ماوهر و چاییکی بوخوی تیکردک گوره ویکانی داکه ند و هاویشتییه سووچیکی دیوه که ی.

دهنگه دهنگی براژنی و یهک دوو ژنی دیکه دهات، پووللهکانی له باخه لی دهرهینا و خهریکی بژاردنیان بوو. ورده ورده دهنگ و ههرای دهری کهم بۆوه. دوو چای دیکه شی خواردبۆوه، دهری به یه کجاری تاریک بیوو شوقی چرای گرسۆزی خۆشتر دیاری دهکرد، براژنی هاته ژوور و دیسان به خیرهاتنی کرد.

جیره ی دهرکه ی هه وشه هات، دهنگی نزم و نهوی سمی و لاخان له دوا ی یهک وهک ئەوهی دهجوو چه ند کهس له سه ربانی بین و برۆن. هاجهر که ههر به پیوه راوه ستابوو کوتی:

«پیم وایه هیدایهت هاته وه، بابجم.»

چوه دهر، تاپۆی سۆران به بهر په نجه رهدا وه دیار کهوت، پرمه ی ئەسپیان هات، هه مزه هاته پشت په نجه ره و چاوی تیپرین، بۆی نه بژاردان. هیدایهت ئەسپی برده تهویله و میوانیش له پلیکانان وه سهر کهوتن و چوونه دیوه خانی هاجهر هاته وه ژوور، هه مزه چوبۆه سهر جیی خۆی دانیشتبۆوه، هاجهر به بزهی که له سهر لیو کوتی:

«ئەوشۆ قادرخان میوانی هه ن.»

هه مزه قودووی تووتنی دهرهینا و کوتی:

«کیی میوان؟»

«جا خۆ به خودای ئەمیش نازانم، ههر ئەوه ندەم گۆی لیبوو یکیان پیم وایه

نیوی سمایله.»

«سمایل؟!»

«ئادی سمایل.»

هه مزه چی نه کوت و سیغاریکی هه ل به ست و دای گیرساند. هاجهر خیرا چوو لهو دیوی ژیرسیغاری بۆ هینا و له پییشی دانا.

هیدایهت هاته ژوور، خۆیان دهباو هه یهک هاویشته و دهست و مووچی یهک هاتن. هاجهر چای بۆ ههرتکیان تیکرد و بۆی دانان، هیدایهت گۆرموی له پی

داکه‌ند و بۆ خیزانی راداشت، هاجەر لیی وەرگرت و به غار چوو ئه‌وانی هه‌مه‌زه‌شی هه‌ل‌گرت و بردنی بیان شوات. شیو خورا و کشانه‌وه پشته‌وه، می‌شه کویره له دهوری چرای دهبووران، یه‌ک دوو په‌پوله‌ی چکۆله‌ش له‌گه‌ل بوون، وه‌شووشه‌ی ده‌که‌وتن، بالیان دهبووتا یان به‌شووشه‌که‌وه ره‌ق هه‌ل‌ده‌هاتن یا ده‌که‌وتنه به‌ریچراکه‌ی، هه‌مه‌ قامکی شاده‌ی ده‌که‌لینی دوو قامکی لاقی راکردبوو چلکی لی هه‌ل‌ده‌هراند، منداڵه‌که یه‌ک دوو چه‌لان نووکاندی و بی‌ده‌نگ ماوه.

«کاکه‌ گیان ئه‌من هه‌تا دیوه‌خان ده‌چم، نه‌کا قادرخان کاری پیم بی، ئه‌تۆ ئه‌گه‌ر خه‌وت دێ بنو، هاجه‌ر کچی! جیی بۆ کاکم پاخه.»

هاجه‌ر له‌ پێشخانه‌ را ده‌نگی هات:

«له‌و دیوی بۆم راخستۆه.»

هه‌مه‌زه‌ نه‌ی توانیوو ئه‌و قسه‌ی ده‌لیدایه‌ بیدرکینی. هیدایه‌ت چوبۆه ده‌ری، منداڵه‌ له‌ خه‌وه‌سه‌تابوو، کاس و گێژ چاوی ده‌مامی بریبوو، ئه‌وجار ده‌ستی به‌ گریانێ کرد.

«براژن وهره‌عه‌لی ده‌گری.»

هه‌ستا سه‌ر پێ و چوو ده‌ر، فانووسی به‌ر هه‌یوانی هه‌ل‌گرت و به‌ هاجه‌ری کوت:

«ئه‌من ده‌چم سه‌ریکی گویدرێژه‌که‌ی ده‌دم.»

هاجه‌ر هاته‌وه‌ ژوور و هه‌مه‌زه‌ش چۆه ته‌ویله‌، ئه‌سپ چاویان زیته‌زیتی بوو، پلیته‌ی فانووسی نه‌ختیک هه‌ل‌کیشا، خه‌وت ئه‌سپ بوون، هه‌ر خه‌وت سمیان به‌ لبادی ته‌هرپێچ کرابوو، ده‌یان پرماند، سه‌ریان ده‌نیو ئاخوڕ دهنه‌ و هه‌لیان دیناوه.

«ئه‌وه‌ بۆیه‌ ده‌نگی سمیان نه‌ده‌هات.»

لیی یه‌قین ببوو ئه‌و میوانانه‌ کین، هه‌ر ئه‌هۆی شه‌ویش ده‌نیو شه‌ر و هه‌ل‌لاکه‌دا ده‌نگی هیدایه‌تی ناسیبۆوه، به‌لام لیی یه‌قین نه‌بوو، ئیدی ئه‌وشۆ خاترجه‌م ببوو ئه‌وانه‌ی وا بی‌ده‌نگ و هه‌ست له‌گه‌لی هاتبوون سمایل و هاواله‌کانین. جی سمی بارگینان له‌سه‌ر په‌ین‌وپالی ته‌ویله‌ سه‌دان وینه‌ی سه‌ریان ساز کردبوو. په‌پوله‌یک له‌ ده‌وری فانووسی دهبوورا، یه‌ک دوو

جاران خۆی به دهموچاوی دادا و دیسان له دهوری شووشهکهی سوورپاوه ،
گویدریژهکهی دوور له ئەسپان به تهنی سهری دهئاخۆری نابوو. گهپاوه ژوور و
لهسهر جیی خۆی راکشا.

قوکهی که له شیران بهرز بۆوه ، کزه بایهک فیینک و سووک نهبوونی ههتاوی
به دهرهت زانیبوو ، وهنیو دیی کهوتبوو ، جریوه و سریوهی چۆلهکان لهسهر
لک و پۆپی غالبه داری نیو دی و بهردی ساز ببوو ، دی له شیرنه خه و راست
دهبۆوه ، پیش وهدهرکهوتنی گارانی دیی گویدریژی وهپیش خۆی دا و روو به
جهپان و پشت له ههتاو رۆیی!

له زۆر شوپان گەنم درواپونەو، یەغنى یەغنى داندرابوون، زەوى پىنۆك پىنۆك ببوو.

سى پۆژ بوو جەران وەجۆش و خروش هاتبوو، ھەوالى ژن خواستنى پەحمان ئاغا وەك تۆپ دەنگى داپۆو، ورد و درشت ھاروژابوون، ھەرشىتىكىان بىستبا چەند ھىندەشيان پىئو دەنا و بە يەكتريان دەكوتەو، مرۆف لەسەر قسە و ھەوالى ئاسايى و راست زۆرتەر دېدۆنگ دەبى و لەسەر ھەوالى درۆ و قسەيىكى كە لىي يەقین نەبى زۆرتەر پى دادەگرى و بەدلئەو دەنوسى.

«دەلئەن ھەوت شەو و پۆژ نانى دەدەن، لە مامەش و سوندوس و مەھالى را ميوانىان بانگىشتن كر دۆ.»

«دەلئەن بووك ھەفتا وشتى جىاز پىيە!»

«جا دەبى واش بى، كجى سەلمان ئاغاى گۆرە ھەرمىيە، خۆ ئى مەمانان نى.»

«ئامىنە گۆج لە لاي تووباي باسى كرۆ. گوايە ھەمەدئاغا ملكى كەوپەر و

تركەشى لەگەل پىنج سەت سەر مەر پى بەخشيون!»

«وہلا دايكم ئەمىش لە پورفاتم بىست، ئاغازن ھەوت كىلۆى زىر بۆ بووك داناو!»

زۆر بە پەلە گەنمىان دەروو، گەوہزىان گەورەتر دەکرد، بەيانان زووتر

دەچوونە مەزرايە و ئىواران ھەتا چاويان دەيدىت نەدەھاتنەو، ھەتا بگەنە

داوھتى مالە ئاغاى لەو نىوہ دا تەنيا مالە حاجى مەمەد مات و كەسەر

گوپيان بۆ ھەوالان رادەگرت، چاويان لە ھات وچۆى خەلك دەکرد. كوچا

رەسوول بە خۆى و خىزانى لەبەرى بەيان را ھەتا نوپۆى شىوان لە مالە ئاغا

دەمانەو، دەرويش سەعيد راوہستانى نەبوو، بە تايبەت ئەگەر يەكى مالە

ئاغاي چاوى لىبا، بە غار دەھات و دەچوو، شەو و پۇژ ژن و پياو، قەرەواش و نۆكەر، دەست و پەيوەندى ئاغا خەرىكى كاربوون، جىيى ئاغا و ميوانان، ئاغازن و مالاە بووك، جىيى بووك و زاوا، تەواويان ساز و ئامادە كرابوون، لە قاوہ لىتوونى را ئاغا لە چەند لايان را ھاتن، ھەر زرمەي سەمى ئەسپان بوو دەھات، كۆك و پۇشتە سواری ئەسپى سوور، پەش، بۇر، سوورخوون و كوئىت و بەلەك دەھاتن، ھەر يەكەي چەند پياويان لە دۋاوە بوو، ھەتا ئىستا جەران قەتى پۇژى وا بە خۇيەوہ نەديبوو.

چەند دەستە دەھۇل و زوورنا لە بەيانئوہ دەستيان پىكردبوو، چاوش كۆك و بۇشناغ، قىت و قنچ، پاك و خاوين چاوەرپى دەست پىكردنى ھەلپەرين و پەش بەلەك لە گۆشە و كەنارى حەوشە راوہ دەستان.

لادىيى لە كۆلان، لەسەر رىيان، لە گۆرەپانى دىي، لەبەر دەرگاي مزگەوت و لەسەر رپى مالاە ئاغادا دەنيشتن، ھەر كە قەرانتووى سواران و دەدر دەكەوت و لىيان نيزىك دەبوون، گورج ھەلدەستان و رىيان بۇ دەكردنەوہ، تىكرا سلاويان ليدەكردن و بەخىر ھاتنيان دەكردن.

«ئەوہ كيئە؟»

«كورە جا چۆن ئەوہى ناناسى، ئەوہ سلاەمان ئاغاي نە لاسىيە.»

«كورە بکشينەوہ لەسەر رپيە، مامەنداغاي ميراوى ھات.»

«وسوو كورە پيم وايە ئەوہى دى خدرئاغاي كىلي يە، ئەدى ئەوى لە گەلىتى

بۇ ناي ناسم؟»

«ھەى مالت نەرمى ھەى، جا چۆن ناي ناسن! بى بە لا بى ھەى. چۆن ئەوہ

بايز ئاغاي شنۆرەنگىيە.»

قىت و قۆز لە سەر پىشتى ئەسپان بەنيو خەلكى دا دەرپۇشتن، ئى وابوو ھەر

چاويشى لى نەدەكردن.

ھەتا ئىوارى ھەر ھاتن، كەس بۇي نەژماردران، ئاخري دەستە ئى

رەشكۆخانى بوو، خانى بە ھەيبەت و بە سام لەسەر پىشتى ئەسپىكى قەرە

دانىشتبوو، ئەسپە قەدم دەرپۇي، رەشكۆخان دوو سووچى سەمىلى تىژ بوون و

نەختىك زۆرتر لە خەتى لىوى بۇ لاي پوومەتى كزى كىشرابوون، چاوى تىژ و

چكۆلەي زىتەزىتيان بوو، كەس زاتى نەبوو چاوى تىبىر، ئاوريان لى

دەبۆۋە، جوان چاڭ و پروخسار پياوانە، ترس و خۆشەويستى دەلىلى ھەموو
بىنەرىكى داويشت، قۇردەماغ و بەھەوا بەنيوياندا تىپەپى.

«ئەۋەتا رەشكوخان، چاۋى لى كە دەلىلى رۆستەمە.»

رەشكوخان نىوبانگى ئازايەتى و دل رەقى لە تەۋاۋى ناۋچەدا بلاۋ
ببۆۋە، پياۋى دەۋلەتى بوو، سال دوازە مانگ پەنجا سوۋرى شەرپكەرى لەبەر
دەستدا بوو، ھەتا ئىستا چەندىن دەستەى بەنيۋ بانگى چەتە و رېگرانى تەفر و
تۆناكردبوو، كوشتبوۋنى يا گرتبوۋنى.

«دەلىن تىرى ھەتەر ناکا.»

دەۋلەتیش لى دەترسا و ھەتا ئىستا قەتى بى قسەى نەکردبوو، ھەر نىۋى
رەشكوخانى بەس بوو ھەتا چەتە و رېگر و لادىي چەق و چۆيان تىكەۋى؛
نەببوو بە شوين چەتىكى دا رۆبىي و دەست بەتال گەراپىتەۋە، زۆرى
نەخاياندبوو كەلاكى لە پاشكۆۋى ولاخان نابوو. لە كوئىستانى ھىنابوۋنىە
شارى، دەنا ئەۋەى خۆيان بە دەستەۋەى دابوو، ولاميان لى ناردبوو ئەگەر بىتو
رەشكوخان بۇخۆى دەستەبەريان بى ئەۋە خۆيان تەسلىم دەكەن، قسەى
گەرانەۋەى نەبوو، كوتباى عافووتان دەكەم دەۋلەتیش كارى بە سەريانەۋە
نەدەما، سالىكى ھەسەن چەقەل ئاۋرى كردبۆۋە، ژاندەرم و دىھاتى لەبەرى
ۋەزالە ھاتبوۋن، دەستەيەكى پازدە نەفەرى ساز كردبوو، ھەر شەۋى مىگەلى
دىكى بىرەدا، لىيان ۋەژوور دەكەوت ئەۋەى ھەيانبا لە پوۋل و زىر و شتى دىكە
لىي دەستاندن، تەنانەت رۇحمى بە گۆارە و بازەنى كىژۇلانیش نەدەكرد، زۆرى
ژاندەرم كوشتبوۋن، ھەر كە دەشيان زانى شەپكەتوۋندە، ھەتا قەدەرىك خۆيان
دەشاردەۋە، ون دەبوۋن و سەر لەنۆى لە شوئىنىكى دى سەريان
ھەل دىناۋە، دەۋلەت ھاناي بۇ رەشكوخانى بىرد.

«ئەرى ئەۋى سالى ئەتۆشم دەگەل بوۋى، ھەسەن چەقالى ھىناۋە خانى؟»

«ئا، ئا كورە مائتە پىكەۋە نەچوبوۋىنە مائە ەلى كەرناسى؟»

«پەكۋا قەت ئاگات لى بوو دەتکوت دىۋە! راست گۈللە لە نىۋچاۋانى درابوو

ئەلانیش لەبەر چاۋمە!»

خان چەند جارەن خەلكى لادىي لەسەر شتى زۆر بى بايخ كوشتبوۋ، بەلاقىدا
نووسابوۋن، پىلاۋيان راموسىبوۋ، گىرابوۋن و پارابوۋنەۋە، ژنيان، مندالىان

به قهره‌واش و نۆكهرى بيوون، كۆته لايك له بهرد بوو پراوه‌ستابوو بى به زه‌بى. دهرفته‌ى دابوونى به شاخى هه‌ل‌پرووسكين، بيتو ئاواين ده‌ى به‌خشين لايان گه‌پابوو غاردهن، ئاورپان نه‌دابوو، هه‌ناسه‌په‌كه بيوون، پشويان سوار، كه‌رويشك بوون تاژى سه‌رى ده‌دوو نايوون، ده‌فه‌ى سينگيان ده‌ى ئاسنگه‌ران بوو بليند و نه‌وى ده‌بوون، به‌په‌له‌ پرورى و ترس وه‌سه‌ر ده‌كه‌وتن، گوپيان زياتر له ته‌واوى ئازاي نه‌داميان وه‌كار خستبوو چاوه‌پي ته‌قه‌ى تفه‌نگى، ئاره‌قه له نيو چاوانيان پيچكه‌ى ده‌به‌ست، زاريان ويشك و دايان به‌گرمه كوتابووى، چى وايان نه‌مابوو، چوار ده‌ست و پى له نه‌رده‌كى كيوى وه‌سه‌ر كه‌وتبوون، چه‌نگه‌رنيان كرديوو و دروو و دال ده‌ست و په‌ليانى داروشاندبوو، هه‌ر ئاورپان نه‌دابوو و پراوه‌نه‌ستابوو، گه‌پيوونه دوندى شاخى، هيووى ژيانيان له‌وى ديوى ديوو، به‌غار داگه‌پابوو، سه‌ريان مابوو ون بى، شريخه‌ى تفه‌نگي هاتبوو ته‌نيا يه‌ك جار، رووى ده‌پياوه‌كاني كرديوو و پيى كوتبوون:

«برۆن كه‌لاكى بيننه‌وه.»

جه‌ماوه له‌هه‌وشه‌ى ماله‌ ئاغا پيلى ده‌داوه، ده‌يان كاركه‌ر و نۆكه‌ر بى‌وچان و پراوه‌ستان ده‌هات و چۆدا بوون، بونى چيشتى ته‌واوى هه‌وشه و باغى دارمال كرديوو، قاقاي ميوانان له‌ ديوه‌خان را بى‌نيوب ده‌هات، شايه‌ر و گۆراني بيژ ده‌ستيان پى كرد، به‌زمى قوما و ئاره‌ق دامه‌زرا.

ده‌يان سوار نه‌سپيان پازانده‌وه، سه‌ر و كه‌له‌يان پى هه‌لاوه‌سين، به‌گولينگه‌ى سوور و زه‌رد و سه‌وز نه‌خشانديانن، سوآر نه‌نگوچكه‌ سوآرانيان سپى سپى له‌ چاوانى ده‌دا. ته‌قله و پمبازيني سوآران به‌ره‌وه «گۆرهمى» ده‌ستى پيكرده‌. هه‌تا هه‌وت شه‌وه و پۆژان شايلوغان و شايى دريژه‌ى هه‌بوو، شريخ و هۆرى تفه‌نگان گوپى جه‌رانيان كړ و كپ كرديوو، خه‌وه له‌ چاوان زرابوو.

سه‌روان و ئيستيوار بۆيه‌ك ده‌ميش چاويان له‌سه‌ر قادرخان هه‌ل‌نه‌گرتبوو، بۆ هه‌ر جيپكى پۆيبا دووراودووور ئاگيان لىبوو، ئىواره‌ى پۆژى شه‌شم ئيستيوارى له‌گه‌ل ده‌سته‌يه‌ك ژانده‌رم ناخافل نارده‌ كانى زه‌رد و ته‌واوى ماليان پشكنيبوو، هينديكيان چه‌ك و كه‌ل و په‌لى دى ديتبووه، سه‌روان به‌ته‌ما بوو هه‌ر شه‌وى شه‌وه‌ى بى‌گريت، چه‌مه‌دئاغا نه‌ى هيشتتوو پيى كوتبوو:

«ئىستا ميوانى منه، هه‌تا ليره‌ بى‌نابى كارو پيى بى، جا له‌هوايه‌ش كه‌يفى خۆتانه.»

ميوان دەستە دەستە دەرپۆشتنەو، قادرخان بە سوراي ئەسپى، لەپيش هيدايتى لە حەوشەى مالا حەمەدئاغا بەرەو كانزەرد رڭيفى ليدا.

هەتاو داوينى دەهەورڭى ئەستور ئالقابوو، كوتىك لە داوينى زيرپىنى بە دەست هەورەكەى مابووه، لە دوورى، لە نيزىك ئاسو ئاورى ليدابوو، شەنەبايەكى فينك لەرەى بە يال و پڭى ئەسپان دەدا. ژاندرەم لە پشت گابەرد و كۆتەرەى داران لەوبەر ئەوبەرى رڭيه، ليدان خەفتابوون.

باديناوى گڤ و هوڤى دەكەژ و كۆدا زايله‌لى دەداوه و شين شين خوى دەنۆاند. سەروان لە پشت كەندالڭى دريژ ببوو و دووربينى دەرپيه برپبوو. وەديار كەوتن، نەرمە غار دەهاتن. سەروان بە ژاندرەمانى كوتبوو كەس ئيزنى نيە تەقەيان ليدكا، دەبج بە زيندويى بيان گرڭن.

قەل مرواڭك لە نەيم را لوور بوه سەر باديناوى و ديسان بە پەلە بەرەو بەرزايى بالى گرتەوه.

چى واين نەمابوو بيان گەنى، دە رڭيڭى داو شان بە شانى يەكتر ئەسپيان دەئاژواند. قادرخان لە دەستى باديناوى و هيدايت لە لاي كيوى. ژاندرەم واين خۆ مات دابوو هەتا ليدان دەرنەپەرپين نەيان زانى. ئيستوار بە ئيشارەى سەروانى لەگەل دوو ژاندرەم گوز و گومەت خويان هاويشتە سەر رڭيان، ئەسپ سلاەمينەوه و حيلانديان. قادرخان و هيدايت بۆ ساتيڭى كورت كسپەيان لە دلى هات و حەپەسان. تەفەنگيان رووبەر وو گرتبوون، ئيستوار بە دەنگيڭى كڤ كوتى: «لە ئەسپى دابەزن.»

ئاورپان لەوبەر ئەوبەرى خويان داوه، لوولەى تەفەنگى ژاندرەمان لە لاي شاخى دەنيو رەهەندان را، ئاراستەيان كرابوو، چاويان لە لاي باديناوى برى، تيشكى هەتاو وەگەلای سەر چلووكى سپيدار و چناران كەوتبوو و سڭى دەچوونەوه، قەل مرواڭكە لەنگەرى گرتبوو لە پرلوورى چۆمى بوو. «خيراين دابەزن، دەنا دايڭ دايڭوو دەكەين.»

سەروان لە جيى خوى هەستا و بۆلايان هات. هيدايت گورج و گۆل دەستى بۆ بەر پشتيندى برد و هەر بلڭى يەكودوو دەمانچەى هەل كيشا. «قادرخان ئەم پيشيان پيدەگرم، ئەتۆ هەل.»

شریخه‌ی تهنگی ژاندرمان بهرز بۆوه، ئەسپ حیلاندیان و هه‌ستانه سه‌ر پێ و سوران، ته‌پ و توژیکی زۆر له ژێر سمیان وه‌حه‌وا كه‌وت، ئەسپی قادرخان به‌ره‌و بادیناوی ب‌الی گرتبوو، هیدایه‌ت بێ ئەوه‌ی دهرفته‌ی ته‌قه‌ی هه‌بێ له‌سه‌ر ئەسپ سه‌رونخوون بۆوه، كه‌وته سه‌ر سه‌رز و بێ جوول‌ه و ته‌كان گیانی ده‌رچوو.

قادرخان به‌ پشتی ئەسپه‌كه‌یه‌وه نووسا، گولله به‌ په‌نایدا ویزه‌یان ده‌هات. ئەسپ له‌ ترسان شیت ببوو سواری خۆی به‌ پرتاوه‌ل گرتبوو، دوور و نیزیکی مێشه‌لانه‌كه‌ی بوون، هه‌رتکیان به‌ گولله‌ی ژاندرمان پێكان و ده‌خۆلی گه‌وزان. ژاندرم به‌ غار به‌ دوایاندا ده‌هاتن. هاواری سه‌روانی یه‌كبین ده‌هات.

«به‌ زیندویی، به‌ زیندویی بیگرن.»

قادرخان هه‌ستاوه سه‌رپێ، ده‌ستی به‌ باسکی گرتبوو، خوین به‌نیوان قامکی دا بازرقه‌ی ده‌کرد و گه‌رمی داھینابوون.

ئەسپ له‌ حاسته‌ خۆی لینگه‌فرته‌ی کرد و چیمه‌ن و گیا و خۆلی به‌ سمی لیکدا قادرخان هه‌تا هیزی هه‌بوو روو به‌ بادیناوی هه‌لات، گه‌یشه‌ قه‌راغی، بادیناوی پیل له‌سه‌ر پیل جه‌سته‌ی له‌ كه‌ناره‌كاني راده‌كیشا و به‌ ته‌وژم و گوپ ده‌گه‌راوه. سه‌روان هاواری کرد:

«لێدن، مه‌هیلن هه‌لی.»

به‌لام پێش ئەوه‌ی گولله‌ی ژاندرمان بیگاتی، بادیناوی وه‌ك ئەسپێکی تۆر و په‌سه‌ن هه‌لی گرت و له‌ پێش چاوانی ون کرد، ته‌نیا بۆ ماوه‌یه‌کی كورت په‌نگی سوور له‌ روخی چۆم دیترا و پاشان وه‌ك خۆی لی هاته‌وه.

ته‌رمی هیدایه‌تیان له‌سه‌ر پشتی ئەسپه‌كه‌ی دانا و بردیانه‌وه دیی، له‌ هه‌ساری پاسگا ته‌رمیان له‌سه‌ر پشتی ئەسپ هینا خوار و له‌ قولینچکی دایان نا، چاوی بێ قوچاندن ده‌ ئەستێران بریبوو، ئیستیوار هاته‌ دیوی سه‌روان ئیکلامی بۆ كیشا و کوتی:

«جه‌ناب سه‌روان هه‌مزه‌ چه‌رچی هاتۆه‌ بۆ خه‌لاته‌كه‌ی. سه‌روان بزیه‌كه‌ی

تالی هاتی و کوتی:

«ته‌رمه‌كه‌ی بده‌نه‌وه!»

دهو ماوه یه دا کوئخا په سوول هه تائه و جئیهی بؤی گونجا خوئی له چاو پیکه وتن و تووش هاتنی مراد پاراست، وهک شتئکی ئه گهر تووشی ببؤا و چاویان دهیهک ئالقا با، بی ئه وهی بؤ خوئی بیهه وی، هه موو جار سه ری بهرده داوه، ترسیک جهسته ی داگرت بوو، دئی داخو رپا بوو په نگ ورووی گؤد رابوو، مانای چاوی مرادی نه زانیوو، لیان حالی نه بوو، تی نه ده گه یشته. سارد و سپ، دوو گؤمی شین و بی بن بوون، چاوی وزه ی راوه ستان له بهرام به ریانیدا نه بوو، تیان نوم ده بوو، ته نووراو و گئژاو ده خوئیان ده گرت و په پیچه کیان ددا، دهیان سووراند و دهیان خنکاند، چاوی په له قاژه یان ده کرد به لام ده رچوونیان نه بوو، له وه تی هاتبووه چ دیتبای و چ نهی دیتبا ههستی بهو چاوانه ده کرد و لیان ده ترسا، پرستی لی برابوو، چاوی مرادی سه رما و سوئی زه مه ریریان لی ده باری، بادیناوی بوو شه پؤلی لی ددها، هیرو بوو ده چاوی دا دهی زیریکاند. چی دیکه ی تا قهت نه ما بوو، چوه پاسگا و راپورتی لی دا که مه ودای مه ره خه سی که ی ته واو بو و نه چوته وه. بؤ روژی دوايه هیشتا هه تاو بالای به ته واوی به رز نه کردبووه و تازه گاران له دیی وه در که تبوو ئیستیوار و ژاندرمیک به ئه سپی هاتنه هه وشه یان، حاجی محهمه د روو به په نجه ره و چاو له هه سار ده سحیباتی ده کرد، خالد له په نا سه ماوه ر دانیشتبوو و چای ده خوآر ده وه، مراد له هه وشه له سه ر چالاوی ئاوی هه ل دینجا و خات زارا له ئه ویله خه ریکی گه سک لی دانی په یین و پال بوو.

ئیستیوار له ئه سپ دابه زی و بؤلای مراد هات، مراد سه تللی پری ئاوی له قه راغ چالاوی دانا، تنوک تنوک ئاوی لی ده رژاوه نیو چالاو و ده نگیکی نزمیان

لیدەھات، حاجی محەممەد لەبەر پەنجەرەى ھەستا سەرىي و خالیدیش ژیریالەى چای پر بە دەستەو، سەرى بۆلای پەنجەرە خۆار کردەو و قوت بۆو.

«ھەتیوھ سەگبابە ئەوھ بۆ نەچوو یەتەوھ خزمەتێ، ھەلاتووی ھا؟ وەلا بە گۆرى بابت دا دەرینم.»

خات زارا کز و لاواز مووی سپی سەرى لە ژیر دەستمالەکەى وەدیار کەوتبوو، ببوونە دوو شەق، ھەر شەقەى بۆلایەکی سەرى چووبوون، حاجی محەممەد و خالید بە پەلە ھاتنە ھەوش، ئیستیوار ھەستی کردبوو جییتی شتیکیان لێ بقاچینی، بێ ئەوھى ئاوریان لیداتەوھ، دەستیکی بە سمیلی داھینا و دەستەکەى دیکەى لە کەلەکەى لە حاست کۆلتەکەى راگرت، بۆ ئەوھى برنووکەشى لە شانى نە یەتە خوار ھیندیك شانى چەپی ھەل کیشا سەر و نەختیک خۆى بۆ لای راست خوار کردەو، بالای کەمیک لە مراد بەرزتر بوو، سکی لە ژیر لیباسەکەى دەری پەریبوو و کەوتبۆھ سە رفانووسقەکەى، ملی ئەستور و سێ چوار تال مووی رەشى لەسەر سینگی لولیان خواردبوو، کەنارى سپینەى چاوی سوور ببوونەوھ.

«لەگەل تۆمە کورە!»

خات زارا خۆى ھاویشتە نیوانیان و دەستی بە پارانەوھ کرد:

«کورە بە قوربانتم بێ، ئەورۆ بە نیاز بوو بجیتەوھ، ناساز بۆھ نەى توانیوھ بجیتەوھ.»

حاجی محەممەد و خالیدیش گەیشتنە پەنایان: «بەخیری سەرکار ئیستیوار،

دەفەرموو ژوور بۆ لەوێ پراوھستاوی.»

ئىستیوار بى ئەوھى جوواب بداتەوھ یان چاویان لى بکات، نەپاندی: «وھپیشم

کەوھ ھەى توولەباب، دەلیم ھەتا ئەوێ ھەر بە شەپانت بەرنەوھ.»

مراد خوینی وەکوول ھات، کسپوکۆ تەواوی لەشى ئاخنى، پشووکیشانى پى

چەتوون بوو، قسەى بۆ نەدەکرا، لیوی خۆى دەکرۆشت، ئىستیوار دەستی

ھەلیناوە ھەتا لە بنان گۆى راکیشى و زووتر حاجی بۆ دانى بەرتیل وەپەلە

پخات. خات زارا خۆى بە دەستیوھ ھەلاوھسى. ئىستیوار رقى ھەستا و پالیکی

توندی بە خات زاریوھ ناو خستى سەر ھەرز، مراد سەرى لەگێژەوھ ھات، دنیا

له پېش چاوی تاريک بوو؛ ئاگای له خوی نه ما، هه موو شتیکی له بیر چۆوه، دایکی، بابی، هیرو، دنیا. هه تا هیزی هه بوو به مست له دمی ئیستیواری پراکیشا، وهک شیتانی لی هاتبوو، به کهس پانه ده وهستا، ژاندهر مه کهی دیکه خیرا له ئەسپ دابهزی و به ته مای تفهنگ هه لگیشان بوو، به لام خالد مه ودای نه دایه و وهک پلنگی خوی هاویشته سه ری و هه رتکیان که وتن.

چوار پیکه یان یه کبیین ده وه پی و له ده وریان ده سووړا و کلکی هه ل ده سووړاند. خات زارا و حاجی محهمه د هاوار و فیزاریان ده کرد، هه را هه را و سه رمه سه رم ساز ببوو. ئیستیوار به رببۆوه سه ر هه رد، هیلیک خوین به قه راغ لیویدا ده هات، به په له قاژه دهستی برد بو کۆلته کهی، مراد له سه ر لاجووبوو، قرتهی به رگی ده مانچهی کرده وه، مراد شیرانه غاریدا، کادری په نا دیواری پر دایه، مه ودای پی نه دا یه ک به خوی ده سکی پرا کرد. زیژنی هه موویانی تاساند، خوین به هه ر شه ش نووکی کادردا فیجقهی کرد، کار له کار تر ازابوو، تیکرا حه به سابوون، ته نانه ت خالد و ژاندهر مه کهش ده ستیان له شه ر هه ل گرتبوو و ره ق هه لاتبوون؛ چاویان له ئیستیواری ده کرد که وهک ماریکی بریندار له ده وری خوی جینگی ده دا و ناله ی ده کرد. مراد شه نه ی له سکی ده رکیشا و چه لیکی دیکه هه لی هیئا و ده ملی پرا کرد و بو هه میشه بیدهنگی کرد. خوین به رچاوی گرتبوو، گورج دهستی دا به تفهنگی که وتوو، چه خامخی لی دا، هاته سه ر سه ری ژاندهر مه ی، ژاندهر مه له سه ر قوون ده کشاوه پشته وه، لال و تات بوو، په نگی سه پی سه پی وهک مر دوانی لی هاتبوو، کهس فزه ی لی نه ده هات، چاو مۆله ق و بیر ئالۆز پامابوون، هاته سه ر سه ری، شریخه ی تفهنگی سه ری پر ژاند.

بو وای لی هات؟ ئەو پوړۆش وهک پوژان بوو، ده ی توانی وای لی نه یه، کاری دونه چه لی وایه به پشمینیکی، به کۆخه یه کی، به هه ناسه یه کی، ده گو پد ری، به قسه یه کی، به ساتیکی، ئەو گو پانه ش له سه ر ته وای ژیان، ته وای دونه ی، ته وای مرؤف شوین داده نی، کات و سات هه ر وهک پیشوون، له پریکی رووداویکی چووک، ژیا نی مرؤف ده گو پری، هه لی ده ته کینی، ده ی رووخی نی و سه ر له نو ی سازی ده کاته وه.

نازانین کی هه سات، کی هه خوله ک، ساعه ت، ئاوسن، به چی ئاوسن؟ کوت و پیر ده زین، کۆر په یان ده که ویته باوه شمان، نازانی ئەوه چی به، سه روشته؟ قه زایه؟

قەدەرە؟ ویستە؟ کەس نازانی ئەگەر خولەکیک زووتر یان درەنگتر ئیستیوار هاتبا، ئەگەر چرکەیهک درەنگتر یان زووتر خات زارا کەوتبا، لە وانەبوو وای لی نەیه!

هەتا ماوێهەکی هەروا تاسابوو، چاویان لە کەلاکی ژاندرەمان دەکرد، تەنانەت قسە کردنیشیان لەبیر چوو بوو، مراد کەوتە خۆ، خۆی دەباوێهەشی دایک و بابی هاویشت: «گەرنم ئازا کەن.»

پریدا بە فیشەکان و دەمانچەیی ئیستیواری. وردە وردە وە خۆ هاتنەو، خات زارا لە پرمەیی گریانیدا، خالیدیشت دەست بەجێ چەک و فیشەکانی ژاندرەمی هەلگرت و خۆی دەباوێهەشی هاویشتن، سواری ئەسپان بوون، لادییکان بەپەلە و سەر سوورماوی دەپژانە نیو حەساریان، وەک کارەبا بیان گری لە جیی خۆیان ویشک هەل دەهاتن. مراد و خالید بی ئەوێ کەس بدوینن، پکیفیان لە ئەسپاندا و وەک دوو تیری سەختە کەوان کە لە ژبی دیی جۆ ببنەو بەرەو سینگی چیاکان تی هەلبوون.

خەلک پژیابوونە حەوشەیان، جەمیان دەهات، بە دیتنی تەرمی ئیستیوار و ژاندرەمی زاریان لە ترسان داپچریبوو، لییان حالی بوو چ قەوماو، خوینی هەرتکیان پژیابو سەر خۆلی حەسار، دەهات بەمەیی، سی چوار میشەکەرە خۆیان گەیاندبو سەر کەلاکان، پشتوبالیان سەوز، سەوز ترووسکەیی دەهات، چ بکەن؟ خۆ بشارنەو؟ هیچیان نەیان دەزانی دەبی چ بکەن، پمبەرمبی سواران لە کووچە را هات، ژاندرەم کەوتنە سەریان، دەرکەیان لی داخستن، وەک گورگی برسی دەنیویان کەوتن و هەلبەر هەلبریان تی خستن، ئی وا بوو خۆی بە ژوورەکاندا دەکرد، ئی وا بوو بە تەما بوو بە پەنا دەست و لاقی ژاندرەمان هەلی، ئی وابوو بە دیواران هەلدەر ووسکا، زیقە زیقی ژن و مندالان وەک حەشەرە لای لی کردبوو؛ ژاندرەم هەرکەسیان وەبەر دەست کەوتبا دستیان لی نەدەگێراو، چووک و گەرە و ژن و پیاویان نەدەزانی، کەس ئاگای لە کەس نەمابوو، بە سەر یەکدا دەکەوتن، هەلدەستانەو و بە پەلە قازە و پەلە پرووزی رایان دەکرد، دەورەیان گیرابوو، شین و شەپۆری ژن و مندالان هیندەیی دیکەیی حۆل کردبوون، هەتا شەکەت و هیلاک بوون، تییان هەلدان، ئەوجار کەلاکیان پی هەلگرتن و بردیانە پاسگایە. گورووبان بی سیمی بو تەواوی

پاسگاكانى دەورو بەر و خانى لىدا، ھەمەدئاغا و پياوھەكانى ماوھەك دوایە شان بە شانى ژاندرمان كەوتنە شوینیان.

بۆنى گەلای دارەبى، بۆنى ماسى، بۆنى گىا و گۆلى كەنارى بادىناوئ دەھات، قاپۆرى گۆى ماسى و قىژال و نىنۆكە شەيتان ترووسكەيان دەھات، ئەسپ ئىستاش ھەر سىنگيان بەرز و نەوى دەبوو، ئارەقە لە تەواوى پۆسى سى ران و لە تەريان دەدیترا، مراد و خالىد تەواوى سەر و چاویان نووقمى تۆز بوو، ھەتا ئىرە ھەر چوار نال ھاتبوون، لە ئەسپان ھاتنە خوار، بادىناوئ خەوى لى كەوتبوو و تەنیا دەنگى پشوو كىشانى لەو شوینە دەبیسرا. قاشە ماسى پۆل پۆل دەھاتنە سەر چۆمى، پشتيان دەسووراند، بەر سى سىپان لەچاوانى دەدا، پريان بە مېشولە و پەپوولەى سەر ئاوى دا دەدا، شەپۆل و لىچاوى چكۆلەيان ساز دەکرد، دەچوونەو قوولایى و لە چاوان ون دەبوونەو. ھاتنە سەر چۆمەكە، دەم و چاویان شووش، فینكایى بە لەشيان دا گەرا، ئەسپیش ھاتنە قەراغ ئاو و دەمیان تینا، ئاو بە قەراغ لغاویاندا دلۆپ دلۆپ دەرژاوە نىو چۆمى. مراد پشتيانى کردەو و دەم و چاوى پى سترىو و توندتر لە خۆى ھالاندەو.

«مراد بچینە كوئ؟»

مراد ئاوپى لە پشت سەريان داو، قەدەم و ھالووى گەرما لەسەر پى و مەزراكان دەیان تراويلكەى ساز کردبوو: «بۆ خۆشم نازانم دەبى بچینە كوئ، ھەلبەت ئىستا راپۆرتيان بە ھەموو پاسگايەكى داو، نابى چەلى تخونى ھىچ دىيىكى بكەوين، چەلى خۆ مات دەين ھەتا دوایە بزانی چۆن دەبى. ئەسپ تىريان خوار دەبوو، گەرابوونەو سەر گىا و گۆلەكەى، مېش لە دەورى چاویان ھالابوون، زوو زوو چاویان دەترووكاند، كلکيان راست و چۆپە پىدەکرد و سەمیان دە ھەرز دەكوتا. «چەلى دەبى لە چۆمى دەين و بپەرىنەو.»

خالىد چوو بۆ لای ئەسپەكەى. «زۆر باشە ئىرە بۆار دەدا.»

ئاوى سارد رەجافى خستە لەشى ئەسپان، نەدەرپۆشتن، لەجىپى خۆيان دەچەقین و سەريان بۆ داو دەكشانەو، بىبلەى چاویان دەسووراند، سەمیان لەسەر بەردى خى و ئاوسۆ ھەل دەخلىسكا، بەلام لە بەرامبەر ورەى ئىنساندا سەريان دانۆاند و ناعىلاج بەرەو پىش رۆشتن، ئاو ھەتا سىنگى ئەسپان

دەھات، ھەرچۆنئىكى بى پەرىنەوۋە و سەمیان لەسەر رەلمى ئەو بەرى داننا، جى سەمیان بە تەواوى لەسەر رەلمى، نەخشى بەست، ئاو لەلینگ و لەتەرى مرادى دادەچۆرا و دەكەوتە سەر رەلمەكە، دەسبەجى قووت دەدرا، تاقىك دارە گويز و گاتووى خۆرسك لە قەدى كۆوھەكى بەرامبەريان سەريان بۆ لای جۆگە ئاوى بەرپىيان خوار كەردبۆو، زىقە زىقى خەزايان لەو پرا دەھات. ئاويكى كەم بە جۆگەكەى دا دەھاتە خوار، بەرئىكى پر لە پىچ و پەنادا دەرپۆى، لەبن كۆوھەكە لە سەرەخۆ و ھىدى دەبۆو، دەرژا نىو مىرگىكى چكۆلە و تىى دا ون دەبوو. ھەتا بن كىوى ركىفكوت رۆيشتن، لەوى لە ئەسپان دابەزىن و جلاھىيان بە دەستەوۋە گرتن و بە دواى خۆياندا كىشايانن، دەستەيەك خەزايى لەسەر دارەكان ھەل فېرین، يەك دوو دەورىان لە ئاسمانى سامال دا و بە زىقە زىق نىشتنەو، توويەكان سوور ببوون؛ تاق و لۆق دەنكى رەشيان تىكەوتبوو، ھىندىك تووى نىوہ خوارد و لەت بە دندووكى خەزايان رژابوو، بەشيك لەكۆتەرى دارەكان و ئەرزەكەيان سوور كەردبوو، لكوپۆى دارە گويزان پان و پۆر كىشابوونە سەر جۆگە و لەوئىش تىپەر ببوون. كزە بايەكى فېنك و خۆش لە سەرى را دەھات و بە نىو گەلا و لكوپۆى داران دا دەرپۆى، داردەستيان بۆ درىژ كەرد بىگرن، لە دەستيان ھەل خلىسكا، وە دەمچاوى مراد و خالىد دەكەوت. ھەوسارى ئەسپان سەرتەر لە خۆيان لە لكى دارە گىوژئىكى بەستبۆو، لە ژىر دارە گويزىكى پىر پالىيان دابۆو و قسەيان دەكرد.

لە ژىر پىيان بادىناوى خەيالىكى شىرن بوو رادەخوشى، قۆندەرى لە دەيان شوين سىپى سىپى دەردەوشاوە.

ئەرسەلان ھەر بەنىوان مەودايەكى غاردان، ھەوسارى ئەسپى دەكىشا و خۆى لەسەر پىشتى داويشتە خوار، دەھاتە سەر شوينى سىمى ئەسپان، چاوى لە دەوروبەرى دەبرى، زۆر لە ژاندەرمان لە پىشتر ئەسپى تاودەدا، شوينى ھەل گرتبوون. كوئىخا رەسوول تىنگاوتىنگ لە پىشتەوھى ھەمەدئاغا غارى بە ئەسپ دەدا، گەيشتنە قەراغ چۆمى، چاويان لەوبەرى چۆم كەرد، ولات بى ھەست و خوست بوو، ئەرسەلان لەسەر جى سىمى ئەسپان ھەستا و ھاتە پەنا ئەسپى ھەمەدئاغا راوہستا:

«ليرە لە چۆمیان داو، زۆر لەمىژە، چۆن دەفەرموى ئاغا؟»

گورووبان به نووکی پۆتینی دهبهرسکی ئەسپهکهی کووتا وو هاته په نایان.
«چ بوه ئاغا؟»

ئاغا ئاوری له سوارهکانی پشتهوه دا کوتی:

«بیرهدا پۆیون، ئیمهش له چۆمی ددهین و دهپه پینهوه.»

ئهرسه لان گورج خۆی هاویشته سهر ئەسپهکهی، به جارێ شلپ و هوپریان ساز بوو، پریشکی ئاوی له ژیر سمی ئەسپان دهردهپهپی، له بهر تیرژی ههتاو بریسکیان دها، مراد و خالید ئاگایان لیبو، تفهنگیان هیناپۆه سهر دهستان و له پشت کۆتهره ی داره گوێزه کهیدا لییان دامهزران، مراد سیره ی ده بادیناوی گرت، دهتکوت دهی ههوی تۆله ی هیرووی لی بکاتهوه، لووله ی تفهنگی هه لئینا سهرتر، کوێخا رهسوولی کهتبو بهر سیره ی، قامک له سهر پلتووکی تفهنگ مابووه، نهی دهتوانی، رووی ده ژاندهرمیکی که شان به شانی وی ئەسپهکهی هان دها کرد، شریخه ی دوو تفهنگان ولاتی شپرزه کرد، خهزایی تاران و به قیژه قیژ دوور کهوتنهوه، ژاندهرمه که پشتاوپشت دهچۆمی کهوت و بوخۆی و ئەسپهکهی سووران. حه مه دئاغا و سوارهکان نه پێی پێشیان هه بوو نه پێی گه رانهوه، ئەسپ دهیان هیلاند و سواریان دهخسته نیو چۆم، ههر شریخه ی تفهنگیکی ژاندهرمیک یان پیاویکی ئاغا هاواری لیدههات و دهکهوتن، به جارێکی شپرزه ببوون، ههرا ههرا و حيله و کورژنی ئەسپیان دهگه یشته مراد و خالیدی، حه مه د ئاغا نه راندی:

«بگه پینهوه دوايه، بگه پینهوه دوايه.»

ئهو ژاندهرمانه ی ئیستا له ئاویان نه داوو له ئەسپان دابه زین و له قه راغ چۆم و پشت گهز و دهوه نان خۆیان مات دا، مه ته ریزی مراد و خالیدیان گولله باران کرد، گولله یان وه لک و پۆپی داران ده کهوت و دهی خسته نه سهر ههر د، گولله یه ک شانی راستی حه مه دئاغای گرت، هه وساری له دهست به ربووه و نه عره ی لیدا و دهچۆمی کهوت، سی چوار پیاوی، خۆیان به چۆمی دادا و به مرخیش مرخیش گه یان دیانه وه که نارێ، گولله وه ئیسی که تبه وو شکانده بووی، ئیسی سهرشانی دهر په ریبوو، پینچ ئەسپی ژاندهرمان دوویان له وه به پێی چۆم و سییان له لای ژاندهرمان سهر لی شیواو، ترا تینیان ده کرد.

خۆر هاتبووه سهر سهري باديناوي، ماوهيهك دوايه مراد و خاليد به پهناي داراندا هه لكشان، ههوساري ئهسپيان به دهستهوه گرت و چوست وچالاک بهرهو دووندي شاخه كه تي هه لبوون، له تفهنگ ئاويژيكي زۆرتتر دوور ببوونهوه، پارهستان و چاويان له قهراغ باديناوي كرد.

ژاندهرم بي ئهوهي كهسيان دي بي، يهك پشتوو گوللهيان خهسار ده كرد، له چياكهي ئاوا بوون و بهرهو بهري ميڤگان ئهسپيان لينگدا.

هه والی ئه وشه پره دئ به دئ دهرۆیی ، جه پان چی دیکه ی ژاندهرم نه ده کیتشا ، هاره هاری جیب و پمبه رمبی سواران بوو که هه تا نوژی شیوان دههات؛ سوار له پاسگارا بۆ ماله حه مه دئاغا و به پیچه وانه له ماله ئاغا را بۆ پاسگایه ، له جه پرائی را بۆ خانئ و له خانئ را بۆ جه پرائی پمبارزینیان به ئه سپان ده کرد. کهس بروای نه ده کرد کورپی حاجی محه مه د و ئامۆزاکه ی ئه و کاره ساته ی بگپرن.

کو یخا ره سوول تاو و تووی به سه ردا هاتبوو ، په نگی زهرد هه ل گه پرابوو ، هه تا دوینی قه لسه ی له کورپیکی بیده نگ و کهم دۆگپرابوو ، لایکی بی ده ست هه لات و له سه ره خو ، که چی ئه و پۆ به رامبه ر به خو ی هه لۆیه کی ده دی ، بو پریک و شیرکۆ لیک ، ئه گه ر ئه و پۆ بۆ خو ی له شه ره که ی دا نه با ، قه تی نه ده سه لماند ئه وه هه ر ئه و مراده ی دوینی بی ، کاس و و پ به دوا ی په حمان ئاغا و سه روانی دههات و ده چوو ، نه ی و پرابوو له لای کهس باسی ئه وه ی بکا ئه و بو ته هۆی ئه و پروداوانه . حه مه دئاغایان خیرا ده جیبیکی هاویشت و به پرییان کرده خانئ؛ ناله نال و هاوار هاواری هه تا ماشینه که له دیی وده در کهوت هه ر دههات ، په حمان ئاغا ئاوری لیده بووه ، ده تکوت خوینی ته وای له شی رژابوو . ئیو دم و چاوی ، تووره و تۆسن لیوی خو ی ده کرۆشت و به په له دههات و ده چوو و جنیوی ده دا ، سه روانیش له وی باشتر نه بوو و هه ر ژاندهرمیکی هاتبا لای حه تمه ن جنیویکی پیده دا و به تووره یی وه لامی ده داوه ، هه ر تاواناویکی ژاندهرمیک دههات و پیی ده کووت:

- قوربان ، جه ناب سه ره نه نگ فلانی کاری پیته ، خیرا غاری ده دا سه ر بی سیمه که ، به توورکی و فارسی قسه ی له گه ل ده کردن ، سیغاری به سیغاری

دادەگیرساند. ھەوالی شەپەرکە لە دێیان نەوہستابوو، دەنیو کووچە و شەقام و دووکان و بازاری شاریشدا بلاو بیۆوہ، زار بە زار دەپۆیسی، پیۆہیان دەنا، کووژراویان زیاتر دەکرد، شەپریان قوورستر دەکرد. «دەلێن زیاتر لە پەنجا ژاندەرم گووژراون.»

«ئەو جوۆرە ی دەگیڕنەوہ بیست نەفەری لەگەڵە.»

«کۆرە دەلێن ھەمەدئاغا و کۆرەکەشیان ئەو پۆ لە نەخۆشخانە ی را بەپۆ

کردنەتە ورمی.»

«بابم، خەلک جازز بوون، ھیندەیان زوولم لە خەلکی کردۆ ھەقیانە.»

ھەر لادییکان دیبا بە غار لپی وەکوۆ دەبوون.

«ئەرئ کاکە خەلکی کوۆی؟»

«خەلکی شیناویم، بو برالە دەپرسی؟»

«ئەو شەپەرە لە کوۆی بوو، دەلێن سەد ژاندەرم کووژراون، راستە؟»

«جا چوزانم وەللاھی ئەمنیش وام بیستۆہ؟»

«ھۆی مامە گیان دا ھەتا ئێرە وەرە؟»

«دەلپی چی؟»

«ئەرئ لە کوۆی را ھاتووی؟»

«لە باولە شیخی را بو دەپرسی؟»

«ئەرئ دەلێن ئەو شەپەرە لە لای دپی ئیۆہ بوہ؟»

«ناوہلا کاکێ خۆم لە کنە مە نەبوہ.»

«ئەدی نەشت بیستۆہ؟»

«بەرئ وەلا دەلێن کۆری حاجی محەممەدی جەرانی جووقەواری لیبریون.»

ھەوالەکە خۆی بەنیو ھەوشە و وەتاغی مالە حاجی بایزیش داگردبوو، حاجی لە خۆشیان شای دەدلیدا دەگەر، لەسەر پی بەند نەدەبوو، لە ئیوارپۆہ کە بیستبووی، وەشوین راستی و درۆی ھەوالەکە کەوتبوو، ھەر تاریک و پوونی بەیانی کارداریکی نارد ھەتا ەلی و سئ قاجاغچیکە ی دیکە کە لە وەتاغی تاییبەت بە خۆیان نووستبوون وەخەبەریان بینئ. بانگی کردبوونە لای خۆی، شەو درەنگانئ گەیشتبوونئ و وەلاخیان بردبوہ تەویلە و چووبوونە دیوی تاییبەتیان، حاجی بەیانی زوو پیئش مەلا بانگدانئ لەھەوشەکە بو

ئاۋدەستان چو، خدرى كاردارىان مەسىنەى پر لە ئاۋى بۇ ھىنا، پىي كوت حاج ئاغا بارچىھەكان شەۋى درەنگ ھاتنەۋە، حاجىش پىي كوت، بىرۇ پىيان بلى بىنە لام، ئەۋدەمى ھەرىپىيان كوت، چەتان مەناف سەمىل و ھاۋالەكانيان كوۋشتۇ و مالىان بردوون، شكى ھەمەدئاغا و ئەرسەلانى كىردبوو، بەلام چى لە دەست نەھاتبوو و ۋەسەر خۇى نەھىنابوو، چاۋەنۋارى پۇژىكى وا مابۋو، لە كەلىن و قوۋژبنى مېشكىدا بۇ ئەۋ چاكانەى لەگەل حاجى مەمەد كىردبوو دەگەپرا، ۋەبىر خۇى دىناۋە، مەنافى ۋەبىر خۇى دىناۋە، بىرىكى ناخۇش بۇ دەمىكى ماتى كىرد، نەدەبا ئەسپە كوئىتى مەنافى لە مالىان ئەستاندا، بەلام گورج دلخۇش بۇۋە، خىزانى مەنافى ھىچ دەنگى نەكىردبوو، ئەى بابم مېردەكەى ئەۋھەمۇ بارەى لى بەفېرۇ دابوو، ئەسپىك لە جىياتى ئەۋ ھەمۇ مالەى ھىچ نىيە، ئىنسان دەسبەجى ھەر دەنگىك، بىرىك لە ناخپوۋە سەر ھەلىنى و پىي خۇش نەبى سەر كوتى دەكا، دەنگى دەبىر، لە چەنگى ھەلد، پىي لى دەگۇر، ناهىلئ ئەۋ خەيال و بىرانەى بۇ خۇى پىي خۇشە لى تىكدا، بۇيە ھەر دەخەۋدا كە ئاگى لە خۇى نامىنى و تۋاناي بىدەنگ كىردىيانى نىيە، ۋەھاۋار دەكەون و سور و نەنى لى ئاشكرا دەكەن، لە كوى را ھاتوون؟ كەنگى لە ناخمان دا مزلىان كىردۇە؟ لە كوى لىك جوئ بوۋىنەۋە، لە چى را نىوانمان ناخۇش بوو، پىك ھەلپىرژاين، بۇ مەگىم چەند كەسىن؟ لەشكىن، بەلام يەك كەس نىن، كىھەيان ئىمەين؟!

قاچاغچىھەكان ھاتنە ژوور و سلاۋيان كىرد، لە خوارەۋەى حاجى دانىشتن، حاجى دەستى بە كەشىدەى سەرى داھىنا، بزەيەكى لىدا و كوتى:

«ماندوو نەبن كورپىنە.»

سەلىم گورگە ۋلامى داۋە:

«مەرحەمەتت زىاد بى حاج ئاغا.»

«چو كىردۇە؟ پىگاۋبان چۇن بوۋ؟»

«ۋەللاھى قوربان زۇر خراب بوو، كەل بە موۋى بەندە؛ تەۋاۋى پىگا و دىيىكان

پىبوون لە ژاندەرم، مېشۋولە دەرنىچى.»

«ئاۋ وا.»

«وه لّاهى به سه رى جه نابت به چهرمه سه ريكي هاتينه وه ، نه بيته وه ، هه ر به
كوپره ري و شاخان دا هاتووين ، نه مان ده ويرا له هيچ ديكي لادهين.»
«دهى هه ر به خيرينه وه ، له رييه چي ونه بيست؟»
«وه لّاهى حاج ئاغا هه ر باسى ئه و شه ري قه راغ بادينا وي مان بيست ، ده ليين
كوپرى حاجى محهممه د راوچى و ئاموزا كه ي ياخى بوون.»
حاجى چاوى روپبوو ، ده بير و هه زريكي قوولدا نو قم بوو كه س نه يده زانى
ده و كاته دا بير له چي ده كاته وه ، خدر هاته ژوور و كوتى:
«حاج ئاغا!»

حاجى راچله كى و تپى پاما ، «ده ليى چي خدر؟»
«حاج ئاغا! كه مال ده ليى نه گه ر كارى به من نيّه برؤم.» حاجى كوتى:
«پيى بلئى جار پراوه ستى نه چي ، كارم پييه تى.»
روى ده سه ليم كرد و كوتى:
«ئيوه ش برؤن نان و چاتان پخون.»
چوونه ده ر ، حاجى ته نيا ماوه ، هاته به ر په نجه ره و چاوى ده هه سار برى .
مريشكيكي كورك تووكى ببوونه نه شته ر ، بالى فش كردبوو به ده ورى
جوجه لانداهه سوورا .

خه يال هه ليگرت ، خدرى له هه سار ديت بؤلاى مدبه ق ده چوو ، سئى چوار جار
له شووشه ي دا ، خدر سه رى هه ليئا ، به ئيشاهى ده ست ليى حالى كرد به كه مالى
بلئيت بيته لاي .

كه مال قه له و و به خووه وه ژوور كه وت ، ده تكوت جحيلى حاجى بايز بوو ،
جياوازيان ئه وه نده بوو كه حاجى دم و چاوى ئاولاوى و كه پؤى هينديك
گه و ره تر و سه رى سپى تر له وى بوو .
سللاوى كرد و له به ر ده ر كه راوه ستا .
«بابه كارت پيم بوو؟»
«وه ره دانيشه ، ئا ، كارم پيته .»
«فه رموو ده خزمه تت دام.»
«ئه و ده ر كه ش داخه و وه ره پيشى.»

حاجی له سەر دۆشه گه لهی په نا په نجه ره دانیشته و که مال هاته به رامبهری له سەر چۆک دانیشته.

«هر ئیستا هه لدهستی دهچی کوستانی ئوغنی؛ هۆبهی حاجی ساله لهوین، یهک سهر دهچی لای خۆی و ئەوانه ی پیت ده لیم، پپی ده لئی و ده گه ریوه.»
که مال برۆی لیک نریک کردن و کوتی:

«خیر ده بی ئیشاللا، به و به یانه ی چ قه و ماوه؟»

حاجی بزهییه کی هاتی و کوتی:

«رۆله گیان! ئەتۆ کارت به وهی نه دابی، چت پیده لیم ئەوهی بکه، دهچی ده لئی بایم ده یکوت ئەو ئەسپه کویته ی له کنیم دانابوو بۆم بفرۆشیت نه یفروشی و له گه ل ئەو پووله ی دهت ده می و دووسهت فیشهک و هیندیک تویشه، تیکه وه یان پیچیت و به بیدهنگی له ههر شوینیکی کوری حاجی محهمه د و ئاموزاکه ی لاین، بیبات و بیانداتی، پیشیان بلێ ئەوه ئەمن بۆم ناروون.»

که مال له و قسانه ی بابی سه ری سوو مابوو، ئەویش هه والی یاخی بوونی مراد و خالید و شه ری قه راغ بادیناوی بیستبووی به لام به قهت ئەو قسانه ی بابی پپی سه یر نه ببوو.

«له بهر چی بابه گیان؟»

«ئه هه، رۆله چت پیده لیم وابکه، ئەتۆ چت له وهی داوه؟ ئیستا زۆرت ماوه بابی خۆت بناسی، ده ههسته دهی ههتا رۆژ درهنگ نه بۆه وه ری که وه، ئیواری زوو خه به ره کهم بۆ بینه وه.»

که مال ههستا سه ری.

«ئهمما کوره ته نانهت له لای خیزانیشته باسی ئەو شته ی نه که ی ها، باسی

سه ره، ده برۆ دهی بزانه چ ده که ی.»

«زۆر باشه بابه گیان! ها ده جا با هاچه ری دووکانیشته بده می.»

دهستی ده باخه لی که وای پا کرد و به خرینگه خرینگ دهسته یه کی کلیل ده رهینا و بۆی پاداشت، چۆه ده ر. حاجی سه ری وه رسووړاندبۆوه و چاوی ده حه سار بریوو، مریشه کورکه که کولو یکی دیوو و وه دوای ده که وت، جوکه کانیشی به له ز و په له به دوایدا هه لده هاتن، جار جار ده که وتنه بهر پپی دایکیان و زریکه یان لی هه لده ستا.

تیر یژی هه تاو له گه لای سه ر چلووکی داره راج و سووره چناری ئه و بهر
ئه و بهری تاقه شه قامی خانینی دابوو. ژن له بهر ده رگایان ئافتاوه و گه سک
به دهسته وه راوه ستابوون و قسه یان ده کرد.
که مال هه تا له شار و ده ر کهوت هه ر قورته ی به ئه سپی کرد، هه ر له ئاخرین
مال که وه ک هه تیویکی فه قیر، دوور له ئامیزی گه ر م دا مابؤوه تیپه پی رکیفی له
ئه سپه ی دا و چوارنال به ره و کوستاننی توغن تاوی دا.

کویستان هه موو سال هه زاران ئال وگۆری به سهردا دی، ده میک گۆره و هۆره ی ره شه بایه، ده میک تری شقه و چه خماغه ی هه ور و پێژنه و شه سته ی باران، پۆژیک ته پ و مژ و تۆف و کړیوه و پۆژیک ترووسکه ترووسکی تیریژی هه تاو له سه ر به فرانه، ده میک گورگه زی و په لکه زی پینه و پۆژیک ساوبانه و ئاسمانه سامال ساماله. به پیی ئه و ئال وگۆرانه ش، زهوی په نگ ده گۆری، ده میک سپی سپی، ده میک بۆر و قاوه یی، پۆژیک سه وز و که ش لایه، پۆژیکیش زهرد ده نوی، ده سته ده سته، باوه ش باوه ش گوئی په نگا و په نگ سه ر بلیند ده که ن، په لکه زی پینه به ربوونه وه، هه راش ده بن، که ش وگه ش تر ده بن، ده بنه پووگه ی هه زاران می ش و په پووله و بالنده، ورده ورده نه شه یان ده شک، مرخیان ده مرئ، سیس هه لده گه رپن و په ل په ل ده بن، میرگ و بژوین له که می ده دن، هه تا وهرزیک دی که که دیسان سروشت ده بوژینه وه. ئه و گۆرانه له هه موو شیتک و هه موو شوینیکی به دی ده کری، له ئاسمان، له زهوی، له کیوان، له لیپه وار و می شان، له چۆم و کانیاوان، له شیو و خر و دۆلان، له شار و دییان، له گیا و گۆل و ده ون، له ده عبا و جووله و هه ران، ته نانه ت له ئینسانیش، له روخساریان، له ئاکار و کرده و هه یان، له بیر و هزر و خه یالاتیان. دنیا له وه تی بۆه ئه و ئال وگۆره ی دیوه، گۆل هه ر هه مان گۆل بوون، ویک چوون، هه زاران سال ویک چوون، بالنده جوچه بوون په ره وازه بوون و هه لفریون سه ر له نوی سالیکی دی، چه ند سالی دی، جیی دایک و بابیان گرتۆته وه، یه کی دی نه بوون هه ر هه مان ییشوو بوون ته نیا رواله تیان گۆردراوه، ئینسانه کانیش هه ر به و شیوه یه جیی یه کریان گرتۆته وه، له سه ر جیی یه کتر دانیشتون، به لام

گۆرانیان روالەت بۆ و بەس، تەنیا تاقمییکی زۆر کەم ئەوانی پێشو نەبوون، یەکی دیکە بوون، پەنگییکی تازە، بیرییکی تازە، ئاکاریییکی نوێیان هەبۆ، گۆلیک بوون لە زستاندا پەسکاون! بە پێچەوانەیی یاسای سروشت!

هەر شەوێی لە گۆوندییکی بوون و هەر پۆژەیی لە پەساری کیویییکی، قسەیان لەسەر دلی دێهاتیکیان دەنیشت، هەستیکی خۆشیان دەدانی، ترس و خۆفی ژاندرم و ئاگیان لە دلیان پەوی بوو، هیوایان بە ژیانییکی نوێ، بە ئالوگۆرپییکی ئەوتو، بە پەسکانی گۆل لە زستانی ژیاندا، زۆرتر دەبوو، ترسیییکی کە بە میرات لە باب و باپیران، لە کۆنەو، لە زۆر لە میژینەو، پێیان برابوو کەم دەبۆ، ترس دەترسا:

«پێکەو، بن، لێک هەل مەپەن، خۆتان نەوێ، یەکتروو بوو، ئێمەو لە پشە، مەترسیین، لێیان پەسەو، بن، تێکیان بشکیین، قەلایان پووش و هەلاشە، دەتوانن بپرمیین، بخوینن، گۆی مەدەنە قسەیان، فریویان مەخۆن، خۆ مەفرۆشن، یەکتری مەفرۆشن، جا دەمیین.»

شویینی قسەیان هەر بە وەدەر کەوتنیان لە دێ کەم دەبۆ، ترس و خۆف دوور نەپۆییوون، شالایان دیناوه، دەخزانە گیانیان، لێک دردۆنگ و نامۆ دەبوون، لێک دەترسان، چاویان لە تەپ و تۆزی ژێر سمی بارگینان دەکرد، دەگەرانیوه سەر یاسای پێشوویان. هەوالی کۆژرانی هیدایەت و ون بوونی قادرخان تێکی شکاندبوون، نەشەیان برابوو.

مات و دەستەوئەژنۆ لە دەوری ئاوری دانیشتبوون، دەستیان بۆ خواردنی پێخۆریشیان نەدەچوو، چاویان دەگرشە پۆلوان بریبوو، بلیسەیی ئاور کەوتبوو، چەل چەل یەکیان چوویکی ویشکی دەشکاند و دەی خستە سەری، دووکەل وەک گیان، لە لەشی دەردەچوو، گپی دەگرت و بە وینەیی خەمی دلیان سەری هەل دینا. هەر دەمە یەکیان سیغاریییکی دەردەهینا بە بزوتییکی دایدەگیرساند، مژییکی توندی لێدەدا، دەم و چاوی بۆ چەند چرکان لەبەر شەبەقی سوور دەچوو، دەم دەمە گپەیی ئاوری و شۆرەشۆری جۆگەیی سەرەو هیان و ساریوه ساریوه ساریوه ساریوه بیدەنگی دەشکاند. مانگ بە کەلینی لکوپۆیی داراندا چاوی تێبریبووون...

ھەر يەكە لە پەنایەکی درێژ ببوون و چاویان دە ئاسمانی پەر لە ئەستێرە بریوو، سولەیمان و سمایل پازگر لە پەنا ئاورەكە بەرامبەر بە یەكتر دانیشتیوون.

شەوی کویستان لە پوژەكەیی جوانتر و دل‌بزوین‌ترە، خەیاڵات بەهێز دەبێ، تاسە و هیوا بێ سنوورتر، خۆت تێكەڵ سروشت دەبینی، تێكەڵ ئاسمان و ئەستێران، تێكەڵ كەژ و كیوان، دار و دەوێن، سەوزە و چیمەن و میڤگ، كانی و جۆگە ئاو، بۆ خۆت نی سروشته، دەنگی سروشت نیە دەنگی تۆیە، لە گەرۆوی ئەو دینە دەر، لە خورپە و خوشەیی جۆگەییەکی، لە ساریوێ ساریوێ ئەستێران، لە سرتە و خشپەیی گەلاداران، لە شمشالی شەوبا!

چاویان دەپۆلوكان بریوو كە باپوسكێکی تەنك وردە وردە دایدەپۆشی، بێ ئەوێ چاوی یەكتر بکەن، وەك دوو تاشە بەردان، بەرامبەر بە یەكتر دانیشتیوون، دەنگی پشووكێشان و پرخەیی ھاوڤیکانیان بەرز ببۆو، سمایل ھەناسەییەکی ھەل‌كێشا و پشوویی بە ئارامی داوێ دەر، سولەیمان سەری ھەل‌ئینا و رۆانیە چاوپەرەش و گەرەکانی: «چێه سمایل برالە بۆ وا دەكەن؟»

سمایل زەردەییەکی تالی ھاتی و کوتی:

«كاک سولەیمان بۆخۆشت لە ئیمە خراپتری، لە ئیوارەییو كە ئە ھەوالەمان

بیسٹۆه، ئەتۆ لە ھەموومان زۆرتر تێكچووی.»

سولەیمان دەستی دەباخەلی نا و پاكەتی سیغاری دەرھینا، بۆ سمایلی راداشت: «راست دەكەیی، سمایل ئەو خەبەرە وەك پێكولێکی دەجەرگم پۆ چوو، بەلام برالە ئەو شتێكە لە پێش ھەموومان دایە.»

دوو كەلی سیغاریان لەگەڵ ھەناسەیان داوێ دەر: «ھەموومان ئەوێ دەزانین، بەلام زۆرتر خەمی من ئەوێە كە چەلی وایە ئەو خەیاڵە ناخۆشە دام دەگری، نەكا ئەو كارانەیی ئیمە ھیچ شوینیکی لەسەر ژیانی خەلك دانەنی.»

سولەیمان کوتی:

«سمایل گیان! پوژی ھەوێلی لەسەر ئەو بابەتە داوین، ئیمە نابێ

چاوپروانی ئەوێ بین یەكەودەر دوو ئال و گۆڤی خەلك ببینین، ئیمە بە ئەركی خۆمان زانیوێ لە بەرامبەر زوولم و زۆری حوكومەتی پەھلەوێ دا ڤاوەستین، دەو ڤیپەشدا سەر و مالمان داناو.»

سمایل به چۆیگی هیئدیگ پۆلوان خر دهکاتهوه سه‌ریه‌ک:

«ده‌توانین هه‌موومان ده‌ست له ده‌ست یه‌کتردا دنیا‌یه‌کی خوشتر، ژیا‌نیکی شیرین‌تر بێک بێنین، ئەو ژانده‌رمه‌ی که هیدایه‌تی بێکاوه بۆ نابێ بیر له ئەوه بکاتهوه که ئەویش ته‌نیا چه‌لیک هاتۆته‌ سه‌ر ئەو دنیا‌یه، سه‌قی به‌سه‌ره‌وه هه‌یه، بۆ ئێمه‌ش نابێ بیر له‌وه‌ی بکه‌ینه‌وه ئەو ژانده‌رمه‌ش مندا‌لی دایک و بابیکه و چاوه‌پۆانی گه‌رانه‌وه‌ی وین، بابی منالانیکه بۆنی له‌شیان ده‌می‌شکی‌دا ماوه‌ته‌وه، بۆ ده‌بی سینگێ یه‌کتر بکه‌ینه ئامانجی گولله‌کانمان؟»

سوله‌یمان چاویکی له ئاسمانی پر له ئەستیره و سامال بری، بی بن و بی سنور، ته‌نیا خه‌یالی ئینسان ده‌توانی گریوه غاری له‌گه‌ل بکا. ئاسمان دارمالی ئەستیران، هه‌زاران، میلیۆنه‌ها بی‌شه‌ر و کیشه له‌هه‌ریمی که‌شکه‌لان ده‌رده‌وشینه‌وه.

«سمایل ئەوه‌ی ئەتۆ و ئێمه‌ش ده‌مان‌ه‌وێ، تووله نه‌مامیکه له قاقره ده‌شتی ژیا‌نمان‌دا و پێویستی به‌ ئاوه، ئاویکی سوور و گه‌ش. ئەمنیش گولله‌ی به‌ هه‌ر ئینسانیکێ‌وه نیم، پیم وایه به‌ خۆمیه‌وه ده‌نیم، به‌لام ده‌بی پێوه‌ی نیم، ده‌بی ئەو نه‌مامه، ئەو داره، ئاو بدری و ره‌گ ئاژۆ بی و نیسی بکه‌ویته‌ سه‌ر ته‌واومان.»

کزه‌ بایه‌کی خۆش هات، باپوسکه‌ی سه‌ر پۆلوانی لادا و وه‌گرشه‌ گرشێ خستن، نۆبه‌ی کێشکی وان ته‌واو ببوو، دلایان نه‌هاتبوو هه‌لیان هه‌ستین، مینه له‌سه‌ر جێیه‌که‌ی قوت بۆوه، چاوی له‌ ده‌وروبه‌ری خۆی کرد ئەوجار چاویکی له سه‌عاتی ده‌ستی کرد و هه‌ستا سه‌ر پی، یه‌ک دوو جاران مسته‌فای راتله‌کاند.

«مسته‌فا هه‌سته نۆبه‌مانه.»

به ئاسپایی هاتنه‌ په‌نای سمایل و سوله‌یمانی.

مانگ له‌سه‌ر سه‌ریان لاچوو‌بوو، چی وای نه‌مابوو ئەستیره‌ی رۆژ ته‌نیا ئیشکچی ئاسمان بمینیته‌وه، سوله‌یمان و سمایل به‌ئارامی چوونه سه‌ر جیی خۆیان و پراکشان، به‌یان به‌ربوون بوو، شنه‌ی به‌یان به‌ حال گه‌لای دار و سه‌وزه و گیای ده‌ورو به‌ریانی ده‌له‌رزانه‌وه.

مسته‌فا هه‌ستا سه‌ر پی، یه‌ک دوو پشووی توندی کیشا و بۆ هی‌نایی ئیزنگی له ئاورگه‌که‌ ده‌ور بۆوه، مینه‌ش که‌تریه‌که‌ی ده‌ست دایه و چۆه سه‌ر کانیکه‌ی که

سەرچاوهی دەنیۆ زەرەپنگی پیر و سێ سویاندا وەشارتی بوو، ئاویکی پروون و خاویڤن زەنەزنی بوو، خیزی بندینی ترووسکەیان دەهات. گۆیی لە خشپەیهکی بوو، خیرا سەری هەلینا، چاوی دەقەدی کێوکه بری، تاپۆی داران لیل و تەماوی دیار بوون، خوار و خێچ داهاتبوونەوه، پشووی لە سینگی دا پراگرت، خشپەیهکی دیکە لەو بەری پرا هات، گۆی قولاغ، چاوی دەوی بری، تارماییەکی دیت، بۆ دەمیکی وەدی هات و لە پشت داران ون بووه، تارماییەکان زۆرتەر ببوون، هات هاواری هاوالان بکا، دەنگی دەرئەهات، کەتری لەسەر کانی بەجیھێشت و بە کۆمەکۆم بەلەز داگەرا خوار، تەپەتەپی لاقی مستەفای وشیاری کردەوه، ئاوری لیڤاوه.

«چ بۆه مینە؟ بۆ هەل دئی؟»

«هەستن کورە هاتوونە سەرمان!»

هاورپیکانی شلەژان، کاس و مەنگ راست بوونەوه.

«چ بۆه مستەفا؟»

سولەیمان بوو کە بری بە چەکی داگرتبوو.»

«کاکە سولەیمان مینە دەلی پیم وایە ژاندرم هاتوونە سەرمان.»

هەر بلایی یەک و دوو کەوتنە خو، هەر یەکە لە پەنا کۆتەرە داریکی یان کەندالێکی دەنا پشت بەردیکی دامەزران. زۆریان لێ نزیک ببوونەوه، ولات پرووناک تر ببوو، دار و ئینسان ئیتر لیک جوێ دەبوونەوه، یەک دوو پەلە هەوری بیوار لە لای رۆژەهلات دیار بوون وەک بەپیری رۆژەوه چووبن.

ژاندرم لە ئەژمار نەدەهاتن بە جارێک حەوت هەشتیک پیکەوه جییان دەگۆری، لە سێ لایان پرا بۆیان دەهاتن، تەنیا لە پشتەوهیان پرا بە سۆنگەیی خیزۆک بوونی شاخ و نەبوونی هیچ دار و بەردیکی کە بۆیان ببیتە چەپەر نەهاتبوون، پشتیان لێ نەگرتبوون، بەلام دەیانزانن ناتوانن بە ویدا دەرئەهاتن. عەولا سەبریکی کوتی:

«کاکە دەلی چی؟ ئەوه هەر لیمان دینە پینش، تەقیان لێ بکەین؟»

سولەیمان ئاوری لە پشتەوهیان داوه، لە کێو خیزۆکەکی رۆانی، تاقمیک دروو و دال و سەلکەتەشی زەرد هەلگەرابوون، زەردەیی هەتاو گەیشتبۆه سەر دووندی جیای هۆزەلاوی.

«مەتەرئىز و قايم ھەل بۇيرن، وا دياره شەرئىكى قورسمان لە پىشە، رىيى دەرجوونمان نابى، ھەتا ئاخىر فېشەك دەبى شەرئى بکەين.»

ھاوريكانى لەسەر زگ خشين و چەپەرى قايم تريان دۆزىەو و خۇيان ئامادەى شەرئى کرد. سولەيمان تەفەنگى ھىنا سەر دەست و سىرەى تىگرتن ژاندرمىك بە تەماى پەناگرتن لە پشت داريكى، لە پەنا گابەردىكى دەريەرى، تەقەى تەفەنگى سولەيمان تەواوى ژاندرم و ھاوالەکانى خۇى راجلەکاند، کەژ و کيو دەنگى داو، شەرە تەفەنگ دەستى پىکرد، لە ھەر دوو لايان را رپژنەى گوللە دەبارى، پىست و لكوپوپ و گەلای داران بەر دەبوونەو خوار، تلىشە بەردى گەورە و چکۆلە، پان و تىژ، دەردەپەرين، گىزە و ویزەى گوللە وەك فیتوى ھەزاران ھەزار ماری بريندار و ژاراوى بلیند ببوو.

ببوونە سى پەلوو و ھەر دوو نەفەرەى بەرگریان لە لایەك دەکرد، ژاندرم لە پەناى بەرد و داران را تەقەيان لیدەکرد، تازیاری بلیندبوونى مەتەرئىز و زۆر بوونى نەفەراتيان ھەبوو، شەرئىكى نابەرابەر و مشتۆدەس، شەرئىكى ناپیاوانەيان بەسەردا سەپاندبوون، چەپۆکانە و کورژنى ئەسپيان کە لە پەنا یەك و لە نیوان شەرگەدا بەسترابوونەو کارەساتى ھىندەى دى قورس کردبوو، لە دواى ماوہیەكى ئەسپ شەتلانى خوین گلار دەبوون، ژاندرم ھەر شەشيان لى كوشتن ھەتا بەھىچ چەشنىكى رپى قوتار بوونيان نەبیت. سەروان چەند جار پىش ھىرش پىي كوتبوون دەبى چ بکەن.

«ھەتا فېشەکیان لیدەبەرئى ھەر لە دوورەو لە گەلیان بەشەرئى و زۆريان لى مەچنە پىش، ئەسپيان دەسبەجى لى بکوژن، دەم ھەوى ھەتا ئەو جىيەى بۆتان دەگونجى بە زیندوویى بیان گرن.»

ژاندرمیش ھەتا ئىستا ھەر وایان کردبوو، زۆر لە سەرەخۆ دەبا جەغزى گەمارۆيان لى تەنگ کەنەو ھەتا ناعیلاج بن خۆ بە دەستەو دەن. ژاندرم یەكبین گوللەيان بەسەردا دەباراندن، مەتەرە لۆزىکیان لەسەر بەردىكى دابەستبوو، دوو ژاندرم لە پىشتەوہى راوہستابوون، یەکیان، ھەر مینە و فەتاح سەریان دەرھىنابا وەقرمە قرمى دەخست و نەفەرى دووھەم پەیتا پەیتا قەتارى فېشەكى وەبەر دەنا، بۆنى بارووت و خوین بە ولاتى وەرببوو، لەبەر لووتیان

لانه دهچوو، گوځيان کيپ بېوو و دهرينگاوه، دهست و دم و چاويان شه لالی
ئارهقه.

دهستيان توند و ټول فېشه کي وه بهر تفهنگي دنا، گورج قامک دهچوونه سهر
پلټو کي، کرته يان ليدينا و تهقه ي جار يکي دي ټول و دهراني وه هاوار دهخست.
شهستيره که نيو نيوه دهتکوت کهوه دهقاسيپيني، سهر ي پي دهشاردنه وه و
تفهنگي بيدهنگ دهکردن، تهپ و ټوزي له په نايان وه حهوا دهخست، جاري و ابوو
فتهاح و مينه هر نه يان دهتواني هه تا چهند خولهک سهر ودهرنيپن جا دهو
کاتانه دا ژاندهرم گورج جيان دهگوري.

خور پر شنگي خستبوه سهر شهپرگه ي، برپک له هه وره کان شي به لهک بېوون
و بي جووله بهري رږځيان گرتبوو. شهپ ماوه يهک هيدي دهبوو سهر له نوځ توند
دهبووه، تفهنگيان گهرم دادههات، لووله يان دهخولي دنا، سوله يمان هاواري
کرد:

«دهست به فېشه کهوه بگرن.»

دهنگي دهنو قېمه ي شهستيردا ون بوو. خه لکي ټاوايي شيخان ههر له گهل
بيستني هه وه له تهقه هاتبوونه سهربان، ورد و درشت گوځيان هه لځستبوو، باره
و کاره ي ټاژهل له هوځ و گهوه ران را بليند بېوو، خه لک قهتيان شتي وا
نه دي بوو، ههر کامه شتيکي دهکوت:

«کورپه ټهوه بليني چ باس بي؟ ټهوه هه موو قشونه بوکوي دهچن؟! له گهل کي

به شهپ دين؟!»

«پرهنکه دارو دهسته ي ټه رسه لاني بن.»

«کورپه نه وه لالا ټه رسه لاني کوي، ټهوه پياوي حه مه دئاغاي جه پراڼييه، دهولته

کاري به سه ريه وه نييه.»

«ده ي ټهوه ټهوه ټهوه ژاندهرمه له گهل کي به شهپ دين؟!»

«هه لبت ټهوه سوارانه ي ده لپن به ديياندا ده گهرين و قسه بو خه لکي ده کهن،

ټهوانن.»

هه تاو به هيژ و تابشت هاتبوچه قې ټاسمان چه قيبوو، به جاريکي شهپ
قورس بېوو، ئارهقه له تهواوي له شيان دهکا، پوسي سک و پشت و مليان کاوه
کاوي بوو، برسيتي و تونيتي وهک دوو ژاندهرم هاتبوونه سهر يان، تهنگي پي

هه لچنیبوون، به لām وره یان هه ر وا بهرز بوو، هه ژاندهرمیک به حال به دیاره وه با ده یانیکا، ژاندهرم ورده ورده لییان هاتبونه پیشتر.

سمایل فیشهکی لیپرابو، له میژ بوو به ده مانچه شه ری ده کرد، عه و لا گوتی:
«وهره ئیره، وهره په نای من.»

سمایل بۆلای عه و لا شه ماره ی کرد، گولله یهک وهک سکل چزه ی له باسکی هینا و تفهنگ له دهستی کهوت. خوین فیجقه ی کرد و سووانی سوور هه لگه را، هه ر چۆنیکی بوو به دهسته که ی دیکه تفهنگی هه لگرت و خۆی گه یانده عه و لا و له سه ر سک دريژ بوو، دهستی چه پی توند له سه ر جی برینه که ی دانا، ژانیکی یه کجار زۆر به ته وای له شهیدا ده گه را، خوین به که لینی هه ر پینج قامکی دا ده هاته خوار، عه و لا ئاوری لی داوه و گوتی:

«سمایل ئه وه چ بۆه؟ بریندار بووی؟»

«چ نیه، پی م وایه ئی سکی نه گرتوه.»

عه و لا خیرا جامانه ی له مل کرده وه و باسکی بۆ به ست.

ژاندهرم به ری شیخاندا یهک له دوا ی یهک ده هاتن، جیی کوژراو و برینداریان ده گرتوه، ده تگوت له هه رز هه ل ده قولن هه ر ده هات و زیاتر ده بوون، هاواری مینه بهرز بۆه، گولله یهک نیو چاوانی کون کردبوو، پشته وروو کهوت، وهک ده خو دابیت، له سه ر سینگی زهوی پاکشابوو زه رده خه نه یک له سه ر لیوی هه لکه ندرابوو.

کسپ و کو ته وای جهسته ی ده خو گرتن، بی پرینگانه وه و ترس له کوژران، یا ته وای بوونی فیشهک ژاندهرمیان داگرت بۆ چه ند ساتان بی دنگیان کردن.

سه روان له پشت گاشه به ردیکی، له نه رده کی کیوی پا به دووربین چاوی لی ده کردن، بزهی هاتی، لی کدا لی کدا ئاجوودانی بانگ ده کرده لای خۆی و ده ستووری پی ده دا، ئاجوودان به نیو داران دا تیژ خۆی ده گه یانده ژاندهرمان و فه رمانی پی ده دان و سه ر له نوچ ده گه راوه سه ری.

خه لکی شیخان نان و چا خوار دنیان له بیر چوبۆوه، ببوونه چاو، گوئی، زمان.

«کورپه به سه ری تو ئه وه کاری وهی نیه، جا چۆن ده لیی شه ش که سن؟ ئه وه

له شه ویوه به شه ر دین!»

«کورە بابم پرهنگه بارزانی بن هاتبینه ئەو دیوهی، حەتمەن قشووونی

مەلامستەفان، ئەهی دەنا کین؟»

چواریان فیشەکیان لیبرابوو و بە دەمانجە بەشەپ دەهاتن، ئیواری هەر سولهیمان تاقمیککی فیشەک پێ ماوو. ناهومیدی کوندهبۆیەک بوو هاتبۆ سەر سەریان دەسوورا، تەواوی دەور و بەریان قاپورە فیشەکی لێ کەوتبوو.

هەتاو دەمیک بوو لەسەر سەریان لاچووبوو، بەرەو چیاکانی پوژئاوا ریسی داگرتبوو، بەجاریکی سەدان گولە بەسەر سەریان دا درۆیسی، هەر جییکی چاویان لیدەکرد لوللەهی تەفەنگی ژاندرەمیان دەدیت.

سەروان فەرمانی بە ژاندرەمان دا دیسان هیرشیان بەرنە سەر و کاریان یەکسەرە کەن. لەبن هەر کەندال و بەرد و دارەهی ژاندرەم راستەووە بوون و بۆلیان هاتن.

کتوێپ شریخەهی دو تەفەنگان لە پشتمەوهی سولهیمان و هاوالانی هات، زێرژنی دوو ژاندرەمی بە دواوە بوو، بە دواي ئەوان دا هاوار و زیقەهی دوو ژاندرەمەهی دیکە زایلەهی داوە، خلوور بونەووە و لە پەنا کەندالیکی داگیرسانەو، هەر بلێی یەک و دوو کەلاکی حەوت ژاندرەمان کەوتە حەرزێ، هەم ژاندرەم و هەم مینە و ئەوان سەریان سوپ ماوو.

«چ باسە؟»

کەس نەیدەزانی ئەو ژاندرەمانەهی کێ ئەنگاوتۆ، لییان حەیان نەبوو، ئاوریان لە پشتمەووە داوە، لە دوندی چیا خیزۆکەکەهی بەحەل سەرکلاوہییکی میل و کاکۆلیکی زەرد و ترووسکەهی لوللەهی دوو تەفەنگان دیار بوو. سولهیمان و هاوالانی وزەیان هاتەووەبەر، ژاندرەمیان داگرت، ژاندرەم سەریان لێ شیوا و تیکیان هاویشت، بە پەلە پەل و چەنگەرنی هەلەکشانەووە سەر، هەلەخلیسکان و تۆز و خوڵ لەبن پێیان هەلەدەستا، دەستیان لە دار و بەرد و دێرک و دالی قایم دەرکرد و بە شاخی هەلەدەرپووسکان، لە پەنا کۆتەرەهی دارانیش پاوەنەدەستان، هەر گوللەهی ژاندرەمیک خلوور دەبۆووە خوار.

هەر بە حال جییان وەدیار کەوتبا زیرەیان لێ بلیند دەبوو، قەتیان شتی وا نەدیوو، سەروان لە داخان ئاوری گرتبوو، دووربینی هینا پێش چاو و لە دوندی شاخەکەهی پوانی، ئەویش تەنیا کاکۆلیکی زەرد و سەرکلاوہیک و

ترووسکه ترووسکی دوو چهکی دی و بهس ، هاواری ئاجودانی کرد و گوراندی بهسه‌ریدا و گوتی:

«خیرا برۆ به ئهو موسه‌لسه‌ل چیه ده‌وید بابه‌ی بلّی، ئه‌دی ئهو چ غه‌له‌تیکی ده‌کا ، لییان دات.»

که‌چی بی‌ش گه‌یشتنی ئاجودان گولله‌یه‌ک وه‌نیوچاوانی موسه‌لسه‌لچی که‌وت و شه‌ستیر بی‌ده‌گ بوو ، ژانده‌رم له‌ حاست سه‌روانیش راوه‌نه‌ده‌ستان ، ترسیک وه‌دوایان که‌وتبوو نه‌بیته‌وه ، زاتیان نه‌بوو ئاوړ له‌ پشته‌سه‌ر بده‌نه‌وه ، مردن سه‌ری ده‌ دووی نابوون.

سه‌روان هه‌ستا‌بوّه سه‌ریی و پر به‌ زار جنیوی پی‌ده‌دان و به‌ سه‌ریاندا نه‌عه‌ری لی‌ده‌دا:

«بگه‌رینه‌وه هه‌ی ژن فلان فلان شوده‌ینا ، هه‌موتان ده‌دم تیره‌باران کرین. یه‌ک به‌خۆی هاواری ده‌کرد و ده‌ی قیژاند ، ئاجودان به‌ هه‌ناسه‌برکه‌ گه‌یشته‌ نیزیکی ، دوو هه‌نگاوی مابوو بیگاتی گولله‌یه‌ک وه‌ پشته‌ئه‌ستۆی که‌وت و له‌ ملی هاته‌وه‌ ده‌ر ، وه‌ک داریکی نیو پواو له‌به‌ر ته‌وژمی ر‌شه‌با ده‌رجا که‌وته‌ سه‌رز ، سه‌روان چه‌په‌سا و چه‌ند چرکه‌ تی‌پا‌ما ، وه‌خۆ هاته‌وه‌ گورج خۆی هاویشته‌ په‌نا گاشه‌ به‌ردیکی و ک‌پ و ک‌پ ماوه‌ ژانده‌رم به‌ یه‌کجاری شکان و په‌وه‌ک بوون ، له‌ هه‌ر گۆشه‌ که‌لاکی یه‌کیان که‌وتبوو ، نا‌ئه‌ نالی برینداریکی له‌ نیو داران را ده‌هات ، ورده‌ ورده‌ نزم بووه‌ ئه‌وسا به‌ یه‌کجاری ئه‌ویش بی‌ده‌نگ بوو.

هه‌تاو پاشین تیشکی له‌سه‌ر زه‌وی کۆ کرده‌وه ، هاویشته‌یه‌ سه‌ر کۆلی و له‌ شاخی ئاوا بوو ، ته‌نیا هیلیکی شی‌ی دوور و دریژی له‌ ئاسۆلی به‌جیما ، تارمایی سه‌ر له‌ ئیواره‌ به‌سه‌ر ولاتی داکشا ، ولات کش و مات بوو ، ئه‌نه‌هه‌و له‌وه‌تی دونیا هه‌یه‌ له‌و شوینه‌ی قه‌ت هه‌چ نه‌قه‌وماوه‌؛ بی‌ده‌نگ و هه‌را ، شو‌ره‌ شو‌ری ئاوی نیو جو‌گه‌ ده‌رژا گو‌ییان ، سمایل و هه‌والانی هه‌ستانه‌ سه‌ریی ، ته‌واوی ئازای ئه‌ندامیان نوقمی ئاره‌قه‌ و غومال ببوو ، ئیستاش بروایان به‌و رووداوه‌ نه‌ده‌کرد ، چاویان له‌ چیا خیزوکه‌که‌ی پشت سه‌ریان بری‌بوو ، دوو لاه‌ هیدی هیدی داگه‌رانه‌ خوار ، چه‌ک له‌ شاندا و فیشه‌کدان له‌ شان و قه‌ه‌ هالاو ، سمایل زاری کلێله‌ ببوو ، خه‌ون بوو ده‌ی دیت ، بروای نه‌ده‌کرد ، زۆری نه‌خایاند هاته‌وه‌ سه‌رخۆ.

«کورە مراد گیان! ئەووە ئەتۆی؟»

تیکرا بە پیریانەووە چوون و دەنامیزیان گرتن.

«مرادا ئەتۆی؟»

«کاک سمایل»

خۆیان دەباوش یەک هاویشت. فرمیسک بزە لە کەناری چاویان وەدیھات، تەرمی مینەیان ھەلگرت و لە تەشکی چیاکە ناشتیان، فاتیحیان بۆ خویند، دەمیک لەسەر گلکۆی ھەل توتوتەکان و پڕ بە دل گریان، ئاغبانویان بە کێلەکەیی داگرد، مال ئاواپی یە کجاریان لیکرد و بەجییان ھیشت. ئەستیرە لە پێش مانگدا ھاتبونە دەر، کورپی کیزولان بوون چاوەنۆاری ھاتنی بووک، ھەتا نیزیکی بەیانی لە دەوری بەالین و پسکە و سرتە و قریوەی لەگەڵ بکەن.

ولات تەقەیی تێ کەوتبوو، ھەوالی ئەو شەرە دێ بە دێ و شار بە شار پۆیی، شیخان کەوتە سەر زاران، خەلک ھارووژابوون، لە قاوەخانان، لە دووکان و کاروانسەرایان، لە مزگەوت و خانەقایان، لە کووچە و کۆلان و شەقامان، لە مالان، لە ھەرجییکی کە چوبای باس باسی ئەو شەرە بوو.

«حەمە گێری شیخانێ دوینی ھاتبووە مالیمان، خیزانی ھینابۆھ لای حەکیم، دەیگوت لە شیخانێ جۆگەیی خوین ساز بۆ، دەیگوت بە چاوی خۆم پتر لە سەت ژاندەر مەشم دیت سەریان برابوو، دەیگوت خیزانم لەو دەمیووە نەخۆشی پێوھ نووساوە، ترساوە، مەلا عوسمان نوشتەشی بۆ نووسی، فایدەیی نەکرد.»

لە رادەبەدەر چاو و راویان ھەل دەبەست و پێوھیان دەنا.

«ئێستا تووشی بایرە کەچەلی بووم، لە مەیدانی ئاسنگەران مەلەغانی

دەکری، سویندی دەخوارد دەیکوت سێ شەو و پۆژان شەر بۆت؛ سێ قشونی گەورە لە خانێ و سەردەشت و شنۆ ھاتنە سەریان یەکیشی نەگەراوە، ھەتا دوو پۆژان ھەر کەلاکیان گویستەووە.»

«دادە ئەستیم ئەو بەیانەیی لە شیخانێ راھاتۆ، دەلی سمایلی کورپیان پێری

برد کەلاکی پێ ھەلگرن، دەیکوت سمایل کوتویتی بە قوربانی چاکە پیری بم، ھەموویان لە حاستی وی ویشک ھەلاتبون، بی ئەوھیی گوللەیان وی کەوتبیت ھەر دەستمان دەدانی ھەل دەوھەرین.»

دەستە ، دەستە ژاندرم پرويان دە كوستان دەگرد ، لە ئەژمار نەدەهاتن ، لە
تاریک و پروونی بەیان را هەتا نوێژی شیوان دەببندران ، خەر و پەر ئامادەباش
بوون ، دەیان شوین هەلگر و پیناس لە پێشەوهیان دەپۆشتن؛ شاخ بە شاخ و
دۆل بە دۆل دەگەران ، سیخوڕ هەردەمە هەوائیکی تازەیان بۆ دینان .
«قوربان پیرئ ئیوارئ لە ئاغەلان بوون ، لە مالە فەقئ محەممەدی نان و
چایان خواردۆ و بانگی شیوان بۆلای گەدەئ پۆبون .

«جەناب سەروان لە ژوورئیه؟»

«ئأ ، چ کارئکت پئیتئ؟»

«پرو ژوور .»

«سەلام قوربان .»

«سەلام ، ها چئت کردۆه؟»

«قوربان دوئئئ شەو لە کانئ بەردانئان دیون ، لە مزگەوتئ خەلکیان وەکو
کردۆه و قسەیان بۆ کردون ، بەیانئ زوو بۆلای كوستانئ لەندئ شئخان
رۆيون .»

«قوربان سەلام .»

«سەلام ، چ خەبەر؟»

«ئەو پۆ بەیانئ لە هەوارئ هەمزائاغان دیون ، ئەوشۆ لەوئ دەمئننەوه .»
سەروان سەری لئ شئوابوو ، قەلئس و توورە گوئئ بۆ ئەو هەوالانە رادەگرت
و نەیدەزانئ چ بکا ، لە سەرەوه را لئکدا لئکدا بئ سئمئان بۆ دەکرد و داوائئ ئەو
چەند کەسەیان بە زئندووئئ یان مردووئئ لئدەکرد ، لەو سەر ئەوسەری دیودا
راوئچکەئ دەکرد و پئشئ دەبردەوه بەرەخۆئ .

«ئأخ ئەگەر زانئبام ئەو دوانەئ سەر کئوئ کئ بوون؟»

«ئأخ ئەگەر وەدەستم کەون .»

خوئئ دەرژا نئو دەم و چاوائ ، سوور هەلدەگەرا ، دەمارئ ملی دەر دەپەپئ ،
دەستەپاچە دەستئ دەباخەلئ دەنا ، سئغارئ دەر دەهئنا و سئغار لە سەر
سئغار دای دەگئرساند ، لئکدا لئکدا مژئ لئدەدان .

شەش رۆژئ رەبەق بەو هەمو شوئئ هەلگر و سئخوړانە بەدوائاندا پۆبوو ،
هەر کەرەتەئ شئکئ بئستبوو . هەر شوئئ هەلگر و سئخوړەئ جئکئان پئ

نیشان دابوو، دەستە وەستان و کەسەر گەرابوو جەرانی، ژاندرمیک هاتە ژوور، ئیکلامی بۆ کیشا و کوتی:

«جەناب سەروان حەمەد ئاغا پیاوی ناردۆە لە دووت، عەرزت دەکا بۆ شیو خواردن تەشریفت بچیتە وئ.»

سەروان هەر بە ئاماژەى دەست ژاندرمی مەرەخەس کرد و ناردی دەر، بییری خواردنی شیویکی چەور و چیڵ و خواردنەوہى ئارەق بۆ یەک دەم ھەموو شتیکی لەبیر بردوہ، کلاوی لەسەر کورسیلە ھەلگرت و لە سەری نا، شەق و رەق ھاتەدەر، ئەسپیکی قەرەساز و تەیار ھەوساری بە دەست پیاوی ئاغا لە ھەساری پاسگا راگیرابو، سوار بوو لە پیش پیاوہکەیدا لە دەروازەى پاسگا وەدەر کەوت و بەرەو مالە ئاغا رکیفی لیڤا، پەرژینی دەوری باغی ئاغا لەبەر شیلان و توودرکان سوور دەچووہ لەوبەری پەرژین لکوپۆپی دارە سیو و بەھى لە زۆری بەرو بۆ داھاتبونەوہ، باریان قورس بوو، گەلایان رەنگی زەرد و سوور و نارنجیان تی کەوتبوو.

یەکسەر چۆ ھەوشەى مالەئاغا، ئەحمەدە زلە ھاتە بەرامبەرى و ھەوساری لئ وەرگرت.

«جەناب سەروان! ئاغا لە لای ئەستیرەکە چاوەرپیتە.»

لەسەر تاتە بەردیکی پان و خاوین کەنارەیان راخستبوو کەلویپەلى ئارەق خواردنەوہ لەسەرى چندرابوو، جریوہ جریو و کۆکنایشی تەیرۆ تەواران لە گۆشە و کەناری باغ دەھات. حەمەدئاغا دەستی ھەل بەسترابوو و پالی بە دوو سەنیری گەورە دابوو. دەم و چاوی کەم تاکورتیکی زەرد ھەلگەرابوو، پەحمان ئاغای کورپی لەبەر سەروانى جفتەپا بوو و دەستی دەنیو دەستی نا و بەخیر ھاتنی کرد، سەروان سلاوی کرد، حەمەدئاغا قوونە جوولیکی کرد و سەروان دەستی لەسەر شانە ساغەکەى دانا و نەھیشت ھەستی، لە پەنا وی لەسەر کەنارە دانیشت، کلاوی لەسەر لا برد و یەک دوو جار بە بەرى دەستی تەکاندى و لە تەنیشت خۆى دانا.

«بەخیری سەروان، ماندوو نەبى.»

«زۆر مەمنون ئاغا، شانت چۆنە؟»

«لە سایەى سەرى دۆستان چاکترم.»

ئەخمەدەزەلە خېرا مەسىنە و تەشتى بۇ ھېنا و ئاوى بە دەستى داگرد.

سروە گەلای دارانى دەنگاوت، ھەتاو دار بە دار گەرابوو و پرشنگى لە دەست سېو و بەھىيان ھەستاندېو، تەم و خەم بە سەريان دا ديار ببوو، باغ خەمىن مابو. وزە وزى مېشولان پەيدا بو، پۆلىك ھاتبوونە سەر سەريان، لېك ھالابوون و دەسووران، كاردارىك چراتوړېكى بە ھاشە ھاش ھېنا و لە نيوەراست راخەرى داينا، شوړەى ئاو كە دەرژا نيو ئەستېر لەگەل قەرەقپى بۇقان ئاويته بوون، رەحمان ئاغا ئىستكانى ھەتا نيوە لە ئارەق پېر كردن و لەبەر دەستى دانا، بۇنى كەباب كە ئەخمەدەزەلە لە سەر كەشەفېكى بوى ھېنان، دەباغى گەرا، يەك دوو ئىستكانيان ھەلاويشت و كەبابيان لەسەر خوارد، سەريان گەرم داھات، نيو گەروو وسكيان دەسووتا، چاويان سوور بوو و دەنگى قاقايان بەنيو داران دا پۆيى. ھەمەدئاغا كەمېك لەسەر جيى خوى خزى، رووى دە سەروان كرد و كوتى:

«سەروان، چوو كردو، نەوگرتون؟»

سەروان ئىستكانى بەر دەستى ھەلگرت و يەك پشوو پېداكرد، رەحمان ئاغا خېرا بە چەنگالى قرتيكي كەباب بۇ لېكردەو و بۇلای دەمى برد، سەروان لېى وەرگرت و لە سەرى خوارد، دەستى بۇ پاكەتى سىغارەكەى كە لەسەر كەنارەكە داينابوو درېژ كرد.

«نا، دەلېى بوونە ئاو دە ھەرزى رۇ چوون، ھەواليان ھەر جارې لە جيىكى دېت، سەرم سوور ماو، بەيانی لېرەن، نيوەرۆيە لە ئەترافى سەردەشت و شەوئ لە سابلاخى، كەس نازانى بەكويدا دەرپۆن، يان كەنگى دەرپۆن.»

ئەوجار باسى شەرى شېخانى دامەزراند، ئەخمەدەزەلە كەشەفېكى گەورەى پېر لە خەيارماست و باينجان و ميوە بۇ ھېنان، سەروان ئىستكانىكى ديكەى خواردەو، كەوچكىكى خەيارماست لەسەر خوارد و بە دەسرىكى سېى دەمى سېرپەو، دەتكوت لەسەر را بۇ خوى دەگېرېتەو، دەتكوت دەى ھەوئ چەلېكى دى ھوى تەرىك بوونى لەسەر كەوتن بۇ دەركەوئت.

«دە دەستم دابوون، ھېچ دەرتانىان نەبوو، نەيان دەتوانى لە جيى خويان

ببزوون، ھەموو لايەكمان لى بېبوون، ھا ئىستا بيانگرين ھا ئىستىكى دى...»

دو سې په پووله هاتبونه نیوان میښووله کان، قالونچیکې گه وره ی بالدار
به سهر سهریان دا هه ل فری، پړویی، له سهر را گه راوه، که وته سهر که نارهی،
یهک دوو جار له حاسته خوئی سووړاوه، باله کانی جوان بو خر نه کرابوونه وه،
په حمان ناغا به پشتی دهست فری دا قه راغی.

«نازانم له پر نه و دوانه ی سهر شاخی له کوئی په دیا بوون، نه لانیش نه مزانی
کیین و کی پی کوتبوون.»

نارهق جلهوی نه سپی زمانی پی شل کر دیوو، به سهر ته ق ته قه به ردی پ ابردو و
غاری پیده دا.

«قه تم نه نگیوه ی وا نه دیوو، هه ر گولله ی دهیان هاویشته یه کیان
لیده کوشتین.»

مانگ تریفه ی له پشت کیوان را وه دیار که وتبوو، ها نیستا ها نیستیکی دی
بو خوشی وه دی هاتبا، همه دنغا نیستکانی خوئی هه ل گرت، هیندیکی تی
روانی و به گه رووی دا کرد، قاشیکی باینجان ده خه یارماست هه ل کیشا، بریکی
خوئی پیدا کرد و له سهری خوارد.

«پیته بلیم نه و دوانه کی بوون؟»

سهروان وهک مندالیکې که واده ی کرینی شتیکی به بایخی بدهنی له سهر
جییه که ی قوت بووه.

«چی، نه تو دهمانی کی بوون؟!»

همه دنغا قاقایه کی کیشا و کوتی:

«چون نازانم، هه ر نه و دوو توله بابانه ی نه منیان بریندار کرد!»

«یانی ده لئی مراد و خالید بوون؟»

په حمان ناغا هه لیدایه و کوتی:

«به لئ جه ناب سهروان نه وان بوون!»

سهروان سیغاریکی دیکه ی داگیرساند، هاته سهر چوک دانیشته، مژیکې
توندی لیدا.

«نیوه چوزانم؟ خو نه ودهم کوتیان نه وان هه لاتوونه عیراقی.»

همه دنغا کوتی:

«درۆ بوو، هەر لیڤه مابوونهوه، سلەمان ئاغای گورەهەرمی دووجاری پیاو
ناردبوونه سەریان.»

سەروان چاوه شینەکانی مرادی هاتنە پێش چاوی.
شەو شەق ببوو و مانگ کەوتبۆه سەر و لیژی ئاسمان، لە سەری
هەڵدەخلیسکا، کادزه لە نیوەراست ئاسمان وەک ئاھەراییکی کە هەزاران گۆ
ئەستێرە لەوبەر ئەوبەری بدرەوشینەوه بەرەو ولاتی نادیار کیشراوو. سەروان
ماویەک بوو سەر قورس و گران خەوی لی کەوتبوو پرخ و هۆری تیکەل سرتە
سرتی سیسرکان ببوو.

کەس نازانئى لەکوئى ٲا ھاتۆھ، بۆ کوئى دەٲوا، خەلکى کوئىيە، لە کوئى گەورە بۆھ، بە دواى چيەوھ، لە چى دەگەٲيئى، بۆ وای لى ھاتۆھ، نە قسەيەک، نە گريانىک، نە ٲيکەنينيک، نە بزەيەک، داريکە سووتاو و يشک، بەردنيکە ٲەش و بيدهنگ، تارماييە، شەو ديژنيکە، لە نەکاو ديٲ و لە ٲٲ و ن دەبيئى، لەگەل ٲۆژ وەديار دەکەويٲ و لەگەل شەو دەٲوآتەوھ، ئينسانە يان زيندەوھ ٲيکى دى، چيە؟ چاوى وە ئينسان دەچى، تەنيا چاوى، منال يەک يەک و دوو دوو لە بەرى ھەلدەھاتن، بە قيژە قيژ و ھاوار و فيزار خۆيان بە دەرکەى مالئاندا دەدا و ھەلدەھاتنەوھ ژوور.

«حەک دەرکى بابانت بە قورئى گيرئى، ھەتيوھ ئەو چ باسە؟ ئاوا خۆت بە دەرکەى دا دەدەى؟!»

کوليريهک، نانئىكى وەردەگرت، دەبن ھەنگلى دەنا و چۆن ھاتبوو ئاواش دەگەٲاوه، بيٲشکئى بە کۆليۆه و ليزگئى موروو لە مل دابوو، بيٲشکئى بەتال، ليزگئى شين، منال دە ٲازدەيەک خٲ دەبوونەوھ، غيرەتيان تيک دەکردەوھ، لە دوورەوھ بەردەبارانئيان دەکرد، ھەتا ميٲشە و دارستانان بە شوئنى دا دەٲوئيشتن، ھەرا ھەرايان دەگەيشتە ديئى.

«بيٲشکە لە کول، ليزگە لە مل، بيٲشکە بەتال، ليزگە لە مل.»

لەبەريان ھەلدەھات، ٲاوه دەستا، ليئيان دەگەٲاوه، دادەنيشت، بيٲشکەى ديئا ٲيٲش خۆى ٲايدەژاندا.

«خەجئى لای لای خەجئى، چاوت ليکئى ئەستيرە ھاتوونە ژوورئى.»

«خەجئى لای لای خەجئى، خەجئى چاوت ليکئى سپەى دەچينە سەٲرئى.»

«کاک رحیم چۆنت چاکه بدهمهوه؟»

«قادرخان چم نه کردۆه جوایم بدهیهوه، مهیلی خودای لهسهه بوو ئه و ئه و ئه
شیته بت بینیتهوه و ئه من بینیته لات، ئه و قهدهرهش ههه و مزانیوه برای خۆمم
لئ میوان بۆه.»

قادرخان ئاوریکی له ژیرخانه تاریکه کهی داوه، پووناکی پئی چوونی ویی
نه بوو.

پووی ده کاک رحیم کردهوه.

«قهتم ئه و پیاوه تیته له بیر ناچئ، ئیشاللا پۆژیکی بتوانم قه ره بۆت
بدهمهوه.»

جاریکی دی یه کتریان ده ئامیز گرت و سهه و دم و چاوی یه کتریان ماچ کرد.
مال ئاواپی کرد و به ئه سپایی ده رکه ی کوچه ی کردهوه، ده نیو تارمایی
به یان به ربووندا له «بیکۆست» وه ده رکه وت.

له ترسی ئاغا كەس نەیدەویرابە لای ماله حاجی محەممەدیۆە بچئ، وەك گولی دوراویان لئ هاتبوو، له كۆلان و كووجان ئەگەر تووشیان هاتبان، چ ئی حاجی و چ خیزانی، سەر زارەکی جوابی سلاویان دەدانەووە و توند و تیژ لییان تیدەپەرین، بە هەلکەوت ئەگەر یکیان چەند ساتیک لەگەلیان راوەستابان و دواندبایانن، وەك باریکی قاچاغیان پئ بیت، یان داخوا تووشی تالۆکیکی بەسام هاتبن خیرا خیرا ئەو سەر ئەوسەری كۆلانیان چاوە لیدەکرد، هەموویان لیک دەترسان، چووک و گەورە، ژن و پیاو، ترسی ئاغا شالۆی بۆ هینابوون، تەنانەت لە مائیشدا لە یەك دەترسان، گەورە لە چكۆلە، ژن لە پیاو، پیر لە جحیل، بۆ هەر شتیکی حاجی و مندالەكای چووبانە ماله هەر کامیان بە دەستی بەتال دەگەرانەووە، ترس مۆتە بوو قورگی «جەپانیی ریک دەكوشی، ئاغا هەرەشەیی لیکردبوون هەر كەس بیان دویتنی یا هامووشۆیان بکا لە دیی دەتارینم، دەرویش سەعید كز و دالگۆشت بۆ شۆفاری لە كۆلانیان دەخولاو، هەموو ئیواران لە ماله ئاغای دەستە و نەزەر راوەدەستا و هەوالی دیی خروپەر لە پیش دادەنا.

ئاخر مانگی هاوین بوو، ولات پروون ببۆو، باغی ماله ئاغای دەتکوت بووکی رازاوەیە، دەسمالی رەنگاوەرەنگی سەرنجی رادەكیشا، سیو سوور سوور وەك نەقیمە لەسەر قاشە ئەنگوستیلەیی قامکی داران دەدرەوشانەووە، ئاگاكوک و پۆشته سواری ئەسپینی شی لە حەوشە هاتە دەر و نیوہغار بۆ لای گۆرەپانی دیی پکیفی لیدا، لەپشت سەری ئەحمەدە زلە تەژە و زەبەلاح بە سۆاری دەرۆیی.

پیاوی پیر كە خویان لەبەر تینی كەمهیژی هەتاوی بە سالاچوو هەلخستبوو تیکرا لەبەری هەستان، كوێخا رەسوول بە پیریۆە هات، حەمەدئاغا ئەسپی

پاگرت، ئەسپە شى شاختى كىرد، ھىندىكى سىم كۆل كىرد و سەرى دوو سى جاڭ
لەقاند، ئەوجار گوڭى قووت كىردن، كوڭخا دەستەونەزەر پراوھىستابوو.

«سەلامو ە لىكەم ئاغا.»

«ە لىكە سەلام كوڭخا.»

«ئاغا گيان! تە شىرىفت بۇ كوڭ دەچى؟»

ئاغا چاوى بەسەر پىاوه پىرەكان دا گىرا، ھەموو دەستەونەزەر پراوھىستابوون
و زارىيان پان كىردبۆو، مىلان كەم تاكورتىكى لار ببوو بەتايبەت كە چاوى ئاغاى
لە سەرىيان دەگىرساوه زۆرتەر لارەمل دەبوون.

تەواوى ژيانمان پىكەوھەين، لە شايى و شىندا، لە خوڭشى و ناخوڭشىدا، لە
لاى يىكىن، لىك ھالاووين، ھەر يەكە لە لايەكى و لە جىيىكى لىك وەخر بوووين،
بەلام دەستە و نەزەرى يەك نابىن، گىرى ژيانمان لە يەكتر ئالوز دەكەين،
بايەخ دانانىن بۇ يەكتر، بۇ ئىنسان، كى دەتوانى بلئ ئىنسانىك لە ئىنسانىكى
تر گىرىنگ ترە؟ كى ئەو ھەقەى ھەيە منالىك لە منالىكى دى بەبايەخ تر بزانى؟
كى ئەوھى دە مىشكمان ھاوېشتۆ، بۇ دەرى ناھاوېين؟ فرىى نادەين؟ بۇ
لە جىياتى بايەخ بۇ بى بايەخ دانىين، بۇ يەكتر دانانىين؟ بۇ لە جىياتى كىرئوش
بىردن بۇ پولا و پارە، بۇ ملك و داھات، قەدرى ئىنسانى نەگىن، ئىنسانىكى كە
دونيابەكە لە جوانى لە پەنامان پراوھىستاو، بۇ دەستمان نادەينە يەكتر و گىرى
پوچكەى ژيانمان بە يەكەوھە ناكەينەوھ؟ رەش ديارە، سىپىش ديارە، بۇ لىكيان
دەدەين و پەنگى بۇر ساز دەكەين؟ بۇ ژيانى سەگمەرگى و بى بايەخ بۇ يەكتر
ساز دەكەين؟ دەكپى شەومان نەبى، رۇژى پووناكمان ھەتا ھەتا بى، دەتوانىن
ژيانمان، چارەنوسمان لىك گىرى دەين، بىكەينە بوكىكى پازاوه، ھەرچى
ئىنسانە بىتە زەماوھندى، ...

«دەچمە مالا ئەو ھىزبابەى.»

«لەبەر چى ئاغا گيان!؟»

«دەچم دەى ھىنمە نىو تەويلەى مالىمان دەيدەم دەپەينى گىرن، جا با
ھەتوھەكى پىاوبى و بە فرىاي بىت، يان دەويدا دەتوپى يان بىژۆھەكى دىتە
ھاناي.»

پكیفيان له ئەسپى دا و پرويان دەكۆلانى بارىكى دىيى كرد، تەپوتۆزىكى زۆر له ژيىر سمى ئەسپان وەحەوا دەكەوت، لولى دەخوارد و بە دواياندا دەرويسى و نەيان دەگەيشتى، دەنيشتەو و سەر حەرزى، سرت و خورت كەوتە نيو خەلكى، كويخاكە له پيشدا له مەبەستى ئاغا ئاگادار بوو و ئەو پرسیار و قسانەشى ھەر لەبەر گزيكى بوو كە له پيشدا دايان پرشتبوو، رووى دە خەلك كرد و گوتى:

«با بچين تكايەكى بۆ بكەين، ئەي بەلكوو لىي خوش بى.»

غەلدە غەلدە دە خەلكى كەوت، ھەر كەسە شتىكى دەكوت، چەلى وابوو تىكرا قسەيان دەكرد و كەس لىيان حالى نەدەبو، لە خوشى ئەوھى بە داژداری كويخا دەتوانن لە نزيكەو و ئاگيان لە رووداو كە بيت لىيان تىك دەچوو لە رويشتنى دا وەپيش كويخاى دەكەوتن، لە پر وەبيريان دەھاتەو داواى لى بورديان دەكرد و دەكشانەو و پشتهو، دوور و نيزىكى ماله حاجى محەمەد بوون، بەرامبەريان ئەحمەدە زلە بە پالەپەستو حاجى وەپيشە خوى دابوو، ھەتا ھينديك لە ماله خويانى دوور خستەو، خات زارا و رەعنای كچى و ماله كان كووجەيان وەسەر سەرى خويان گيړا بوو، قەرەبالغ بوو، سەربانى مالانیش لەژن و منال و پير و جھيل پر بوون، ئاغا بەسواری ھاتە بەرامبەر حاجى كە گيژ و ور چاوى لە دەورو بەرى دەكرد، بى ئەوھى قسيكى بكا پيلاقىكى بە سينگى دادا و خستىە حەرزى، زيقەى خات زارا و رەعنای ھەتا ئەوسەرى گەرەكئ رويى، خات زارا سينگى ليدەكوتا و بەرۆكى خوى دادرى، رەعناس بە چەنگان قژى خوى دەردەكيشا و بە نينوكان پرومەتى دارووشاند. حاجى ميژەرى سەرى چەند شەقاو دوورتر لە خوى كەوتبو و ليك ھەلوەشابوو، كويخا ھاتە نيوان ئاغا و حاجى.

«ئاغا گيان! كورە ئاغا گيان! پياوى چاك بە، ئەو جارەش لەبەر خاترى من چاوپوشى بكە، ئاغا گيان! ئەمن تكات ليدەكەم.»

«لاچۆ كويخا بە مەرەدەى شيخي زەنبىلى، بە گۆرپىكى بابم چۆتى دەستى لى

ھەل ناگرم.»

سەرى ئەسپى وەرسووړاند و بە پەناى كويخادا بۆ لای حاجى كە لە حەرزى ھەستابۆو و رويى، ديسان پيلاقىكى پيدادا و بەرى داو. خەلك وەك سەدان

په يکهري گوشت و ئيسک ، وهک له سه دان چهرخ له مه و بهر ويشک هالاتبن ، بئ
جووله چاويان ليده کردن.

هه شتيکی له راده به در ، پوولي زور ، جواني زور ، دهنگي زور خوش ،
ترسي زور و بويري زور ، بئ دهست هه لاتي زور ، هه موويان ده توانن ئينساني
ويشک کهن ، ميشک و بيري هه لته کينن ، له کاري بخهن.

«ئه حمه دا! هه تيوه وه ره هه تا نيو ته ويله ي به شه پان به ره و بلخ ده په يني گرن.
قه مچيکی له لاترافي ئه سپي دا و وهک گرده لووليکی ديي به جي هيشت و به ره و
پاسگا غاري به ئه سپه که ي دا.

(٤١)

کانیاو زابوونهوه، ئاویان روون روون به وینهی چاوی قرژال له بهر شنهی بهیان و ئیواران دهلهریهوه، میشههنگوین پاشین ئاوبارهیان ههلهدمژی، به گیزه گیز دهیان کیشاوه نیو پلورهیان، جالجاوکه له مابهینی لکی ناسک و باریکی داران یان پنچک و پنچاران یا ههر شوینیکی دی که وهگیریان هینابا داویان دهتهنی، داو باریک باریک دهمیگ له بهر تیشکی رۆژ دهروشانهوه و دهمیگ به تیپهریبونی سروه به پهنایان دا دهلهرزینهوه، سمۆره لهسهه شابۆقی داری گهوره، داره بهرو و گوێزان دههاتنه سهه پاشۆان، زیت زیت چاوی رهشیان دهگپرا، له نهکاو قفازیان دها سهه لک یان داریکی دیکه، کهندهسمه یهک بین کۆتهرههی دارانیان دادهگرت وهک قرمههی رهشاش دهنیو کهپتار و دارستان دا دهنگی دهاوه، ههلو بهرزه فرهکان بو یهک ساتیش بالیان ویک نهدههیناوه، میری مهزن بوون له ههریمی ئاسمان دا دهسووران، له دوورهوه قهندیل سهههری دهاوه تهپ و مژ و ههوردا شاردرابۆوه، سال دوازدهی مانگی دهست و ملانی یهکن، ههور و قهندیل، مژ و قهندیل، دهمیگ ههور سهه دهکهون، دهمیگ قهندیل، دهمیگ تهپ و دومان دای دهپۆشن، دهمیگ قهندیل سهه بهرز و سهه رکهش سهههری ههلهبریوه.

میگهلی حاجی ساله له نیو دۆلکی تهروبردا مولا درابوون، بیهر له داوینی بهردی په یوان دامه زرابوو، مهه دوو دوو ههریه کهی دهچوونه لابیریکی، بارهه کارهیان رۆژهه پیک دهپۆیی، زهنگه زهنگی زهنگوله یان زابلهی دهاوه، شوان لای سهه رییان لی گرتبوون و ریی ههله پینیان بو نههیشتبونهوه، بیهری دهفری شیردۆشینیان له بهر دهستی، ههریه که لینگی مهه یا بزنیکی دهگرت، لاقیان پی

داويشتنه ئەوبەرى دەفېر و گورج و گۆل گۆانيان دەگرتن ، خوشە و شىخى شىر
لاوژەى كوستان بوو. ھۆ ھۆى شوآنان ئاويئەى تريفە و حىلك و ھۆرى شەنگە
بىريان بوو.

حاجى سالە سەعاتىك دەبوو ھاتبوو بەرامبەر بەو شاخەى كە پىوابوو
مىوان بەوى دا دىن ، لەسەر لىبادىكى خاوين دانىشتبوو ، نىسپى شاخى پىشتەوھى
كەوتبۆھ سەرى ، قەنەى بەر دەستى تاويك بوو وە قولتە قولت كەوتبوو ، بۆنى
نان ساجى و گۆشتى سووركراوھ بەر پۆنى كوردى دە چاداران گەرابوو ، بە كەلین
و كولىنى چىغاندا قوتار ببوو ھەتا بەر كەپوى حاجى سالە دەھات ، مىوان لە
نەردەكى بەردە پەيوان وەدى ھاتن ، چوار پى بە ھەپە ھەپ ئامبازيان بوون ، لە
پەنا داران را ، لە پەنا مەرى را ، لە پەنا شوآنان را ، لەسەر و خوار را بۆيان
چوون ، كلك لەسەر نەپەى پىشتى وەك تىرى سەختەكەوانى ، پىك و پىك دە
رىزىكىدا لە بستوى شاخى دەھاتنە خوار ، لوولەى تەفەنگ و دەستكى دەمانچە و
مىشتوى خەنجەرى بەر پىشتىيان لەبەر ھەتاوى پالىيان شاھىكى دەداوھ ، ورتكە
بەردى چكۆلە و خپ لەبن لاقىيان تار دەبوونەوھ ، شوآن چوارپىيان دەنگدان و
بەردە پىريان چوون ، بىرى دەستيان لەسەر گوانى مەرى راگرتبوو ، مەرى بە
تەماى روينى خۆيان دەپچىرى ، سەگ لە دەورىان دەسووران و دەوھىن ،
گەيشتبونە حاستى بىريان ، بىرى ھەستابونە سەرى پى و تىسكى مەريان بە
دەستەوھ رايان گرتبوون.

«سەلام ەلىكم.»

«ەلىكە سەلام ، بەخىرىن.»

«سو پاسو دەكەين ، بۆخۆ ماندووش نەبن.»

«مەرى حاجى سالەن؟»

«ئەرى وەللا.»

«ئەدى تاو لوو لەكوئىھ؟»

«لەو باسكەى ئاوابن دەيان گەنى.»

«حاجى سالە بۆخۆى لە چادرىھ؟»

«بەلى ئەوھ چاوەرىتانه ، دەفەرموون ماندوو بەسپننەوھ.»

میرم کولمی دوو قاش قاشه بوون، چاوی رهشی ددرهوشانهوه،
کهزیهکانی له ژیر پهنجهی زۆرداری لهچکهدا ههلاتبوون، رهش رهش، شهوی
تاریکی ئەنگوسته چاویان به خۆدا دهشکاندهوه.

«ئەگەر ئاوو لهکنه چۆریکمان دهنی.»

بیژی غاریان دا سهرکانی، به تریقه و بیکهنین، نه قوورچیان تیک دهکوتا و
لیکیان ههلا دهقورینجاندا، سهریان بهردهداوه، میرم دهفریکی ئاو بو مرادی
پاداشت، مراد دهستی درپژ کرد و لیی وهرگرت، ساتیک قامکیان ویک کهوت،
قامکی میرم ئاور بوون، چاوی لهسهر چاوی شینی مراد هه لگرت و ده ههرزی
بپی.

«دهستت خوش بی.»

به دواي هاوریکانی دا تی ههلبوو. به تریقه و بیکهنینی بیریان میرم وهخۆ
هاتهوه.

«میرم! کهتیهوه ئەوه هۆشت له کوپیه؟»

وهک له شیرنه خهوهستابجی سهری ههلیئا و چاوی ده مراد و هاوالهکانی
بپی که له پشت سهری یهک له پیههالی شاخی وهسهر دهکهوتن، بۆلای مهپه
سووری چوو، چووبۆوه بال ئەوانی دیکه، سهری بهردابۆوه و خۆی
دهشاردهوه، بهکره لهبهر تهوژمی پک و ئیرهیی خۆی پی رانهگیرا، گۆچانی
ههلیئا و ههتا هیزی ههبوو له پشتی چوار پی بۆری پهنا خوی پاکیشا، سهگ به
قروسکه قروسک لهبهر دهستی ههلات.

حاجی ساله دووراودوو بهرهوپیریان چوو، یهک یهک ده ئامیزی گرتن و
پاینازی کردن. کلپهی ئاوری بهر دهرکهی خیهوتی حاجی ساله حاندی رهشمالی
گهورهی میوانانیشی رووناک کردبوو، هۆبهیان شهش رهشمال بوو، دوو
رهشمال یهکی میوانان و یهکی حاجی ساله ههتا شهوی ئاخری ههواری عادهتی
بوو لهبهر دهرگای رهشمالی خۆی له پهنا ئاوری دانیشی، ههموو شهوی دهبا
ئاوریکی خوش کراباوه، زۆرت لهبهر قهنهی بوو که کهم وابوو لهپیش دهستی
نهبی، له چادری گهورهی میوانان دهور تا دهور دانیشتبووون، لبادی تازه و
نهخشین پاخرابوون، سهنیری گهوره و نوئی لهسهرتاسهری ژوووی لهبهر
پشتیان داندراووو، چراتۆریک له نیوهراستیان دایيسا و نیو چادری به تهواوی

رووناك كر دبوو ، نيسييان كه وتبووه سهركوئينان ، چيغي بهر چادري لادرابوو؛
دهرييان به تهواوي لي ديار بوو. سولهيمان دهورو بهري هوبه ي گه رابوو ، به
هر چوار لاي دا تا مه ودايه كي زور پويوو هر چي كه لين و كولين و قولكه و په نا
بوو پشكنيويوي ، له دواي ئه رخه يان بوون ، گه رابوووه ، يهك پي له بهري
ههستان و وه سه ره وه ي خويان خست.

«فهرموون دانيشن.»

راوهستان هه تا ئه و دانيشت جا ئه و جار دانيشته وه ، پرووي ده حاجي ساله
کرد و کوتي:

«دهبي بمبووري حاج ئاغا! هي ئه وه ي نييه خوداي نه خواسته له نگو به شك
بين ، به لام ناعيلاجين له هه موو جيكي ده ي و شيار بين.»
هه بيه تي سولهيمان و هاوالاني پشتي حاجيان بو دميك له رزاندوهه ،
دهتکوت ئه وشو حوت كيوي لي ميوان بوون ، حوت كيو هاتوونه هه واري ، يهك
له يهك بهر زتر.

«ئيختيارت هه يه ، كاري چاكوو هه ر ئه وه نده يه براله بو پيم ناخوش ده بي ،
ناوه لالا له كهس ئه رخه يان مه بن ، حووكمات سيخور و مووچه خوري زورن.»
قرچه قرچي بزووتان له كاتي بيدهنگ بوونيان ده بيسرا.
حاجي خوش خوش هه لدهستا و ده چوه بهر دهركه ي چادر و به دهنگي بليند
هه راي هه وارچياني ده كرد:

«خي رابه كوره! مه سينه و ته شتي بينه.»

«زوبه كچي! ئه و ته شكه بهري بينه ئيره رايخه.»

ده هاته وه ژوور و ئه زنه به خيره اتني ده كردن.

«گه ورمو كردين ، يا خوابه خيري.»

بوئي دوو كه لي سه خته داري ، بوئي چيشت و بوئي كوستان تي كه ل ببوون و
هه ر ده هات په رهيان ده ساند ، هه ر دمه يه كيان له هه ري مي په شمالي ميوانان دا
پر زورتر ده بوو.

شيويان خوارد ، هاتنه بهر دهركه ي خيوه تي حاجي ساله و له دهوري ئاوري
هالان و دانيشتن. ئاورينگ خويان له چه ننگ ئاوري ده رباز كرد ، ده كه وتنه
باوهش تاريكي و ئه ويش ده سبه جي قووتي ده دان ، نيسي ي مرؤقان له سه ره رز ،

لهسهه كۆينى ، لهسهه چيغان كورت و دريژ دهبوو ، ههوارچى به په له به نيوان چادران دا دههات وچۆ دا بوون ، دهم و چاويان له بهر شه به قى ئاورى ، سوور دهچۆوه ، چاويان جريوه جريوى بوو ، حاجى ساله له نيوان فساندا به خير هاتنى ده كرده وه .

«ياخوا به خيرين ، گه و ره و كردين ، خير و به ره كه توو هيئاوه.»

به سام و قورس و قايم دانيشتون ، وزه و وره يان لى دهبارى ، كهوت هه لو بوون له ئاسمانى دلى ههوارچيان شاباليان كردبووه ، كهوت ئهستوندهكى ره شمالي هه ژاران بوون ، كهوت سه خته دارى ليپ بوون كه وتبونه ئاورى شه پ دژى زولم و زور ، بلييره يان هه تا تاقي ئاسمانى ژيانيان هه ل ده كشا .

كچ گه ل به بيانويه كى له چادران دههاتنه دهر ، لهسهه شانيان ئاورپيان ليده دانه وه ، يا كاتى چوونه ژوور له حاند دهرگا دوو دوو و سى سى ، خوله كيكي وهكو دهبوون و پسكه پسكيان ده كرد و له دوايه ده جونه ژوور ، حاجى ساله به مه قاشى بهر دهستى هينديكى پۆلووى له ئاوركه كى هه ل گرت و لهسهه قه نه كى دانا و ئاورى لى تازه كرده وه ، يهك دوو مژى توندى ليذا ، قولته قولتى وهك ده يان بهردى لهسهه ريهك له سهه ريهك ده چالاوى باوين دهچوو ، دووكه لى به گوشه كى ليوى دا دهر داوه ، رووى ده سوله يمان كرد و كوتى :

«كاك سوله يمان! نه گهر له دلۆ گران نايه پرسيارىكو لى بكه م؟»

«فه رموو حاجى گيان! ده خزمه تت داين.»

«كاك سوله يمان! نه و جوهرى بيستوومه ئيوه به دييان دا ده گه رين و خه لكى

دژ به ئاغا و ژانده رمان هان دهن ، له به رچى؟»

سوله يمان به دهنگيكي كه بۆنى تووره يى و گله يى و خه مى ليده هات وه لامى

دوه :

«حاج ئاغا! پيم سهيره نه وى ده پرسى ، جا چۆن نه تو بوخوت خه لكى دىى

نازانى له بهر چييه ؟ نه كى نه و هه مو زولم و ناحه قيه كه نه وان له گه ل خه لكى

دهيكه ن نايبينى؟!»

حاج ساله قه نه كى بهر ده مى لادا و كوتى :

«كاك سوله يمان! عه رزم كردن نه گهر له دلۆ گران نايه ليو ده پرسم ،

براله.»

«حاجی گیان! له دلمان گران نایه، به لام بۆ ئەتۆ دەبی شتی وا بپرسی؟! خو ئەتۆ لهو خه لکه دووره پهریز نی، ئاگات له ژيانی وان ههیه.»

«کاک سوله یمان! مه بهستم لهو پرسیاره ئەوه بوو که براله ئەمن تالی و سویریم زۆر چیشتۆه، له ئیوه به سالاچووترم، دونیام قوونه کهو کردۆه، په رژیکی قایم بی زۆرم چه ته و پێگر و قهره پشی دیون، ههر کامیان پشتیان به ئاغایه کی قایم بۆه، دیسان زۆری نه کیشاوه دهست به سههر کراون، جا بۆیه پیم سهیره ئیوه ههچ ئاغایه کوو به خۆتانه وه نه هیشتۆته وه، چون ده توانن خۆراگرن، جا خۆ به خودای ئەو خه لکه ئاسایهش که لیو وه خرپه بن ههر له دووره وه نیوی ئاغا و ژاندهرمان ببیسن خۆیان پیس ده کهن، چ بگا به وهی بینه پشتوو.»

عه و لا هاته سههر چۆک و له جیاتی کاک و وهلامی داوه:

«حاج ئاغا! ئیمه نه هاتووین خۆراگرین، مه به ستیشمان پولا و ژيانی ئاسوده نییه، دهنه هه موومان ئەوانه مان هه بوو، هاتووین ئەوهی به ئەرکی خۆمانی ده زانین به جیی بیین.»

شه و درهنگانیکی چوونه نیو چادری، ههر یه که له سههر جییکی لیی پاکشا و چاویان ده کۆینی ره شمال بری، کوین وه شهوی تاریک و شه ورهنگ ده چوو، رهش رهش، ههر به نیوان دوو ساعه تان یکیان کیشکی ده کیشا، کوستان کش و مات بوو. مراد هات و جی گۆرکی له گه ل فه تاح کرد و له په نا ئاوری دانیشته، کزه ی ئاوری شۆان له که وانه ی رهزی مامه ی سرنجی پاده کیشا.

ته زووی ساردی بهری به یان مچوورکی به پیماوی دادینا و تووکه منداره ی له ش قیت ده بوونه وه، مراد چۆیکی سههر سههر له پۆلوان وهر دهنه و سهکلی وه شارتی ژیر بابووسکانی وه دیار ده خست، دهنیو خه یالات دا ون ببوو، شلقه شلقى مهشکه له ره شمالی ههوارچیان پا ژيانی وه خه بهر دینا، بیری یهک یهک و دوو دوو ده هاتنه دهر و ده ستیان دهنه ده فپی شیر دۆشین و راوکه، به سهرته و پسکه به ره مو میگه لی ده رۆیشتن، میرم له چکیکی سووری له سههر به ستبوو، بسکۆلی بۆلای روومه تی شهقی هه لگه رابوون، به پرتا و چاویکی له مراد کرد، چاویان لیک گیرساوه، مراد سههری به رداوه، خه میکی قورس له دلیدا له ژیر

باپووسکەى زەمان وەديار کەوت ، هەر دەهات و گرشەگرشى زياد دەبوو هەتا جیئىكى كزەى لە جەرگى هینا ، بە دلۆپیک فرمیسک دایمر کاندەوه .
«هیرۆ...!»

سەرى هەلینا ، میژم لە دوورەوه کارمامزیک بوو شلک و نەرم بازى دەدا .
شەو تەواو بوو ، عەترى گول و گیا لەسەر یال تەبەقى هەواى خاوین و بیخەوشى کویستان پیشکیشى هەوارچیان کرا ، میوان یەك یەك لە خیوەتى هاتنە دەر ، نان و چایان خوارد ، هەتاو پرشنگى کەوتبۆه سەر تەلان و بەندەن ، هەستانه سەر پی و مال ئاوايان لە حاجى و هەوارچیان کرد ، حاجى دەستى لە سەر باسكى سولەیمان راگرت و کوتى :

«کاک سولەیمان ئەمن لە حاست ئیوه خۆم بە ساحەبمال نازانم ، هەر وەختیكى بە سەرمان کەنەوه خزمەتکارین: بەسەر و مالەوه دەخزمەتوو دام ، ئیستاش برالە ئیمە قەدەریكى دیکە دەچینەوه ئارانى ، بەلام لە هەر جیئەكى پیویستيو بە من یا بە شتیكى بوو مشکولۆزمەن بن وەلامم لى نەنیرن.»

هیندیان شت بۆ لەنیو توشەبەرە و کولەپشتیان نابوون بە زەحمەت بۆیان هەلەگەرا ، مال ئاوايان کرد و پیکوپیک روو وەدووندى شاخى کونە چەکچەكى هەلگەران . میگەل لەنیو شیوەکەى دوینى دا مول درابوون: بالە بالیان دە کەژ و کۆساردا دەنگى دەداوه ، دووکەل لە کۆچک ئاورگى پەشمالان را هەلەستا و بە نیوان کوین و چیغان دا دەهاتە دەر و لە ئاسمانى پان و بەرین دا پریان لى هەتله و سەریان لیدەشیوا ، هەر ساتەى روویان لە شوینیكى دەکرد . مراد ئاوپى لە دوايه داوه: بیرى لە دوورەوه دەنیو دۆلەکەى دا دەهاتن و دەچوون ، دەیان گولى زەرد و سوور و سپى کویستان لەبەر تیرپۆزى خۆرەتاو دەروشانەوه .

ئاوازەيان لە ھەريئەمى كوئىستان تىپەريبوو، سروەى فيئكى بەيان بوو، لە تەوقە سەرى كىوان وەرپى كەوتبوو، شيو بە شيوو كىنو بە كىنو خوشىبوو، لەگەل پەنگى ھەزاران گول پەنگابوو، لەگەل چرپەى سەدان مەل تىكەل ببوو، چوبۆھ نىو دلى بادىناوئ، ببوون بە يەك، راخوشىبوون، دى بە دى و مال بە مال گەرابوو، دەروازەى شارانى شكاندبوو، بەنىو كۆلان و شەقامان دا سوورابوو، لە مالان وە ژوور كەوتبوو، جموجۆلىكى سەيرى دە خەلكى ھاويشتبوو، ژيان ژيابوو، مردن مردبوو، راوەستان راوەستابوو.

دەولەت سەرى لى شىوابوو، فەوج فەوج ژاندەرم لە ورمى و نەغەدە و خانى و سەردەشت را بۆ كوئىستان دەھاتن. سەروان باكۆيىيان لايردبوو و سەروانىكى تەژە و رەشتالەيان لە جياتى دانابوو، خوئىن لە چاوى دەبارى، قەلس و توورە، ويشك و بى روحم، نىوى خۆى بە خويەو بوو، سەروانە شىتە، ژىر دەستەكانى لە حاستى وەك ميوژۆكە دەلەرزىن، بە سام وىنەى گورگ، تازەلەسەر كوت كەردنى شۆرشيگىرانى ناوچەى لوړستان گەرابوو.

بەر قەدى چىاى دەورو بەرى گوندەكان پەلە پەلە و پىنۆك پىنۆك ببوون، زەرد، قاوہىي و جى جى سەوز دەچوونەو، مېگەل وەنىو شىوەرد و پەريزان دەكەوتن، بۆنيان بە قەسەل و داسووكەى گەنم و جۆيانەو دەكەرد، لووتيان ھەلدەقچاند، دەپشمين يان دەكۆخين، بە بارە بار و ھىرە ھىر بەرەو ژوورى ھەلدەگەران، دەھاتنە سەر چىنكە و مېرگان شۆان لەسەر تاتە بەردان ھەلدەتووكان دەنا دەچوونە سەر رەوژ بەردان پالايان دەداو، شمشاليان لە قەدى پىشتىندى دەر دەكيشا و پر بە كوئىستان تىيان دە ژەنى. دونيا داسوكانبوو و

گوئی بۆ ستران و لاوژەى سروشت هەلخستبوو، هاوین نەشەى پەربوو، ئینسان و سروشت وەک یەکن؛ منال و بەهار، لاو و هاوین، پیاو و پائیز، پیر و زستان، کات و زەمان ئەسپیکى یەکرانن، خۆشبەز و خۆشپرو، توند و تیژ سواری هەلدەگرى بیوچان دان، بى راوەستان، لە بنکەى منالى را بۆ مالى پیری، ئەستیرهى کلکدار لە ئاسمانى شەوى سامالە؛ رادەخوشى، هەتا چاو لە کلکى دەکەى سەرى بۆتە کلک، لەپەر دیت و لە نەکاو ون دەبى، وا توند و زوو ژيان تیپەر دەبى زور چەلان ئینسان هەستى پى ناکا، تەنیا لە قەرەس و هەلسەنگاندن لەگەل رابردوو، لەگەل هاوسەفەران باورى پیدەکرى!

شەو بالى رەشى لیک کردبوونەوه، لەسەر ولات لەنگەرى گرتبوو، مانگی کەت و لەت بە حال لە سووچى ئاسمان دیارى دەدا، سەدان ئەستیرهى گەورە و هەزاران هەزارى چکۆلە ترووکه ترووکیان بوو، شنه بایىكى فیئک شەوگەرى دەکرد، بە سەر مله و باسكى کىوان شەمارەى دەکرد، لەنیو شیو خراندا، رادەوستا، چاوى دەگىرا بە سەرى قامكى پژ و پۆى بىکۆل و سپیدارانی دەهۆندەوه، خەوى لە چاوى دەتارانندن، سرتە و پسکەیان هەتا نیو ئەشکەوتەکەى دەهات، فەتاح کەترى لەسەر ئاورگى هەلگرت و هیئایە پەنا خۆى داینا، ئاورى بەر دەرکەى ئەشکەوتى شەوبا بە پەنایدا رۆیبوو، گەشابۆوه، نیسپى لاوان لەسەر دیواری ئەشکەوت دەکیشراوه وەک بىر و هەزرى ئالۆز، لیکدەهالان، خۆار و چەوت دەبوون و هەمین لیک جوئ دەبوونەوه، دوو دوو سى سى پیکەوه قسەیان دەکرد، چەل چەل دەنگى قاقا و پیکەنینیان رەسەر دەنگەکانى دى دەکەوت، تەنیا خالید بى جوولە و دەنگ لە زارکى ئەشکەوت پالیدابۆوه و چاوى دە دیواری ئەشکەوتەکە بریبوو، مرؤف نەبوو، بەرد بوو سەدان سالى بەسەردا تیپەرپوو، سەخت و ویشک، دیوار بوو، نیسپى ئەسمەر و مندالەکانى کەوتبۆه سەرى، لیک جیا دەبوونەوه، خوشەى چا دەنیو قرۆشکان دا بۆ ماوهیەکی کورت هەموویانى بیدەنگ کرد، عەترى چا دە دەماریان گەرا، سولهیمان قرۆشکەى پرى خالیدی لەبەر دەست دانا و دەستى هاویشتە سەر شانى، خالید راجلەکی.

«خالید گیان! بۆ قسان ناکەى؟ بۆ وا بیدەنگى؟ ئەتۆش قسپى بکە.»

ئاو لە چاوى تزابوو، هەناسەیهکی هەلکیشا و زەردیكى هاتە سەر لیو.

«بمبورن ئاگام له خۆم نه بوو.»

«براله بۆ وا دهبال خۆت دای؟ دهزانم چت چیشتۆه، بهلام نابێ وا بکهی.»

«به خۆم نییه کاک سوله یمان.»

سوله یمان له په نای دانیشته و چاوی ده شیوه کههێ خوارێ برێ، ساتیک پیکه وه دوان، نزم و نهوی دهنگیان هات، سوله یمان ههستا سه ریچ و هاته وه سه ر جیی هه وه لێ دانیشته، دهستی به سمیلی ره شی داهینا، چاوی جووتیک ئه ستیره بوون که وتبوونه هه رز، وره یان لیده بووه، به سه ر تاک تاکیان دا گیرای، هه ستیان کرد ده یه وه یته قسیکی بکا، بیده نگ بوون، ته نیا شنه ی شه و له نیو دۆله که دا هه دای نه ده دا، سه رت و خورته ی هه ر ده هات.

«کورپینه ده مه وی شتیکو پی بلیم.»

فه تاح کوتی: «فه رموو کاک سوله یمان گو یمان له تۆیه.»

«هه ره وک ده زانن ده وه لته رۆژ ده گه ل رۆژ زۆتر ده ره تانمان لیده برێ، مه ترسی ئه وه ی هه یه له شوینیکی ده گیر که وین و تیکرا له ناو بچین و ئاوریکی که هه لمان کردۆه زۆر زوو بکوژیته وه، جا له به ر خاتری ئه وه ی به بر وای من وا چاکتره له سه به ینی را ببینه چه ند په ل، هه ر په له ی بچیته مه له به ندیکی، هه تا مه ترسی له نیوچوونی تیکرای نه مینیته وه، هه ر وه ها ده وه لته رۆتر سه ری لێ پشیوی و له ته وه ژمی که م بیته وه.»

خه میکی گر ان به سه ریاندا سه پا، بیده نگێ جاریکی دی ئه شه که وتی داگرت، چه که چه کیک تیژ به به ر ده رکه دا تپه ری، خه می لیک هه لبرانیان، خه می دووری یه کتر، سه ست و ماتی کردن، ده نگیان ده له رزاوه، ته م و خه م له چاویان ده رژا.

«برایان ئه مپه ش وه ک ئه نگۆ له جوێ بوونه وه مان مات و که سه رم، به لام پی م وایه رییه کی دیکه مان بۆ نه ماوه ته وه، ئیمه ده بی به سه ر هه ست و ویستی خۆمان دا زال بین.»

ماوه یه ک دوایه هه ر دوو نه فه ره ی بۆ ناوچیکی دیاری کرابوون، فه تاح و عه ولا ناوچه ی محال و بۆکان، مراد و خالید ناوچی پیران و لاجان، سه ته فا و قادرخان به ری مه نگوران، سوله یمانیش بۆ دابین کردنی هی ندیک کار و بار و که ره سه بۆ ئه و دیو ده رۆیی. هه تا ده رنگانی دانیشتبوون و چاویان ده چاوی

یهک بریوو، ویدهچوو بیان ههوی وینهی یهکتر بو ههتا ههتایه دهبیر و یادیان
دا هه لگرن، روحیان دهچوو دهبال یهکهوه، دهبوونه یهک، به نیو چاوی یهکدا
دههاتنه دهر، ببوونه یهک، چارده ئهستیره ی گهش کله کلیان بوو.

«شهو درهنگه کورینه بنوون.»

چهق و لووری گورگ و چهقلان واقه واقعی ریوی و دهیان دهنگی دیکه شهوی
کوستانیان به سام کردبوو.

(۴۳)

هه والی بارمته بوونی حاجی محهمهد وهک بای سهپ سهپ دهپوی.

«حه مه دئاغا حاجی محهمهدی دهپهینی گرتوت.»

«کی کوتی؟»

«ئیستا وسوو قوپ له جهپانی هاتوتهوه، له مزگهوتی باسی دهکرد.»

«ئه ری راسته ده لاین حه مه دئاغا خزم و کهسی مرادی ده پهینی گرتوه؟»

«وه لاهی وا ده لاین، زیاتر له سهت ژاندرم و پیایوی تفهنگداریشی له»

دهوران دهوری مالی داناوه، بالدار ناتوانی به سهری دا برپوا.»

«ماندوو نه بی.»

«له کوی بووی؟»

«له بادیناوی مه نگوران، بو دهپرسی؟»

«چ باس بوو؟»

«وه لاهی ده لاین مراد دوینی شهو له وی بووه، سویندی خواردوه بیئوو ئه و»

قسهیه راست بی خاکی حه مه دئاغای به توره کان بکیشی.»

«کاک حه سهن به کوی دا هاتیوه؟»

«به جهپانی دا.»

«ئه ری له وی چ باس بوو؟»

«وه لاهی جا بلیم چ باس بوو، دار و بهردی بوته ژاندرم، ری پیداری نییه،

له ده جیبان زورت پشیمان پیگرتم، وه لاهی هه تا له دیی وه درکه وتم نیوه

عومر بووم.»

داوگه یان له جیاتی حه مه دئاغا داده ناوه، مرادیان پیوه دهکرد.

«هه ر بیئو بجیته نیو دیی کاری ته واوه، شهش ده ری لیده گرن، وهک بیژینگی

دایده بیژن.»

«حهی! ئەۆه حەمەدئاغای پێدەلێن، جا چۆن دێلێ لە دەستی هەلێ، منالێکی
ئاوا خاوەن دەرهقەتی دێ؟»

«کۆرە وەللاهی هەر لە هەولێشەووە خۆی کەرکرد دەنا رەعیەت کە لەووەکیشی
بۆ لەگەڵ ئاغا و دەولەتی پێدەکرێ.»

رێی چوونی نیو دێ و ماله ئاغانیان بۆ مراد دەکیشا.
«کۆرە جا خۆ مرادیش وا کال نییە، بە خودای دەلێن هیچ حەیانە کیویک لە
شاخی لەگەڵی دەرنایێ.»

«جا بۆ شەری قەرەغ بادیناویت لەبیر چۆتەووە؟ چ عەشیرکی ساز کرد، هەتا
چەند پۆژان هەر کە لاکیان گۆیستەووە، دەلێن ئیستاش هەر لێی ماوە.»
«کۆرە ئەووە مرادە و دۆغری، ئەووەتا مەرفە کەچەل پێرێ لە مەزرای خۆی
تووشی بۆ، کۆتویەتی ئەگەر تەواوی ژاندرمی دنیاش لەخۆی وەخێ کات هەر
دەیکۆژم.»

پێکەووەیان بە شەپ دەدان، دەمی کە حەمەئاغانیان رەسەر دەخست و ماوەیەک
مراد، ئیواران زووتر لەجاران لەبەر رەروچکەیی مەزگەوتان هەلەدەکۆروشمان،
چاویان لەبەر دوا تیرپۆژی هەتاو چکۆلە دەکردەووە و دەستیان دەکردە سەیان و
دەیان پۆندە دووری، رێپواریکیان دیتبا و هەوالێکیان زانیبا.

هەوارچی چیغ و تاوێیان خێ کردبۆووە، مالاتیان وەپێش خۆ دابوو و وڵاخیان
جەلەب کردبوو، قەتاریکی دوور و درێژ لە پێدەشت و بناری کیوکان، لە کاتۆر
و قەرەجان رەبەرەو دەشتایی، روو بە ئاران و دێیەکانی دەرییدا بوون.
هۆبەیی حاجی سالە بە تەنیا مابۆووە، پاییز پێی نایبۆووە سەر سینگ
کۆیستان.

قەرەنتووی دوو سوار وەدیار کەوت، حاجی سالە تێی پۆانین، ئەسپە کۆیتی
ناسپۆه، کیویک بوو دەهاتە خۆر، یال و پۆی بە شەنە دەشەکاوه، نەدەرپۆیی،
رۆیشتن نەبوو، نسکینەیی دەکرد، سوار و ئەسپ بە هەیبەت لە ملەیی کیو بەرەو
چاداران تلێان دەخۆارد، تیرپۆژی هەتاوی ئیوارە لە سینگ کۆیتەیی دابوو،
دەریایەک بوو رەنگاوپرەنگ، دارمالی پیل، زەرد، سوور، رەش تیکەل دەبوون،
ئەو ئەسپە چ بوو؟ چ رەنگ بوو؟ کۆیستانی لەند بوو سەخت و گەردەنکەش،
سوار لە وی قایمتر، دوور و نیزیکی چاداران ببوون، جەلەوی ئەسپیان

لیۆەرگرتن، بریقە بریقی تڤهنگ و خەنجەریان دە چاوان دەچەقی، سلاو و چاک و خۆشیان کرد، حاجی بەرەو پیریان گەشتیۆه پەنا ئەسپە، سوار دابەزین و ئاوقای حاجی هاتن.

«یاخوا بەخێر بێن، چاوم پوون بوو، کورەئەو ئەسپانە بگێرە ئارەقەیان لێ سارد نەبیتهوه.»

شان بە شانی روو بە چادری میوانان وەرێ کەوتن، میرم لە نیوان چادری بابی و میوانان پراوەستابوو، سەلیکی کەشکی تازە پیبوو بە تەمابوو لەسەر کۆینان داینی، چاوی لەسەر هەلنەدەگرتن، دەترسا گۆییان لە گرمەیی دلی بی، گەرمایەکی خۆش بە دلیدا گەرا، بلیسەیی کیشا، هەتا کۆلمەکانی هات، کردنی بە دوو پشکۆی سوور سوور.

«یاخوا بەخێرین، پەک چەندەم ئارەزوو دەکردن.»

«خودا ئیمانان سلامت کا حاجی ئاغا.»

«گەورەو کردینەوه، ئەوه بۆ ئیستا لیمان ناپرسن، برالە خۆ وانابی، هەر رۆیشتنوو هیچ باسوو نەبوو.»

مراد بزەییکی هاتی و کوتی:

«حاجی ئاغا ئیمە لە هەر کوێ بین هەر لە ژیر سایەیی تۆداین.»

هەتا لە میرم نزیکتر دەبوونەوه، دلی توندتر لیلی دەدا، دل کۆترییکی یەخسیر بوو بە تاسەیی فری بالی لیک کردبوو، دەهات خۆی لە پەنجەیی شەرم راپسکینیی و لە شەقەیی بال بدا و هەتا ئەوپەری ئاسمانی ئەوین تیژ برۆا. دەستە دەستە کوللو، ورد و درشت، بە بالی سەوز، شین، سوور لەبن پییان هەلدەفرین، بۆ ساتییکی چاویان تیک هەلقا، کەزی رەشی جەللە دا و بوو لە سەر ریی مراد داندرا بوون، داو، داو لیک هالابوون، بۆ گرتنی مەلی چاو، ببوونە کەمەندی رەش و نەپس، بۆ گرتنی ئاسکی دل هاویژرابوو، حاجی سالا میوانی بردنە چادری، دەنگە دەنگی دوو پیوا کە خەریکی کوشتنەومی بەرخیکی بوون بە ناریکی دەهات، جموجۆل وە هەوارچیان کەوتبوو، منال دەهاتنە بەر دەرکەیی خێوەتەکە و بە سەیری چاویان لیدەکردن، دایک یا بابیان یا هەوارچیک تیدەخوراندن.

«کورە هەتیوه! ئەوه بۆ چوونە وی؟ واوهرن بز انم.»

منداڭ بە پەلە پرووزى بۇ ئاخىرىن چار چاويان ليدەكردن و ھەلدەھاتنەو ھە قەراغى، لە دەورى يەك دەھالان و دەستيان دەكرد بە گىرپانەوھى ئەو شتانەھى دىبوويان، ھىندىك لە چىغى لادرابوو و شاخى بەرامبەريان بەوئىدا كەوتبۆۋ بەر چا، سىبەرى شاخان ھەتا نىزىك چادران ھاتبوو، دۆايىن تىشكى رۆژ لە رەوئەبەردى سەر بستۆى كىوى بەرامبەريان درابوو و بلاو بىۆۋ، زەردەگۆيىنى پىژ و چكۆلە و سەر كە تەشى لە حاست خۇيان كپ ببوون، چەل چەل بايىكى سەبىر ھەلئىدەكردە سەر پووش و قانگەلاشى داوئىن شاخان، تىيان دادەسوورا، بەستە و گورانى بنىزىوى تى ھەلدەكرد، ۋە جوولە چوول و سەماى دەخستن، دەستيان دەناو دەستى دەنا و لەگەلى دەپۇيشتن، لە شوئىنىكى دىكە بەجىي دەھىشتن و دەگىرسانەو. نان و چا خورابوو، باليان دابۆۋ، سىرپو سىرپو مەشكە دىرە و قەرقى بۇق لە دوورەو دەھات. سى چوار پەلە ھەورى ئەستىپور ھىدىكا ھىدىكا پىي ولاتى نادىاريان گرتبۆۋ بەر، بۇ ماوھىەكى نىسىيان كەوتە سەر رەشمالان، حاجى سالە سەرى بەردابۆۋ، چى نەدەكوت، مراد كوتى:

«حاجى چ بو؟ خوداى نەخواستە دەلئى زۆر ساز نى.»

حاجى ھەناسىكى ھەلكىشا و كوتى:

«ۋەئالھى شتىكم بىستۆ نازانم چۆنى بدركىنم.»

رەنگى دەم و چاوى مەيلەوزەرد ببوو و لىوى و يشك و بەبار دەينۆاند، قەراغ برۆى چەپى جى برىنىكى كۆنى لەسەر دىار بوو. مراد و خالىد لە جىي خۇيان قووت بوونەو.

«چ بۆە حاجى؟ پىمان بلى.»

بەر دەرگاي خىوت دەمىك تارىك بوو، كلىپى ئاورى دەرييان لى شاردراو، زۆر زوو مىرم ھاتە ژوور و ديسان چاوكەيان ۋەك خۇى لىھاتەو، لەبن لىوى سلاوى كرد و بە شەرمەو رىزىكى چا بۇ گىران، حاجى شەفيع لەگەل مىرم چاوى دەگىرا.

«كچم بە دايكت بلى ھىندىكىشمان شەوچرە بۇ بنىرى.»

مىرم بى ئەوھى سەر ھەلئىنى، ئىستكانى چاى لەبەر دەست مراد دانا و كوتى:

«بە چاوان.»

عهتری میخک، عهتری سینگ و بهرۆک، جووته مهکی چکۆلهی ژێرکراس
که دوو سهیره بوون، دندووکی سووریان له چیمهنی چاو دهدا، بۆ دهمیکی کورت
مرادی برده دونیای خۆشی ئهوین، پرفاندی: «هیرو!»
خهم و کهسهپ شالایان هیناوه، دلی سست بوو، قورگیان گرت و قامکی
تیژیان له جهرگی رۆکرد، کزه له جهرگی هات.
حاجی ساله سهری لهدهرگای خیهوتی که میرم پێدا چوبوه دهر
وهرسوورانهوه و کوتی:

«براله ئهوپۆ جهلهب کرێک خه لکی خره بهردان لیڤه بوو، دهیکوت گوايه
حه مه دئاغا حاجی محهمه دی بابتی له تهویلهی ماله خۆیدا دهپهینی گرتوت،
مراد بهرچاوی تاریک بوو، له پپ ئاوریان تیدا هه لایسا، پهنگیان گوردرا،
دووگۆمی قوولی پپ نهدهربوون، خوین رژابوه نیو دهموچاوی، یهک پارچه ئاور
بوو، پولوو بوو، سکلێ بپ وهشارتی بوون، ئاوریان ده ولاتی بهردهدا،
ئاورینگی پک و قینیان لیدهبووه.

«بابم! کهنگی؟ کی دهیکوت؟ ههسته خالید ههسته با برۆین.»
وهک هه لۆ غیژی تهنگی بوو، له چاو تروکانیک دا خۆی خر دا، خالیدیش
دهسبهجی ههستا سهپپ، حاجی ساله هاته پهنايان، قوولی گرتن.
«کورپه کاک مراد ئهوه چ دهکن؟ به تهمای چن؟»
مراد نهیدهزانی چ دهکا، شیریکی بریندار بوو، گورگی بیچوو خوراو بوو،
هه لۆی پیکاو به تیری نامهردان بوو.

«کورپه کاک مراد بهخاتری خولای دانیشن، پهلهی مهکن، ئهوه دههوی
حه مه دئاغایه، جا چوون ئهوهندهی نازان؟ ئهنگۆ به تهمان به پپی خۆتان خۆ
ده داوی باوین؟»

مراد کوتی: «ئهتۆ بۆ له ئیوارپوه ئهوهت باس نهدهکرد؟ له بهرچی؟ جا چۆن
ئهو ئهتکی ئاوامان پپ بکا و ئهمن لیڤه دانیشم، خیرابه خالید.»
خالید ریزی ئاخری فیشهکدانی له خوی بهست و کوتی:
«با برۆین، ئهمن سازم.»

حاجی باسکی توندتر ریک کوشین و به دهنگیکی بهرزتر لهپیش کوتی:
«ههرسیک ته لاقم کهوی ناهیللم ئهوشۆ برۆن.»

ئاويك بوو بەسەر ئاوپرى پركيان ، لە حاستە خۆيان بى جۈولە مانەوہ .
«ئەى بابم جا چۆن دىللم ئەوشۆ بچن خۆتان بەكوشت دەن ، دانىشن ، بە
شەويكى حاجى محەممەد چى لىنايە ، دەى دانىشنەوہ ، ئەنگو بە ھەويان خۆت و
خوپايى خۆ بە دەستە وى دەن ، بۆ نازانن دار و ديوارى پىر كىردۆە لە ژاندرم؟ جا
دانىشن دەى ھەتا سبەينى.»

چوونە سەرجىپى ھەوہ لىيان ھەلكوروشمان ، چەلىكى دىكە بەردەرکەى چادر
گىرا ، پياويكى كەلەگەت و چاوپرۆكالى ، مەجوعەيەك بە دەستەوہ ھاتە ژوور
سلاوى كرد و مەجوعەى لە نىوہراست ژوور دانا ، پىر بوو لە ميوژ و گويز و
ھەنجىر .

حاجى سالە دواى ئەرخەيان بوون لە رۆينى پياوہكە ھىندىك بە قوونەخشكە
لە مەجوعەى ھاتە پيش و كوتى :

«جا گرىمان ئىستا رۆيشتابشن ، بۆ بەيانى دەگەيشتنە جەپانى ، بە خوداى
وہك دوو كەوان پراويان دەكردن ، برالە ئەنگۆ لەكنەخۆ ياخين و دەولەت
بەخوينى سەروو تىنويە ، ئەوشۆ لىرە جۆان بىرى لى بكنەنەوہ ، جا لە پاشان
چو پىچاكە رەچاوى گرن.»

ھەتا كەلەباب لە گوشە و كەنارى ھۆبە نەيان خويند ، ھەزارويەك خەيال
نەيھيتشت خەو وەچاويان كەوى ، زەردە لە دووندى شاخى نەباتى دابوو ،
پىژنەى روناكى لە بستوى شەمتىنى دەكردە خوارى ، جىوہ جىو و چىپەى
دەيان سەيرە و بلاكوتك ، قاسپەى كەو و چرىكەى قەنارى ، تەلان و بەندەنيان
وہجولە خست . ئەسپە كويت لە پيشەوہ وەك ھەلويەكى بالىگرت ، لە دوورەوہ
جوتىك چاوى رەش و گەش پىكابووى .

خەزام بە تلەتل داكشاپۆە نىو دارستان و لىران ، پەلە سورگ لە ھەموو
شويىكى دەديترا ، پاييز پاشەكشەى بە ھاوین كىردبوو ، لىزمەى رەنگ بوو بە
سەر زەوى دابارىبوو ، سوور ، زەرد ، سەوز و نارنجى لىكدرابوون ، لە دوورەوہ
دارەكان بە وىنەى سەدان كىژ و و لاوى شوخوشەنگ ، خنج و منج دىلانىان
دەگىرا ، لە داوینى شاخان ھەزاران زەردەگوينى و كىفار ، چالوك و سەلكەتەشى
وہستابوون .

چوار نال ههتا دوور و نيزيكي جهران هاتبوون، تيلاولتيلي شاخان و بهچولبران دا ئهسپيان تاو دابوو؛ بئ وچان و راوهستان. گورپه باديئاوي له پشت زاواكيوي را دهات، ئهسپه كويت بالي گرتبوو، ويدهچوو ههوساري لي نهكيشابا ههتا ئهوسهري دونيا غاريدابا، باي سهپسهپ بوو وهرپي كهوتبوو، تاويره بهردى دوندى چياكان بوو جاله بيوو، پهركوري ئاسمانى سامال بوو لوور ببوو، باديناوي بوو خوږم و به تهوژم دهرييه دابوو، مراد ههوساري لي توند كرد، حيله كيوهكانى لهرزاندوه، چلاغ پيى كرد و له حاندى خوئ سووراوه، خاليد كوتى:

«ههتا تاريك بوونئ لي ره ده مينينه وه.»

چوست وچالاک دابهزين و ههوساري ئهسپان به دهسته وه به ره و قاميشه لانيكي نيو شيوه كهى وهرپي كهوتن، قاميش گيانيان هه بوو، زيندوو بوون، سهريان بو لاي يهك خوڤار دهكرده وه و دهوان، ليكه دهكشانه وه، خوڤار ده بوون و راست ده بوونه وه، باي ئيواري ده تكوت دهست به سه ر پشتيان دا دينئ، قاميش دهسته مؤ بوئ راوه دهستان، ئه وپيش ههتا ئهوسهري دهروبي و دهگه راوه، قره قري بوقان، خشه خشى قاميشان، وشه مار و خزوكان، شلپه ليه سه ره خو و نزمى رقان، ئاويته ناله نالي زريان ببوو، نيسي كيوان كهوتبو سه ر شيو و پيده شتان، ولات كش و مات دهچوو، ته ميكي گران رڙابوو، كلک هه ل ته كينه يهك له سه ر چله پوپه ي چالوكيكي نيشت، ده ميک تي چريكاند و كلکي هه لته كاند، چاوه چاوي كرد، هه لفرى و تيژ به وينه ي به رديكي به به ره قانى هاويژرابي به سه ر سه ريان دا تيپه ري، ئهسپه كويت گوئي له موچه وه برد و سه ري هه ليئا ره شكينه ي چاوه گه وره كاني بي جووله مانه وه.

خاليد مات و خه ميگن پالي بهه كوته ره ي ئهستوور و ويشكي تاقه داره قه زوانه كه وه دابوو كه هينديك دوورتر له قاميشه لانه كه به ته ني راوه ستابوو. چاوي ده زلكاوه كه برى كه ته واوي روخي به جله و قه وزه سه وز هه لگه را بوو و به نيسي ئيواره ي ئامال ره ش دينواند. بو ق ده هاتنه سه ر ئاو. چوار په ليان ليكه ده وه و گووپ و سكيان هه لده مساند، ده يان فراند و ئه زنه بلقيان ده خو ارده وه ژير ئاوه كه مراد هاته په ناي و دانيشت، ده ستى له سه رشاني دانا.

«خالیدا! زیکه بهردیکی دهئاوه که هاویشته، بۆقیک سهری خستهوه بن ئاو، خیزاوی چکۆلهی لی ساز بوو، کهمیک رۆیشتن و دهنیو قهوزه و جلهکاندا قهتیس مانهوه.

«بلیم چی مراد، نه دهزانم شهوه نه دهزانم رۆژه بۆ ساتیکیش ناتوانم لهبیر خۆمیان بهرمهوه، به دايم و دهرهم لهپیش چاومن، لهگهلم دهنیوین، بانگم دهکن، بۆلام دین، دیم دهباهشیان گرم لیلم دهکشینهوه، دوور دهنهوه.»
له پرمهی گریانی دا.

«ئهو موسیبهته چ بوو تووشمان بوو؟»

مراد سهری وهرسوورانهوه سهر زلکاوهکهی، رهقهیهک به ئارامی و لهسه رهخۆ له نیو قامیشاندا وه دیار کهت، له قهراغ ئاوهکهی هیئدیک توند رۆیی، سهبریکی خۆی تیهاویشته و ون بوو.

«بۆ وامان لی بهسه هات؟ دادهنیشتم و ههلهدستم؛ باجم، ئەسمه، مندا لهکانم وهبیر دینهوه، بانگم دهکن، دهستیان بۆ رادهدیرم، دیم هاواریان کهمی، دهنگم نایهته دهر.»

فرمیسک له کهناری چاوی دههاته خوار، سهری بهردابۆوه و دهنگی دهلهرزاهه، قسهی جۆان بۆ نه دهکرا.

«تهنیا ئارهزوویهکم ههیه و ههر بهو هیوایهش ماوم چه لیکی دیکه ئەسمه سهری ببینمهوه، چاو دهچاوی برم، هیچی دی، چه لیکی دیکه قامکی دهدهستم گرم و لیی پرسم ئەسمه! کوا مندا لهکانم؟ تهنیا جاریکی دیکه گویم له دهنگی بی و هیچی دی.»

ئاوپی داوه، زۆر له میژبوو مراد بهجیی هیشتبوو چوو بۆوه لای ئەسپه کویتی راوهستابوو ملی دهگهوهی باسکی گرتبوو.

تاریکی بهسه ر ولاتی داکشا، پهلههههوری رهش له پشت چیاکان چه پخونیان کرده سهر ئاسمان، بههیز و قهوهت یهک له دواي یهک دههاتن، دهبوونه پالوبه نی یهکتر، دهبوونه دیوی رهشی چیرۆکان، رهش رهش یهکتریان له باوهش دهگرت بهخۆف و به سام بهرهو مانگ، بهرهو خنکاندن کیزۆلهی بی تاوانی ئاسمان دهرۆیشتن، ههزاران ئەستیرهیان کویر کرد، مانگیان دهنیو

خۆيان گرت، له چوار لايان را دەوريان دا. ماوه يه كى كورت خۆى راپسكاند، له دوايه له چاوان نهديو كرا، ولات ئەمۆسته چاو بوو.

دەرگاى تهويله كراوه، حاجى محهمه د زۆرى ههولدا له بهر پووناكى كه مى بهر دهر كهى، ئەوانهى له وى روهستا بوون بيان ناسي تهوه. تهواوى لهشى سڤ و سست ببوو، سهري ديشا و زارى ويشك هه لاتبوو، دوو شهو و رۆژبوو هه تا مى دهپه ينى گيرابوو، پشووكيشانى بۆ چه تون ببوو، خينه خيى له سينگى دههات، بۆى هه يان نه كرا كين، لىى هاتنه پيش، له دهنگيان را ئەحمه ده زله و دهر ويش سه عى دى ناسيو ه ئەوى ديكه شيان ژاندهرم بوو، ئەحمه ده زله و دهر ويش سه عى د به پيمه ره خيرا خيرا په ين وپاله كه يان لادا، به رايكيش رايكيش هينا يانه دهر، شنهى شهو به نيۆ پژ و پۆوى گه لاي داراندا راده خوشى، گه يشته حاستى وى، كۆخىكى توند داى گرت، سينگى دههات بچرئ، چاوه شينه كانى وه ختابوو له كالانهى دهر په رن، ژاندهرمه يهك به قونداغى وه پيشه خوى دا، له په رژينى په رانديانه وه و به نيۆ باغى دا برديان، هيج كويى نه ده دى، لكوپۆى داران وه سه ر و چاوى ده كه وتن و دا يان دهر وشاند، به بيده ننگى به قه راغ و قه راغى كووچه ته نگ و تاريكه كانى ديى دا به ره و پاسگايان برد، نه يزانى چۆن بوو دهر يان هينا بووه، هه لبهت ئەوه ش به زميكي ديكه يه بۆيان ساز كر دوه، ئەحمه ده زله و دهر ويش سه عى د له نيزيك پاسگا را گه رانه وه، دهر ويش سه عى د وهك تارمايىكى دوور و دريژ خۆى به مالىيان دا كرد، دهنگه دهنگ و جنيۆ و هه راى له گه ل ئامينه گۆج هه تا ئەحمه ده زله له كووچه كه يان لى هالاوه هه ر دههات.

تاك و تووك ترووكه ي چرايه كى دههات، ته نيا له باشور و باكورى ديى راشه به قى چراى پاسگا و ماله هه مه دئاغا به ويتهى چاوى دووگورگان كسكه كسكيان بوو، له جيآتى رمبه، سمى بارگينان ته په ي لى دههات، به لبادى سميان دا پيچا بوون. گورپه ي باديناوى دهم به دم زياتر ده بوو، ماوه ماوه بۆ ساتيكي كورت مانگ وه دهر ده كه وت و تريفه ي دهر ژانده سه ر رووباره كه، ديسان ون ده بووه و تاريكى ولاتى ده ئاخنيوه. قه راغ و قه راغى باديناوى دهر ويشتن، دوور و نيزيكي باغى ماله ئاغا ببوون، تا پۆى داران ره ش و تاريك ديار بوو، وشه ي ده نيويان دا بى نيۆ بر دههات، مراد به دهنگيكي نزم كوتى:

«خالیڊ ده لایم ئەسپهکان لیڤه به جی هیلن، لیڤه را به پییان بجین.»

خالیڊ کوتی:

«ئیرە چاک نییە زۆر لییان دوور دەبین، بیان به هینه په نا که ندالی پشت داره

ئالبالۆکان.»

به ئاسپایی هاتنه خوار و ئەسپیان برده نیو که نداله که و به ستیاننه وه، زیاتر له پنجاه گه زیان مابوو بگه نه په ژینی باغی، به ماته مات ده چونه پیش، هەر به نیوان چه ند ههنگاوان رادهستان و گوئیان هه لده خست، ته نیا هاشه هاشی بادیناوی و هوژی با بوو دهات.

هیڤده به مندالی هاتبوونه دزی سیو و بلالوک و میوهی دی وهک بهری دهستیان دهیانناسی، دهیانزانی له کۆی دهجی بازدن، له کۆی کیه داری لییه، قرچه قرچی گه لا و چپوی ویشکی کهوتوی سهر حهرز له بن پییان دهات؛ خویان ویکدینا و زۆر به ئەسپایی لاقیان داده نا، چی وایان نه مابوو بگه نه په ژینی ئەو سهری باغی، له ویش را ئەگه ر په ریبانه وه بیست گه زیان ده ما بو ته ویله که، تهنگیان ناماده راگرتبوو، هەر به حال خشپه یهک هاتبا له سه ر جیی خویان بیجووله هه لده توتوته کان و چاو و گوئیان تیژ ده کرد، مراد به سرته کوتی:

«خالیڊ ئەتۆ هەر لیڤه بمینه وه، مه یه پیش تر.»

بوخوی سه بریکی له نه ویتیرین به شی په رژینه که که دیتبوویه وه بازیدیدا ئەوه بهری و له سه ر جیی خوی مات بووه، هیچ باس نه بوو، بیریک به میشکی دا هات، زۆری پی سه بر بوو، بو دهنگی چوارپی کانی ماله ئاغا نایه؟! چوون شهوانه دوو چوارپییان له باخی له لای ته ویله و هۆلان دا به رلا ده کرد؛ سواریان له ئەسپی دینا خوار، ئەوشۆ دهنگیان نه دهات و دیار نه بوون، کار له وهی گوزرابوو. به کۆمه کۆم بو لای ده رگا که چوو، دوو سی ههنگاوی ئاخری توند هه لگرت له مابهینی ده رکه رهق به دیواره که یه وه راوهستا، سه بریکی پالی به ده رکه یه وه نا، جیره یه کی لیها ت، بۆنی توندی په ین و پال هاته بهر که پۆی، به دهنگیکی زۆر سه بر کوتی:

«بابه! بابه گیان لیڤه ی؟»

هیڤدیکی دیکه پالی به ده رکه یه وه نا. شریخه ی تهنگیکی ولاتی تاساند؛ وهک پلینگیکی خوی هاویشته سه ر حهرز، لاقی له سه ربنه ریسمه ی ده رکه ی ته ویله

مايۋو، گوللە كە وەبن سەرى وەديوارى كەوتىبو، تەپوتۇز و پىرىشكى سۇاغەكەى چووبوو نىو چاوى، شەپ دەستى پىكىرد، مراد سەرى لى شىۋابوو، نەيدەۋىرا ۋلاميان بداتەو، ترسى كوژرانى بابى قامكى رەق ھەلاندىبو، تەويلە يەكجار تارىك بو، گوللەى رەشكوژ وە دىواران دەكەوتن، لوولەى تەنگى ھەلينا و دەسەرەوۋى گرت، خۇى دا پەنا ئاخۇرەكە و مات بۇو.

بلىندايى بابى لە ھەرزى قەرس كرديوو، لوولەى دە سەرەوۋە گرتىبو بە چەشنىكى بە ھىچ جۇر وەبابى نەكەوئ، گىم و ھۇرى تەنگان خەوى لە چاوى دىھاتىكان تاراندا؛ خەۋالوو سەر لى شىۋاو لە جىۋبانيان دەر پەرىنە دەر، دىنا خرابوون بو، گوللە لە ھەموو لايەكەوۋە بە سەر سەرى خالىد دا دەرپۇشتن، خۇى بە ھەرزىوۋە نووساندبوو، نەيدەزانى لە كوئى را پىۋەى دەنن، گوللە وە پەناى دەكەوتن، وىزەيان دەھات، بە سەر سەرىدا دەخوشىن، قىچە قىچى شكان و دەرپەرىنى لكى داران دەھات، بى ئەوۋەى بزانىت لە كوئى را تەقەى لىدەكەن يان كەس بىيىنى، ھەر جارەى پووى تەنگى دە لايەكى دەگرت و تەقەى لىدەكەن، ھەور بە جارىكى بىستىيان لە مانگ بىبوو، مراد دەستى راۋەنەدەستا، نەعرەى ئەھمەدە زلە تەويلەى پىر كىرد، ھاوار و گازەى مەر و مالاتى وەك رۇژى ھەشرى لىكرديوو.

خەلكى جەپانى خەۋالو و كاس ھەر يەكەى لە مالىكى دەھاتنە دەر، چاويان زەق زەق دەكرد ھەتا ئەو تارمايانەى بە پىر تاو بەرەو باغى مالە ئاغا دەرپۇشتن بىيان ناسنەو، ژاندەرم بە پەلە پەل غارىيان دەدا، خەلك وردە وردە لە پەنا دىوار و دەرکان لىكھالان.

«ئەرى مام خدر ئەوۋە چ باسە؟ دەرۋىش ھۇى دەرۋىش ئەوۋە لە مالە ئاغى چ قەوماوۋە؟»

«پەسوول ئەوۋە ئەتۋى؟»

«ئائا بۇ خۇم.»

«چ بۇۋە؟ ئەو شەرەچى؟»

«پىم وايە مراد و خالىد ھاتونەو.»

«مراد و خالىد؟!»

«پېم وايه ده گير كه وتون.»

«ئەمن دەمزانى دېنەو.»

نيويان وەك تۆفېكى دەنيو دېيى دا بلاو بۆو.

«مراد ھاتۆتەو، زۆر سەيرە جا چۆنيان وياوہ بېنەوہ؟!»

زيرژنى ژاندرميگيش له تهويله ھات و ئەوجار تهقه لهوى بپراوہ، بەلام له دەرى نەدەپساوہ، توندتر ببوو، مراد له سەر سەك خوشيو بۆ لای سەرەوہى تهويله چوو.

«بابە بابە گيان! ليږه؟»

ھېچ دەنگيگ نەھات، مراد زانى لهوى نييە، گورج ھەستا سەريى و بە پرتاو خۆي گەياندەوہ بەر دەرگاگەي.

«خاليد، خاليد!»

ھەرا ھەراي ژاندرم و پياوى ئاغا له نيو باغ و له لای دېيى پا ھات.

«خاليد جوابى داوہ: «مراد ناتوانم له جيى خۆم ببزووم.»

«ئەمن داياندهگرم، خيرا، بازده وەرہ ئيږه.»

دەستى بە تهقه کرد، ئەو جييانەي پيى وابوو خۆيان حاشار داوہ دايدەگرتن، خاليد ھەر چۆنيكى بوو بازدي دا و لەوبەرى پەرژينەكە لەسەر سەك خۆي خشاند، خۆي دەژوورى ھاويشت و لە پەنا ديوارەكەي پراوہستا، دەرکەيان خيرا داخست.

«زۆر پيس دەگير كه وتوين، ھېچ پيەكمان نييە.»

خاليد قاپخە فيشەكى له تەھنگى دەر ھاويشت و فيشەكى ديكەي وەبەرنا، دەنگى تهقهى نەختيگ كەم بۆو، له جياتى تەپە تەپى لاقى ژاندرمان ھات، له سەربانيش تەپەيان، دەھات، مراد گورج ھاتە بەرامبەر بە كۆلانچە پراوہستا، دەمىكى كورت مانگ خۆي راپسكاندەوہ بە كۆلانچەكەدا چاوى تيبيرين، تەپەي لاقەكان لەو سەرى بانەكە پا دەھات.

«خاليد خيرا بە وەرہ بچۆ سەر دەستم.»

دەستى بۆ کردە قۆلاپ، خاليد دەستىكى بە كۆلەكەي پەنا مراد گرت و لاقى ھاويشتە سەر دەستى، زامنى نارنجوكى بە دەستەكەي ديكە گرتبوو، خيرا ھاويشتە سەربانى و لەسەر دەستى مراد پا خۆي ھاويشتە خوار، گرمەي

نارنجۆكى ولاتى ھەلتەكاند، تەواۋى دىڭ دەنگى داۋە، گوۋى تەواۋيان كپ و ھەتا چەند چركان ولات بە يەكجارى بېدەنگ بوو. خاليد ديسان ھاتەو ھەسەر دەستى مراد و خۆى ھەلاۋىشت و قەراغى كۆلانچەكەى گرت و خۆى ھەلكېشا سەر، مرادېش لە خوارى را بە ھانای ھات، خاليد ۋە سەربانى كەوتبوو، دەسبەجى پشیتىدەكەى لە قەدى كردهو ۋە بۆى رايەل كرده خوار، مراد لە ھەموو قەدى خۆى ھالاند و بە ھۆى شان و پىلى خۆى و خاليدى ئەۋىش ۋە سەر كەوت. چەلىكى دىكە شرىخ و ھۆپى تەفەنگان ساز بۆۋە، نەعرەى ھەمەد ئاغا و سەروانە شىتەى لە نىۋ ھەرا ھەراى ژاندرمان بە راشكاۋى دەبىسرا.

«مەھىلن، مەھىلن، لىيان دەن، ھووەتان لەسەر بانىن، نابى ھەلېن، ۋەك

دوو سەگان بىان تۆپىنن.»

كارپە و بارەى ئاژەلى، حىلە حىلى ولاخان، بۆرە بۆپى گا و گوئىلكان ولاتيان ئەۋەندەى دى شىپرزە كرىبوو، بە كولانەى ھۆلەكەدا خۆيان رايەل كردهو خوار، نارنجۆكىيان ھاۋىشتە بەر دەرگاكەى، لە بنەرىسەمە را دەريان پەپاند، مەريان ۋە دەرنا، مەر لە حاندى دەرگا پىنگيان دەخوارد، نە دەرپۆشتن ۋەك ئاۋى زلكاۋىكى لە قەۋزەى تارىكى دا قەتیس مانەو ۋە، ھۆ ھۆيان لىكردن و بە زۆر ۋەپېشە خۆيان دان، ئەۋجار ھەر ھەيوانەى بەرەو شوپىنكى ھەلات ژاندرم سەريان لى شىۋا، لە ھەر سوۋچەۋە تارمايەك بۆ لايان دەھات، گوللەيان پىۋەدەنان كارپە و بارەيان بەرز دەبۆۋە، مراد و خاليد لە پەنا ھەيوانەكاندا خۆيان گەياندەنىۋ باغى، باغ و مالا ئاغى ۋا شىپرزە و تىكەل پىكەل ببوو كەس نەيدەزانى ئەۋە كىيە لە پەنايەتى، يان ئەۋە چىە لەۋلاى دەرپۆى. تەقەى تەفەنگان ھەر دەھات، مراد و خاليد شەلالى ئارەقە و تۆز لە پەرژىنى بازديان دا ئەۋبەرى، خۆيان ھاۋىشتە سەر ئەسپان، مراد باسكى بە لكوپۆپى داران برىندار بوو و خويىنى لىدەتكاۋە، ئەسپە كويىت بۆنى خويىنى ھاتە بەر لووتى، حىلاندى پر بە شەۋ، حىلەى ھەتا چىاكان رپۆى، وپيان كەوت و گەراۋە، بوو بە رەشەبا ھەلىكوتا سەر ھەوران، لەجىپى خۆى ھەلقەندن، لىكى ھەلۋەشاندىن، تاراندىنى ۋە ھەر كوتەى بۆ شوپىنكى ھەلداشت، ئەۋجار سوارەكەى ھەلگرت و تىكەل شەۋى كرىد.

کویستان شله ژابوو، سهدان ژاندهرم و پیاوی ئاغانان به شاخانهوه بوون، فهوج فهوج و دهسته دهسته دههاتن، له خانئ را، له سهردهشتئ را، له سابلاغئ و ورمئ، تهواوی ریگاو بانیان گرتبوو، دهولت به تهواوی هیژی هاتبؤ مهیدان، تهواوی پاسگا ئامادهباشیاندرابوو، دهستهی چریکیان ساز کردبوو، سهدان دیهاتی له گه لئان کهوتبوون، مال به مال ده گهران، لادییه کان ورد و درشت، پیر و جحیل کهوتبونه بهر په لاماریان، سو سهیان له ههر شوینیکی کردبا وهک موور و مهلخ تئیده وههروکان، تهواوی ناوچه کهیان قروق کرد، ریئی هات وچۆی خه لکیان دهگرت، شهو و رۆژیان نه ده زانی، له بهری به یانان راکئومالیان ده کرد ههتا شه کهت و هیلاک ده بوون و دهسته یه کی دیکه له حیاتیان شهو گه ریان ده کرد، له دهیان ریگا و ریچکه بو سهیان بو دانابوون، لییان ده خهفتان، قه لئس و توورپه ده چوونه نیو دییان، دییان دهوره دها، ئامبازی خه لک ده بوون.

«وهه پئیشئ ههئ تو له باب، ئه وه دوینئ شهوئ لیره بوون ها، له ماله ئیوه نان و چایان خواردۆه، گورووبان، گورووبان، ئه و سه گ بابیه و بهر شه پان دهن، بیبه نه پاسگایه.»

نیوبانگی مراد و مسته فا و هاواله کانیان ده ماو دهم رۆیبوو، سنووری په راندبوو، زاویته بووبه ته وژم رۆیبوو، چوار قورنهئ کوردستانی داگرتبوو، ئه رتهش بو یاریدهئ ژاندهرمان هاتبوو، رۆژ نه بوو فره فر و وره وری هیلکوپتر و ته یاران نه یه. ئاوریک بوون، دوکه لیک بوون، کهوتبونه هیلانه زهرگه تان، هارووژانده بوونی، له تهواوی ناوچهی لاجان و بیران و دهشتی گه لوانئ نیوی مرادی کهتیبو سهر زاران.

«كۆرە شتى سەيرى ليدەگىر نەو.»

«دەللىن دە ھىچ دەركە يەكەو، ناچى، گوللە نايىرى، ئەمىنىش

بىستومە، ئەسپىكى ھەيە بالدەر، ھەلدەفرى.»

ئەو خەيالانەي كە قەت بۇ ھىچ كەس نايەتە دى و ھەموو كەسپىش دەيانكا، دەویدا وەخىرىان دەكرد، شتىكى سەيرىان لى سەز دەكرد، دىۋىك، جادوگەرېك، ساحىرىك، فرىشتەيەك، پالەوانىكى نەم، ھەسەرتىان دەخۇارد بۇ چەلىكى لە پىش ئەو پروداوانەدا بە رېبوارى يان بۇ كارىكى نەچوونە جەرانى بىبىنن، لە پىش چاويان بۆت نەيانزانىو.

«ئەرى عەلى ئەتۇ بۇخۆت دىوتە؟»

«وئاللاھى ئەمن بۇخۆم نەمدىو، بەلام مامم دىويتى، چۆتە بەرگن كرىنى،

لە ئەوغنى تووشى بۆ.»

دەيگىراو دەيكوت: «ھەر بەرگنم لەئىستەرەكە نابوو، لە بارەنگىۋى ئالقاۋكەوت، ھەرچەندى كرىم و كراندە ھەلنەستاو، نرىخەنرىخى گوۋى كەپ كرىم، كۆتم خۇدايە ئەو بۇ ھەلنەستىتەو، لەپ نىسىك ھاتە سەرمان، بە سەرىكى خۆم ھەوئە وەمزانى سىبەرى ھەورە، سەرم ھەللىنا، زمانم شكا، لاقم لە گۇ چوون و نووشتانەو، كۆرە چ بىبىنم! دىۋىك لەسەر سەرم پراوەستاوو، ھەتاجاۋ ھانا دەكا بلىند بوو، خۇدايە ئەو چىە؟ دىۋە، درنجە، ساحەبى ئاۋە، ورچە، بەرازە، دەستى دەبەر سكى ئىستەرى ناو بە بارەو ھەلى ھىنا و بۇ ھىنامە سەر پىيەكەى، بە خۇلاى بىستومە دەللىن ودمىكى پىيە، ھەركەس نەزەرى خراپى بۇ ھەبى و چاۋى دەچاۋى كەوئ لەجىپى خۇى وىشك دەبى، دەللىن ئەوئ جارپش كە ھەمدئاغا داۋى بۇ دانابۆۋە، يەكسەر چووبوو بابى لە تەۋىلە دەرھىنابوو و بەرپى خۇى دا رۆببوو، يەك ژاندەرمىش نەيتوانىبوو تەقەى لى بكا، جا پاش ئەو ھى پۆببوو، وەك خۇيان لىھاتبۆۋە، دەللىن سوئندى خۇاردو ھووقەۋارى لە ژاندەرمان بېرى.»

ئاغا دەستە دەستە لىك كۆ دەبوونەو، ھەرىكەى چەند پىاۋى چەكداريان لە دەوران دەورى دەپۆى، لە تۇقى سەرىان ھەتا بەرى پىيان چەك و فىشەك بوو لە خۇيان ھالاندبوو، لە دەورى مالىان و سەربانىان شەو و پۆژ كىشك چىان

دانا بوو، خه لک وره یان که وتبو بهر، نیوی مراد بهس بوو هه تا ژاندرم زنده قیان بجی.

بارودوخی دیهات و کوستانان ئاوا بوو به لام له سابلاغی، له مائیکی چکۆله له گه رکه کی باغی سیسه عه زیز و وه هاب پیکه وه له تاریکایی سهر له ئیواره دانیشتبوون، عه زیز کورته بالا و پتهو، چاویلکه یه که دهسک قاوه یی له سه ر که پۆی گیرسابوو، پرووی ده وه هاب کرد و کوتی:

«وه هاب چی بکه یین؟ ده لی چی؟»

وه هاب سهری بهردابوو، چاوی دهنه خشی مافوره ی بریبوو.

«عه زیز گیان! چه لی چمان پیئاکری، دهست به سه ر کراوین، له به یانی را یه کیک به دوامه وه بوو، ئیستاش ئه گه ر هاتمه ئیره هه تا سهری کووچه ی هه ر به دوامدا هات، له وئی را ئیدی نه هات، پیم وایه هه ر له وئی را وه ستابی.»

عه زیز به قامکی گه وره و شاده ی دهستی چه پی عه ینه که که ی هیئدیگ هه لکشانده وه سهر و کوتی:

«کاغه ز و نامه کانت سووتاندن؟»

«ئادی، هه ر دوینی شهو ئه گه ر پیئ کورتم سووتاندمن.»

عه زیز هه ستا سه ری و هاته قه راغ په نجه ره، به حال په رده ی لادا و به سیله که ی دا چاوی ده کووچه بری، تاریکی به وینه ی ریگریکی له نیوه ی کووچه را پیئشی پیگرت و نه یه هیشته زورتر برؤا.

«جا چاکه خۆنابی هه ر ئاواش را وه ستین، ئیستا چاوه ریمانن.»

په ره سیلکه تیژ به سه ر ئاسمانی شاردا هه لده فرین، ده میک سیپایی بهر سینگیان له تارمایی ئیواره ی درهنگدا وه دیار ده خست، جریوه یان له هه موو لایه کی را ده هات، هه را هه رای مناله ورتکان کووچه ی له سه ر سهری خۆی دانا بوو، بۆنی خۆلی ئاوپرژین کراو، بۆنی گولان، بۆنی کوله که ی سوور کراوه، بۆنی رۆن و پیوازی سوور بۆوه به په نجه ره دا خۆی ده ژووری داویشته، په له هه ورپکی ئه ستوور و رهش له ئاسمان دیار بوو، ده هات سه بر سه بر لیك هه لوه شی و به پانایی ئاسمانی دا بلاو بیته وه.

په رده ی داداوه، دوو سی جار له و سه ر ئه و سه ری ژووری هات وچوو، دهستی له سه ر سمیلی دانا بوو، تال تال ده کییشان و بیرى ده کرده وه.

«عیلاجمان نییە، دەبی یەك دوو رۆژی دیکه راوەستین، وا دیاره له ژیر
چاوه‌دی‌ری ساواک داین.»

وه‌هاب قه‌مه‌سەری له‌بەر خۆ دا‌که‌ند و له‌ په‌نا خۆی دانا و کوتی:
«ئەدی ئەو شتانه‌یان چۆن بۆ به‌رین؟ ئیستا هه‌لبەت زۆریان پێویسته.»
عه‌زیز هاته‌ به‌رامبه‌ری دانیشتنه‌وه، چاوی له‌ پشت شووشه‌ی چاویله‌که‌دا
هینده‌ی دی چکۆله‌ کردنه‌وه، وه‌ که‌سیکی ده‌چوو جادوی لێ کرابی، بی جووله‌ و
ته‌کان مابۆوه، دیار بوو هه‌زریک خۆی به‌ می‌شکی دا‌کردبوو، له‌ نه‌کاو برۆی
لێک دوور خستنه‌وه، چین‌و‌چروکی نیوجاوانی پابوونه‌وه، چاوی زه‌ق کرد و
کوتی:

«بیریکم کردۆته‌وه، ئەگەر بیگرێ زۆر چاک ده‌بی، هه‌م ئیمه‌ سۆسه‌مان لێ
ناکه‌ن هه‌م ئەو شتانه‌ به‌ ده‌ستیان ده‌گا.»
وه‌هاب خۆی قیت کرده‌وه و کوتی:

«چۆن؟ چی بکه‌ین؟»
«ده‌لێم به‌ نه‌سرینی‌دا ئەو شتانه‌یان بۆ بنێرین، که‌س سۆسه‌ی ئەو نا‌کا و
لێی به‌شک نابن.»

وه‌هاب کوتی: «پێم وانیه‌ بتوانی.»
هه‌راهه‌را و زیقه‌ زیقی منالان له‌ ده‌ری به‌رده‌وام ده‌هات.
«ریکی دی‌مان نییە، وه‌ک رۆژی پووناک ده‌زانم ئاگایان له‌ هات‌و‌چۆی ئیمه‌
هه‌یه، هه‌ر بی‌ت‌وبمان هه‌وئ برۆین ده‌سه‌به‌جی ده‌مانگرن.
جا زۆر باشه، هاتوو قه‌بولیشی کرد، له‌ کو‌ییان ده‌بینی‌ته‌وه؟»
«ده‌ی باشه، کچیکی جۆان و جحیل چۆن به‌ته‌نی به‌و هه‌مۆ پوول و شتانه‌وه
بینی‌ری‌نه‌ ئەو دێ و دی‌هاته‌ی؟»
«ده‌گه‌ل دایکم و پوورم ده‌ینی‌رین، ئەوان سه‌باره‌ت به‌ سمایلی هه‌موو کاریکی
ده‌که‌ن.»

تارماییکی گران به‌سه‌ر دیوه‌که‌دا کشابوو، زه‌نا زه‌نای منالان له‌ که‌مبی
دابوو، جار جار ته‌په‌ ته‌پی پۆیشتنی دوو یا چه‌ند که‌سان له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که‌ را
ده‌هات، راوه‌ده‌ستان، پیکه‌وه قسه‌یان ده‌کرد و ده‌رپۆیشتن، له‌سه‌ر را ده‌نگی لاقی
دیکه‌ ده‌هاته‌وه.

«ماندوو نەبی وەستا حەسەن.»

«سلامەت بی ئیشاللا! فەرموو دەخزمەت دابین.»

«خودا ئاوەدانی کات!»

«تاھیر ھەتیوہ بەسەر وەرەوہ مالئ، ئەوہ بۆ نایەوہ؟ ئەدی مووحسین لە

کوئیہ؟ برۆ بانگی کہ با بیئەوہ.»

«سەلام وەلێکم.»

«عەلێکەسەلام، باجە ئامین چۆنی؟»

«راوەستاو بی کورم.»

«ئەوہ بۆ کوئ بەو شەوہی؟»

«وہللا ئەوہ دەچمە مالە حەلیمی خوشکم.»

مندالەکان لە دۆابین پووناکی کەمھیزی سەری شەوئیش نەدەگوزەران، پر بە

کووچە و کۆلانان غاریان دەدا، «قالە مالە زەننەر زوو.»

وہاب ھەستا سەرپئ و لە تاریکایی دیوہکەدا سەبر سەبر بەرەو پەنجەرەکە

چوو، بە حاستەم قولینچکی پەردەکەئ ھەلداوہ و چاوی دەکۆلان بری، چاوی

تیژ کرد، ھەتا ئەو جییەئ بۆی گونجا، چاوی لە ئەو سەری کووچەش دەکرد،

یەک دوو تارمایی دەھات وچۆ دابوون، ترووکە ترووکی چرای مالی بەرامبەریان

لە پشت پەردەوہ خۆئ بە چاوی دادا، سەریوہ سەریوہ سەریوہ و واژە واژە بۆقان

کہ لە لای چۆمیوہ دەھات جیی ھەرا ھەرا و قیژە قیژە منالانیان گرتبۆوہ.

«وہاب کەس دیارە؟»

«نازانم ولات زۆر تاریکە، پیم وانییە کەسی لیبیت.»

عەزیزیش ھەستا سەر پئ و لە پەناوی چاوی دە کووچە بری، قولینچکی

پەردەیان داداوە، ھاتنە نیوہراست ژوورەکەئ راوەستان.»

«وہاب جا ئەگەر وایە ئەمن ئەوہ دەچمە مالە پوورم، ئەتۆش ھەر قەرراغ و

قەرراغی چۆم بچوو مالە کاک رەشیدی شتەکان ساز کہ، دواہی ھەرتکمان دیننەوہ

ئیرە، بەلام وریا بە.»

بە ئاسپایی دەرکەیان کردەوہ و بیان نا کۆلانەکە.

ھەورە رەشەکان لە ئاسمانئ پان ببوونەوہ، زاو و زوویمان کردبوو، زۆر

ببوون. وہاب بۆلای میئشەئ قەرراغ چۆم و عەزیزیش راست بە کۆلانەکە دا رۆیی،

بئى ئەوئى دەرفەتئان بەدەنى ھەرتكئان گرتن ، ھەر لە سەرى كۆلانەكە چوار بياوى زەبەلاح و تەژە لە عەزىزى وەدەر كەوتن.

«ھەر بچوولئىيەو دەكوژرىي ، دەستت بە پشتە سەرت بگرە و بچۆ لای ئەو

ديوارە ، زووكە ، دەئ ، ياللا.»

يەك دوو شەپيان لە لىنگولەتەرى دابوو ، لە پشتەوہ را ھەموو گيانيان گەرابوو ، وەريان سووراندىبۆوہ ، بە پالە پەستۆ دە ماشىنئىكى كە لە كووجەئىكى دىكە رايگرتبوو ، ھاوئىشتئان ، ھارپە ھارپە ماشىنەكە دەئىو كۆلانە تەسك و بارىكەكە دا بەرز بۆوہ ، لەجىيى خۆئى ھەلقەندرا و بەرەو شوئىنئىكى ناديار پۆئى .
وہاب ھەر خشىپە ھاتبوو راپوہستابوو ، ئاوپرى لە ئەوبەر ئەوبەر و پشتەسەرى خۆئى دابۆوہ ، گۆرە و ھاژەئى چۆمى سابلاغ لەگەل قەرى سەدان بۆق لئىك درابوو ، خشە خشى خەزەلوەر و چئوى وئىشك و پووتەكان لە ژئىر لاقى ، دەيان سلاەماندەوہ ، گەئىشبوو حاندئى چر و پرى مئىشەكە ، لكوپۆئى داران لئىك نىزىك ببوونەوہ ، تارىكئان لە خۆياندا قەتئىس كردبوو ، رەش و بەش چاو چاوى نەدەئى ، دەستئى لە پئىش دەموچاوى رايگرتبوو ، سەبر سەبر دەچوو پئىش ، ھەستئى بە شتئىكى سارد لەسەر ئەستۆئى كرد ، تاپۆئى چەند كەسان لئى ھاتنە پئىشى و دەورەيان گرت .

«ھەر چركەت بئى كوژراوى ، دەسبەجئى كە لەبجەيان لەدەست كرد و بە دوو

كەسان بن پىليان گرت و لە مئىشەكەيان ھئنا دەر ، ماشىنئىكى رەش چرائى كوژابوونەوہ ، رايگرابوو ، دەرکەيان خئىرا كەردەوہ و پالئان پئوہنا و دەپشتەوہيان ھاوئىشت . دوو كەس يەك لەو لای و يەك لەو لای دانئىشتن ، ماشئىن چرائى ھەلكرد و ھارپەئى لئى بەرز بۆوہ ، چرائى شەقامەكان زەرد و خەفە ھەزاران ھئىل و تئىشكى كز و بارىكئان لئى راپەل ببوو ، لئىك جوئ دەبوونەوہ ، دەبوونە ھەزار تئىشك ، دئسان دەبوونەوہ يەك ، بارئىزە دانە دانە وەشووشەئى پەنجەرەكان دەكەوتن و لە سەرى پان دەبوونەوہ ، تاك و تووك مرؤقئىك يەخەئى كۆت يا قەمسەرەكەئى ھەلدا بۆوہ ، خۆيان گرمۆلە كردبوو و توند و تئىژ دەپۆئىشتن .

پاییز به یه کجاری ولاتی داگیر کردبوو، زاویته و بای به تهوژم به گفه گف و گژه گژ دههات و دهچوو، جهستهی کز و لاوازی درو دالانی دهله رزاندوهه، خهزهل و گه لای سوور و زهرده لگه پراوی دارانی ره پیچهک ددها، له باوهشی دایکیانی دهرفاند و خولی پیدهدان، دهیسووراندن، هه لیده گرتن، له ژیر پیی خوی فرپی ددهان و لهشی گران و قورسی خوی به سهردا ده کیشان، قرچه قرچی شکانی پشتیان دههات، به سهر تهرمی هه زارانیان دا تیده پهری، کوستان ره نگامه ببوو، رهنگی زهرده له هه موو شوینیکی زال بوو، ریوی کان کلکیان ئهستوورتر و لهشیان زهلامتر له جارن پراوه دهستان و چاوی گهشیان زیت زیت ده ولاتی دهری، لمیوزیان له زهوی دهخشان، نووکی که پویان هه لده قرچاند، سهریان هه لده ناوه، توند و تیژ به شوین یه کدا هه لده هاتن، کلکیان هه لده سووراند و به سهر گابرد و تاته بهردان دا بازیان ددها، به پیهله لی چیاکان هه لده گهران و سهر له نوی سهر به رهوژیر دههاتنه وه خوار، سووره که رویشکان به ماته مات له کولانه بیان دههاته دهر و دم و که پویان دهجولانده وه، دههاتنه سهر پاشوان هه لده تووته کان، گوئیان قولاغ دهکرد، رهشکینهی چاویان دهسووراند، له پاشان وهک بای سهر سهر خویان له نیو رهوهزه بهرد و تیشه شاخان له چاوان ون دهکرد، هه یوانه کیوی شهره شاخیان دهکرد، لیکده کشانه وه، سهریان داده نواند، ئامبازی یهک ده بوون، شاخیان لیک گیر دهکرد و یه کتریان پال پیوه ددها، هه میسان چه لیکی دیکه هیرشیان دهرده سهر یه کتر، ئهوجار به دوی یه کدا به سهر گرپه بهردندا گومه تیان دهکرد، خه رتهل و سیسارکه که چه له کان بالیان دهکردوه، حهوت هه شتیک پیکه وه، له نگه ریان دهگرت، له ئاسمانی

کویستان دەسوورپان، دەیان جەغزەیان دەکیشا، بیوجان و حەسانەوہ لە ئاسمانی دەمانەوہ، مار سپ و سست لەبەر هەتاوی کز لە سەر تلیشە بەردیکی پان لکی داریکی پایۆکەیان دەخوارد، چاویان سیس و مات، بی جوولە و بزووتن مولەق دەماوہ، مارمیلکە و سەرمازەلە بە هەشتاوی لە پەنا دروپیەکی یان گاشە بەردیکی دەردەپەرین، بە پەلە پەل خۆیان لە شوینیکی دیکە پاکردە، جالجالۆکە بی حەوسەلە و قەلەس لە سووچیکی دا وگەیان مات دەبوون، چاوەنۆاری نیجیری دەمانەوہ، هەرگیزەمی بالی میشیکی یان جوولەوہردیکی لەسەر داویان هاتبا، قەلەس و توورپە و توند و تیژ غاریان دەدا سەری، بە پەلە بە دەوریدا دەسوورپان و گورج و گول دەست و پێیان دەبەستەوہ، میرو بی ماندوو بوون و وەستان لە دوو لایان را پێچکەیان دەبەست، هەرکامە دەنکیک دانەویەلەیان لەشی جوولەوہردیک، دەنا پەرە کایەکیان بە دەوہ دەگرت و بە مریخیش مریخیش دەیان کیشا، دەگەشتنە حاست یەکتەر، راو دەستان، سرتیکیان دەکرد و پێیان دەدا بە یەکتەر و لیک تێدەپەرین، گەلبازەمی قاز و قورپینگان شەوی کویستانیان دەپازاندەوہ، دەستە دەستە، قەتار قەتار، کاروان کاروان، بەرەو گەرمینی دەریدابوون، هەتا چاوەنای دەکرد بلیند و بەرز دەفرین، بە پەنای ئەستێران دا را دەخوشین.

چەند دەستە رێگر و قاچاگی دەکەمینی ژاندەرمان کەوتبوون، شریخ و هۆری تەفەنگان هەتا نزیکی بەیانان هاتبوو، لە هەرتک لا کوژرابوون، چەلیکیش سەلیم گورگە و عەلی و هاورپیکانیان کە باری حاجی بایزیان پێبوو دەکەمین کەوتبوون، لەبەر مالی کانی باغی لیک دامەزرابوون، شریخە شریخ و نەپەنەر و حیلە حیلی ئیستر و ئەسپان گوئی شەوی کپ کردبوو. عەلی و هاورپیکانی برینداریکیان دابوو، ژاندەرمانیش یەکیان لیکوژرابوو، پاشان بی ئەوہی یەکتەر ببینن، هەرتک پاشەکشەیان کردبوو.

جەرپان چەلیکی دیکە قەرەبالغ ببوو، دەیان ژاندەرم و چریک و پیاوێ ئاگیان لە بەینی پاسگا و مالا ئاغا دەهاتوچۆ دابوون، ئاغا ریزاوریژ لە دیوہخانێ دانیشتبوون، ترووسکە ترووسکی چەک و بریقە بریقی خەنجەریان چاوی مرقۆفی دەوہستاند.

حەمەدئاغا دوو پوژ بوو خەریکی ریکوویک کردن و سازکردنی دەستەیهکی گەورە لە ئاغا و پیاوەکانیان بوو، لە نوکی بەیانئەووە هەتا بانگی شیوان کاردار دە هاتوچۆ دابوون، هەموو پوژ چەند سەریان حەیان دەکوشتەووە، تەواوی ئەو ئەفسەر و کاربەدەستەنەیی کە لە شاران بو گرتنی مرادو وان هاتبوونە جەرانی لە ماله ئاغای بوون. بەزمی قوما و ئارەق خواردنەووە دوو شەووەدا دامەزراوو، لادییەکان زاتیان نەبوو بە لای ماله حاجی محەممەددا بچن و خۆیان لیدەپاراستن.

کوێخا رەسوول دوو ریزی فیشەک لە خۆی هالاندبوو، برنوویەکی سەرتۆپی قولەیی لە شان کردبوو، خەنجەریکی مشتۆ رەشی دەبەر پشتیندی نابوو، شەوانە هیلاک و ماندوو دەهاتەووە مال، سێ چوار باویشکی دینا و لیلی وەر دەکەوت، پرخووھۆری پوژەریک دەپۆیی و خەیاڵاتی خەزالی هەلەدەقرتاند.

بەیانئیک سارد و سڤ، مژیک تەنک لە زینوی قەندیل هالابوو، کەلەبابان لە چوار لای جەرەن بانگیان دەدا، دەیان سوار، ساز و تەیار لە حەوشەیی ماله ئاغا وەدەر کەوتن، خرپووھۆری ئەسپیان لادییەکانی لە غورابی خەو راپەپاند، بە پەلە هاتنە بەر دەرگای مال و سەربانان، چاویان تیبپین، بۆیان نەژماردران، یەک بە دوا یەکدا رکیفوت بەرەو کوێستانی میرگە چەکو لینگیان بە ئەسپاندا.

(۴۶)

شەو و پۇژىك لە ئەشكەوتىكى چاۋەنۋاپ مانەو، ھەر بە نىۋان ماۋەيەكى يىكان ھەلدەستا سەرىپى و دورىبىنى دەھىنا پىش چاۋ و ھەتا چاۋ ھەتەرى كىردبا تەلان و شىو و خزانى دەپوانى، كەس ديار نەبوو، دەۋەن و چالوك لە دوورەوۋە وە مروقان دەچوون خۇيان مات دابى.

بەيانى زوۋ پىش ئەۋەى تاۋ بکەۋى، خۇيان خىدا، زەنگالىان ھەلبەستوۋ بە پى و چالاک بە بزىنە رىياندا، بە چۆلبىر و قەدىراندە ھەرىمى دىيان تىپەر كىرد، دەرەنگانىكى گەيشتنە سەر زاۋا بوۋكان، چراى مالان ھەلكرابوون. سەبىر سەبىر داگەرپانە خوار، ھەتا لە شارى نىزىكتر دەبوۋنەۋە كوتە كوتى دلىان زىاتر دەبوو، ھەستىكى خۇش جەستەى داگرتبوون، ھەۋدایەكى پىۋار و نادىيار دەيكتىشان، دۋاى ماۋەيەكى زۆر، ون بوىيىكىان دىتبۆۋە، بىرەۋەرى، خەياللاتيان، لەبەر شەبەقى چراى مالان دىتبوو، سمايل تەنگى لەسەر شانى ھەلتەكاند و كوتى:

«كورپنە دەلېم ھەرسىكمان نەچىنەۋە شارى، يەكمان ھەر لە قەرەغ شار بىمىنېتەۋە، تەنگەكانى پى بى، بە شقەم ئەۋانى دى دەگىر كەون با يەكمان خەبەرەكەى بۆ ئەۋانى دى بەرى.»
فەتاح كوتى:

«زۆر باشە ئەمەن لە قەرەغ يەرغۋى چاۋەرپۆ دەبىم، زۆرۋ پىنەچى، دەبى شەۋەكى لە شار ۋەدەرەكەۋىنەۋە.»
تەنگىان دابە فەتاح و دوو بە دوو بەرەو كۆلانە تارىكەكان ۋەرى كەۋتن.

ژیان له و کۆلانا، له چوار لای کوردستان به دايم ئاويلکيه تي، برسي تي، هه ژاري، پووتي و نه داري، بناغي سستي زوربه ي خانووي کوردانه، خانووه کان چکوله و نابوته که پاليان وه پالي يهک داوه، په نجه ره چاويان به خيسه و موره دروانه يه کتر، شه وانه له هه وري چلکن و ره شي زورداران پيژنه خيليه و بي باوه پي به سهريان دا ده باري، پووش و هه لاشي نه زاني باشاري ناکا، تنوک تنوک دايدهداته سه زهيني منالان، دهيان تليسي نيته وه.

«عه ولا ده ليم نه چينه ماله خو مان له وانه يه ده ژير چاوه دي ري ساواک دابن.»
عه ولا ئاو پي کي له پشته وه داوه، تاري کي حه زيا يه کي ره ش بوو، خانووکاني نه و سه ري کوچه ي هه لئووشيوو، زاري داپچر يبوو لييان ده هاته پيش.
«ئه دي ده لي ي بچينه کوي؟»

سمایل بۆ ولامه که ی هه رچه ند که هه ر ته نيا بو خوي ئاگای له سوو پي دلی بوو، ديسان بریک درونگ ماوه.
«ده ليم بچينه ماله پوورم.»
عه ولا کوتي:

«زور باشه، چونت پيچاکه وا ده که ين.»
ئه وشو ئاسمان سامال سامال و دارمال دارمال له ئه ستيرانه، چه مي کي بي بن و که ناره، که ران تا که ران کيشراوه، پون پون تهخت و بنديني ده بيندري.
عه تري ياس له سه ري کۆلان را دي، سمايل پر به سينگي هه ليده مزي، عه تري گولي نييه خوي به سينگي دا کردوه، عه تري ئه وينه، خوي به باوه شي داداوه.
سي چوار جاريان له ده رکه ي داوه، چاوه نوار ماونه وه.
«کييه؟ کييه؟»

«بيکه وه پووري.»
پووري حه په ساوه، واق و ماوه، باوه ناکا، خيرا خويان ده حه سار هاويشت و ده رکه يان داخسته وه، ئاوقاي بوو، ده باوه شي گرت. «سمایل گیان!
ئه وه ئه تو ي چوون هاتوويه وه؟!»
فرميسک لاتيره ي سه ري به هارين داده بارين.
«دايه، دايه گیان! کييه؟»

دەنگى گەرمى نەسرېن چاۋى سمايلى بۆ لاي پەنجەرە كېشاۋە، شىك و ناسك، موى سەرى پەخشان و زەرد رېژاۋنە سەرشانى، ئاگاي لە خوى نەماۋە، لە پليكانان ھاتە خۆار. «سەلام كاك سمايل!»

دەنگى دەلەرزىتەۋە. «سەلام نەسرېن.»

ھەموو شتىكىيان بە چاۋ پېك كوت.

چەلى وايە زمان دەۋەستىت، قفل دەكرى، ناگەپىت، وشە لەسەرى وپىشك ھەلدى، چاۋ بە ھاناي دى، سىحر و جادۋويە دەكا، ھەزاران بەستە و گۆراني، سەدان شىعر و ھەلبەست، دەيان سرپە و پسكەي بە بېدەنگى داۋىتە گۆيى دل. «كورم بۆ لىرە پاۋەستاۋن، ۋەرن بېرۇنە ژوور، دەي زووكەن دەرى ساردە.»

يار بە تىلەي چاۋ يەكتريان دەئەنگاوت تا دەرفەتېك، ھەلىكى كورت ھەلكەۋىت.

چاۋ لىك دەئالقىن، دە يەكتردا دەتويىنەۋە، لىك دەھالىن، دەبنە يەك، يەكتەر پادەكىشن، گەۋرە دەبن، سنووران دەپەپىنن، دەبنە زەرياي بى بن و بى كەنار، پوون پوون، پىل لەسەر پىل دىن، مونج ئەدەنەۋە، كەس نازانى لە كوپرا، لە كەنگىۋە بارانى ئەۋىن دارژاۋەتە سەر گۆلى دللى، لەپر ۋەخۇ دىتەۋە، گول پىسكاۋە، ھەراش بۆت، عەترى لەشى داگرتۆ، زەپنى تەلەس و مەست كرەۋە، پى بىرى لى گرتوۋە، تەنيا، تەنيا بە خەيال گوزەر دەدات و بەس، ئەۋىن ۋرە ۋرە كار لە دل دەكا، لە پى بادەيشكاند، ھىۋر ھىۋر ۋەخۇ دىيوە، كارت كراۋە!

پوورى دەمىكە بۆ بانگ كىردنى دايك و بابى ۋەدەر كەوتۆۋە، دەمانچەيان ھەتا ئەۋ جىيەي بۆ گونجاۋە لەبەر پىشتىندىيان حاشار داۋە، دايك و بابى ھاتوون، خوشك و برا لە دەۋرى ھالاون، فرمىسك و بزە لە چاۋان ديارە، شىن و گريان، پىكەننن و بزە تىكەلاۋن، دژ ھۆنى! جووت بوونى دوو ھەستى دژ بە يەك، دە كاتىكدا! بىر دەگرىي، خەيال پىدەكەنى، ئەقل قەلسە، ھەست قاقا دەكىشى! باۋەشى دايكى دەخۆي گرتۆۋە، دنيا پاۋەستاۋە، ساتوكات حەبەساۋن، دەنگ لە دنيايە نەماۋە، تەنيا ختەختى دللى دايكە، ئەسپى وشە لە لىنگدان كەم دىنى، نىسكۆ دەكا، ھەلوى ھەست لە ھىلانەي دللى دايك ئەۋج دەگرى.

«رۆلە گیان! سمایل گیان! بۇ وات لیکردین؟ بۇ رۆیشتی؟ کورم له چیت کهم

بوو؟»

گور گور فرمیسک له چاوی دینه خوار. «بۇ نازانی دلای دایک چۆنه؟ ئاخیر بۇ وات لیکردم؟ به خودای هه موو شهو هه تا به یانی هه ر ده گریم.»

توند توند به سینگیه وه دهیکوشی و بۆنی پیوه دهکا، سمایل دهستی هاویشتۆته ئەستۆی، سهری بهرداوه ته وه. بابی هه والی گیرانی وه هاب و هه زیزی داونی، مانگیله به ره وه هه لحه له ی ئاسمان هه لکشاه، کاتی رۆینی یه، ته قه ی دووری تفه نگیکی دی، هه ستاونه سه ر پی، جاریکی دی، رهنگه بۇ ئاخیرین جار، پر به چاوان ده رۆاننه یهک، هه تا نگاره ی یه کتر بۇ هه میشه، بۇ هه تا هه تیه دهگه نجینه ی خه یال دا هه لگرن، سۆزه ی شهوبا له هه سار پری پیدایا گرتوون، به ئاسپایی بابی سمایل له بهر ده رگا ئەوسه ر ئەوسه ری کووچه چاوی لیدهکا، کهس دیار نیه، هاتوونه ده ر، تیشکی چرای دارتیلان زهرد و کز له سه ر چیوی ویشکی داران هه لکرو شماوه، شهوبا داری راژاندوه و به ربۆته وه سه ر هه رزی، شه قام مات و دلته نگن، له سه ری کووچه را ئاورپان لیده ده نه وه، چاوی سیس و مات لیان ده پروانن، سمایل دلای نه ده رۆیی، به سترابۆوه، ده تکوت پاههنگی له لاقی دراوه، له پیشتی تاریکی و ولاتی نادیار هه تا ئەوسه ری دنیا یه کیشراره، دلای دایکی، خۆشه ویستی، باب و برای، ئەوینی بیدهنگی، کهزی په خسانی نه سرین رای ده کیشنه وه، ده بی پروا، له سه ر کۆلانی را دهستی هه لئینا و به دوا ی عه ولادا خۆی ده زاری هه ژدیهای تاریکی هاویشت، برسی و بی بز ه چاوه نۆاریانه، ماوه یهک دوا یه به و شوینه ی پیدایا هاتبوون شان به شانی یهک ده رۆیشتن هه لیان کیشابوو خهنجه ری وره و خه بات، ده گز هه ژدیهاکه ی رۆچوو.

(۴۷)

تیشە شاخی مەزن سىنگى ئاسمان دادەپوشىنن، خەنجەرى ھەسان دىتوون لە كالانى زەوى ھەلكىشراون. چىاكانى كوئىستانى مېرگە چەكۆ سەخت و ھەلەمۆتن، لە زۆر شوپنان لىك كشاونەو؛ شكىر و كەلئىنە بەردى گەورەيان ساز كردۆ، ھەنجىرە كۆيلەكە، چالووك، گىوژ، و دەيان پنج و پنجارى دىكە، ھەر بستىكيان خۆل و دەست ھىناو، پەنجەيان لى توند كردۆ، رەگ و رېشەيان داكوتاو، بە وئىنەى گەلى كورد، قانع و بە ھىمەت، بە تنوكىك ئاو، بە مستىك خۆل سالىكى دەگوزەرىنن.

سال درەنگە و ھەوارچى بەرەو دەشتى لاجان و شاروويان و دەشتى قورى داكشاونە خوار، مېرگە چەكۆ بىدەنگ و خامۆشە، تەنيا ھاشەى بەردەوامى جوگە ئاوى بەرپىي گومەشىنى، تەنيا گژە گژى باو خشە خشى رەشەگوئىنى و كىفار و قانگەلاشە، نېوہ نېوہ چرپەى مەلىكى لەسەر چلۆكى دىرک و داران دەبىسرى، لە دورەوہ تابۆى قەندىل تەماوى دەنېو جەغزىك لە ھەورى سىپى دا ديارە، لە لای رۆژھەلاتىش كوئىستانى لەندى شىخان سىپى دەجىتەوہ.

ھەتا ماژگە راوہنەستان، سەر و پۆتراكيان، نوقمى تەپوتۆز و ئارەقەبوو. ئەسپ لەبەر ماندوويى؛ دەھاژان، پىلەى لووتيان دەلەرزاو، گوئيان دەلەقاند و دەيان پىرماند. لە مالى ماژگە ھەوسارىيان كىشا، لەحاست كانى بەر مالان لە ئەسپان ھاتنە خوار، پشوويان دا، ھەمەد ئاغا چاوەكانى زىتە زىتيان بوو، تەنگى لەبەر رۆژى دەبرىسكاو، قوچاغ و چالاكتر لە رۆژانى پيشووى نىشان دەدا، دوو لای سمىلى سەوزە تىدابوو، كوئىخا رەسوول بۆ ھەرجىيىكى چووبا بە دوايەوہ بوو. ئاغا و ژاندەرمان ھەر سى سى و چوار چوار لە شوئىيىكى

پاوه ستابوون و قسه یان ده کرد. ئەسپ له حاست خۆیان سمکۆلیان ده کرد،
سهریان بۆ لای یهک ده برد. پۆلیک قشقه له له سه ر دارستانی په نایان ده سووران
و دهیان قراند، بهرامبه ری بای بالیان لیده دا، نه یان ده توانی، شوینیان ده گوپی
و پشت له با توند و تیژ ده رۆیشتن، ئەز نه ده هاتنه وه سه ر دارستانه که، کوێخا
سجیلی ماژگه له گه ل دوو پیاوان به ره و پیریان هات: «سه لام و عه لیکم
حه مه دئاغا.»

«عه لیکه سه لام.»

حه مه دئاغا له سه ر کانیکه ی هه لئروشکابوو، ده ست و دم و چاوی
ده شووشت.

«کوێخا وه ک بزانی یاخیکان له کوین؟»

کوێخا کوتی:

«ئاغا گیان! ئەو جوړه ی شوانی ماله عوسمانه زه ردی باسی ده کرد ده بی له

به رده هه لۆی بن.»

«که نگێ دیون؟»

«ده یکوت ئەوشۆ له کونه گوورگان هاتونه لام، نان و چایان خوارد و

له دوایه بۆ لای به رده هه لۆی تییه ل بوون.»

«ئێستا شوانه که له بهر مه ری؟»

«ئه ریوه لالا ئاغا گیان! ده فه رمووی پیاوی له دوا بنیرم بیته وه.»

حه مه دئاغا بی ئەوه ی جوابی بداته وه به ره و سه روانه شیته که له گه ل دوو

ئاغایان پاوه ستابوو و به دووربینی چاویان له شاخان ده کرد، پویی.

«جه ناب سه روان!»

سه روان دووربینی له پیش چا و لا برد.

«ده لئ ئێستا ده بی له هۆ و شاخه ی بن.»

به قامکی شاده ی ئاماژه ی به چیایه کی بلیند و سهخت کرد، رهوزه به ردی

زه لام چین چین له سه ری دیار بوو، مابینیان پر له ره شه گوینی و بادامه کیوی و

کیفار رسکابوون، سه روان دووربینی ده وی گرت، بی ئەوه ی هیهچ بلئ تیی

پوانی، له دووندی را هه تا داوینی چاولیکرد؛ سه ری سه بر سه بر سووران و

ته واوی چیا ی ئەوبه ر ئەوبه ریشی چا و پیداکړا، دووربینی هی نا خوار و کوتی:

«که نگیان دیون؟»

حه مه د ئاغا کوتی:

«ده لئی شهوی چوونه وی، رهنگه ئیستاش هه ر له وی مابنه وه، دنا ئه وه

چوونه مالی گرده سووری، له وی ده یانگه یینی.»

سه روان چاویکی له کوپخای ماژگه کرد که ئیستا هاتبوو په نا کوپخا

په سوولی راهه ستابوو.

«نه ی کوت چه ند نه فهر بوون؟»

حه مه دئاغا هاواری کوپخای کرد و کوتی:

«کوپخا خدر وهره ئیره.»

کوپخا به په له خوی گه یانده نیزیکیان. «ده خزمه ت دام.»

حه مه دئاغا کوتی:

«کوپخا؟ نه ی کوت چه ند که س بوون؟»

«ئاغا گیان! ده ی کوت دوو که س بوون، مراد و ئاموزاکه ی.»

«کوپخا! نه تو ده لئی چی، بللی هه لئه کشابنه دول مه ی دانی؟»

کوپخا کوتی:

«ئاغا گیان! پیم وانیه، ده وه سه لئه دا که س له وی ناژی، یان له به رده

هه لئون یان ده بی چووبنه مالی گرده سووری، ئیستا دول مه ی دان که سی لی

هه لئاکا.»

ده یه هه وست زورتی له سه ر بر وا، ئاغا مؤله تی نه دایه، پشتی تی کرد و پووی

ده سه روانی کرد و کوتی:

«ده لئی چی سه روان؟»

سه روان کوتی:

«ده بی خیرا به دوا یاندا بجین، پوژ کورته، با شه ومان به سه ر دا نه یه.»

هاواری کرد: «ستوان خیرا بن سوار بن.»

ماوه یه ک دوا یه ته پ و توژی پشت سه ر یان کوتکه ماریک بوو، بریندار و

ژاروی، لوولی ده خوارد و ده خوشی.

که لین به که لین و به رد به به رد و گوینی به گوینی یان گه را، ره شه گوینی

بالایان به قهت ئینسانی، پان و پور، نیسی یان هه تا چه ند گه زان پو بیوو، مار له

بن سمى ئەسپ و پۈتۈنى ئاندىرمان رادەخوشىن. تىلاوتىلى شاخ خۇيان گە ياندى ترۇپكى، لەو دىۋى شاخى، گىردەسورىان ۋەك ھىلكە لە پىش چاۋ بوۋ. پىكى چاۋر لاي دىۋى شاخ بوۋ، خانوۋەكان لە داۋىنى بەردە ھەلۋى پالان ۋە پالى يەك دابوۋ، لەو سەرى دىۋى جۇگە لە يەك بە نىۋ مىشە لانىكى دا دەپۋى، لە ئەوان را چنار و راجەكان بلېندتر لە بى خورسكەكان دىارى دەكرد. لە سەربانى سى چاۋر مالان دوكل ھەلدەستا، قورپ بەر مالان زەرد لە چاۋانى دەدا، گىردەسور كاروانىكى ماندوۋ بوۋ، بار و بنەى خستبوۋ و وچانى دەدا، دوكلەلى سەربانان بە دەم، دەمەى ئىۋارە چەپ و چىر دەبوۋن، دەستەيەك ئاندىرم بە راستە پىيەكدا بوۋ لاي گىردەسور غارىان دەدا.

سەروان كوتى:

«ئەسپان لىرە راگىرن، بە ماتە مات لە شاخى بچنە خوار، خىرا چاۋر لاي دىۋى

بگىرن.»

ئەو جىيانەى پروت و بى گىابوۋن بە شەمارەلىۋ دەھاتنە خوار و ئەو شوپىنانەى گۈىنى داين پۇشىبوۋ بە كۆمە كۆم دەپۋىشتن، گىردەسور چۆل و ھۆل بوۋ، جەنگەى نىۋەپۋىيەبوۋ، بە دەگىن مندالىك يان يىكى گەۋرە بە دەردەۋە بوۋ، چاۋر لاي دىيان گىرت و ھەروا دەھاتن جەغزەى گەمارويان تەنگىتر دەكردەۋە، چاۋر پى دەستيان بە ۋەپىن كىرد، نەيان دەپىۋە، ئامبازيان دەبوۋن، ھەتا نىزىكىان دەپۋىشتن و دگەرانەۋە، پۈلىك ئاندىرم ئەو سەرى دىيان گىرت، لەۋبەر ئەۋبەرى رىيە دامەزران، چاۋرپى ھەدايان نەدەدا، غارىان دەدا سوۋچىكى ھەپەيان لىدەكردن و دەيان مراند، غارىان دەداۋە لايەكى دىكە، سەۋەر لە تەۋاۋى دىۋ دەستى پىكرد. خەلكى گىردەسور بە پەلە لە مالان دەھاتنە دەر، بە سەر سوۋرماۋى و ترس چاۋيان لە چاۋر لاي دىۋ دەگىپرا، لە ھەموو گۆشەيەكى لوۋلەى تەنگان دەتروۋسكانەۋە، دىۋ بە تەۋاۋى گەمارۋ درابوۋ.

خالىد بە پەلە ھاتە بەر پەنجەرە و پاۋەستا، چاۋى دە دەرىۋ بىرى، جىۋجۈلى ئاندىرمانى لە سەربانى مالان و داۋىنى گىردى بەر مالان دىت، بە كۆمە

کۆم و به په له جی گۆرکیان ده کرد، خانه خێو به پرتاو خۆی به ژووریدا کرد و کوتی:

«کاک مراد دهوهره و گیراو.»

مراد خیرا ههستا سه ری و هاته په نا خالی دی.

«خالید چ باسه؟»

«دهوریهان گرتوین.»

مراد به په نجه ره چکۆ له که ی دا چاوی ده دهری بری، دهیان چه کداری دیت به پرتاو هه لده هاتن، لییان نیزیک ده بوونه وه، عومهری خانه خۆی په نگی بزپکابوو، ویشک هه لاتبوو، زمانی نه ده گه را، چاوی ده زاری مراد و خالی دی بریبوو. غاریاندا سه ر تهنگان که له قولینچی دیوه که درێژیان کردبوون، فیشه کدانیان له خۆیان رابه ست، خۆیان بو شه ریکی قورس خریدا. مراد چاویکی له عومهر کرد که هه روا له جیی خۆی ره ق هه لاتبوو.

«کاک عومهر خیرا به مندا له کانت به ره دهر، هه تا شه ر دهستی پی نه کردۆت.»

عومهر وه ک له خه ویکی گران رایان تله کاندبی به شله ژاوی به جیهیشتن و

دهر په پی دهر، هاواری خیرانی کر:

«زله خا! زله خا! ژنه تیوه زووکه ئه و منالانه به ره دهر، زووکه دهی مال ویران

بووین.»

زیقه و زریکه ی مندا لان که باسک و بیلیان به ده ست عومهر و دایکیان بو و ره کیش ره کیش دهیان بردنه دهر، له گه ل هاواری ژانده رمه و ئاغایان ویک که وتن.

«مراد ده لئی چی؟ چ بکهین؟ بچینه دهر یا له ژووری به شه ریین؟»

مراد جاریکی دیکه به په نجه ره دا چاوی له دهری کرد. با دهرگای ئاواله ی هه ساری ده جوولانده وه، له پر قه وه تی دا به خوی و توند پالی پیوه نا و به جاریکی کردیوه، خۆی ده هه وشه هاویشت و هات وه تووک و په پی سی چوار فرووج و بارۆکه که وت، شانی پی خوار کردن، له به ری هه لاتن و له په نا دیواردا خۆیان مات کرد.

«پییم وایه ههر له ژووری بین چاکتره، تازه دهر فه تی چه په ر گرتن له دهری مان

نییه، ده مان ئه نگوین، ده بی ههر لی ره به شه ریین هه تا شه ومان به سه ر دا دیت.»

گورەى سەروانە شىتە ھات:

«تفەنگوۋ فېرى دىنە دەر، دەست لە پشت سەرو دانىن و وەرنە دەر، خۇ بە دەستەۋە دەن، بۇ خۇم بەر عۇدە دەبم، عافوۋ بۇ ۋەر دەگرم، وەرنە دەر، ھىچ رېيىكوۋ نىيە.»

دوۋ ژاندەرم خۇيان ھاۋىشتە ئەۋبەر و ئەۋبەرى دەرگای ھەسار، نوۋكى پۇتينيان ديار بو، سەگ بىدەنگ بېوون، تەنيا دەم ھەپەيكيان دەکرد و ديسان بىدەنگ دەبوۋنەۋە. سەروان جاريكى دىكە گوراندی ھەر ئەۋ قانە و دەدەمى، وەرنە دەر.

مراد چاۋيكي لە خاليد کرد، گوم شين شين پۇژانە نيو يەكتر.

«ئەتۇ لىرە بە، ئەمن دەچمە ديوەكەى دىكە.»

گورجى لە ھەيوانى تىپەپى و خۇى دەديوەكە ھاۋىشت، بە پىرتاۋ ھاتە كەنار پەنجەرە و خۇى بەديوارىۋە لكاند.

بۇ خاۋ لە ژوورپىدا مابۆۋە، بۇنى ديوارى شىدار، بۇنى پەرۋ و پالى مندالان، بۇنى نەۋتى چرا، بۇنى بەرپە كۆن و لبادى سۆاۋە لەبەر پىيان.

گورەى سەروان بلىند بو:

«بيان كوژن.»

بە جاريكى تەقەى دەيان تفەنگ بەرز بو، گىزە و وىزەى گوللە لە ھەموۋ سوچىكى دەبىسرا، قىژە قىژ و ھەراۋورىاي خەلك، دەنگى بلىندى مەر و مات، قىرەقىر و قىژەقىژى قاز و مراويان، قورسكە قورسك و ھەپە ھەپى چوار پىيان، گردە سوورىان ۋەك رۇژى ھەشر لى كىرديوو. مراد و خاليد ھەر نەيان دەتوانى جوابيشيان بدەنەۋە، دەستپىژى ژاندەرمان ۋەھا زۆر و توند بوۋ مۆلەتى نەدەدەنى سەر ۋەدەر نىن، گوللە بە پەنجەرەن دا دەھاتنە ژوور، شوۋشەى بە خرمە خرم شىكابوون، گوللە بە جاريكى دە پارزەدەيەك دەھاتنە ژوور، ۋە ديوارى بەرامبەريان دەكەۋتن، تەپ و تۇزىان لى ساز دەكردن، سۆاغى ديوار لىدەبۆۋە.

ھەرتكيان لە كەنارى پەنجەرە خۇيان مات دابوو و چاۋەنۆارى ھەلىك بۇ جواب دانەۋەيان بوون، گوللە باران مەۋداى نەدەدەنى، تەنيا چەلىك توانىبوۋيان سەر ۋەدەر نىن و جوابيان بدەنەۋە، سەروان بە دەست ئىشارەى بە

دوو ژاندرمی بهر دهرکه کرد که لییان بچنه ههوشه، توند و تیژ و خوار و خییچ غاریاندا، دوو ژاندرمی دیکه دهبه جی جییان گرتنه وه، ههر تهپه ی هات ئهوی دیکه خوی دمه و پروو خسته سهر هرز و به هرزیوه لکا. گولله باران دهستی پیگرد، ئه و ژاندرمه ی ههساری گولله ی خالیدی وهپهنا سهری که وتو تۆزی لی ههستاند، له پهنا ریژنه گولله ی ژاندرمان ههر له سهر زگ خوی خشانده پشته وه ههتا گه یشته لای دهرکه، خوی هاویشته دهر، فروج و بارۆکه قوشقی و گیز له و سهر ئه و سهری ههوشه هه لده هاتن، ویزه ی گولله هه لید او یشتن و وه قیره ی دهخستن، هه لده فرینه سهر لیواری بان یا ههر شوینیکی بلیند که دیتبایان، له ویش دانه دهبه کنان، به فیه فری باز دیان دداوه خوار.

خه لکی ئه و کوچه ی ههر له پیش ساز بوونی ته قه مالیان به جی یشتبوو و به پهله پرووی دهستی مندالیان گرتبوو و خویانده ماله کانی دیکه پاکردبوو، دهرگایان ئاواله مابوه.

گولله باران یه کجار توند ببوو، ته له زمه دار ی په نجه ران ههتا نیوه پراست ژوو و قه راغی دیواری به رامبه ریان په ری بوون، دیواری به رامبه ریان دابیژ دابیژ کرابوو، گرمه ی نارنجو کیکی که له سه ریان را هاویشتیانه بهر ئه و په نجه ره ی که مراد له که ناری خوی مات دابوو ماله که ی له رزاندوه، ته پوتۆزیکی زوری ده ژووری هاویشت و په نجه ره ی به ته واوی له چوار چی وه دهر په راند، به دوا ی ویشدا گرمیکی دیکه ته واوی دهنگه کانی دی ده خۆیدا شارده وه.

مراد هه لئروشکابوو و تفهنگی له نیوان لاقی پاکرتبوو، چاوی له دیواری به رامبه ر بری بوو، گوئی قولاغ بو بیستنی ته په ی لاقیان هه لخشبوو، له قولینچکی دیوه که چاوی به پاچیکی کهوت، هاواری له خالید کرد:

«خالید به دوو شه قاوی بلیند خوی ده ژووری مراد هاویشت.»

«خالید خیرابه ده بی دیواری بنکۆل کهین.»

خالید پری به پاچ داگرت و دهست به کاری کوناودیدو کردنی دیوار بوو.

دیوار شی دار بوو و پروو خاندن و کوون کردنی زوری نه خایاند، کونیکی چکۆله ی تیدا ساز بوو، پرووناکی دیوی جیرانیان به ویدا هاته ئه و لایه، مراد به پهله هات و پاچی له خالید وهرگرت، گرمه ی نارنجو کیکی له بهر په نجه ره هات، سه ریان دزیوه و هه لئروشکان. خالید ههر تاونا تاویکی ته قه یکی لید کردن،

دیوار کوناودیو ببوو، به سمر سمر خویان تئراکرد، چوو بوونه ماله که دیکه. ژاندرم له بانی و کوچه را خویان ده حهوشه هاویشته، به هه لاتن و خواره که و بیچه که خویان گه یانده په نا په نجه ران و مات بوون، چهند چرکان بیدهنگ بوون و پشوویان ده سینگیان دا راگرت، ئه و جار زامنی دوو نارنجوکیان کیشا و له گه له یهک ده ژووریان هاویشته، گرمه یان گرده سووری هه لته کاند، میچ و بانی ماله که ی رماند، ته پوتوژیکی وایان ساز کرد چاو چاوی نه ده دی، دیورژن ماله عومهری ده خویه وه بیچا.

ئاغا و ژاندرم په یئا په یئا نارنجوکیان داویشته و گولله یان به دار و بهردیوه دهن، بوئی خولی سووتاو، بوئی دار و قامیشی سووتاو، به ره و لبادی شهواته ده کوچهی گه را.

مراد و خالد ته واوی جهسته یان به ئاره قه خووسابوو، لهو ماله ش پراوه نهستان؛ دیواریکی دیکه یان کوناودیو کرد و بهویدا چوونه مالیکی دی، به ماته مات هاتنه بهر په نجه ره، زور به ئاسپایی و وشیاری چاویان له درئی کرد، پولیک ژاندرم و ئاغا له زارکی درکه دیار بوون که به هه رمه ده پویشتن، پاچرکی پاچرکی هاتنه بهر په نجه ره، پاچرکی پاچرکی هاتنه هسار، به تله تل خویان گه یانده په نا درکه ی کوچه و خویان مات دا، ژاندرمه و ئاغا پڑابوونه هساری ماله عومهری، دیوه روخواه کانیان گولله باران ده کرد، مراد تفهنگی خوی دا به دهست خالد و خوی به دیواری هه لاهوسی و سه ره تاتی کرد، سی ژاندرم له بهشی پیشه وهی دارستان دا پراوه ستابوون و چاویان ده ماله روخواه که ی بریبو، به په نا قه لاغ و گیشه گیایاندا و په نا دیواران دا لییان نریک بوونه وه، سیره یان تیگرتن، ته قه له تفهنگیان هات، دوو ژاندرم هاواریان لی بلیند بوو و سلار بوونه وه، ئهوی دیکه یان به ته مای چه پر گرتن بو لای داریکی غاریدا، نه گه یشتی به گولله ی خالدی بیکا، خویان ده دارستانی هاویشته، هاوار و گورپی ژاندرمان له دویان بوو.

«هووه تان، هووه تان، له نیو داره کاندان.»

«مه هیلن هه لین، لییان دهن.»

به لام تازه مراد و خالد له په نا داران پرو به بناری کیوی به رده گوینیان ده خووشین، دوو بزنه کیوی بوون به شاخی هه لگه رابوون، ویزه و فیتووی

گولان دهنیو داراندا دهات. له قهدی کیوی هر یه کهی له پشت گابه ردیکی لییان دامه زران، تهنگه یان به ژاندرمان هل چنی، هر گولله هاواریکی به دواوه بوو، شهر مه غلوبه بیوو، هرچی به حال جوولله ی هاتبا له جوولله یان دهخست. ژاندرم و ناغا تیکرا خویان له پشت دار و بهرد و جوگان تلور کردبوو، بو پیشوو هه لکیشانیس نه یانده ویرا زور بجوولینه وه، مراد چاو مار بوو، تیژ تیژ، هه لو بوو له هه ویقی ئاسمان نیچیری ده دیت، له ته واوی کوردستاندا نه نگیهی وا نه بوو، له میژ بوو تاریفی زار به زار پویوو، به لام نه ورؤ قیامه تی کردبوو.

سه روان سوئنگه ی نیوبانگی بو دهر که وتبوو، چرکه ی له هه مؤان بریوو، کردبوونی به دار، به بهرد، به کۆته ل، ده تکوت هیچیان گیانیان ده بهر دانییه، له وه تی دنیا هه بوه له نه و شوینه ویشک هه لاتون. همه د ناغا خوینی خوینی ده خوارده وه، نه یده توانی له جیی خوی بزویت، گولله ی خالیدی وه په نا رانی کهوت، پاتولی گرتبوو و سووتاندى، ههستی کرد گولله ی دیکه بییت وه خوی ده کهوی، دیتبوویان، ده با جیی گوپیبا، ده هه لیک دا غاری دا بو لای سووره چناریکی نه ستور که دهنه زهری گرتبوو، ته واو نه گه یشته په نای گولله مرادی وه نیو چاوانی کهوت، بی فزه و نرکه به ربووه، کوخا غاری دا سه ری، ده سبه حی نه ویش به گولله ی خالیدی پیکا و له په نا ناغا به ربووه.

سریوه سریو و قره ی بوق دهستی پیکرد، ته قه له کهمی دا، هه تاو دهات له پشت ره وه زه بهرد و تیشه شاخی به رده هه لو مه ته ریزه بگریت، تارمایی و نیسی هه لیا کوتا سه ر زهوی، له تروویکی به رده گوینیان دوو هه لو بو ده میکی کورت وه دیار کهوتن و بزر بوون.

(٤٨)

ماوه يهك بوو ئه رسه لان برستي له خه لك برپيوو، به تايهت لهو دمه وه
ئهبوو دزهش به دار و دهسته وه هاتبو هه بائي، به پوژ پياوي دهولت بوون و به
شه و چه ته، به شه و له گه ل ئاغيان بوون و به پوژ پيگر.

ئهبوو دزه ده شه ويكي تاريك و به سام دا له شه شكه وتي مه نه له دا، له گه ل
بړا و سي چه ته ي ديكه خووت و خافل له چوار هاوالي ديكه يان راسته وه بوون،
ده خه ودا سه ري هه ر چواريان گوش تا گوش برپيوو، ماله كه يان ده ني و خو دا
بهش كرديوو، سه ري چوار چه ته كانيان به ياني زوو برديو پاسگاي كه چه ل
ئاوي، لهو دمه وه ئهبوو دزه نيوبانگي كرد، به پوژ شوين هه لگر و پياوي
حوكمات بوو و شه وان ههش ده گيان ديها تيان به رده بوو، هه تا شه و قه ده ره ي له گه ل
دار و دهسته ي ئه رسه لاني ليك پرينگابوونه وه، ناوچه كه يان بي شه وه ي قسه ي
لي بكه ن ده ني و خو ياندا بهش كرديوو، له به ري مي رگان را هه تا ده ور و به ري
خاني و ده شتي لاجان و شنويه هي ئه رسه لان و له وي به ره و له ته نكي گرژال را
هه تا پردي بريسي و ده ور و به ري سه رده شت و له شاتمان ي را هه تا ولا تي
سو سنياه تي به شي ئه و بوو دزه ي بوو.

ئهو سه رو به نده ي له دواي شه وه ي ئه رسه لان به داژداري هه مه د ئاغا و
ئاغاكاني ديكه هاتبو هه ني و هه ري مي ئه بووي و ته نگه ي پي هه لچنبيوون، هه يچ
عيلاجي نه ما و هاته بائي. پي كه وه بوونه به لاي گياني خه لك و قاچا غچيان،
كوت و پر له په نا گابه رديكي لييان ده رده پهرين.

«راوهسته سه گباب، پروت به.»

«به خاتری خو لای خیزانه کهم نه خوشه، دهیبه مه شاری، چ پوولئیکی وام نیه، هه مه و نیمه ئه و ندهیه.»

«وست به سه گباب، چرتته بی ده تکوژم.»

له په نا داریکی یان له نیو که ندالئیکی لیان ده هاتنه دهر.

«هه ل نه یه ی توله باب، هه رچی پیته به جیی هیله.»

«کورپه مه عز بو ره زای خودای، تاقه ئه و تا تووتنهم هه یه، شهش سه رم

خیزان له سه ره.»

ته قه ی تفهنگی که به سه ر سه ریان هه لده تو قان دن ده یکردنه تیری سه خته که وان، له ره پیله ورپچکه ریپاندا له کاروانی قاچاغچیان قووت ده بو ونه وه.

«دایک حیزینه پروت بن.»

«کورپه کاک ئه رسه لان ده بهر ئه و که وشانه ت مر م ئه و جار ه مان لی گه پئ،

کورپه هیچ عیشایه خو لای شک نابهین، پوولمان به قهرز وهر گرتوه.»

«گیرفان و کهوشیان بگه پین.»

«ئه ها، هوه هه لات، دالاجن.»

شریخه ی تفهنگ ده نیو شیو و دوله کاندا دهنگی ده داوه.

شه و روژتیک بوو لیان خه فتابوون، قامیشه لانیگه پرو بلیند له خوار کانی سوور ده شه کاوه، بسکولیان نهر م و زهر د، هه زاران گولینگه ی ساز کرا و له گزینگه ی هه تاو بوون که ده جوولانه وه، ئاوی کانی که ی له بن ته پوولئیکی ده هاته دهر، ده وروبهری کانی خو لئیکی مه یله و سوور و نهر م دایپوشیبوو، ئاوه که کم کم ده هاته خوار، به بن پردیکی چکوله و کوندا ده رپویی، له وئ که تیده په پری پانتر ده بوو، به په نا خرپه به رد و گاشه به بران دا ده چوه پیش، رهنگی ده گوپردرا، روخی ورده ورده به جله داده پوشرپا، گه رای سه دان بو ق، ده بیندرا که به بندینی لکابوون، به روینی ئاوه که ده جوولانه وه، ئاوبریکی دیکه که ده رپویی دهر ژا نیو قامیشه لانه که، نیو قامیشه لان تاریکتر و فینکتر له دهره وه بوو، چه ته سی سی و چوار چوار له نیوی دا له دهری یه ک وه کو ببوون، به دهنگی نزم نه قل و نه زیله یان ده گیراوه.

ولات چول و هول و جهنگه ی نیوه رپویه بوو، سه لیم گورگه هه موو ریگاو بانی به چاو ده پیشکنی، به هه ر خشپه یه کی له سه ر ئه سپ قووت ده بووه و هه وساری

دەكيشا و ئەسپى را دەگرت. هەتا لىيى حەيان نەبا چ نىت نەدەرپۆيى، لە سنوور را هەر بەو جۆرەى هاتبوون. سەليم زۆر چەلان تووشى بە تووشى ژاندرم و چەتان ببوو، هەموو جار گورگى داودۆز بوو لە داوگەيان پرىنگابۆو، دەنا بە فيليكى دەرباز ببوو، دەم و چاوى رەش و چر بوو، لە سەر پشت مل و نيوچاوانى چىنى دېشت و قوول پەيدا ببوو، وريا و بە هەست و يەكجار وشيار بوو، دەبا گورگيش با، دەنا پارۆكى نان وەگير نەدەكەوت، يا دەبى گورگ بى يا رىوى گزەكار و فيلەزان دەنا چەقەل و كەمتيارى بەرما و خۆر، ئەوانە نەبى دەبى مەر بى، سەر داخا، سەرى خۆى، منالى و خزم و كەسى لە بن تيغى تىژ ببىنى! لەسەر ئەو خاكە رىيكيان نەهيشتۆتەو، تەنيا نابى ئىنسان بى، كە بوو دەورى دەدەن. گورگ و رىوى و چەقەل، بە ددانى تىژ، بە گزە و دەهۆ، بە لەملە خۆدان و مەرپايى، تەنگەتاوى دەكەن، ئەنجن ئەنجنى دەكەن!

دوور و نيزىكى كانى سوور ئەسپى سلۆك بوو، گووى لەموچەو بەرد و سەبرىكى حىلاندى، نەدەرپۆى، ولات يەكجار بېدەنگ و خوست بوو، ترسيك دايگرت، لە سەر پشتى ئەسپ را سەرەتاتكى كرد، ئاورپى داو و بە ئامازەى دەست كاروانى را گرت، ئەسپ و ئىستر كلكيان راستە و چەپە پېدەكرد، عەلى هاتە پەناى، ئەسپى راگرت.

«جيت ديوه كاك سەليم؟»

سەليم سەبرىكى كوتى:

«زۆر سەيرە ئىره بۆ وا بېدەنگە؟ دەنگى هېچ دەعبايەكى نايە! وەختى دى لەبەر زىقە زىقى بالندان لىره سەرسام دەگرى، لەوانە يە لىمان خەفتابن، پىيان بلى راوەستن، مەينه پيش، خدريشم بۆ بنيره ئيره.»

عەلى سەرى ئەسپى وەر سووراند و نەرمە غار هەتا كاروانى رۆيى.

«خدر وەرە برۆ كاك سەليم كارى پىتە، بچۆ بزانه دەلى چى.»

خدر دوو سى جار بە پاژنەى دەبەر سكى ئەسپى كوتا و خۆى گەياندە راستى سەليمى.

«چ بۆه كاك سەليم بۆ راوەستاوين؟»

«خدر ئەتۆ وەپيش كەو، برۆ بزانه كەس ديارنیه؟»

«زۆر باشە.»

چه لیکی دی دهبەر سکی ئەسپە رەش بۆزی کونا و بۆلای کانی سوور هانی دا. دوور و نیزیکی قامیشان رەشاییکی دیت دەنیویان دا بە حاستەم جوولاو، لێی ورد بۆو، هات سەری ئەسپەکەیی وەر سوورپێنی، بە گوللەیی ئەبوو دەزەیی بیکا، هاواری ولاتی داگرت، ئەسپە رەش بۆز بە برینداری هەلی گرت و پووی دە کاروانی کردەو، سۆار لاقی دە ئاوزهنگی گێرابوو بە دوایدا لەسەر حەرز دەکێشرا، خشکەیی دیار مابوو. چەقە و گورپە و تەقە و هەرا ساز بوو، چەتە لییان دەهاتنە دەر، دەستریژیان لێدەکردن، قاچاگچی هەر کامە خۆی لە جییهکی هاویشتبوو، حیلە حیل و نریخە نریخی ئەسپ و ئیستران هیندەیی دیکە هەنگامەیان ساز کردبوو، غاریان دەدا، جووتەیان داویشت و سەر لی شیوا و بۆ لایەکی دی هەلدەهاتن و رەبەیان لە حەرز دینا.

سەعاتیک بوو لیک دامەزرا بوون، نە چەتە و نە قاچاگچی زاتیان نەبوو لە خەل، بێنەدەر، ئەرسەلان نیوبانگی سەلیم گورگەیی لەمیژ بوو بیستبوو، دەیزانی زۆر وشیارە و هەتا ئیستا چەند چەتە و پێگری کوشتوون، سەلیمیش قەت لە هیچ چەتەییەکی بە قەت ئەرسەلان نەترسابوو، هەمیشە لە سووچیکیی دلی لە ئەو پۆژە ترسابوو. چەتەییەک لە پشت بەردیکیی خۆی فری دا پەنا بەردیکیی دیکە. لاقی جوان بۆ خەر نەکراو، سەلیم سی و دووی لی نەکرد ئەنگاوتی، هاوار و نالە نالی، چەتەکانی دیکەیی لە جیی خۆیان مات کرد، ئەرسەلان دەیزانی بە هاسانی ناتوانی دەست بە سەریان کات، لە پشت گابەردەکەیی را بە دەنگیکیی بۆر هاواری کرد:

«سەلیم خۆت لەسەر هیچ و خۆراییی بە کوشت مەدە، مالهەکی بەجی هیلن و برۆن.»

سەلیم لە قەستی دەنگی خۆی زۆرتر کر کرد و ولامی داو:

«ئەرسەلان، سەرم دا دەنیم بەلام مائیکی پیم ئەسپاردابیت بەجی ناھیللم.»

ئەرسەلان دیسان گورانندی:

«کورپە لەسەر هیچ و خۆراییی خۆتان بە کوشت مەدەن، حاجی بایز چ

مەنزووری ئەو بارە نییە، ئەنگۆش هەمووتان بکووژرین گونی پی ناچیت،

ئەو هەتا مەناف سمیل لەسەر مالی وی بە کوشت چوو، کەچی ئەسپەکویتی لە

منداالی هەستاندن.»

سه لیم بیدهنگ ببوو، وا دیار بوو بیر له قسه کانی ده کاته وه، ئه رسه لان پیی و ابوو قسه ی کاری خوی کردۆت و سه لیم نهرم بوۆت، دهنگی بریک دۆستانه تر کرد و کوتی:

«مۆله توو ده دهنی برۆن، باره که ی به جی هیلان و ولاخان به رن.»

«پییم کوتی سه رم داده نییم، مالی ئه مانت دانانییم.»

ته قه دهستی پیگرد، ته نیا سه لیم دهنیو هاوړیکانیدا تفهنگی پی بوو، دهنه ئه وان ی هر به ده مانچه ته قه یان ده کرد دوو قاچاچی له پشته وه را سه بر سه بر کشانه وه، فیزمالکیان دا و بوی دهرچوون، سه لیم ته نیا عه لی له گه ل مابوو، عه لی مشتوی ده مانچه ی ده له پی دا راگرتبوو و له پشت گابه ردیکی خوی مات کردبوو، هه تاو له چه قی ئاسمان گویکی ئاورین بوو وه ستابوو، جووله ی نه ده کرد، خوی مردن به سه ر سه لیم دا زال ببوو، تاو تاوه ده یه وه یست دهنگ هه لینی و دالده ی بویت، په ژویان ده بووه، نه یده توانی ئه و کاره ی بکات، نه یده توانی له قسه ی خوی بگه ریته وه، چۆن به پروت کراوی بجیته وه؟ چۆن چاو له چاوی حاجی بایز و خه لک بکا؟ چۆن خه لک له پشته سه ری بلین سه لیم گورگه له ترسی چه تان تووله کی کرد و تووکی هه لوه راند؟

ئینسان که لین و قوژبنی نه ناسراوی زۆرن، ته نگ و چه له مه ی دونیا یه ده کیشی، لیده دا، ده کوژری، دهنزی، ئاره قه ی ده کا، کارئ ده کا، ده خوینی، دلی دیشی، دلان دی شینی، غار ده دا، راده کا... هه مووی ته نیا و ته نیا له بهر مانه وه، له بهر خاتری دریژه پیدان به ژیا نه، که چی جاری وایه ئه و ژیا نه ی له پیناو شتیکی چکۆله، قسه یکی، بیریکی داده نییت.

ئهرسه لان له خۆشی ئه و باره زۆرمی وه دهستی ده کهوت فیکه ی سمیلی ده هات، چاوی ده ئه سپ و ئیستری په وه ک و باری تا سهنگی سه ر پشتیان ده بری.

سه لیم فیشه کی لی برابوو دوو دانه نه بی هیچی دیکه ی پی نه مابوو، سه ری هه لینا بزانی زۆری ماوه شه ویان به سه ر دابی، که چی روژ ده تکوت نابریته وه، به هه زاران هه ودای زییرین هه تاو له ته وقه سه ری ئاسمان درؤابوو، ئاره قه ته واوی له شی سه لیمی خووساندبوو، عه لی له وی خراپ تر نه ی ده ویرا له پشت گابه رده که سه ر وه دهنی، چاوهرؤانی داها توویه کی ناخۆش خوی گرمۆله کردبوو و مشتوی ده مانچه ی ده له پی دا توند توند ده کوشی. حیه لی ئه سپیکی

بەرز بۆۋە، حىلەى ئەسپ نەبوو، گرەمژنى پووخانى كۆيان بوو، ھەورە تېرىشقە
 و چەخماخەى ھەورى پەش و تورە بوو، نەعرەى شىر بوو.

ئەرسەلان دلى داخوپيا، ئەسپە كوئى ناسپو ھەو بۇخۇيەتى، ھەستاوتە
 سەر پاشوان، دەسوورپ، چاغ پى يە دەكا. سمكۆلى دەكا، ھەردى ھەل
 دەتەكئى، خولى و ھەوا دەخا، دەيكاتە گىژە لووكە، باھۆز، پەشەبا، دفە
 دى گۆپيان كەر دەكا، ئەو مەفە لەسەر پىشتى سوارە، نا، نا، شۆرە سواری
 تۆلەى ھاتۆتە سەرى. ھەسەسپو، دەست لەسەر تەنگ ویشك ھەلاتبوو، دلە
 لەرزە و چەق و چۆ دای گرتبوو، ئەو ئەرسەلان نەبەز بوو؟ زەندەقى خستبۆە
 نپو دپھاتى و قاچاچيان، ئەو ئەرسەلان بوو خەلك مندالیان پى دەترساند؟ نا
 ھەو نەبوو، رپوى بوو دە پەنجەى شىر دا دەگىر كەوتبوو، ئەرسەلان نەبوو،
 ویشكەلپكە، ھەژگەلپك بوو لە ترسى پەشەبا ھەلدەلەرزى، ئەبوو دزە ئىستا
 بە چاكى تەنگى نەھىناپۆە سەر دەست، گوللەيەك نپوچاوانى كوون كەرد و لە
 پىشتە سەرى ھاتەو دەر، زىقە و ھاواری چەتان ساز بوو، دەرەتى ھەلاتنيان
 نەبوو، وەك خەزەلى ئاخر و ئۆخرى پاپىز دەكەوتن. ئەرسەلان ویشك
 ھەلاتبوو، دە سىرەى چاوى ماری دا مت ببوو، لپى ھاتنە خوار، ئەسپە كوئىت
 كلكى لەسەر نەپەى پىشتى نابوو، چاوى دوو گۆى ئاورىن بوون، ئاورىنگيان
 ھەتا چاوى ئەرسەلان دەھاتن، دەيان سووتاند، دەيان كەردە خەلۆس. ھاتنە
 سەر سەرى، تاو وياو لەشى زەلاميان خستبۆە لەرز، وەپىنەى دەكەرد، چاوى
 مەنافى بوو، گەورە ببوون، گەورە بە قەت ھەتاو، دەيان سووتاند، ئاوريان تى
 بەردەدا، جۆاناو لەنپوچاوانى ئەرسەلانى رپچكەى بەستبوو، بەردىك بوو لە
 زەوى ھەل تۆقىبوو، شرىخەى تەنگىكى ھات و سەر پىرژا، چاوى ھەر وا دە
 چاوى كوئتە دا قەتیس مابوونەو، كوئتە حیلاندى و سوورا، سوورا و
 حیلاندى، ھەستا سەر پاشوان، سمكۆلى كەرد، لووتى لەرزاندەو، پووى دە
 شاخى كەرد، تىژ و بەھىز بەوئىنەى بازوك تپھەل بوو، لەسەر تروپكى شاخى
 دوو جازان لە حاندى خۆى سوورا، چاوى لە چوار لايان گىرا، بەرامبەر بە
 خدرئوى راوہستا، پر بە كەژوكۆ حیلاندى و لە پىشت شاخى ئاوا بوو.

«ئەسپى بالداری ھەيە، سویند دەخۆن دەلین ئیستا لیرەيە دە چاۋ
تروكانیکدا لە سى شاخ ئەولاترە، کلاۋى سەخرە جەندى ھەيە.»

ژاندرەم بە بیستنى نیوی لە ھەر شوینیکی بان خۆیان دەپاسگایان داویشت،
کونی مشکیان پى تەنگ ببوو، رۆژ بەرۆژ نیوبانگی زۆرتر پەرەى دەساند، لە
لاجان و دەشتەبیلا و سندوسی تىپەرببوو، بە مهحال و گەورک و منگوراپیەتیش
دا بلاو بیۆو، لە ھەموو ولاتیکی باسیان دەکرد.

«ھەر کیلکیکی بۆ دانین دەى ئەنگیوی.»

«ھەتا ئیستا نەدیتراوھ گوللەى ھەتەر بکات.»

«دەلین کۆتەيەتى ھەتا يەك ژاندرەم بمینی لە شاخی نایەتەوھ.»

«لە شەر دا کەس دەستی نابینی.»

«وہللا باجم ئەمن بۆ خۆم لە نادری ئامۆزام بیست دەیگیراوھ دەفحیکی لە
دولەتووی لە سەر کانی گویزەى ئابلوقەى دەدەن، دەیکوت بە چاۋى خۆمان
دیتمان خەوی لیکەوتبوو بە تاقى تەنیا، ھەر لیى چوینە پىش، مەزانە بە
خشپەمان وەخەبەر ھاتۆت، خودا لەو سەرە شاھیدە وامان لى راستەوھ بووھ
کەس نەیدیت بە کویدا لە پشنتە سەرمان سەرى وەدەرنا، ھەر ئەوھندەمان زانى
ھاوار و زىقە پەيدا بوو، سەرمان سوور مابوو، ئەمن نەبى خۆم لە پۆلیک
تودرکدا شارەدبووھ کەسى نەھیشت، بە چاۋى خۆم دیتم لووت و گویى تەواویانى
برى و دە تورەکیکی ھاویشت.»

«ئەدى کاک حوسین ئەتۆ قەتت دیوھ؟»

«ئەي بۇ نەم دىيۈە بايىم، لەكنە خۇ خەلكى ولاتىكىن، بە قەت حەوت كەسانە، چەلىكى بابى جوومگەي بە دەستەوہ گرتبوو ھىناي سەرى بۇ پتاشىم، يىم سەير بوو دوو ھىندەي من بوو، بابى كوتى سەرى ئەو مندالەم بۇ پتاشە، كوتىم جا بايىم گەمەم بۇ پىدەكەي، ئەگەر ئەوہ مندالە ھەلبەت ئەمىش مەلۇتكەم!»
«دەگىرنەوہ دەسەر پاسگاي ھەنگەوئى كرد كە بىست ھەزار تەنى بۇ بىئىرن ھەر بۇ شەوئى بۇيان ناردۇت.»

ھەر دەھات و زياتر لە دلى خەلكدا جىي دەكردەوہ، لادىي وريان ھاتبۇہ بەر، لە خەوئىكى قورس ھەستابوون، ھەوداي ترس لە ئاغا و ژاندەرميان لى پسابوو، لە بەريان رادەوستان، جۇايان دەدانەوہ، پشتيان قايم و گەرم بوو، مراديان لە پشت بوو، ژاندەرم بە جارىكى لەكزيان دابوو، ترسى مراد مۇتەيەكى بە خۇف بوو ئەوكى گرتبوون، نىوي مراد لەرز و رەجافى دەخستە لەشيان. ئەرتەش لە تەواوى شارى دەوروبەر بە ھاناي ژاندەرمان ھاتبۇہ مەيدان. ھەزاران ژاندەرم و چرىك و سەرباز بەدېھاتى وەرببون، پەيتا پەيتا ھىزى تازەدەھات، خەلكيان وەبە رقۇنداغ و شەپ دەدا، لاوہكانيان دەگرت و سىمجىنيان دەكردن، لە داخان شىت و ھار بىوون، شاللاويان بۇ ھەموو كەس دەبرد، كەچى ھەر ھەوالى دىتنى مراديان لە شوئىنىكى دەبىست خودا خودايان بوو بۇ ئەو شوئىنە بەرى نەكرىن.

بەيانان زوو خۇسار دەكەوتە سەر ھەرز، لەسەر ھەموو شتىكى دەدیترا، لە مېرگ و چىنكان، لە پەرىز و شىوہردان، لەسەر تۇيكلى دار و دەوہنان، دەمىك دوايە چۇن ھاتبوو ئاواش دەچۇوہ، دىھاتىكان ئازووخەي زستانيان داخستبوو، سەربانى مال و ئاغەلانىان گلەبان كرىبوو، خۇيان بۇ سەرما و سۆلى زستان خرى دابوو. پاشىن قەتارەي قاز و قورىنگان بە غار دەچوونە ئەو دىوي، زستان قشونىكى بى پوحم و گران بوو، پىشەنگى نارديبۇہ ساپىتەي كىوان، يەكشەوہ چەپخونى كرده سەر ولاتى.

ئاخرى زستان داسەپا، زستانىكى سەخت و درىژ تەنگە تاوى كردن، زستانى وا سەخت بە بىرى كەس نەبوو، بانەوبانىان دەبا كرىبا، دەرکە و بانىان بە بەفرى قورس گىرابوو، گرېمژنى رنووكەوى لەسەر شاخان دىناي دەلەرزاندەوہ، شەو و رۇژ بەفر دەبارى، ئاسمان بەدايم بۇر بوو، ھەورى بە

بارشت په یتا په یتا دهاتن، پشټیان د هدا به پشټی یه کتر، قورس د بېوون، بۆر د چوونه وه، له سهر یهک له سهر یهک کوشیان هه ل دهرشت، شهو و پوژ به فریان د هباراند، وهک به هه زاران کوتهک لۆکه بکوتن، جیا و بهند و شیو و خرپ یه کدهست سپی د چوونه وه، به فر هه موو شتیکی داپوشیوو، ته نیا چرنوکی گورگ و پړویان به سهر هه زار لایه و لانه ی که پویشکاندا له سهری دیار بوو، ریچکه یان شکان دبوو.

شهوانه لوره ی گورگی برسی له هه رایه روه دهات، لهو ماوه یه دا عه لی دوو سی جار به دزی چاوی به خه زال که وتبوو، هه ر دووکیان گور د پرابوون، خه زال په نگ و پووی ژنانه ی گرتبوو، بریک قه لهوتر و گویشتن بېوو، جوانیکه ی زورتر بېوو، خوین شیرن و روح سووکت تر له جارن دیاری ده کرد، شه رمی کچانه ی جپی خوی دابوو به ترسی ژنانه. عه لیش پته و و په شتر له جارن دیاری ده کرد، به لام ناگری ئه وینیان هه روهک جارن به بلیسه مابووه، که یه کتریان د هدیت هه روهک پیشو سوور هه لده گه ران، گه رمایهک ده له شیان ده گه ران، خوینیان وه کو ل دهات و چاویان دهر و شاوه، بزه دبوو به دوو کوتره باریکه که له سووچی لیویان هیلانه یان ده کرد. به دهوری یه کتر دا ده یان گماند. که کوپخا ره سوول کوژرابوو، خه زال گه رابووه ماله بابی، عه لیش له بهر خاتری سه رما و سوالی زستان و گیرانی ری و بانه که له دیی مابووه.

دوای ئه وه ی مراد له چه نگی ئه رسه لانی رزگار کردبوون، باریان به سلامهت گه یان دبووه ماله حاجی بایز، حاجی بایز له خوشیان ده ستخوشانیکی چاکی دابوون، هه ر ئه وی پوژئی به وه سیله ی عه لی و سه لیمی وه لامی له حاجی ساله نار دبوو هه ر چو نیکی بووه، مرادی ببینیته وه، پوولی بو به ری و پیی بلئ: «حاجی دهیکوت بیتو له گه ل باری من بی و پروا هه رچی بیه وه ی ده ی ده می.»

دوو شهوان له ماله حاجی ساله میوان بېوون هه تا حاجی گه رابووه. به پروویکی سارد و ناخوشه وه پیی کو تبوون مراد کو توویه تی، ئیمه پیای ئه و کاره ی نین، ئه رسه لانیشمان له بهر خاتری خه لکی کوشتووه، نه له بهر باره که ی وی، پووله که شیان بو نار دبووه.

هه رتکیان دلنیا بوون هیچ له مپه ر و کو سپیکان نایه ته سه ر ری، جاریکیان خه زال بو سه ردانی دایکی عه لی و پرای دایکی خوی هاتبوو مالیان، له وی

چاويان به يهك كه وتبوو، به لام مه وداي قسه كردنيان نه بوو، جاريكيشان له دووكانی كاك حه سه نی تووشی يهك هاتبون، دوو چه لانیش عه لی چوو بوو ژوانی، له بهر شوقی كه می مانگ دا بو ماوه يه کی كورت چاويان پيک كه وتبوو، دهستی يه كتریان گرتبوو و گوئیان بو سر په و پسكه ی يهك هه لختبوو:

«ئه دی خه زال! ده لئی چی؟ چ بکه یین؟ خو ئه من ناتوانم هه تا سهر چاوه ری بم.»

«عه لی گیان! شووره ییبه كه س چی چاكامان پي نالی، ئیستا سی مانگ نیه

كوخا ره سوول مردوه، ده بی چه لی پاره ستین.»

مانگ به رامبه ر به هه وری بو راده وهستا، بهر هه لستی ده كردن، تریفه ی

زیوینی ده نارده مهیدانی شه ر.

به لام دهره وستیان نه ده هات، دهریان دها، له هه موو لایه كه وه شالاويان بو

دینا، ده نیو خویان ده گرت، به جاريکی خه فه یان ده كرد، تاریکی دیسان ولاتی

دیناوه ژیر چوکی خوی، كۆلان به خوف و سام ده بون، عه لی مات و كه ساس،

سه ری به رده داوه، به بیوازی ده خزا نیو مالیان، سه ری له سهر سه نیری داده نا،

به په نجه رهیدا چاوی له ئاسمانی ته ماوی ده بری.

زستان ئه ویی سالی هه موو زهر و زهنگی خوی وه شانند، هه تا به ره به ره

هه تاو گوراوه، زستان كه وته ئاویلکه و جوناوی له هه موو شوینیکی دیترا،

ره شانگ كه وته نیو دی و دیبه ران، ورده ورده شیوو خپیش له به فری

پابوونه وه، خال ده به فری چپاش كه وت، هاشه و خو ره ی جوگه ئاوان له هه موو

سووچيکی به رز بووه، بای واده ئه سپيکی خو شبه ز بوو ته قلله و رمبازینی

ده كرد، گوئی له زستانی پفاندبوو، زهوی پشوووی ده كیشا، هه ناسه ی گهرمی

به فری ده تونده وه، حاجی له ك له ك له سه فه ری دوورود ریژیان گه رابوونه وه،

له سه ربانی مزگه وتان خه ريکی ريکوپيک كرنی هیلانیه ی پاریان بوون، چیلکه

و چالی تازه یان ده هیئا و سه ر له نوچ مال و حالیان دهرازنده وه، بالیان ليک

ده كردمه وه، دندووکیان په یتا په یتا ليک دها و مووژده ی هاتنی به هاریکی تریان

دهدا به خه لکی، دهنگی به رخ و كارژیلان خو شی داویشته دلی دیهاتیان.

پژ و پوی داران دندووکه یان دابوو، چرویان دهر كردبوو، ولات ده هات كه ش

لابیت، ده میك تاوی توندی باران و ره هیله، ده میك گورگه زیو، ساتيک ساوبان

ده بوو.

شەوئىكى فېئىكى سەرى بەھارىيە ، بە ھۆى بارانى دوئىنى شەو ، كۆلان ، كەند و لەندىان خۇناوكەى تىدا راوہستاوہ ، قور و زەلەق بە لاق و لەتەران دەنوسى ، گەوالە ھەورى بۆر و چلكن بە ئاسپايى بە بەردەمى مانگىدا دەخوشىن ، شەوئىكى سارد و تاريكە ، تاق و لۆق ئەستىرەيەكى كز چاو دادەگرئى ، چراى لاوئىنى دەمىكە كووزاوانەوہ ، عەلى سەعاتىك دەبئى ، دەنيو دارستانى كەنار بادىناوئىدا راوئىچكەيەتى ، بادىناوئى بە گور و تەوژم دەنيو تاريكى دا را دەخوشئى ، ھاشە و لرفەى ھەتا ئەوسەرى دنيا دەروا ، گەرما و سەرما تىكەل بوون ، لە ناخوہ بليئەسى ئەوين و دلدارى ، بليزەى تاسەى ديتنى يار گەرمى دادئىنى ، دەى سووتئىنى ، خوئىنى وەكول دەخا ، تەزووى كزەباى شەوى بەھار ، بەسەر بادىناوئىدا ، باز دەدا و خو بە ئامئزى دادەكا ، مووى لەشى دەكاتە نەشتەر ، تىكەل بوونى دوو ھەست لە كاتىكىدا ، نازانى كئەھيان رەسەرن ، كە بىر لە خەزالى دەكاتەوہ گەرم دادئى ، ھەركە بىر لە شەوى تاريك و تەنيايى دەكاتەوہ ، مچووركى پئى دادئى ، بليئى بئت؟ بليئى بوئرى؟ بىر و ھەزرى جۆراوچۆر و دژ بە يەكتر داوى جالجالۆكەن مئشكى دەتەنئتەوہ ، جەغز لەسەر جەغز داو لەسەر داو ، بليئى خەوى لئ نەكەوتبئى؟ بليئى پئيان نەزانئبئى؟ ئەدى بۆ ديار نئە؟ سەرى ھەل بربوہ ، چاوى لە ئاسمانئى ، ھەور مىگەلە مەرى رەش و سپىن ، بە شوئن يەكدا سەريان لە دووى يەك ناوہ ، لە مئزگى ئاسماندا دەرپۆن ، خەزال لە سەرى شەو را دلئى بە گرما کوتاوتئى ، ترساوہ ، رەنگى بزركاوہ ، دەلئى ھەموويان گۆييان لە خەخت و كوتەكوتى دلئىنى ، لەپر ئاورپان لئ دەداتەوہ ، چاو بۆ ديتنى نئشانئىك لە سۆسە و گومانئان دەگەرئى ، خو بە شتىكى دەخافلئىنى ، شەو بەرمو شەق بوون ، دەروا ، لە سەرى شەو را دەيان جار لەگەل خوى بەشەر ھاتۆت و دلئى سست بۆت ، ئەژنۆى لەرزىون و چاوى گەشى كز بوون ، ساتىك دوايە و رەى بەرز بۆتەوہ ، وەجۆش ھاتۆتەوہ ، چاوى ترووسكاونەوہ ، خوئىنى بە تەوژم و گۆر بەنيو دەماريدا راخوشيوہ ، دەم و چاوى سوور چۆتەوہ ، ئەوين ھانى داوہ ، دەيان جار دەناو ئەو شەرپ و كئشەى ناخى و خليئەدا دەستوئىنى لئداوہ ، چى كردبا؟ بەلئىنى داوہ بە عەلى بچئتە ژوانى و قسەى خۆيان ئەوشۆ بېرنەوہ ، لە لايەكئشەوہ ترس لە باب و براكانى نەيان دەھئشت.

«جا خو ھەر بە حال سۆسەى بکەن سەرم دەبېرن.»

چاوی ده ئاسمان بریوه ، مانگیله بزیه له قولینچکی لیوی نیشتبۆ. دهنگی بابی گوی لییه ، «ئافرهت وهره ئه و نانیه به زیاد که.»

خیرا هه لدهستی و دهچیته دیوهکهی دیکه ، باب و براکانی کشاونهۆه ، پالیان به سهنیر و دهسته نۆنه که یوه داوه ، باس و خواسان دهکن ، خه زال هۆشی له وان نه ماوه ، دهترسی چاویان لی بکا یان گوی بداته قسه یان ، نه کاله سوپی بگهن ، به په له کهول و قاپوقاچاغان کۆ دهکاتهوه ، چهند جاری ههول دابوو دهو ماوه یه دا به دایکی راسپی ریت ، به لکوو ئه و به بابی بللی ، هه موو جار په ژویان بیوو ، له ترسی لۆمه ی دایک و باب و دهو روبه ری ، هه تا وهختیکی دی ، چرا گرسۆز کووژاوه ته وه ، فانوو سیک به بزما ری له سه ر کۆله که ی هه یوانی هه لاوه سراوه ، سر یله دهستیان به به زمی شه وان ه یان کردۆه ، خه زال چۆته سه ر جییه که ی ، خۆی له خه و داوه ، ناله نالی دایکی له تاو ژانی خالیگه ی نابریته وه ، پر خه پرخی باب و براکانی له و دیوی را دی ، لیکیان دهکاته وه ، بی جووله چاوی ده میچی بریوه ، سه ری سوورا ندۆته وه به په نجه ره یدا چاو له ده ری دهکا ، هه ور لیك هه لوه شان ، له چهند لایان را کیشراون ، ته نک بوون ، پچر پچر و کوت کوت بوون ، له مابه ی نیان ئاسمانه و ترووکه ترووکی چهند ئه ستیره ی دوور ، هه ستا وه ته سه ری ، گوی هه ل خسته وه ، به هیواشی ده رکه ی دهکاته وه ، دیته سه ر هه یوانی ، پلیته ی فانوو سی داکشاوه ، نیسی کورت ده بیته وه ، دیته هه سار ، چوار پیکه یان له قولینچکی هه سار خۆی خه په ره کردۆه ، گۆی هه ل ده خاته وه ، چه ک چه کیک توندوتیژ به سه ر سه ری دا تی ده په ری ، دلی داده خوری ، پاچرکی پاچرکی دهچیته لای ده رکه ، چوار پیکه چاوی له گه ل ده گپری ، بی ئه وه ی سه ر له سه ر دهستی هه لگریت .

به حال کلکی هه ل ده سوورینی و له هه رزی ده دات .

خه زال ده رکه ی دهکاته وه ، دهچیته ده ر ، گه یوه ته دارستانه که ، عه لی به ره و پیری دی .

«خه زال خه زال ، وهره ئیره ، ئه وه تام.»

له بهر شۆقی که می مانگ دا ده گنه یه کتر ، دهستیان داوه ته دهستی یه کتر ، گه رمای له شیان تی که له ، هه ناسه یان ئاویته ، دونیا راوه ستاوه ، هه ور پیش

چاوی مانگیان گرتۆتەو، دە ئامیژی یەك دا نوقم بوون، بوون بە یەك، ببوون بە بەشیک لە دنیا، لە دارستان، لە سروشت، لەشەو.

«خەزال گیان! ئەو بۆ هەر نەدەهاتی؟»

قامکی ئەستووری بە پرچی دادینی.

«عەلی گیان! نەمدەویرا، بە خودای هەتا هاتم نیو، گیان بووم، بۆخۆت باب

و براکام دەناسی، هەر سۆسە بکەن ئەمیش و ئەتۆش دەکوژن.»

«جا باشەخەزال گیان! قەول وانەبوو بە دایکت بلایی بابت تێبگەیهنی؟»

«عەلی گیان! هەرچەند دەکەم لە رووم هەلنا، دەلیم نەکا تانە و تەشەرم

لێدن، بلین ئیستا کفنی میردەکەمی زەرد نەبۆ، بە تەمایە میردی بکاتەو.»

«خەزال گیان! خۆ ئەمیش ناکرێ هەروا چاوپرێ بمینمەو، ئەگەر ئەتۆ لە

رووت هەلنا، ئەمن دایکم دەنیرمە لای دایکت.»

خەزال چاوی دە چاوی بریو. «ئەو مانگەش دەست ڕاگرە پاشان بینیر.»

کووندە بەبۆیەك خویندی، لە شەقەیی بالیدا و فرە فری دەنگی داو، شەو

شەق بۆت، لکپوپی داران دەجووڵینەو. خشیپەیکە دی؛ هەرک ڕادەچلەکین،

عەلی دەستی بۆ دەمانچە چۆ. «هەمی حیزە.»

برووسکەیی تیغی خەنجەرێکی لەشی شەوی دەدرین، برووسکەیی هەورە

راست هاتۆتە خوار و لەسەر شانی عەلی نیشتۆ، عەلی دەمانجەیی هەلکیشاوە،

شریخەیی بەرز بۆتەو، هاواریک و زریکەیک وەلاتی ناساندۆ، لاوین لەغورایی

خەوی راجەنیو، هەور لە دوورمەو لە چەخماخەیی دەدن، گرم و هۆریان دی،

عەلی حەبەساو، قامکی لەسەر پلتۆکی دەمانچە ویشک هەلانتۆ.

ئەو کێیە؟ خۆدایە ئەو چ بوو؟ لە کوێ ڕا هات؟ خەزال! کچەتیو، مالا و پیران

بووین، ئەو کێیە؟ خەزال لە هۆش چۆ، لە پەنا تەرمەکە کەوتۆ، غولغولە و

حەشەرە لا دە لاوینیدا ساز بۆ، دەنگ هەر دین و نیزیک دەبنەو، خۆناو، کە

ورده ورده دەستی پیکردۆ، لە تۆقی سەری داران دادەچۆرین. عەلی هاتۆتە سەر

سەری پاوەستاو، سەرما دەزری ئاژنی کردۆ، گێژ و وێر بەنیو دارستانەکەیدا

دەرۆ، سەدان تاپۆ و سەهوێر بۆلای دین، دەستیان درێژ دەکەن، پەنجەیان لە

ئەوکی توند دەکەن، پشووی بۆ ناکیشری، هەناسەیی سوارە، دەخۆی دەگرن،

دەورەیی دەدن، لە هەموو لایەکەو بۆ لای دین، شیت و هار بۆ، گوللەیان

پېوهدهنى، خۇى له دهستان دهچرپىنى، ديسان دهگهوى پۆلىكى ديكهده قهتيس ماوهتهوه، ههلا و ههنگامه دهنىو مىشه لانهكهده ساز بۆه، كهس نازانى چ قهوماوه؟ ئەو خوشك و برايه بۆ بهو نيوهشهوهى خهلتانى خوین كهوتوون؟ كى لى داون؟ چى پرووى داوه؟

«كوره ئەوه سهيد حهسهنه، ههى بابهرۆ ئەوهش خهزاله.»

چ بۆه؟ كهس بىرى بۆ نهدهكراوه، باران خۆرم دهبارى، ههور، تروشقهيان نيزيك كر دۆتهوه، خهزال وههوش هاتۆتهوه، دنيا له سهه سهه ديسوورپى، ئينسانهكان له دهوروبههري ديسوورپىن، عهلى لى دىته پىش، بزهى لىدهده، دهستى بۆ دپىژ دهكا، خهنجهرپكى خويناوى له ئاسمان دىته خوار، تنۆك تنۆك خوینی لى دادهچۆرپى، سههري له گىژهوهديت، چاوه ئاسمانى دهبرپى، ههور دهيان گرماند، خوین دادهبارين.

سهيد حهسهن شهتهلانى خوین بۆ لای دههات، ديزريكاند، له ههوش دهچۆوه، ههزاران خهنجهر دههاتنه خوار، خوین تهواوى وهلاتى داگرت، لاقى به خوین دهبوو، ههتا ئەژنوى دهچوو دهخوينهوه، ههنگاوى ههلا ديناوه، زۆرتىر پۆ دهچوو، ههتا مى، دههات بخكى، هاوارى دهكردهوه، وههوش دههاتهوه، سههري رادهوهشانده، ناله نال و شين وشه پۆرى دايك و خزمانى له دوورهوه دهبيست، زۆر له دوورهوه، له نيو دارستانىكى تاريك و به سام، دهنگهكان تىكهال دهبوون، هاوارى دهكردى، دهنگى له ئەوكى نهدههاته دهر، پهنجهيهكى توندى خويناوى قۆرگى ريكدهكوشى، ههميسان دهيزريكاندهوه و بيحال دهبۆوه. سهيد نهجمه ههر ئەوى شهو له سهه تهرمى سهيد حهسهنى سويندى خوارد. «به جهنم! مراد ههتا نهتكۆژم دهستت لى ههلا ناگرم، ئاخىر تۆلهى خۆت كردهوه، مراد شهههته به شهههرتى پياوان! تۆلهى خوینی سهيد حهسهنيت لى بكه مهوه!»

خهزال بى سهه و زمان له مال كهوت، ببوو به دار، بهرد، به تهرم، چين و چرووكى لهدموچاوى ههلقه ندران، سيس و كز، چاوه گهشهكانى بى جووله و بزووتن، بى خه و نووستن دهميچى دهبران، زمانى قفل درابوو، لال و تات. چهنديان نوشته و دوعا بۆ كرد چاك نهبوو، پۆژ به پۆژ خراپتر دهبوو، هى ئەو دوونيايهى نهبوو، شهويكى سارد و تاريك له دونيايهكى ديكه را كهوتبۆه نيو دارستانىكى خويناوى.

خوین جۇمان بوو، بەھار شۆخ و شەنگ دابەزىبوو، زەوى و زار، چيا و دۆل
 و دەران كەش دەچوونەو، ولات خەملابوو، لە مېرگ و داوینى شاخان چۆپ
 چۆپان بوو، گيا و گۆل ھەتا قەدى ئىنسان ھەستابوون، ھەر جىكى چاوت
 لىكردبا رەنگابوو، سروشت خەملا و خىشلى لە خۆى ھالاندبوو، چەپ چەپى و
 رەبەنووک و شلىر و ھەلالە پىدەشت و بنارى چياكانيان رەنگىن
 كردبوو، خومخومى جۆگە ئاو و رووباران شەو و رۆژ بى پسانەو، چرپەى
 ھەزاران مەلى خۆش ئاواز بوو دەھات. چيا سەرکەشەكان خال بەلەك ببوون و
 سەدان چۆراوگە لەبن پىيان ساز ببوو، تەنيا قەندىل يەك دەست بە وینەى
 چۆرئ شىر تۆيژالى بەستبوو، خالى تى نەكەوتبوو، بەلام بۆ سمايل و
 ھاوالانى دونيا خەمبار و تەماوى بوو، ھەوالى كووژرانى سولەيمان كسپەى لە
 دل ھىنابوون، رەشەباى خەم لك و پۆپى خۆشى داپرووزقاندىن، چاو نمىن و دل
 بە خەم ھەلدەكرووشمان.

لە دىوئىكى گەورە و دوور و دريژ لە پادگانى جەلدىان دەيان ئەفسەر لە
 دەورى مېرىكى دانىشتبوون، گوپيان بۆ قسەكانى ئەفسەرىكى گەورە كە لە تاران
 را ھاتبوو راداشتبوو. بە سەرياندا دەيگوراندى و تىيان دەخورى.

«بى لياقەتن، چۆن ھەتا ئىستا نەتان تۆانىو بە ھەموو ھىزەى باشارى
 چەند كەسان بکەن، ئەو رووداوانە بە گوپى شای گەيشنۆت يەكچار توورەيە،
 ھەرچى زووتر دەبى ئەو ياغيانە لە ناو بچن.»
 يىكبان بە ترسەو كوتى:

«قوربان ئىمە لە بابەت ئەو گەرتەى هېچ چەشنە دەرپىغىكىمان نەكردۆت، بەلام بۆ خۆت دەزانی ولاتەكە يەكجار چر و شاخاوى و ئەوانىش شارەزای هەموو كون و كاژىرىكى هەن، خەلكىش يارىدەيان دەدات، ئەورپۆ لىرەن سەبەينى لە شوينىكى دىكەن.»

ئەفسەرهكە بە سەرىدا ەراندا:

«ئەو قسانەم بە گۆى دا ناچىت، ئەو مایەى ئابروو چوونمانە، ئەدى ئەو هەموو سىخوور و مووچە خۆرانە و بۆ چىت، بنىرن لە دووى رەشكۆخانى، خەلاتيان بۆ سەريان زیاد كەن، خەلكى وەتەماح خەن، دەگژيان رۆكەن.»

هەر خىرا پاسپاردەيەك چو لە دووى رەشكۆخانى، رەشكۆخان بى سى و دوو بەچل سواری تەيار بۆ ئىوارى گەيشتە پادگان، سى سەد هەزار تەنەنيان خەلات بۆ سەريان تەرخان كردن.

ولات هارووژاوه، شەو و رۆژ ژاندرم بە دىھاتانەو وەرپوون، دەستەيەك دەپۆيسى، دەستەيەكى دى دەھات، فەوجىك شەو دەمانەو، بەيانى زوو دەپۆيشتن، فەوجىكى تر جىيان دەگرتنەو، بى نيور دەھاتن و دەپۆيشتن. يەك دوو چەلان سمايل و عەولا و فەتاح دەبۆسەيان كەوتن، هەر بە قوونە شەر قوتار بوون، مراد و خالىدیش جارىكى لە حاستى مالى تەركەشى دە داويان كەوتن، هەتا تاريك بوونى شەريان كەربوو، ديسان چركەيان لە ژاندرمان برىبوو، كەس نەيوئرابوو لە حاستە خۆى ببزويت، لە تاريكى شەودا ژاندرم شەو رەويان كەربوو و بە پىدەزكى لە شەرگە دوور كەوتبوونەو، مراد و خالىدیش رىتاريان كرد و نەديو بوون، هەر دەھات و نيوبانگى زۆرتر دەر دەكرد.

«ئەرى بىستوتە؟»

«چى؟»

«دەلین رەشكۆخان بە حەفتا سواران لىي دەگەرپىت، خودا پوحمى پىبكا، بالىشى ھەبىت ناتوانى ئەوجار دەرباز بى، دەلین رەشكۆخان دندووكى چۆلەكەى دەنگىوى! ئەى خۆ لە خۆرا حوكمات لەسەر ئەو هەموو ژاندرمەى را لەدووى وى نە نارىدۆت.» «ئەى چۆن لەبىرت چۆتەو ھەسەن چەقەلى چۆن كوشت!»

«ئەى بابم ئەو دەلىلى چى لە خۆتەو، بۆ پىت وایە مرادیش ھەسەن
چەقەلە؟ با رەشكۆخان نەبى بابى رەشكۆخانى پىت، با ھەفتا سوار نەبى،
ھەوسەت بن، خۆ ديسان باشارى مراد ناكەن.»
بە شەريان دەدان، بە پىكىان بە كوشت دەدان و ديسان زىندوویمان دەکردنەو و
لە شوپىنىكى دى شەرىكى تریان بۆ ساز دەکردن.
سەيد تاهير لەگەل سەيد ھوسىنى كورپى چوبۆە بال ژاندەرمان و شاخ بە
شاخ لە گەلىان دەگەرا.

باران بران بوو، هه وری بیوار له ئاسۆ را وەدی دەهاتن، زۆر پۆژان سەر له بهیانان هەتا درەنگانی بی جوو له دەوستان، پۆژ پەران پەراویزیان بە تیشکی هەتاوی شتی بە لێک دەبوو، شەویش بەوینە ی نیسیک له شوین خۆیان دەمانەوه، یان زۆر بە ئاسپایی وەرێ دەکەوتن و له شوینکی دیکە ئاسمان راو دەستان، میلیۆنە ئەستیرە کلەکیان دەهات، کادزە ئاسمان شین بۆز، شەقامیکی بی سەر و بن بوو کیشرابوو. سەدان هۆبە له کوستان پیک هاتبوون، مێگەلیان پەلیان هەلخستبوو، له ئەشکەوت و شکیڕ و پەووزە بەردان کزە ئاوری شووان ساز ببوو، ئاوات و تاسەیان، هەست و ئیخساسیان، بە دەم شمشالیان دەگۆیی کەژو کۆسار دەچرپاند. رەشمال له تەشکی داوینی چیا و شاخان هەلدرابوون، پەچەمەر له پشتەوویان دروست کرابوون، کازوکوزی بهیانان خورمەمی کەوان، دەستی پێدەکرد، شاخە و شاخ جوابی یەکتریان دەداوه، قاسپەیان سروشتی له شیرنە خەو راست دەکردهوه، زەردە زیرە و بولبول لەسەر چلە پۆپەیی درکیکی یان گولیکی تیان دەچریکاند، بای بسکان بە سەری قامکی شووش و باریکی کەزی و بسکۆلی سەوزە و گۆلی دادەهینا، زەردە له کێوانی دەدا، سروشت توژی تاریکی فری دەدا، پۆژ سپی ماریک بوو له دوندی چیاکانی پۆژ هەلات دادەخزا.

بەکرە ئیستا نەچووبۆوه بەر مەری، دوینی شەو قۆلاخی مەریکی گورگ خواردوی لەگەڵ خۆی هینابۆوه هۆبەیی حاجی سالە، هەتا رووناک بوونی ولات هەر مابۆوه، قەدەرێک بوو ئاراقەراری لی هەلگیرابوو، بیروخەیاالی میرمی بۆ یەک دەمیش بەری نەدەدا، پۆژ هەتا ئیوارێ دەشمشالەکەیی دە تووراندا، قسەیی

پیدەکرد، پىي دەنالاند، ديسان دلى ئۇقرەى نەدەگرت، بوى دابىن نەدەبوو، ھەرکە دەبوو بە چىشتانگا و يا پاليان، دەست و پىي خوى لى تىک دەجوو، ھەک مندالىكى لەبەر دەست مىرى رادەوھستا، دەستەونەزى دەماو، بەلکوو بە تىلەى چاو، چاويكى لى بکات، بەلکوو بزەيىكى چکۆلەى بىتە سەر لىوھ گۆشتن و ئالەکان، بەلکوو چرکىک قامکيان ويک کەويت، کەچى ھەموو جار تەنيا خىسە و مۆرەى مىرى بەرامبەر بە خوى دىبوو، دەسووتا، ئاورى تىبەر دەبوو، کول و کەسەر دليان دەئاخنى، مات و مەلوول، دواى دۆشىنى مەران لە شاخى دەدا، دار دەستەکەى ھەلدەسووراند، لە پاشەلى گويدريژەکەى يان کەفەلى چوار پىکانى رادەکيشا، لەشى سست دەبوو، ھەستى دەکرد سەرى قورسە و ناخى مەلوول، دەجوو سەر تەختە بەردىكى پان يا پالى بە کوتەرەى دارىكى دەدا و لىي دادەنىشت، نەيدەزانى چەند وەختە دانىشتۆھ، بە تەنى دەماو، مەرپ و ماللى لى ون دەبوو، ھەستى پىنەدەکردن، نەيدەزانى لە کەنگىوھ شمشالى بەلىوئەوھ گرتۆھ، ئەوين بلىسەى کيشابوو، کلپاتەى، خەرمانى دلى ئاور تىبەردابوو، بە ئاواتى گوزەرانى شەو و ھاتنى رۆژ بە شوين مىگەلى دا دەرؤى، چى دىکە نەيدەتوانى راوھستىت، شىت دەبوو، شىت ببوو، نە شەوى شەو بوو نە رۆژى رۆژ، نە خۇراکى خۇراک بوو، نە خەوى خەو، لەمىژ بوو خەيالک، بىرىک ھەک مۆرکە کەوتبۆھ مىشكى، ورنە ورنە خواردبووى.

«دەبى رەپ و راست بە حاجى سالە بلىم، مىرى دەداتى؟ يان دەلى چاکە، يان دەلى نا. دەبى پىي بلىم، خۆ ئەگەر بىت و بلى باشە، تازە تەواوھ، مىرى ناتوانى لە قسەى دەرچى.»

لە لای خوى بەلىنى حاجى دەدا بە خوى، لە خۇشيان رەگى نىوچاوانى، چليان داويشت، وەخۆ دەھاتەوھ، چاوى بە لىياس و دار دەستەکەى دەکەوت، ئەغيار دەبووھ، خەم و کەسەر ھىرشيان بۆ دىناوھ.

«جا کۆا دەمداتى؟ چىم ھەيە؟ ئەمنى شوانکارە و ئەوى خاوەن ئەوداھاتە، کوا شتى وا دەبى؟»

ئەوگار و سىس خوى ويکدىناوھ، چاوى دەبەردىكى، دەگىايەكى، دەخلىنىكى کە خەرىكى پال پىوھنانى کشىلکى دەبوو، دەبرى.

ئەستىرەى رۆژ بە حال دىارى دەکرد، دەھات تىكەل رۆژ بىت، ھەوارچىھەكان لە خەو ھەستابوون، ھەر يەكەى لە سووچىكى ھۆبەى دەھات وچوو دابوون، بۆنى گيا و گولان، بۆنى جاترە، ھەتا ئىسقان دەسمى، چرىكەى بولبولىكى لە دوورەو لە نىو سپىدارى كەنارى جۆگە ئاوەكە دا بلىند بىوو، ترووسكەى خۇناوى سەر گۇناى چەپچەپى و گولە گورگان لە چاوانى دەدا، ئەستىرە بوون شەوى بارىبوون.

مىرى لە چادر ھاتەدەر، گولە مىلاق بوو، خاشخاش بوو، ھەراش بىوو، شەو دە كالانەى چاويدا قەتیس مابۆو، رەش رەش، بسكۆلى رەشمار بوون، عاشقە و ماشقە لىك ھالابوون، بەكرە ھەراسى لى ھەلگىرا، دللى وەكوته كوت كەوتبوو، دەلەرزى، دەبا وەرئى كەوتبا، چووباوہ بەر مەرى، لای ھاوالەكەى، لاقى كۆت و پاھەنگى لىدرا بوو، لە ھەردى جۆ نەدەبوونەو، نەيدەتوانى.

بە ھەرزىوہ نووسابوو، مىرى لە پىش چا و لاچووبوو، بە بيانووى يارىدەدانى ھەوارچىان خۆى خافلاندى، لە نىو دەنگە دەن و قسەى ھەوارچىان دا قاقاى مىرى گۆى لىدەبوو، بلىسەى ئاورى ئەوین لە دللىدا سەرى لە ئاسمان دەدا، بە پرتا و ئاورى داو، بە شوین قاقاكەى چاوى دەگىرا، مىرى دىتەو، نەرم و نىان، خەياللىكى شىرنى شەوانە بوو، پەيكەرىك بوو لە ھەوران دوروست كرابوو، خۇناو و شەونمى سەر گۇناى گوللىكى بوو، ھەتاو لەسەر چىكان وەسەر كەوتبوو و تىرۆژى بە تەواوى كەوتبۆو سەر چادران، دەنگى بەرخ و كارژىلان لە پەچە مەرەكەى دا بەرز ببۆو، چىغى بەر چادرى جاجى سالە وەلاچووبوو، چادرەكە بەتال بوو، كەسى تىدا نەبوو، تىشكى ھەتاو ھەتا نىوہى ژوورەكەى رووناك كەردبوو، نىوہى دىكەى ھەروا دەنىسى يەدا مابۆو. بەكرە بە بەردەر كەدا رۆى، چاوىكى لە ژوورەكە كەرد، دەستىك نوین بان دە جاجمىكى تازەدا لە قولىنچكى سەرەو داندرا بوو، دوو سى كەنارەى نەخش سوورى دەستچن لە سەر لبادى خاوين پراخرا بوون، لەوبەر ئەوبەرىش دوو كەولە مەرى قاوہى پان كرابوونەو.

بىرى وردە وردە بە شاخەكەى ھەلگەرا بوون، دوو دوو و سى سى پىكەو، ھەر كامە دەفرىكى شىردۆشىن لە قۇلدا بە پىكەنىن و ترىقە ترىقە لە چادران

دوور دەبوونەو. چاوی لەدوایان مابۆووە کە بە دەنگی حاجی سالا وەخۆ
هاتەو، کە دەهات بچیتە نیۆ چادەکە، لەبەر دەرگای هەرای لیکرد.

«کۆرە بەکرە! ئەو بۆ نەچووێوە بەر مەری؟»

بەکرە راچلەکی، ئاوری لیدابۆووە کوتی:

«حاج ئاغا! ئەو دەرویشتم.»

حاجی چوو نیۆ چادەکە. بەکرە هەمیسان چاوی دەبیریان بریو، دەیان
گەمی و پاپۆری پەنگاوپەنگ بوون، لەسەر زەریای سەوزی کەما جارن، دردیونگ
ماو، نەیدەزانی چ بکا، ماوێهەک بێ ئەوێ بتوانی خۆی ساخ بکاتەووە لەجیبی
خۆی پاووەستا، نیوچاوانی گرژ ببوو، پقی لە خۆی هەستابوو، دەست بە ئەژنۆ
مابۆووە، خۆی یەک لا کرد و بە پەلە هاتە بەر دەرکە چادری پاووەستا، نیسی
کەوتە سەر کەنارە بەر دەرگا، حاجی سالا سەری لەسەر مجریکی چکۆلە
هەلگرت.

«ها چ باسە بەکرە؟ ئەو هەر لیڕە؟!»

بەکرە پیو ببوو، بۆ ساتیکی ویستی درۆیەکی هەلبەستی و خۆی لەو گێژاوە
نەجات دات، نەیتوانی: دەبا کوتبای، هەر لە قەراغ چادەکە لەسەر چۆک
دانیشت سەری بەرداوە، سەری گۆچانەکە توند دەدەستی دا دەکوشی، حاجی
دیسان کوتی:

«رزگارمکە، قسەیهکت پییە، بی درکینە بزانی دەلیی چی.»

«حاج ئاغا بە نوکەری خۆتم قەبوول کە.»

حاجی کوتی:

«هەستە هەستە بچۆووە سەر کارەکە خۆت دە، یاللا. لەو قسانە گەری،

پۆژ درەنگە.»

بەکرە وەک ئاویکی ساردیان پیداکردبیت لە حاستە خۆشانی داچۆران، هیژ
و وزەیان تیدا نەمابوو، هات بلێ، دەجا ئەمن لیڕە دەروم، ئەوێ نەتوانی،
ورتیکی لەبن لیویووە هات کە تەنیا بۆ خۆی بیستی، ماوێهەک دوایە تیشکی
تاوی هەتا دەستە نوینەکە خزابوو.

له بیوران را شوینیان هه لگرتبوون، دئ به دئ به دواياندا پڙیبوون، چهند جاران دهوریان دابوون، هه موو جار جه غزی گه ماروویان شکاندبوو و دهرباز ببوون، دوو شهو و پڙژان بئ وچان وه دوویان که وتبوون، له هه موو سووچیکی ژاندهرمه لییان دهرپه پیبوون، قادرخان و مسته فا زور پیاوانه لییان پاسابوون، پشتیان دابوو پشتی یه کتر، هه ر به قوونه شه پ شاخه و شاخ پڙیبوون، به برسیتی و ماندوویه تی، له شه پ له گه ل ئه و دهسته ی به چاکی قوتار نه ده بوون، تووشی دهسته یه کی دیکه ده بوون. به هه ر چه رمه سه ریکی بوو خویان گه یان دبووه شه لاماشی.

گورهی تافگهی شه لاماشی پڙژه رییه ک ده پوی، شا ماریک، شابازیکی گوره بوو له نهیمی را لوور ببو هه ردی، په لکه زیرینه له قه دی هالا بوو، پژه ی له دووره وه ده مووچاویان ده که وت، هه موو ساتیک وه ک کیویک برپووخ ی پ نوویه ک، دهنگی گر مژنی ده هات، ده که وته سه ر زه وی، که فی ده کرد، له حاسته خوی سووری دها و ئاشه ته ندووره ی ساز ده کرد، ئه و جار هیمن دبووه، شین شین به سه ر گاشه به ردی زل زل دا بازدی دها، دیسان له شوینیکی دیکه بن پیی به تال ده بووه، ئامبازی هه ردی ده هاته وه و تافگهی رزگهی پیک دینا، ئه و به ر ئه و به ری شه خه لی کیپ و موویر ساز ببوو، پڙوپوی داره هه نار و گیوژ و گویر و هه نجیر و هه رمییان هه مبیزی یه ک ببوون، له گوپی چومه که را له هه ردی رسکابوون و به ره و ئاسمانی شین هه لچوو بوون، گمه گمی کوتر، له سه ر لکو پو پییان، ئاویتهی لرفه لرفی سه ر وه شینه کان ده بوون.

شه که ت و کاسول له دارستانه که هاتنه دهر، لاقیان له سه ر تالوو و گیایه کان هه لده خلیسکا و دهستیان به پنج و پنجاران دادرووشا، هه تا هاتنه به سستی

چۆمى، خىزاو ھەتا كەنارى چۆم دەھات وەخىزە لانەكەى دەكەوتن و دەگەرپانەوہ.
قادرخان بەلەپى دەست دوو سى جار ئاوى بە دەم وچاوى داگرد و ئەوجار يەك
دوو لەپى ھەلگرتوو خوارديوہ، مستەفا تەفەنگى لە شان ھىنا خوار و لە پەنا
خوى دانا، ھاتە سەر چۆمەكە، ئەويش دوو سى لەپى ئاوى بە دەم وچاوى داگرد و
ھىندىكى خواردەوہ، چاوى دە قادرخانى برى كە ھەلترووشكابوو، چاوى لە
سەر بلقى ئاوكەى مابۆوہ، بۆ ساتىك وەدى دەھاتن و دە تۆقىنەوہ.

«قادرخان بىر لەچى دەكەيۆہ؟»

قادرخان ھەناسەيەكى ھەلكيشا، چاوى دەچاوى مستەفا برى.

«مستەفا بىرم لەوہى دەگردەوہ، مرقۇقەكان وەك ئەو بلقانەن، پۇژىك دىنە
سەر ئەو دونيايە، ماوہيەك دوايە ون دەبن، يەكى دىكە جىيان دەگرىتەوہ،
ئەدى ئەگەر وايە ئەو ھەموو ناكۆكى و نامرادى چيە؟ ئەو ساتە كەمەى لەبەر چى
لىك ناخۇش دەكەين؟»

مستەفا زەردىكى ھاتى، ھاتە پەناى، ئەويش ھەلترووشكا و دەستى لەسەر
شانى دانا، بە دەستەكەى دىكە ئاويكى كە بە سمىلى نووسابوو ستريوہ.

«قادرخان! وەرەزى مالى دەكەى؟»

«مستەفا گيان! ھەر ئەوہ نىيە، دەفكرى خۆم دانىم، ئەمن تازە خۆم بوو
كۆشتنى داناوہ، مەبەستم لە كارى دنيايە، تاقمىك ئىنسان بۆ ئەوہى جىيىكى
زۆرتەر لەو دنيا بى وەفايە داگىركەن، بۆ ئەوہى دەمىكى زۆرتەر لەسەر ئەو زەويە
بژىن، حازرن ھەموو شتىكى بكەن، بە ھەموو جۆرىكى بىگوزەرىنن، ئەوہتا
برالە ئەوہ چەند وەختە يەكبين ھەر كوردە شەرمان لەگەل دەكەن، لەبەرچى؟ بۆ
نازانن ئىمەش وەك خۆيانىن، لەبەر خاترى ئەوان، مندالى وان دەستمان لە
ژيانمان ھەلگرتۆہ؟»

مستەفا ھەناسەيەكى ھەلكيشا.

«جا بلىم چى برالە؟ وەللاھى ئەمنىش دالم ھەمووى خوينە، زۆر چەلان
وەختە خۆم بدەمە بەر گوللان، يان بە قەست سىنگم پىوہنىم، ھەتا لانى كەم
ئامانجى كوردىكى ودى بىت كەچى لەدوايە پەژىوان دەبمەوہ، بىر لەوہى
دەكەمەوہ، ئەوانە كورد نىن، تەنيا زمان و لباسيان كوردانەيە. دەنا بۆ خۆيان
كورد نىن.»

پژەى ئاو و دەدم و چاويان دەكەوت و فيئىكى دەكردەنەو. قادرخان ئاغابانووى لەسەر كردهو، تيسكى رەشى مووى بە هۆى ئارەقە پيئەو نووسابوو، ئاغابانووى شەق كردهو و گورج و گۆل لەسەرى بەستەو، حەسابوونەو، هەستانە سەر پي و بە ريجكە ريجكى دا وەرئ كەوتن، گەيشتنە سەرى ئاو هەلدەر، دارەبى خۆيان كۆم كردهو و لكوپوپيان رژابۆ نيو ئاو.

لەسەر را بۆيان هاتن، شريخ و هۆرى تەفەنگيان بليند بو، خۆيان لە پەنا دوو بەردان حاشاردا، پشت لە چۆم و پوو لە ژاندهارمان دامەزران، گولە وەچوومى دەكەوتن، چەزيان ليدەهات و سارد دەبوونەو، شەر دەستى پيكرد، كەلاكى سئ ژاندهارمان لەسەر حەرزى كەوتبوو، دوو ساعات بوو بە شەر دەهاتن، لە پريكى هەرتكيان قامكيان لەسەر پلئوكى تەفەنگ و يشك هەلات. ژاندرم مندالى باغەوانيان وەپيشە خۆ دابوو، لە پشت سەرى ئەوان بە كۆمە كۆم بۆيان دەهاتن، زيقە و هات و هاوارى مندالان تيكەل گورەى تاقگە ببوو. چاوپيكيان ليك كرد، خەمبار و مات نەيان دەزانى چ بەن؟

ترسى كوژرانى ئەو مندالە بيتاوانانە لەجيبى خۆيان ويشكى كردهوون. هەر دەهات و زۆرتريان لئ نزيك دەبوونەو، لە لاقى ژاندرميكيان دا، بەلام بي كەلك بوو، ئەوانى ديكە هەر دەهاتنە پيشتر.

قادرخان پەيكەرى بابيک بوو بەرامبەر منالەكەى خۆى، هيو، ئەو هيوايە بۆتە نيشانە تەفەنگى، سيرەى تيدەگرتن، ديسان تەفەنگى ديناو خوار، هيچ عيلاجيان بۆ نەمابوو ئيستىكى دى دەهاتنە سەريان، چاويان ليك كرد.

«مستەفا خۆ دەچۆمى باوين.»

خۆيان بە چۆمى دادا، قريمە قريمى تەفەنگان لە دواى يەك هات، دەميک دوايە ولات كش و مات بوو، پەلكە زيرينه، دەم بە دەم سوورتر و سوورتر بوو، پەلكە زيرينهى سوور و خويناوى لە قەدى تاقگەى شەلماش هالابوو، سەرەشين لە گابۆرى دا، ئيستاش دەنگى شەپۆرى چەند شاخ ئەولاتر دەروات.

دلاوین بوو، وهرزیر تاریک وروونی بهیان پریسکه نان و پیخوران به
 دهسته وه دهگرت، مه له غانیان داویشته سهرشان و به ره مووچه و مه زرا به پی و
 قوچاغ ده پویشتن، گهنم ملیان لار کردبووه، خشه خشیان به هوی تیپه ربوونی
 لارهبایکی ده نیویاندا لی هله دستا. تیشکی هه تاو بوون پڑابوون، زهره زهره.
 جووتیار و قهره بی وچان، دهیان دروون، تنوکی ئارقه له نیو چاوانیان
 ریچکه یان ده بهست، تیکه له یهک ده بوون، شوپابه یان لی ساز ده بوو، له سه رومل
 و سینگیان ده تکاوه.

دهستی ماندوو له سهر سکی تیره! نه تو بلایی وا بیته؟ کوا وایه؟

له کوئی وایه؟ ده بی بلاین دهستی خویناوی، دهستی پیس، دهستی زور له سهر
 زگی تیره! هه زاران ساله له به یاندا هه تا بانگی شیوان، پشت کوم ده بنه وه،
 دهست شقار شقارو زگ برسی برسی! بو کهس نازانیت؟ یان ده زانین و خو گیل
 ده کهین؟ چاو ده کهینه وه، باب و باپیرانیشمان هه ر ئاوا دیوهت، مناله کانیشمان
 هه روا ده بینن، به لام بو یه کجاریش پشت راست نابنه وه، سهر هه ل نایه، چاو
 ناگیردرین، هه تا ببینن کی وای کردوت؟

بو وایه؟ ده لین نه وه قسمه ته، وشیکی که سهران داده نوئیت، پشتان کوم
 ده کات و زمانان لال، چاوان کویر و میسکان ویشک فروفیلی تا قمیک له
 ئینسانه کان به سهر خودا یا به سهر قسمهت دادنین، ئاغایان ساز ده کهن،
 بو خوشیان نوکه ریان ده کهن، خوی بو به کوشت ده دن، خوی یه کتر ده رژن،
 هه تا دهستی هه ساوهی ئه وان له سهر زگی تیر و دهستی ماندووی خویان له سهر
 زگی برسی بیته!

وہلات لہ تہ شقی گہرما چو بوو، قہ دم و ہالوی گہرما، پورہ وہ و تراویلکھی ساز کردبوو، زہکانی ویشک ئاویان ہاتبوو، نیوہ پڑیان لہ تہ وژمی گہرما ولات قروقپ دہبوو، دار و بہرد و ئینسان و دعبا تیکرا دہاژان، تہنیا سیسرک و کوللو و یہکبین دہیان زیرکاند و زیرکھیان می شکی ئینسانی تہنگہ تاو دہکرد. چہل چہلہ سرویکی کز و لہر لہ سووچیکی را دہات، بہ حال شہکھی بہ لک و پوئی دارہ بووزہکھی دہداوہ دم و چاویان دہکھوت، لہوانیش تیدہ پیرئ، ہیئدیگ دہرؤیی لہ تہ شقی گہرماکہ دہ پہ شوکا و پرووی دہ شوئیکی دی دہکرد، دیسان گہرما بہ سہر وہلاتی دادہ سہ پاوہ، لہ بن دارہکھی لہ سہر پشت پاکشابوون، مہودای نیوان گہلایان ہہزاران پہنجہرہ بوون، روو بہ ئاسمانی سامال و کہوی پہنگرا بوونہوہ، دوو باشوو تیژ تیژ بالیان لیڈہدا، جہغزی گہورہی نادیاریان لہ ئاسمان دا ساز دہکرد. مراد کوتی:

«خالید! با ئہ میشت لہ گہل بیئم.»

خالید ہہستا دانیشٹ، چاوی دہ چیای بہرامبہریان بری.

«مراد گیان! پیئم خؤش نییہ ئہ تو بیی، ئاوا چاکترہ، پیگہوہ بین دہسبہجی دہمان ناسنہوہ، ناوہ للاہ ہہر بہتہنی دہچم باشترہ.» مرادیش ہہستا دانیشٹ، باشووکان چو بوونہ ئاسمانی سہر چیای بہرامبہریان دہسوران.»

- خالید گیان دونیا ہہزار موقہ دہرہ، با لہ گہلت بیئم.
خالید ہہناسہی دہرداوہ.

«ئہ گہر بہتہنی بچم کہس سؤسہی ناکا، ئہ توئم لہ گہل بی خہلک زؤرترمان شک لیڈہکھن»

«جا خالید گیان! ئہوہ دہشچی، ئہمما چووزانی خدرہ شہل راستی گوتبی؟»
«بہ دلہ داہاتوہ راست دہکا، نیشانہکانیشی راست بوون، خہلکی دییکن، لہ مندالیوہ دہیناسیٹ، ہات وچؤی مالہ بابیشی ہہیہ، لیئم یہقینہ لہوئیہ.»
«دہ زؤر باشہ، دہجا ئہ من ہہر دوور و نیزیکی دیی خؤ مات دہدم، ئہ تو خیرا بچؤ بی بینہوہ و وہرہوہ لام.»

خالید کوتی:

«مراد گیان! بو ہہر دہیکہیہ زؤری؟ برالہ ئہ ندیزہ دہشتہ و دیبہری جیی وای لی نییہ خؤتی لیبشاریوہ، بیئوو دہولت پی بزانی وک کہو دہگیر دہکھوی،

ئەو جار گویت لى نەبوو خدرە شەل كوتى ھەر سى براى چەكيان ھەلگرتۆت و بە شوين ئيمەن ئەوان ھەرچى بىت ئەمن ئىستاش ھەر زاوايانم لە بەر لۆمەى خەلكيش بىت لە مائە خويان دا كاريان بە من نييە ، بەلام بەسەر تووہ ناچن ، خالتيكى كەميان بۇ سەرمان دانەناوہ ، ناوہللا ئەتۆ ھەر ليرە مەبزو و ئەمن شەوہكى دەچم و ديئەوہ .»

ورده ورده لە تەشقى گەرما كەم ببۆوہ ، سروشت جەم وجۆلى تىكەوتبوو ، پەپوولە لەسەر لاسك و چلووكى گول و گيا دەنيشتن ، ماندوويان دە ھەساندەوہ ، لەرزە لەرزيان وەباليان دەخست ، سەر لە نوى ھەلدەفرينەوہ ، ھەنگ بە ويزە ويز بە ولانتیوہ ببوون ، ميرو خيزەرەيان بەستبوو و بە پەلە و لەز دەھات وچۆ دابوون ، ھەتا دارە بووزەكەش دەھاتن ، وەسەر تىكۆلى ئەستوور و شەقار شەقارى دەكەوتن ، پييدا ھەلدەگەران ، لەسەر دوو فيلقانەى لك و پۆپى ، ھەر پۆلەى بە شوينيكي دا دەرپويشتن ، دەنيو گەلايان دا لەبەر چاويان ون دەبوون .

باشوو لەنگەريان گرتبوو ، باشووى خەيال لە ئەسمانى رابردوويان ، لەنگەرى گرت ، سووران و سووران ، لە ئاسمانى جەران سووران ، گالته و گەمەى مندالى ، گەرانى ئيواران لە كۆلانى تەسك وباريكد ، جۇرابين و ئالايشى شەوانى زستان ، باشووليك ھەلبران ھەر كامەى تيژ روو بە ئاسمانىك باليان ليذا ، ئەسمەر ، مندالەكانى ، ھيرو ، باديناوى ، ليوبەبار و مات چاويان دەئاوزينگى ھەتاو بريبوو ، تارمايى ئيوارى و نيسيى كيوان ولاتيان بە خەم كرددبوو .

ئينسان سروشتە ، سروشت ئينسان ، يەكن ، كە دل بە خەم بوو سروشتيش خەماويە ، بە تەمە ، كە دل گەشاوہ ، سروشت دەگەشيئەوہ ، دەرازيتەوہ ، دەخەملى لە پيش چاو ، پيەكەنينە ، بزەيە لە ھەموو سووچيكي ، لە جوولانەوہى پەلكى داريك ، لە ھەلقريني پەپوولەييك ، لە شەقەى بالى مەليك .

خالىد ھەستابۆ ھەر پى ، بەرگى گۆرى ، دەمانچەكەى لەقەدى پشتوئينى تاقت كردد ، دارە دەستەكەى بەدەستەوہ گرت ، ھات بەرامبەر بە مراد راوہستا ، بى قسە چاويان دە چاوى يەك برى ، ئاوقاى يەك ھاتن ، بۇنيان بە يەكەوہ دەكردد ، دەتكوت دواى سالھا دوورى و فيراق ھەوہل جارە يەكتر دەبيننەوہ ،

دەستیان لە ملی یەكتر توند كرد، هەناسەیان دەسینگدا قەتیس مابۆو، لیك جوئی بوونەو بەلام چاویان جیا نەببوونەو خالید چۆ سەریالی شەو هەتا ئەندیزە لەگەڵی بروت، مراد چاوی لە دواى ماو، هەتا بە یەكجاری شەو لەگەڵ خۆی برد. چرای مالی ئەندیزە لە دوورەو كزە كزیانە. هەوێل جار كە هاتبۆ ئەندیزە و چاویان پیک كەوتبوو، دلیان داخوریابوو.

لە شەو دا دونیای خەیاڵ بەرین دەبی، هەموو شیك دەشەودا، دەتاریکی دا ون دەبی، خەیاڵی ئینسان پوون و پوون تر دەبی. دەنگی مەلای مزگەوت دی، باوی هەنگاوی خۆش دەكا، لە شاخی هاتۆتە خۆار و كەوتۆتە دەشتایی، لەبەر تریفەى مانگەشەودا راستەری دەبینیتەو و دیتە سەری.

شەویكى فینك و بی خەوشی ئاخری جۆزەردانە، جەلەوی ئەسپی بە دەستەو گرتۆت چاوی دەترووكەى چرای ماله ئەسمەر گیرساو، ئەسپە تاوناوتایكى سم لە حەرز دەكوتی و لاسكە لاسكى دەكا، چرا یەك لەدواى یەك دەكوژینەو.

«ئەدى ئەو بە ديار نییە؟»

شەو دیزیک بو لای دیت، جەلەوی ئەسپی توند بە دەستەو گرتۆت، بو لای دەچی.

«بو خۆیەتى، هەو گەیشنە یەكتر، بووخچەى لیوەر دەگرئ.»

«هاتی ئەسمەر خیرابە سۆار بە.»

دوو پشتهكى سوار بوون، زرمەى سمى ئەسپ دەگوئی شەودا دەزینگیتەو. تاق و لۆق مروفتیک بە كۆلانا دا دەپۆیشن، گەیشتە دەرازینى مالیان، چوار جار دەركەى دەكوتی، دەنگی مندالان لە ژووریدا دیت، دەنگی خەسووی گوئی لییە.

«محەممەد كورە برۆ بزانه ئەو كییه لە دەركەى دەدات.»

دەرگا كراو، میژ منالیك بەرامبەرى پاوەستاو.

«فەرموو كاكە! كارت بە كییه؟»

«بلی میوانی پادەگرن؟»

«محەممەد كییه؟»

محەممەد ئاورپیکى لە نەنگى داو.

«دایه گه وره! بیاویکه دهلی میوانی راده گرن؟»

«کورم پیی بلی پیاومان له مال نییه.»

خالید چی دیکه رانه وهستا، به په نا کورده که ی دا هاته ههسار.

«سه لام باج ئامین، ئەمنم!»

دهنگی ئاشنا بوو، باج ئامین به رامبه ری هات، لیی ورد بووه.

«خالید ئەتۆی؟!!!»

دهستی به گریان کرد.

«خالید گیان ئەتۆی؟»

خۆی دهباوهشی هاویشت و پیدیدا نووسا.

«خالید گیان! خالید کورم! بۆ هاتووی؟»

«ئەسمەر! ئەسمەر! له کوئییه؟ ده لئین هاتۆته وه ئیره.»

باج ئامین ئانیسکی لیده دا.

«ئەسمه ری چی کورم، بۆ هاتی؟ وهره، وهره ئەوه تا ئەسمەر.»

قۆلی گرت و له گه ل خۆی بۆ لای ژیر خانیکی چکۆله ی برد، ده رکه ی داخرا بوو.

«ئەوه تا ئەسمەر لی ره یه.»

ئەوجار له حاسته خۆی دانیشت و سه ری ده به ر خۆی نا، خۆی راوه شانند و

نالاندى.

خالید پالیکی به ده رکه وه نا و چۆه ژوور، تاریکی رهش و بهش کویری کرد.

«ئەسمەر! ئەسمەر گیان! ئەمنم خالید، له کۆی بۆ دهنگی ناکه ی؟ ئەسمەر

گیان! ئەمنم خالید، نامناسیوه؟ کۆای بۆ قسان ناکه ی؟»

له تاریکی دا لاق هه ل دینیته وه، ده چیته پیشر تر، ئەسمەر نالیکی لی هات.

«هاتیوه خالید گیان! ئەدی بۆ وا درهنگ؟ زۆر له میژه چاوه ریم، ولات

تاریکه، زۆر تاریکه، نات بینم، منداله کانیشم نابینم، چاوه گیهرم، ئەوه تا

دیتمه وه، چاوه خالید گیان! عوسمان و عه لی ده ستیان بۆ را داشتووی، خالید

گیان! چت بۆ هی ناون؟

خالید گیان! تۆخودا دهنگی مه که خه جی دی خه وی لی بکه وی.»

دهستی کرد به راژاندى بیشکه ی به تال.

«ده بنوو رۆله گیان! شه و درهنگه بابو و ئەوشۆش نایه ته وه.»

جیره‌ی بیسکه ده‌تاریکی دا په‌ل ده‌کوئی، خالد ویشک هه‌لاتوت، زه‌ریای گریان له‌ئوکی دا مونج لی‌ده‌دات، هاته‌پیش‌تر، له‌تاریکی‌دا ده‌ستی دریژ کرد ده‌ستی ئه‌سمه‌ری گرتوه، ده‌ده‌ست خویدا ده‌کوشیت.

«ئه‌سمه‌ر گیان! ئه‌سمه‌ر! بو واما لی‌هات؟ ئه‌وه چ بوو به‌سه‌رمان هات؟ کو‌ا مندا‌له‌کانم؟»

«ئه‌وتانین خالد گیان! لی‌ره‌ن له‌په‌نای من، گویت له‌ده‌نگیان نییه؟»

«پۆله‌گیان! بی‌ده‌نگ بن بابوو ماندوویه، تازه‌هاتوته‌وه، خه‌جی گیان کچم،

خه‌جی ده‌هه‌سته‌ده‌ی بچۆ باوه‌شی بابت.»

جیره‌ی لانکی بلیند بو‌ت.

«ئه‌سمه‌ر گیان! شیت بووم ئه‌ی هاوار تو‌خودا ئه‌وه چ موسیبه‌تیک بوو

توشمان بوو؟ تو‌خودا قسه‌م بو بکه، پیم بلی بو واما لی‌هات؟»

ئه‌سمه‌ر نالاندیوه.

«خالد گیان! کوره‌خالی‌دا دنیا تاریکه، زور تاریکه، مندا‌له‌کانم ون

کردوت، چم لی‌ده‌که‌ی، کوره‌چم لی‌ده‌که‌ی؟ دنیا تاریکه‌نایان بینمه‌وه، کوره‌

خالد گیان! تو‌خودا قسان مه‌که‌با ده‌نگیانم گوئ لی‌بی.»

نالهی بیسکه‌ی هه‌ستاوه، ئاگیان له‌دونیای ده‌ری نه‌ما‌بوو، ناله‌بوو و

هه‌ناسه و هه‌نیسک، هیچی تر.

زور له‌میژبوو ده‌ره‌ی مالی درابوو، هاتبوونه‌نیو‌هه‌ساریش، له‌وبه‌ر و

ئه‌وبه‌ری ده‌رکه‌ی ژیرخان‌ی مات ببوون، چه‌ند جاران سه‌روانه‌شیته

گوراندبووی: «وه‌ره‌ده‌ر، چه‌کت دانی.»

هیچ جوابیکی نه‌بوو، ته‌قه‌ی تهنگان مه‌لی شه‌ویان قووشقی کرد. به‌جاریکی

سه‌دان گولله‌یان هاویشت، چه‌له‌نگی بنزینیان ده‌ژورر هاویشت و ئاوریان تیبه‌پدا،

ته‌نیا ناله‌ده‌هات و هیچی تر، بلیسه‌ی ئاوره‌هتا ناخی ئاسمان هه‌له‌ده‌چوو،

په‌روپۆی مه‌لی شه‌و سووتا، بو‌کروز و کز ده‌دی گه‌را، ته‌نیا ناله‌ده‌هات و به‌س.

به‌یانی زوو خه‌لگی ئه‌ندیزه، دوو نه‌فه‌ریان دیت خو‌یتان به‌سه‌ر بیسکیکی

سو‌تاو داگرتبوو و ببوونه‌خه‌لوس، لی‌زگیکی ره‌ش له‌نیوانیان که‌وتبوو، لاره

باینک وه‌نیویان که‌وت، ناله‌یه‌ک هات و ئیتر هیچ.

(۵۴)

په پووله پاییزه نهرم و نیان، سووک و به ناز، له گهال نزهبا كهوتیوون، به سهر میړگ و گیاجاراندا، لیړ و دارستاندا، به سهر سهری تاته بهرد و روه زماندا دهرپویشتن، پۆل پۆل، دهسته دهسته، پییان دنا سهر توپلی رووبار و چۆمان، ماندوویان دههساندهوه، دیسان خویان ده ئامیزی شی بایکی دی داویشتن و هه لده فرینهوه، به رهو تهوقه سهری ئاسمانی دهمه و پاییز، بۆ ههموو شوینیکی دهرپویشتن، خه یالی ئینسانی بوون سنوور و كهوشه نیان دپه راند، به بالی ههست دفرین.

دی به دی دهرپویشتن، ههر شهوهی له دیکی دهمانهوه، دیهاتیکان له مزگوتی و هخر دهبوون، سهر له ئیواری ههتا درنگانی قسه یان بۆ دکردن.

«ئیمه نه چه ته یین نه ریگر، ته نیا دژی زوری په هلهوی پاساوین.»

«ئیمه له بهر خاتری ئیوه هاتووین.»

لادیی به سهر سوورپماوی چاویان لیده کردن و لییان دههالان، له بهری پییان، را ههتا توقی سهریان دهسیرهی چاو دهگرت، به سرته پیکه وه قسه یان دکرد، نه یاندەزانی کین و چیان دهوی؟ چه ته ن؟ ریگر؟ پیایوی دهوله تین؟ چ کاره ن؟

ھەر كەسە شتىكى بەۋى پەنەي دەكوت:

«نەكا چەتە بىن، ھەلمان خە لەتتېن؟»

«ھەلبەت زۇرن، ئەۋانى دى رەنگە خۇيان شارديتتەۋە.»

«جا چاكە ئەگەر چەتەن ئەدى بۇ چىر و چاويان ھەلنەبەستوۋە؟ ئەدى بۇ ئاۋا

بە ئاشكرايى دەگەرىن؟»

«پەحمانى عەلى دۇترشى دەيكوت ھاتوونە مزىن ئاۋىش، قسەيان بۇ خەلكى

كردۇت، تولخى بەيائى ۋەدەر كەۋتن، دەيكوت تەنانەت دەنكە جويكىشىيان لە

خەلكى نەستاندۇت!»

«بە خوداى جا بلىم چى، پىۋا نازانى چكارەن، جا باشە ئەدى لەچى دەگەرىن

بەۋ دى و ديھاتەدا؟»

«جا چووزانم برالە ۋەللاھى ئەمىش ۋەك تۆ، سەبركە بزائىن دەلېن چى؟»

قسەيان لەسەر دلېان دەنىشت، ۋرەى بەرز دەكردن، تىن و تاۋى دلېان

پەرەى دەسەند، لىيان دەھاتنە پىشتەر، قسەى دلېان بوۋ بە زمان ئەۋان دا

دەھات، شتىيان لىدەپرسىن، دردونگ دەمانەۋە.

«كۆرە بابەگيان ئەۋە دەلېى چى، چۋار نەفەر پوۋتە و پوۋتە ياخى بوۋن،

كۆا ئەۋانە لەگەل ھوكومەتيان پىدەكرى، ھەستە برۆ با برۆينە مالى، كەس

نازانى دەلېن چى!» كىشەيان دەنىۋان دا ساز دەبوۋ.

«ئا، ئا، ئەۋە لە ترسى سەلېم ئاغاي ۋادەلېى، نەكا ببىسىتتەۋە و مەزراى

كانى قەلقانىت لى بستىنتەۋە، ئەتۆ دەرۆى برۆ، ئەمن لەۋانە پوۋتترم، لە

كەسىش ناترسىم.»

بەرى بەيان پىش مەلا بانگدان زرمەى سمى ئەسپان ھەتا ماۋەيكى دەھات.

بەسەر توۋلە رىيىكى دا دەرپۇشتن، مانگ خەرمانەى دابوۋ، خىكە بەرد لە

ژىر سمى ئەسپان خلۆر دەبوۋن، لە پشت سەرى يەكتەر لە ئەسپان گەرابوۋن بە

كەيفى خۇيان برۆن، سەبر سەبر، نەرم نەرم.

داگەرانە خۇارى، دىيان لە پىش چاۋ بوۋ، مالى سوتوۋ زۇريان، دوۋكەل

لەبانيان ھەلدەستا، كىسەلىك بە ئاسپايى خۇى خىستە پەنا بنەگوينىكى، خىشە

خشیکی ساز کرد و مات بوو. هاتنه بهر دئی، سهوهر دهستی پیکرد، له چوار لایان وهره وهره دههات.

دیها تیگان له کۆلان و کوچان دهیاندیتن، به پرتاو خویان به ژووری دادهکرد و درکهیان توند پیکه ووده دا، دهنا له بهر دهرگا پراوده دهستان و چاویان لیده کردن.

ریژنه ی پرسیاری بیوه لام به سهریان داده باری. ماوهیهک دوایه مجیوری مزگهوت و سههربانی کهوت و جاری کیشا. «ئه ی خه لکی سوتوو، تیگرا وهرنه مزگهوت، ورد و درشت هه مووتان وهرن، سی جارن هه رای کرد.

ههرسیکیان له لای منبهری مزگهوت له په نا مه لای دانیشتبوون، ئهنگۆچه سوړانیان توند وتۆل له مه چه کیان هالاندیوو، ئاغبانوویان ریک و پیک هه تا نیو چاوان داکیشرابوو، ریزاو ریز فیشهک له شان و قه دیان هالابوو.

هه وهل ردین سپی هاتنه ژوور، سلایان کرد، ههرسیک له بهریان ههستان. بهره بهره مزگهوت قه ره بالغ ده بوو، جیی دهرزی هه لاویشتن نه مابوو، رووخساری پیاوانه و قسه ی پتهو و به نرخیان کاری خوی کردبوو، خه لک لییان هالابوون، سوتوو پۆژی وای به خویه وه نه دیبوو.

«کو یخا شه ریف! کو یخا شه ریف! له کو ییه؟ کهس نهیدیوه؟ نازانن له کو ییه؟» دیار نه بوو، له گه لیان هاتبۆه مزگهوت و فیزمالیکی دابوو و به ئه سپایی بۆی پۆیبوو، خه لک ترس هه لیگرتن، به په له په له هه لدهستان برۆن، خوت و خافل ولات په شوکا، غولغۆله و سرمه سرم ده خه لک کهوت. یه کیک به پرتاو هاتبۆ ژوور.

«ههستن هه لئین کو یخا ژاندهرمی هیناون، ئه وه خه ریکن دینه ئیره.» هه لات هه لات و قیژه قیژ، پال په ستۆدان و کهوتن، هه له نگوتن و وه بهر پی کهوتن، تووره بوون و جۆین دان و دیسان هه لاتن مزگهوتی شپرزه کردبوو، ترس ته نگه تاوی کردبوون.

ژاندرم به دېی وەر و کابوون، سمايل و هاواله کانی کتوپر دهستیان دا به تفهنگ و به په نجه رده دا خوځيان هاويشته دەر. ژاندرم له په نا ديوار و قه لاغ و گيشه گياياندا ليځيان دهاتنه پيښ، له سه ربانان دامه زرابوون، خه لک زرده و اله بوون بهری هيلا نه يان ناوری ليکرا بووه، هارو ژابوون.

هاره هاری ماشينان سهری لي شيواند بوون، ژاندرمه له ته وای کووچان دهاتنه دەر، له په نا هه موو دهر کيکی خوځيان مات دها.

عه ولا و هاوریکانی فيشه کيان وه بهر تفهنگ نابوو، حازر و ناماده چه په ربان له نيو جوگه و په نا ديواران گرت. دستريژی ژاندرمان دهستی پيکرت، زيقه ی ژن و مندالانی به دوا دابوو، وهک ليژمه گولله دهباری، سمايل هاواری کرد:

«عه ولا پيم وانبييه بتوانين بگهينه نه سپان، دهبی به پييان له دېی ودهر که وين.»

فه تاح کوتی:

«به ميش هه روا چاکتره، دهبی به قووته شه ر خوځمان بگهيني کيوی، دها پشتمان لي بگرن دهرچوونمان نابيت.»

عه ولا سیره ی ده ژاندرميکی سه ربانی گرت، ژاندرمه عه ولا ی نه ديوو، به ماته مات دهاته پيښ، ته قه له تفهنگی هات و ژاندرم به ربووه هه ساری ماله که، ته په ی هاته گوځيان و نه وانه ی واله پشت سهری دهاتن، خوځيان به سه ربانه که يه وه لکاند.

«زور چاکه کورينه، خيرابن، با زوو له دېی ودهر که وين، دها نه وانه توله ی نيّمه ش له خه لکی ده که نه وه، دوومان ره چه ی ده شکينين، يه کيشمان پايانگري.»
سمايل ته قه ی له تفهنگی هينا و کوتی:

«عه ولا! نه تو و فه تاح بکشينه وه پشته وه، نه من لي ره پشتوو ده گرم.»

زيقه و هه رای ژن و مندالان له کووچان دا بلاو بووه وهک لافاويکی ژاندرم به کولاناندا دهاتن، هه ولا و فه تاح له زارکی کووچه يکی راده وستان، به هه لاتن دهچونه پيښی، ژاندرم ريځيان ليده به ستن و دا يانده گرتن، ده گه پانه وه به کووچه يه کی دیکه دا دهر پويشتن، سمايل گورج و گول مه ته ريژی ده گوړی، چوست

و چالاک له بن کهنه دالیکې دهره په پری، خوی داویشته په نا دیواریکې . ژاندرم له هرزی هله ده قولین، له ئاسمانی را دبارین، روژ گه ییوه چه قی ئاسمانی، سهدان ژاندرم دایانگرتیون، ژاندرم به ماته مات و تله تل له په نا دیوار که ندالان دا وهجم و جول ده که وتن، له جیی و ابوو ماوه یه کی زور سینگه تلور ده بوون و شهریان ده کرد، گرمی نارنجوکیان سووتوی راده تله کاند، به هر چه رمه سه ریکی بوو له شاخیان دا، به رد به به رد، گوینی به گوینی، له ند به له ند داده مهران، شه ریکی پیاوانه و ئازیانه کرد، ژاندرم و چریک به شوینان دا رویشتن، له نژ و سارا و میراویش را بویان هاتبوون، وهک میروی به هووژه ده هاتن.

گه یبوونه دارینه، شاخی چر و سهخت، نه شکوت و شکیری گوره زاریان، داپچراون، داوینیان درودال، چالوک و گوژ له سه ر جیی شهریان، لاقیان له به پری خویان زورتر راکیشاوه، پیکه وه نووساون، هه نجیره کیویکه فیشهک دانن له شانی تیشه شاخان را به ستراون، ریی شاخیکیان لی دوور که وتوونه وه، ئاره قه له به ری پیان ده تکی، برسین و توونی، دینه سه ر جوگه ئاویکی وچان دهن، نه نگورمی ئیواره یه، خور له سه ر سه ریان له میژه لاجووه، بوولبولیک له سه ر دروی کیفاریکی تیده چریکینی، ییکی دی له سه ر تاقه به ردیکی را هاوچری دهکا، زرهینگ به گولی بنه وشه وه لاره لاریانه.

ئاویان به دهموچاوی داکرد، سینگیان پر کرد له هه وای بی خه وش، دوله که کش و بی هه رایه، نه نه هوو قهت چی تیدا نه قه و ماوه، دست ده گیرفانی پاتولیان دهنین، سه ر و که شکیکی بور و رهق دهر دینین، به دست دهیشکینن، ده زاریان داوین، سمایل چاوی گیرا، نه شکه وتیکی چکوله ی دیت.

«فه تاح! ده لیم بچینه نیو نه و نه شکه و ته، بووه ی ده بی نه وشو تیدا

بحه سینه وه، زارکی به گوینیان داده بوشین.»

«فه تاح و عه ولا چاویان له راست ئیشاره ی قامکی کرد.

«جیگایه کی ئاسته مه و به هاسانی ناتوانن بینه سه رمان.»

به پئوقچاغ به پهنای دهن و جارانداه شاخهکەى هەلرؤوسکان، هەتا لى نىزىکتەر دەبوونەوه، هەورازەکە سەختەر و رژدتر دەبوو، چەند گەزى ئاخرىان چىنگە کړى کرد. تىلکە خەنەى قاوهى و ئامال رەش سەرتاسەرى بەردى قەراغ ئەشکەوتيان داپوشىبوو، کەس نازانى، لە کەنگىوه خۆيان بەسەر ئەو بەردانەدا داگرتۆه، بوونە کولىجەيەکى مەخمەر لەبەرياندا. ئەشکەوتەکە خۆر نەوهزان بوو، دلۆپ دلۆپ ئاوىکى روون لە قەلشە بەردەکانى، لە مېچەکەى را دەپژانە رۆخى، بۆنى شى و تەپايى هاتە بەر کەپۆيان، بۆ دەمىکى هەستيان بە سەرما کرد. ژاندرم لەدوورەوه بۆر دەچوونەوه، سەرتاسەرى شاخەکان لىيان پىر بوون، نەيان توانى زارکى ئەشکەوتەکە بشارنەوه. عەولا دە ئەشکەوتەکەدا گەرا، هاتە بەر دەرکەکەى، تىشە شاخىکى سەخت و تىژ لە پەنا ئەشکەوتە کە چەقابوو، پىشى بە هەوران دەرگرت، پىتاکى لىدەساندن، بە کەلنى نىوان ئەشکەوتەکە و تىشە شاخەکەدا خۆى هەلکشاندە سەرى، ئەوبەر ئەوبەرى ئەشکەوتى جوان چاو لىکرد، گەراوه نىو ئەشکەوتەکەى. هەتا و ن بىوو، وىدەچوو ئەشکەوتىک يان شکىرىک قووتى دابى. «کورپنە ئىرە جىى چاکە، ئەوشوو لىرە دەبىن، نىوه شەوى دەرۆين، چەلى با برىکمان لى بگەرپين، ماندوو دەبن دەگەرپنەوه.»

بەلام وانەبوو، ژاندرم لە داوینى ئەشکەوتەکە سقامگىر بوون، شوينان هەلگرتىوون، دىتبويانن، پىنج شەش گوللە و ئەوبەر ئەوبەريان کەوت و ناعىلاجى کردن خۆ درىژ کەنە حەرزى، بە خشکە هاتنە زارى ئەشکەوتى، هەر سىکيان دە رىزىکىدا، يەک دوو هەنگاو دوورتر لە يەک، مەتەرپىزان گرت، زۆربەى لەشيان دە ئەشکەوتىدا مابۆوه.

عەولا دوورپىنى دە ولاتى گرت: «کورپنە وا ديارە ئاگايان لى بۆه هاتووينە ئىرە، هەموو لايەکيان لى گرتووين.»

رەشکۆژ و گوللەى ويل دەهاتن، فەتاح کوتى:

«بکشينەوه دوايه، زۆر چووينە پىشى، لەوانەيه وىمان کەوى.»

نەختىك كىشانەو. ژاندرەم بە ماتە مات سەرەو ژوور دەھاتن، لە دوای ھەرچەند گەز خۆيان دەخستە ھەرز و پێوھى دەلکان، يەك جى ھەر سىكىيان تەقەھيان لىكردن، ژاندرەمىك نرکەى لە دللى ھات و خلىور بۆو، لنگە فرتەى لەوان را دیار بوو.

شەو چى وای نەمابوو زال بىت. ژاندرەمە ھەر دەھات و زۆرتريان لىدەھاتنە پىش بە تەمابوون لەدۆيىن پووناکى بەجى ماوى پۆژ کەلک وەرگرن و خۆيان بگەينە سەريان، ئاويان وەرگير نەدەکەوتن، ھارەى ماشىنان ھات، لە بۆمەللى ئىوارەدا سى تۆپى سەر جىيان روو دەوان کرا، ژاندرەم زۆريان لى نىزىک بوونەو، لە داوین و کەنارى ئەشکەوتەکەدا زۆر بە بلاوى مەتەريزيان گرتبوو. وردە وردە وەسەر دەکەوتن. سمايل و فەتاح پىکەووە دوو نارنجۇکيان ھاويشتە نىويان گرمەيان ژاندرەمیان بۆ ساتىكى بىدەنگ کرد، ھەمىسان تەقە و شرىخە دەستى پىکرەووە، لە پر ژاندرەم تەقەھيان وەستا. بىدەنگ بوون.

«سمايل ئەو چى بوو؟ بووا بىدەنگ بوون؟»

ژاندرەم بە پەلە و بە خشکە داخزانە خۆار، سەر داوینەکەى کەسى لى نەما، ھەموو پڑابوونە نىو خرەکەى و خۆيان مات دابوو، لە نەکاو گرژنى ھەرسىک تۆپان کىويان رووخاند، دار و بەرد ھەموو لەرزىو، ھاواری سمايلى بە دوایان دابوو.

«سمايل! سمايل گيان! چىو؟ وەکوئیت کەوتو؟»

«لاقم، لاقم عەولا.»

کەس نەيزانى ئەو بەردە زلە لە کوئىرا دەريەريبوو و کەوتبۆ سەر لاقى سمايل و شکاندبووى. ئەشکەوت نوقمى تەپوتۆز و دووکەل بوو، ھەرسىکيان کاس بىوون، پەردەى گوئيان وەخت بوو بدرى، دەزىنگاوە، سمايل شىن و رەش دەبۆو، نىو دللى بە تال دەبوو، گەرمايەکى ناخۆش دايدەگرت، لاقى زۆر پىس شکابوو، نەيدەتوانى بىيزىوئى. عەولا بەردەکەى لەسەر لابرد، ھىچى لەگەل پى نەدەکرا، فەتاح بەتەنى تەقەى دەکرد، ھەور نەبوونى پۆژيان بە دەرت زانىبوو، ھاتنە ھەريمى ئاسمان، رىنکە بوون، شەخەل بوون، شانيان

وهشانی یهك كهوت، یهكتریان دهناسیهوه، همبیزبوون، سمایل لیوی خوئی دهگهست، هاواری لی نهیه، نووسكهی دههات، بهو حالهش تفهنگی هه لگرتهوه، عهولا دهسته وهستان مایووه.

«سمایل گیان! نه تو ناتوانی بكشییهوه پشتهوه.»

فهتاه ههر بهتهنی تهقهی دهکرد، له نیو تاریکایی دا كه ههستی دهکرد. جوولهیهکی دیوه چاوی تیژ دهکرد و تهقهی لیدهکرد.

ههور له چهخماخه یاندا، دهتكوت شتیکیان لی ون بو، لیی دهگهری. فهتاه لهسهر ئانیشکی كه میك كشاوه پشتهوه، ئیستاش ههر گوئی كپ بوو به جوانی قسهی عهولا و سمایلی گوئی لی نهدهبوو.

«عهولا ده لیئ چي؟ چ بكهین؟ زور خراب دهگیر كهوتووین، نهگه ههر لییره بمینینهوه نهوشو یان تۆلحی بهیانی دهگه نه سه زمان.»

تۆپهكان بست به بست شاخه كه یان دهكوتا.

عهولا کوتی:

«دهزانم، نه دی لاقی سمایلی چ لی بكهین؟ ناتوانی بروا.»

فهتاه کوتی:

«له كۆلی دهكهین.»

سمایل کوتی:

«نا، كاكه گیان نه من لیره بهجی هیلن، ئیوه برۆن.»

عهولا کوتی:

«نهوه ده لیئ چي؟ جا چۆن شتی وا ده لیئ، بو ئیمه ئاوا دهناسی.»!؟

سمایل کوتی:

«عهولا گیان! بمبووره، مه بهستم نهوه نه بوو.»

عهولا کوتی:

«یانی قهول و قهراری ئیمه وابوو، یهكتر له وهختی وادا بهجی هیلین؟ یان

ههرسیكمان دهكوژرین یان نه توش له گه ل خۆمان ده بهین.»

سمایل کوتی:

«عهولا گيان! براله، قسهی کاک سوله یمانیو له بیر چۆتهوه، ئیمه نه هاتووین له خۆرا خۆمان به کوشتن دهین درنگ یا زوو دهگهینهوه یه کتر، دهیی ئهو ئاوره نه کوژیتهوه، دهیی بهردهوام بی، خوت وخۆرای هی رسیکمان بو لیږه به کوشتن بچین، رۆژیک زۆرتر بمینین سه رکهوتنه، سه عاتیگ زۆرتر بهرامبهریان پارهستین سه رکهوتنه، سی و دووی لی مهکن ئهمن لیږه چه لی دهیان خافینم، ههستن ههتا درهنگ نه بۆوه برۆن، ئیمه ئی خۆمان نین.»

گریان له چاویان تۆرابوو، له ئه وکیان دا پارهوستابوو، نه ده هاته مالی چاو، یه کتریان له ئامیز گرت، بوونه له شیک، هه ناسه یان بهش کرد، سلوو بوو به مال ئاوی، گریان بوو یا پیکه نین، کهس نه یده زانی، چه لی وایه ئینسان نازانی ئه وه چ ههستیکه هاتۆته گورپه پانی ژیانی، نایناسی، قه تی نه دیوه، نامۆیه، زمان ده وهستیت، گۆی ده به سترت، چاوو ده قووچیت، ته نیا هه ودا ییکی پیوار ده کیشریت، هه ودا ییک نییه، هه زار دانه ن، ده بنه پرد ده نیوانی دلاندا، له نیوان ههسته کاندا، چه ند لهش ده بنه له شیک، که سیک ده بیته چه ند کهس، عه ولا و فه تاح نه بوون ده رپوشتن، سمایل بوو، ئه وه سمایل نه بوو ژان و ئیش بی هیزی کردبوو عه ولا و فه تاح بوون، گریان ئاشت بۆوه. خسه ی قانگه لاش و بابرده لان ساز ببوو، ره شه با هه لیکوتابۆه سه ریان عه ولا و فه تاح گۆی قولاغ و قامک له سه ر پلۆک له سه ر سک خشان، به که لی نی شکیږ و ئه شه که وته که دا وه سه ر که وتن، گه بیبونه زینۆی کیۆی، ته قه یان ساز ببوو، رۆیبووون به ره و دینتی گزینگی به یان، شه و به ره و شکان ده رپۆیی، شه وی تاریک و تنۆک ده ههات لیگ هه لوشی، رووناکی له نیوی بیته ده ر، سمایل چاوی گه شی یه کبین ده رۆژه لاتی بریبوو، چاوه روانی دینتی تیشکی رۆژ، هه ور ده میگ له مه وه به ر لیگ ره و بیبونه وه، توانای مانه وه دیان نه ما بوو، به شوین یه کدا به ره و ولاتیکی دوور ده خزین. چریه ی مه لان دارینه ی له خه و هه ستاند.

سابلاغی له پيش چاو بوو به ته وای کولانه کانی، چۆمه شینه که ی، بووداق سوولتان، باغی موکایلی، بۆنی گوولی گولاوی چه ساری مالان، دهنگی پیکه نین و قاقای لاوه کان، هه راهه را و زیقه زیقی مناله ورتکان، تریقه و حیلکه ی

کيژۆلان، شەرمى نەسرینی، ئەو نەسرینە لە دووندى ھۆو کۆوہ بلیندە را پرچە زېرینەکەى بەسەر شانى شاخ دا پەخشان کردۆ، بزەى لەسەر لیوہ، دەستەنەرم و نۆلانەکانى بۆ لای دريژ کردۆ، بەسەرى قامکە شووش و باریکەکانى گپى خستۆتە جەستەى.

ھەتاو بریکى دى ھەلکشاوہ، کەزى تیکەل کەزى نەسرین بۆ، پیکەوہ ئاسمانى رادەکیشن. ژاندەرم وەک موور و مەلەخ بە شاخەکەيوہ بوون، ھەتا ئاخىرین فیشەک شەپى کرد، فیشەکى لیبرا، چاوہ پروان چاوى دەژاندەرمان بپى کە بۆلای دەھاتن، سەروانە شیتە زەلام و تەژە لەگەلئانە، سەمایل بە حال گيانى لەبەردا ماوہ، ھەلى کیشاوہتە دەمانجە، ژاندەرم لیى ھاتووتە پيشتر، سەروان ھاوارى دەکا:

«بەزیندوویى بیگرن، مەھیلن.»

غارى دەدەنى دەمانجەى لەسەر لاجاینگى خۆى داناوہ، چاوى دە ھەتاو بریوہ، بزەئیکى کال ھاتۆتە سەر لیوى ویشکى، شریخەى دەمانچە دەئەشکەوتى دا زایلەى دەداتەوہ، پەپوولە پاییزەئیک نەرم و نیان پیدەئیتە سەر تەرمەکەى، دیتە سەر چاوى، خۆى داوئیتە سەر دەست باى بەپى بەیانى، بەرەو ئاسمانى رۆيوہ، سوور سوور، لە ھەراویى ئاسمانى سامال دا ھەلکشاوہ، پەپوولە پاییزە پۆل پۆل و دەستە دەستە لە ھەرزى جوئ دەبنەوہ، سوور سوور بە ئاسمانیوہ دەبن، ئاسمان سوور ھەلگەراوہ، ھەتا پيش چاوى ھەتاو دەروون، لە چاوى دا دەتوئینەوہ.

خەل و خەرمان خېر كرابوونەو، بۇ نىۋو دىيان راگويزرابوون، مانكى رەبەر بوو، شەقە ميو خوار و خىچ لاسكيان دريژ كرديوو، لە ژيەر گەلا ميواندا، هيئشوو تريي شيرن لە ھەموو رەنگيكي شوپر ببوونەو ھەر ھەرز، تيشكى ھەتاو بە كەليني گەلاياندا ويان دەكەوت، ليژگەي موروارى و نەقىمان بوون، جار جار خشەخشىك لە ديراواندا ھەل دەستا، پشت و كلكى ئەستوروى ريوئىكى كە چووست و چالاک بە نيوياندا ھەل دەھات، دەديترا. كويستان ژيوە رۆو بوو، گول و گيا ھەل دەسوونەيان ھيئابوۋ، بەيانان ولات فينك، دەكرى بلين ھيئنديكيش سارد دەبوو، ماو ھەك ھەست بە سەرما دەكرا، بەرە بەرە ولات گەرم دادەھات، ئيواران لەسەر را لە تەشقى گەرما كەم دەبوۋ، شەوانە لە واقەواقى ريويان باغەوان خەويان ليدەتارا، رۆژ رۆژە بايكي توند، سپيدار و چناراي رادەژاند و سەر و پۆتراكى ئالۆز دەكردن. كەس نەيدەزانی جاج بايز دە چ بيريكي دايە، دووجار خيزانى نارديووى لە دووى پيى بلين بى نەكەي سارد دەبيتەو، بەلام حاجى دەحالىكى دا كە لە ئەوسەر ئەوسەرى ديوكە راپيئەي دەكرد، بە دەست ئاماژەي پيكرديوون بچنە دەر، ئىستاش ھاتبوو بەر پەنجەرە چاوى دە ھەسار برپيوو، خيزان و كاردارى ھەموويان دەيانزانی ھەر وەختىكى سەودايىكى گەرەي لە پيش بى يان كاريكى زۆر پەشەمى ھەبيت ئاوا دەكا، جا درەنگ يازوو رپيىكى باشى دەديتەو، لە پريكى وەك لە خەو ھەستاي ھات و ھاوارى ھەمووى دەھاروژاندن، كەچى خيزانى دواى ئەو ھەموو سالەي لەگەلى ببوو بە پيى عادەت ھەر لە دووى دەنارد، حاجيش ھەتا گريكەي بۇ نەكراو ھە جوايى نەدەداو، كە بىرەكانى ريكوپيىك دەكرد لە پيشدا بريكى ھەرا دەكرد، لە دوايە

بۆخۇى دەھاتەۋە لايان ، كەچى ئەرپۇ لە گورپە و نەرپەى هېچ باس نەبوو ، هەتا پاش نيوەرپۇيە هەرۋا دەبىر و هەزرىكى قوولدا نوقم ببوو ، خىزانى لەسەر نانى بە كەمالى كوتبوو .

«كەمال كورم ئەتۇ نازانى بابت دە بىرى چ دايە؟ ئەۋە لە قاولتوونى كە لە دووكانى را هاتۇتەۋە ، دەژوورئ دايە ، دوو جارېشم ناردۇە لە دووى بۇ نانى ، جوابى نەداۋمەۋە.»

كەمال لىۋانىكى لە دۇ پر كرد و قورتمى لىپرى ، سميلى بە لىۋى مژيوە .
« جا ئەمن چووزانم ، بە ناشكورى نەبى هەر دەلىتى كورپى ئەۋ مالەش نىم ، قەت باسى چىم لەگەل ناك ، ئەمن چووزانم.»
لەسەر سفرە كسابۇۋە .

«ئەۋەندەى دەزانم لە پادگانى را لەدوويان ناردبوو.»
بىدەنگى و گەرمای خۇشى پاش نوپۇز و رده لە مالە حاجى وەژوور كەوتبوو .

هاوارى حاجى بليند بوو:

«ئافرەت! ئافرەت! كەمال لە مالە ، بۇم بنىرە سەرئ.»

خىزانى هاتە سەر پليكانان:

«چۇتە دووكانى ، برسیتە ، نانت بۇ بىنم؟»

«ئىشتيان نابا ، خىرا يەكىكى لە دوو بنىرە بىتەۋە.»

باى پايىز لەۋەى دەچوو كە پىۋى ون كرىبى ، لەحەۋشەى گەرەيان دەستى بە ديواران دا دەگەراند ، ئەى بەلكوو دەرکەى ببىنیتەۋە ، لە داخان سى چوار گەلای ویشكى رەپىچەك دا و ۋەپىشە خۇيدان ، هیندىكى هەلسووراندن و لە قولىنچكى حەۋشە بە ديوارى ددان و بۇخۇى ۋەسەر ديوارى كەوت و بە سەربانان دا رۇيشتەۋە .

كەمال بە هانكە هانك ، لە پليكانان ۋەسەر كەوت ، هاتە ژوور و سلاوى كرد .

«سەلام.»

«عەلىكە سەلام رۇلە ، ۋەرە دانىشە كارم پىتە.»

كەمال دەستە هاچەرى لە گىرفانى دەرھىنا بە جرينگە جرينگ بۇى پاداشت .

حاجى بايز دەستى قەلەۋ و ئامال سوورى بۇ درىژ كرد و لىۋى ۋەرگرت .

«فەرموو بابەگيان دەخزمەتت دام.»

«كۆرۈم ئىستا ھەلدەستى دەچى جەرانى، مالاھى حاجى مەمەدى راۋچى، پىيى دەلىتى بابم دەيكوت، زىپى بە دەستەوۋە بىت، دايىنى و بىتە ئىرە، خىزانىشى لەگەلە خۇى بىنى.»

كەمال سەرى سوور مابوو، دەيزانى ئەوانەى ئەو باسيان دەكا دايك و بابى مرادين، لە تريكىش ھات وچوويان قاچاقتەرە، ئەدى ئەوۋە چۈنە بو ئىرەيان بانگىشتن دەكا؟ خۇ بابم ھىندە خاۋ و كال نىيە، ھات لىيى بىرسى، حاجى مۇلەتى نەدايە:

«لەوئىش را دەچى گەدەى، مالاھى سالە، پىيى دەلىتى بابم دەيكوت مرادى لە بنى ھەويقىش بى، بى بىنىتەوۋە، لە كەنە خۇى راىگرى، ھەتا ئىمە دەچىن، دە ھەستە دەى، ئەبووش لەگەل خۇت بەرە، بەلام ئەو شتانەى، پىم كوتى بە حاجى سالە بلىيى، لە لاي ئەبووى باسى مەكە، مەھىلە كەس بزانى.»

رۇژ پەر بوو، كەمال و ئەبوو رىكفكوت بەرەو جەران پۇيشتن، حاجى بايز قولتەى لە قەنەى ھىنا، چاۋە چكۆلەكانى دەگرشە گرشى پۇلوان بىرپىبوو، چووبوو دە فكرەوۋە.

ئەو بە يادى پوولىكى لە فرۇشتنى خورى و بەرگان بە دوو توركى مەراغەيى ۋەرگرتبوو. دەستە دەستەى كردن، جىيك لەبەر دەركەى دووكان راىگرت، بە پرتاۋ سەرى ھەلىنا، خىرا پوولەكانى دەداخلەكەى نا و چاۋى لەسەر جىبەكە ماوۋە.

سەربازىكى كەلەگەت ھاتە ژوور.

«سەلام»

«عەلىكە سەلام و رەھمت وئلا و بەرەكات ۋەھو.»

«دووكانى حاجى بايزى ئىرەيە؟»

«بەلى فەرموو.»

«بۇ خۇتى؟»

«بەلى.»

نامەيەكى سەر بە شەقلى بۇ راداشت و كوتى:

«ئىرەش ئىمزاكە.»

دەفتەریکی لە پیش دانا. حاجی دۆستی ئەرتەشی و ژاندرمی زۆر بوون، نێوانی لەگەڵ زۆریان خۆش بوو، دەرکەى ھەمیشە بۆیان ئاوەلا بوو، بەلام ئیستا دلی لە پریکی داترووسکا، قامکی لەرزین، زۆری ھەولدا لەرزینەکەى بشاریتەو، ئیمزای بۆ لە دەفتەرەکەى دا. سەرباز ئیستا نەچوو بۆو دەر، پاکتەکەى کردەو.

«ئەو پۆرۆ ساعەت دەى بەیانى وەرە پادگانى جەلدیانى.»

کار و بارى بە کەمالى سپاردبوو و چووبوو پادگانى، بردبوویانە دیوى فەرماندەى پادگان، سێ سەرھەنگ و پەشکۆخان و سەروانە شیتەش لە ژوورەکەى بوون، سەندەلیکیان پێ نیشان دابوو، فەرموویان پیکووتبوو، فەرماندە پادگان لە پشت میزە گەورەکەى را چاوى تێپریبوو، کوتبووى: «حاجى بايز ئەتۆى؟»

«بەلى قوربان.»

«دەزانى بۆ بانگمان کردیو ئەتۆ؟»

دیسان دلی داخواریبوو، بێ گومان سۆسەى کردبوو.

«ناوەلا قوربان.»

«ئیمە ئاگامان لە ھەموو کارەکانت ھەبە، دەزانى ئەتۆش بەتاوانى ھاوکارى

لەگەڵ یاخیکان و یارمەتى دانان، لەوانەبە لە سێ دارە بدری؟»

حاجى پەنگى بە پووێو نەما بوو، خۆى دۆراندبوو، قەتى بىر لەوہى نەکردبوو کارەکە ئاواى لى بى، ئەو بەتەما بوو مراد و خالیدی بکاتە پیاوی خۆى و بۆ کەلک وەرگرتن لە مالى دنیاى یارمەتیاں بداتى، ئیستاش پێوہ ببوو، خۆى چکۆلە دەدى، بىھیز، بى ئەنوا، شانى داچۆرا بوون، چاوى لە یەکیكى، لە قسەبەکى کە بە ھانای بێت بە سىسى دەگىرا.

«جەناب سەرھەنگ بەخودای ئەمن ھىچ جوورە پێوہ ندىکم لەگەلایان نىبە،

درۆیان ەرز کردووى.»

سەرھەنگ بەسەرى دا گوراند:

«ئەدى نەجاتدانى بارەکانت لە دەست چەتان بە وەسەیلەى مرادى، ئەدى

ناردنى ئەسپى پەسن بۆ مراد، ئەدى ناردنى پول و فیشەک بویان، ھەلبەت

ئەوانیش ھەموو درۆن ھا؟»

حاجی قەلافەتی زەلامی تیک تەپیوو، جکۆلە بیۆو، دەگیر کەوتبوو، چاوی بەسەر ئەوانی دیدا دەگیرا، بەلکوو قسەیهک، تکایەک، رزگاری بیّت.

رەشکۆخان ھاتە ھانای: «جەناب سەرھەنگ ئەمن لەمێژە حاجی دەناسم، ھەمیشە بە شای وەفادارە، ئەوشتانەھی فەرمووت ھەمووی دروست، ئەو ھەلخەلەتاو، ئیستاش ئەگەر دەکرێ قانیکی بدەییە، ئەمن دەستەبەری دەیم.»

حاجی بووژاوە، گەشاو، دەیزانی قسەھی رەشکۆخانی لە ھەرز ناکەوێ، چاوی دە سەرھەنگی پری بە مەراییکی زۆرەوہ کوتی:

«قوربان ھەرچی پیم بلین لەسەر چاومی دادەنیم، ھەرچۆنیک ئەتۆ بیفەرمووی وا دەکەم، ئەمن سەر و مالم دە پیناوا شا دایە.»

فەرماندە سیغاریکی ھەلکرد، مژیکێ لیدا، دووکەلەکەھی سەبر سەبر دەرداوە، ئانیشکی ھاویشتە سەر میزەکە، ھیندیک خۆی کۆم کردوہ. «زۆر چاکە، رەشکۆخان ئەوقانەھی لەبەر خاتری تۆ دەدەم، دەبی زیندوو یان مردووی مرادیمان بۆ بین، جا ئەو دەم لێی خۆش دەبین و ھیچ خەلاتیشی دەکەین.»

بارستی با پووسکە لە سکلی سەر قەنەھی ھەر دەھات و زۆرتەر دەبوو، دەمیک بوو تووتنەکەھی خلاس ببوو، دووکەلێکی زۆر کەمی دەدا، ئاوی نیو شووشەکە لیل و پڕ لە خپت و خال ببوو. زاری ویشک ھەلات بوو، قەنەھی لەبەر دەستی لادا، دەستی بە ئەژنۆی گرت و ھەستا سەر پێ، لەبەر شەبەقی چراییکی گرسۆز لە پلیکانان ھاتە خوار.

حاجی سالاہ بەیان بەربوونی سواریکی بەرەو کیوی فەرەنگ بەرپ کرد؛ لە دواي کوزرانی خالد مراد چووبوو سەر ئەو کیوہی، کە لە پوژئاوایی پا دەیرۆاندە محەمەدشا و ماسۆی و دایما و دەشتی سندووسی. حاجی سالاہ زۆری ھەولدا شتیکی لە کەمالی بزانی، ھیچی بۆ دەرئەکەوت، تەبیاتی حاجی بایزی چاک دەزانی، دەیزانی کارەکانی زۆر بە نەینێ دەکات، بەو حالەش بییری دەکردوہ بەلکوو بتوانی شتیکی لە کەمالی بیسیت، زۆری پێ سەیر بوو، حاجی باز چۆنە دەیھەوێ مرادی بیینی؟ ئەویش ئیستا کە ھەر دەولەت سۆسەھی بکا، باسی سەرە، ھەلبەت دەبی کاریکی زۆر گرینگی پێ بیّت!

سەدان پرسیار مۆرکە بوون، بیریان دەخوارد، هیچ عیلاجی غەیری سەبەر
کردن نەبوو. قرە قری بۆقی لە دەم دەمەمی ئیوارئ و لە جۆگە ئاو و زلگواندا ساز
بیوو کە مەحموود گەراوە گەدەمی، هەوایی دیتنی مرادی بە حاجی سالە دا.

«ها مەحموود بە خێر یۆه، چت کرد؟»

«جاجی ئاغا نیوه عومر بووم، وه لّلاهی دهتکوت پلینگه لیم راسا، له ئەسپی
دابەزی، بەسەرت هەتا له پێشم دەرنەپهپی و لووله تفتهنگی لهسەر سینگم
دانەنا، نەزمانی، هەمی لەو پیاوه! یا پهپی خودا بێم زەرەدی کات، پیاوی ئاوا
چوست و چالاکم هەر نەدیوه.»

«زۆر باشه راسپاده کەت پیکوت؟»

«ئەری وه لّلا حاج ئاغا.»

«دەمی چی کوت؟»

«کوتی پێی بلّی دیم، چاوه پۆان بی.»

«دە زۆر باشه ئەو ئەسپەمی بەرەوه تهویله، با ئاره قەمی لی سارد نەبیته وه،

له هیچ جییکیش باسی ئەو شتە مەکە.»

«بەچاوان حاج ئاغا، خاترجەم بە، خو مندال نیم.»

هەوساری بە دەسته وه گرت و بردیه تهویله.

جموجوولیکی سەیر دە ماله حاجی سالە کەوتبوو، سەبەینی ئیوارەمی ئەو
پۆژەمی مەحموود لە لای مراد هاتبووه، میوان گەیشتبوونەجی؛ حاج بایز و حاج
محەممەد و خیزانی. حاج سالە و خیزانی بەرەوپیریان چوون و پاینازیان کردن.
پیاو چوونە دیوه خانئ و ژنیش چوونە دیویکی خاوینی دیکە حاجی محەممەد
بەجاریکی پیر و شکابۆه، چاوی ئاو مرواریان هیئابوو و پرۆش ببوون، مووی
سەر لاجاینگ و نیوجاوانی کە لە ژیر کەشیدەمی هاتبوونە دەر، وهک کلوی بە
فریان لیّهاتبوو، خات زارا ویشک و لاواز، خەمیکی گرانی لە چاوی دەبارین.
مییری چەند جارن بە بیانووی چا هیئان و کاری دیکە هاتبووه ژوور و چاوی لە
خات زارا کردبوو.

خات زارا دەسته و بەجی محەبەتی مییری کەوتبو دل.

«هەمی روت سپی بی کچم! خودایه ئاواتی خۆت بگەینی.»

گه پيچه له تهن دورى ماله حاجى ساله هه تا ميچى ده پوي ئاورينگى لى جيا ده پوه، قورمى شور بووه مىچى ده له زانده وه. ئاور دامرکابوو، تهن دورى سور بووه، ببوو به پشکو، بو چهک و بوکزي گوشتى چهور ده حه وشه دا گه رابوو.

يهک دوو پشيله له سه ر ديوارى را دور له چاوى چوار پيان له ده ورى مدبه قى ده سوورپان و ده يان مياواند، ئاسمان ئه وشو بى هور و سامال بوو، کله کلى ئه ستيران له ده ميک له وه به ر ده ستى پيکر دبوو. قاقاي حاج بايز له ژور را ده هاته حه سار، ده رگاي گه وره مى ماله حاجى ساله تايه کى کرابووه، شه و زرينگابووه که خرم و هو رى ئه سپه کويتى هات، ده تکوت کيو گر مژنى ده کا، هاته حه سارى، يهک دوو جارى پرماند و سمکولى کرد، مراد ده ستى به سه روگو يى داهينا و لى دابه زى.

خات زارا به هه لاتن به ره و پيرى چوو، مراد واق و وپ مابوو.

«دایه گيان ئه وه ئه تو ي؟ دایه گيان!»

«مراد کو رم.»

له گابو رى دا و خو يان ده باوه شى يهک هاويشت، هه موويان له ده ور يان ئاپوره يان دا.

«مراد گيان! ده مکوت نه کا بمرم و چه ليکى ديکه نه ت بينمه وه، مراد گيان

ده به رت مرم، ئه دى بو وا کز بووى؟»

بو نيان به يه که وه ده کرد.

«دایه گيان! له تاوانت وهخت بوو شي ت بم.»

حاجى محه مده يش هات و خو ي به سه ر داگرت، ده ميک دوايه مراد له ديوه خانى له خواره وه مى هه موويان دانيشت بوو، ريزاو ريز فيشه کى له خو ي رابه ستبوو، دوو مانچه له و به ر ئه و به ر قه دى پشتينده که مى ده ستيان ديار بوو، چوار نارنجوک به فانوسقه که مى هه لاهه سرابوو، کلاوى ميلى له سه ر نابوو، ئاغابانووى له مى هالاند بوو، ته نکه ردينيک دم و چاوى ئامال ره شى داپوشيبوو، خه تى سميلى ره ش و ريک و پيک به سه ر لى وى داکيشرابوو، چاوى مه ند مه ند دوو گو مى شين بوون.

مانگ تریفه‌ی پژانديوو هه‌سار و ديوه‌كان ، به سه‌رى دابه‌ش كرديوون ، حاجى بايز نۆبه‌ى قسه‌ى كه‌سى نه‌ده‌دا ، قاقا له دواى قاقا و نه‌قل له سه‌ر نه‌قل ده‌يگيرآوه ، وه‌ختى شيو خواردن بوو ، له‌مدبه‌قى مه‌جۆعمه په‌يتا په‌يتا ده‌چنران ، ده‌ران به ده‌ست كارداريكي ، به غاردان له ترسى ساردبوونه‌وه يان ده‌يئنا پيشخانه‌ى ، له‌وئى را مه‌حموود ده‌ستى ده‌دانئى و ده‌ى بردنه ژوور ، حاجى بايز به بيانووى ئاو ده‌ستان هاتبۆه دهر ، مه‌جۆعمه‌ى سيههم رۆيبوو ژوورئى و له‌به‌ر ده‌ستى حاجى ساله دانرا ، چواره‌مى به ده‌ستى مه‌حمووده‌وه بوو ، حاجى بايز به رامبه‌رى راوه‌ستا بوو .

«مه‌حموود دا كورپه ئه‌وه‌ى بده به من ده‌يبه‌مه ژوور ، غارده له بيرم چوو حه‌به‌كانم له تيپى ئه‌سپه‌كه‌م بيئمه دهر ، ده‌بئى پيش نانى بيان خۆم ، برۆ به غاريكي بۆم بيئنه.»

مه‌جۆعمه‌ى له‌ده‌ست وه‌رگرت و مه‌حموود به په‌له بۆلاى ته‌ويله رۆيى .

چاوى له‌وبه‌ر ئه‌وبه‌رى كرد ، ده‌نگى پياوان له ديوه‌خانه‌ى را نزم و ده‌نگى ژنان له ديوه‌كه‌ى ديكه را بليندتر ده‌هات . كه‌س ديار نه‌بوو ، له‌مدبه‌قى كارداران به په‌له مه‌جۆعمانيان بۆديووى ژنان ده‌رازانده‌وه .

به‌له‌ز ده‌ستى ده‌باخه‌لى كه‌واى رۆكرد ، كاغه‌زيكى لوول دراوى دهره‌ئنا ، به په‌له په‌له به‌سه‌ر چيشته‌كه‌ى داته‌كاند ، تۆزيكى سپى كه‌وته سه‌رى ، به ده‌ستى قاپه‌كه‌ى راتله‌كاند ، مه‌جۆعمه‌ى هه‌ر له‌وئى به جيهيشت و چۆه ئاوده‌ستان ده‌يزانى ئه‌و مه‌جۆعمه‌ى ئاخري له پيش كئى داده‌ندريئ .

ميرى تاسابوو ، زۆرى پئى سه‌ير بوو ، ئه‌وه چبوو حاجى به‌و چيشته‌ى داكرد؟ بلئى ژار بئى؟ بۆ كئى؟

بلئى بۆ بابم يا بۆ مرادى؟ دهرگاكه‌ى پئوه‌دابوو ، پشتى به دهركه‌يه‌وه نووسانديوو ، چووبوو ده‌هه‌زريكى قوول . هه‌ر به حال دهركه‌ى كرديووه بيئنه دهر ، راويژئى حاجى بايز و مه‌حموودى گۆى لئبوو و هه‌ر به كه‌لئنى دهركه‌ى دا چاوى ليكرديوون ، ئيستاش حه‌به‌سابوو ، خودايه چ بكا؟ مابۆوه .

به دايكى بلئى؟ به بابى بلئى؟ چى بكا؟ نه‌يده‌زانئى . كارداره‌كه‌ى له‌مدبه‌قى را هاتبوو مه‌جۆعمه‌كه‌ى بردبووه ژوور له پيش مرادى دانابوو ، حاجى بايز گه‌رابوووه ژوورئى ، دلئى وه‌كوته كوت كه‌وت ، حاجى ساله رووى تيكرد و كوتئى :

«دهی براله ئه وهش کاک مراد و ئه وهش دایک و بابی، جا پیمان بلی چ

باسه؟»

حاجی بایز چاوی له مه جو عمه ی پیش مرادی بریبوو، زمانی بۆ ده میکی لی

تیکه ل بوو.

«وه لاله ی! یه که مین پیم خۆش بوو چاویان پیک بکه وی، دوامینش کوتم

به لکوو به قسه ی دایک و بابی بکا و له شاخی بیته وه، بۆ خۆم بهر عۆده ی ده بم

عافووی بۆ وهرده گرم.»

حاجی محهممه د کوتی:

«مالت ئاوه دان بی یاره بی حاجی ئاغا!

حاجی ساله کوتی:

«دهز زۆر مه باره که خۆ وه لاله ی ئه مینش پیم حه یفه، پیاویکی ئاوا

چاک، پرووت و ره بهن له شاخان دا بمینیته وه.

بریکی دیکه یان قسه کرد، حاجی ساله کوتی:

«جا باشه با چیشته که سارد نه بیته وه، فه رمون.»

دهستیان بۆی چوو. حاجی ساله زۆر چاکی حاجی بایز ده ناسی، زوو زانی

درۆیان ده کا، چی دیکه ی له دوا نه دا.

حاجی بایز کоте کوتی دلێ حه جمینی لی هه لگرتبوو، ده یه هویست قسان بکا

هه تا له په نا قساندا بریک ئه هۆن بیته وه. خات زارا به قیژه و هه را خۆی ده

ژوور هاویشته، دهستیان له سه ر پاروی ماوه، به پرتاو خۆی به ژوور دا کردبوو

به دوا ی ویش دا خیزانی حاجی ساله و میری هاتن.

«هه ی بی شه ره فا!»

خات زارا پرووی ده حاجی کردبوو، به سه ری دا ده یقیژاند، «هه ی خیری، جا

چۆنت دل هات؟ تف تف.»

په یتا په یتا تفی پیدا ده کرد.

«چ بۆه زارا کچی ئه وه چ ده که ی؟»

تیکرا چاویان ده ره پریبوو.

«ئه وه چ بۆه، ژنه تیوه ئه وه بۆوا ده که ی؟»

حاجی بايز مردبوو، نه مابوو، زمانى وه ستابوو، ليوه له رزه و چهق و چو
دايگرتبوو، پيلووى چاوى چليان ددا، دهرجا ئارهقه له نيو چاوانى نىشت.

«كوڤه ئه و بى شهرفه چيشتى دهرمان داو كر دوون! هه بى شهرف.»

ههرا ههرا و قيژه قيژ ساز بوو، ههر سيكيان له جيى خويان قيت بوونه وه،

حاجى ساله كوتى:

«كى ده لى؟»

«به دى ديتوو يانه، هه بى خيڤى.»

مراد هه لى كيشا ده مانچه و گوراندى:

«دا لاجن با ئه و سه گه بى به قوربانى گوله ئيكي بكه.»

حاجى ساله خوئى هاويشته نيوانيان.

«كوڤه كاك مراد كوڤه بوخاترى خوداى را وهسته.»

دهستى مرادى دانوانده وه خوار، ئه و جار بو خوئى رووى ده حاجى بايز كرد و

تيى را خوراند.

«هه بى ناپياو، جا چون له ماله من دا كارى وا ده كه بى؟ وه لاهى جيى تى لى»

گه ريم بنتكووژى.»

حاجى بايز كه وته خو، به لاقى حاجى محهمه ده نووسا.

«كوڤه حاجى محهمه ده به خاترى خولاي! به خاترى ئه و پيغه مبه ره بى،

مه هيله، مه هيله بمكووژى، كوڤه گووم خوارد.»

ترس ده خويدا پيچا بووه، وهك شهق شهقه ده له رزا و پهنگى دم و چاوى سپى

ده چووه، مراد چه ليكي دى گورانديوه:

«حاجى ساله بهرم ده با ساردى كه مه وه، سه گى وا.»

حاجى بايز پيلووى حاجى محهمه دى ماچ ده كرد. «كوڤه حاجى گيان! به

قوربانى ئه و كه وشانه ت بم مه هيله، غه له تم كرد.»

دهستى به گريانى كرد. خات زارا دهستى بيكر دبووه.

«هه بى نامهرت كه ن، جا چون نامرى!»

هينديكيان مراد ئه هون كرده وه، بابى و حاجى ساله تكيان ليكرد،

نه بى كوژيت.

كاردار سى چواريكيان هاتبوونه ژوور و چاويان له ئەو روداوه سهيرهى دهكرد.

كهلهباب له چوارلاى گهدهى را دهستيان بهخويندن كرد، دوو سى پارچهى تهنگى هههور له سووچىكى ئاسمان وهديار كهوتبوون، كهس ئاگاي لى نهبوو كهنگى و له كوئى را هاتبوون.

چهليكى ديكه دايك و باب و حاجى ساله و مهحموودى دهئاميز گرت، سوارى ئەسه كوئى بو، ئەزله ئاورى ليداناوه، جووتيك چاوى رهش دهسيرهى خويان گرتبوو، دلان پيكابوو، چاوى مامزىكى دهشتى ههرايهر بوو، بزىكيان هاته سهه ليو، ركيفى له ئەسهپه كوئى دا، هورپه بايهك بوو بهرهو بنارى چياكان تيههلبوو، ههتا له چاوان ون بوو لهرهى ئاغابانوو و يالوپژى كوئىتهى چاويان به دووى خويان داكيشا.

دهمهى سهه ركيوان شابازىك بوو، باشوويهك بوو، ههلوويهك بوو لىوورى شيو و خپ و گوندان دهبوو، چرنووكى تيز و قايمى له ههموو شتىكى توند دهكرد، يهكشهوه تاريك و روونى بهياني دهستى پيكردهبوو، پرووشه و كرپوه لهههورى بۆر دا پژانهوه خوار، ئاردهلوكه بوو دهبارين، پولهكهى سىبوون دهپژانه سهه سىخمهى زهوى، ههتا به حال وهلاتى سىبو كرد بارى، دوايه لى كردهوه، ههتاوى مات له نيو جهغزى ههوراندا خوى راپسكاند، تيريزى خسته سهه زهوى، ئاسهواى بهفرى لى نههيشتهوه، دووكهالى مالان باقه باقه تيكهالى ههوران دهبوون، بۆنى ئاوردوى سوتاوو، نانى تازه، بۆنى پهين و پالى بهرمالان كه هالاويان لى ههلهستا، ههموو شوينىكيان داگير كردبوو، پاسارى پۆل پۆل و بهلهز له ئاسمانى بۆر باودا دههاتوچۆ دابوون، لهسهه لكوپۆپى دارى بيگهلا دهنيشن، پر به دى دهيان چريكاند، ميرمنالىكى بزۆز و هار به قۆچهقانى بهردىكى تيههلهكردن، تيكرا فرهيان دههات، دوورتر له سهه گوئسووانهى مالىكى يان تهويلهيهكى ههلهكورمانهوه، لهويش ههجمينيان نهدهبوو، بهرهو ههوره بۆرهكان ههلهدهفرينهوه، پاش دهمىكى لورى پهين وپالىكى بلاو دهبوون. پياوى پير له پهنا ديواران ههلهتوتوتهكان، دهسحىبى رهنگاوهرهنگيان هيدى و لهسهههخۆ دهگيڤرا، جغارهيان ههلهدهبهست و

يېكەۋە قسەيان دەكرد، لاو و ميړمنال ھينديك دوورتر له وان سەرقالی ميښين دەبوون، ھەرا ھەرايان گەرەكە مالىك دەروڤی، پيریژن نەوہکانیان، لە كوډ دەبەست، لەبەر دەركيكي ليك وەكو دەبوون. شەو درنگانيكي ميوانى مالە ئەحمەد چاوەشی بيوون.

«کييه؟»

«ميوانى را دەگرن؟»

«فەرموون مالە خۆتانە.»

«دەركەى ليكردبوونەو.»

«فەرموون، بەخيريڻ.»

بردبوونی ژوور، ديوارى ديوەکان بۆر و ئامال پەش بوون، تەندووریک لە نيوەراست ژوورى ساز کرابوو، دوو سى مندال لە دەورى نوستبوون و پرخەيان دەهات.

خيزانى ئەحمەدى كەولى ھينا و نان و پيخورى بۆ دانان، دۆ ژەنگ لە ميچى ژوورى شۆر ببۆو، دوو سى داوہ جالالۆكە لە قوژبنى ديواران پەش ھەلگەرابوون.

بۆ خەو، ئەحمەد بردنى ديويكى ھينديك خاوينتر.

پەشكۆخان و سەروانە شيته دوو شەو و پوژ بوو بە دوايانەوہ بوون؛ دى بە دى و شاخ بە شاخ شوينيان ھەلگرتبوون، نەيان ھيشتبوو ژاندرم وەچان بدەن. سەروان دەيزانى بيتو قەدەريكي ديكە تپەريت و زستان بەسەر دابيت لەو وەلاتە شاخاويە چيان پيناكريت و دەبى دەستە و دەستان بگەرينەوہ. جا بۆيە قەرە بە قەرەيان ھاتبوون، لە تەواوى دىي سەر رييان مال پشكنيان كرددبوو، مال بە مال گەرابوون، لە خەلكيان دابوو، بۆ ترساندنيان گوللەيان بەسەر ھەلتۆقاندبوون.

كريوہ تازە دەستى پيكربوو، فەتاح لە خەو ھەستا، چاوى ھەلگولۆفى، عەولاي ديت لەبەر پەنجەرە دانيشتوت و چاو لە حەسار دەكات.

«عەولاي ئەدى بۆ نۆبەى ئيشكى من ھەلت نەستاندووم؟»

«عەولاي ئاورى ليداوہ و سلاوى ليكرد لە پاشان كوتى:

«خەوم نەدەهات.»

چاوی دوو گۆمی خوین بوون.

فتهاح ههستا سهه پى و نوينه كانى خپ كرده وه ، فيشه كدانى له خوئى پرا بهست و هاته په نای عهولا دانىشت.

«عهولا چ پكهين؟ برۆين؟»

«پراوهسته خانه خيو ههستن ، دنا عهيب دهبي.»

دهنگه دهنگى ئهحمده و خيزانى له ديوه كهى ديكه پرا هات ، ئهحمده به حال دهر كهى ليكر دهنوه ، سه بريكي سههري هيئا ژوور ، سلاوى كرد و هاته ژوور.

«ياخوا به خير بين ، پيو له سهه سههرم دانا.»

«خودا مالت ئاوادان كا.»

ههركيان له بههري ههستا بوون.

«فهرموون توخولا! حههه نيه.»

خيزانى هاته ژوور به خير هاتنى كردن ، رۆبۆه نوين وبانه كهى و هاويشتى سهه شان و بردنى دهر.

فتهاح كوتى: «بمبووره براله نيوت چيه؟»

«ئهحمده.»

«ئهدى ئهنگو كين ، خه جاله تم ليو دهرسم ، پيمخوشه بزانه.»

عهولا كوتى: «قهيدى ناكات ، ئهمن نيوم عهولايه و ئهه براده رهشم فهتاحة.»

«ياخودا به خيرين ، ئهدى ئههوا بووا زوو له خهوى ههستاون.»

عهولا كوتى:

«وه لاهى كاكه گيان دهبي برۆين ، ههتا وهلات پرووناك نه بوت.»

«جا چوون ديئم ئاوا زوو برۆون ، براله چاو لى مهكهن فهقيرين ، به خوداي ههتا

نان و چاي نه خوون ناهيئم له مالى وه دهر كهون ، شهويش چى واو نه خوارد.»

فتهاح كوتى:

«كاك ئهحمده گيان! ناكريت بمينينه وه ، ههتا پرووناك نه بو دهبي له ديبى

وه دهر كهوين.»

«دهجا پراوهستن ئه وه ديمه وه.»

به له ز چو دهر و بانگى خيزانى كرد.

«عافهت ، عافهت.»

دەنگى نزمى خىزانى لە تەويلە را تىكەلى بۆرەى مانگايىكى هات.

«دەلىيى چى كابرا؟ ئەو دەيم.»

«لە مانگاھەى گەرئ، خىرا وەرە كارم پىتە.»

ژنەكە دواى ماوھەيكى كورت هات، دەستى لىك دوور راگرتبوو، بەرى
ھەرتىك دەستى ديار بوو تازە خەنەى تىدايوون.

دەلىيى چى؟ چىت دەوئ ئىستا بە چاكى نەم دۆشيوھ.»

سرت و خورتىكيان كرد، ژنە خىرا چۆوھ مدبەقى، كوليرە و پىخۆرى بۆ دە
دەسرىكى پىچان و بۆى ھىنان.

عەولا و فەتاح ھاتبوونە ھەسار و خەرىكى مال ئاوايى بوون.

«كاك ئەحمەد ئەو زەحمەتەى ناوئت، پىخۆرمان پىيە.»

«جا زەحمەتى چى، ناقابىلە.»

«كاك ئەحمەد تكات لىدەكەين تەنانەت بە مال و مندالىشت بلى باسى ئىمە لە

لاى كەس نەكەن ئەوشۆ ليرە بووين، دەنا تووشى چەرمەسەرى دەبن.»

ئەحمەد بزىكى هات و كوتى:

«ئەرخەيان بن، ئەگەر ئىزنم بەن، شتىكو لىدەپرسم.»

«فەر مو.»

«دەوھەوئت بۆ كوئ بچن؟»

چاوتىكيان لىك كرد، عەولا كوتى:

«ئەگەر راستىت دەوئ دەمان ھەوئت بچىنە قالۆى شىخان مالە فەقى

ھەسەنى.»

«جا چاكە بەلەدن.»

«ناوھللا دەى بىننەوھ.»

«جا چۆن دەبئ، پىگاو بەو زستانەى لى ھەتەلە دەبئت، سولەيمانى كورمو

لەگەل دەخەم، پىو نىشان بدات.»

«سولەيمان! سولەيمان!»

«بەلى بابە گيان!»

لاويكى رەقەلە لە ژوور ھاتە دە.

«سولهيمان وهپيش كاك عهولا و كاك فهتاحى دهكهوي ههتا قالوي
شيخانيان لهگهال دهجي و دهيان بهيه ماله فهقي حهسهني.»
عهولا كوتي:

«كاك نهحمهده لهوي گهري بؤخومان ههر چؤنيكي بيت ديدؤزينهوه.»
«لهوانهيه له رييه تووشي ژاندرمان بين، پيم مهسلاهت نييه نهومان
لهگهال بيت، ئيوه ههر شهوي ليم وهژور كهوتن زوو زانيم دهبي نهوانهيه فهقي
حهسهن باسي بؤ كردوم بن، نهخر ئيمه پيكهوه زؤر برادرين، دواميني نهوهش
خؤ نهنگؤ ناتوانن بچينه نيو ديي، دهوناسنهوه و راپؤرتوو ليدهدن، وا چاكره
سولهيمانو وهپيش كهويت و نهو بچيته مالي فهقي حهسهن و تيي بگهينيت.»
«جا زؤر باشه.»

سولهيمان به پي و قؤچاغ وهپيشيان كهوت، له ميگره پهپوله لهسهر كاني
ماران عهولا و فهتاح دانيشتن. سولهيمان بهسهر راسته ريي دا رويي، دوور و
نيزيكي قالوي شيخان ببوو، وهلات به يهكجاري پووناك ببوو، با ههوري
دهوران دهوري ههتاوي رامال دابوو.

رهشكؤخان لهميژ بوو به دووربيني چاوي تيبريبوو، لهپشت داره گويزيكي
پير و گهوره خؤي حاشار دابوو، چي واي نهمابوو سولهيمان بيگاتي، ليي
دهرپهري، سولهيمان داترووسكا.

«وهره پيش كوره برانم.»

بهدهله لهرزه بؤ لاي چوو.

«خيرا به دهيه وهره ئيره.»

سولهيمان گهيشته بهرامبهري، كهسي به غهيري رهشكؤخان نهديت، چاوي
رهشكؤخان ترووسكهيان دههات، مووي سميلي دانهمه ببوون.

«نيوت چييه كوره؟»

«سولهيمان!»

«خهلكي كوي؟»

«خهلكي قالوي زهندانم.»

رهشكؤخان چاوي لهو بهر نهوبهري خويان كرد و پرووي تيكردهوه.

«لهچي دهگهري نهوه؟»

سولهيمان بريك دور دؤنگ ماوه.

«دهچوم، دهچوممه قالوئ شىخان كارم ههيه.»

رهشكوخان ليى چو پيش و دهنكى نزم تر كرد.

«راستيم پى بلئ هاوالهكانت نهديوم؟»

«هاوالهكانت؟»

رهشكوخان چه ليكى دى نهوبهر و نهوبهرى چاو ليكرد و ههنگاويكى ديكهى لي

هاته پيش تر.

«دوو نهفهرن، ليك هه لبراوين، نهت ديون؟ يهكيان نيوى عه ولايه و نهوى

دييان فه تاحه.»

«سولهيمان نه رخيان بو.»

«با له گه ل من بوون نهوه له سهر كانى ماران دانيشتون.»

«زور چاكه، زور له ميژ بوو لييان ده گه رام، نه دى نه تو بو كوئ دهچوى؟»

«دهچوممه ماله فهقى چه سهنى بانگم ده كرده كن وان.»

«دهى زور باشه.»

به دهست ئاماژه دى كرد، ژاندهرم و پياوه كانى له پشت ته پلوكيكي را هاتنه

دهر، سولهيمان دهست و پيى لي تيك چوو، چه په سا، دوو ژاندهرم ده سبه جي

گرتيان سهروانه شيته كوتى:

«بيبه نى پاسگاي قالوئ.»

خومخومى كانى ده هات، كه ناره كانى پر له زره پنگ و سى سوو بوو،

كړيوه دى به يانى نيشتوو له سهر دهوران دهورى كانى، خوى نه گرتبوو توابوو.

چوار لايان ليگرتبوون، هه تا به ته واوى دهره تانيان لي نه برين خويان

ئاشكرا نه كرد، گوره دى سهروانه شيته دهنگى داوه.

«خو به دهسته وه دن، دنا دابيژ دابيژ ده كرين.»

هه تا ئاخري فيشهك به شهر هاتن، به ره بهرى نيوه روپه هه رتيان به

گولله دى ژاندهرمان پيكان.

هه ور چوار وهرزی سال دین، گه وال گه وال، سپی سپی، بۆر بۆر، پەش پەش له زینوی رینکه دەبن، لیکده هالین، تۆپەل دەبن، پان دەبنه وه، درێژ دەبنه وه، شالای بۆ دینن، دهگۆرینن، به سەری داده دەن به لکوو، ئەه به لکوو ئەویش به چۆک دابینن، به لامقه ندیل ههروا وهک جارن، وهک هه میسه سه ره به رز و گه رده نکهش لیبان راساوه، سەری له ناویاندا هه لبریه.

زستان جاریکی دی خۆی به سه ر سروشت داسه پاند، پەشانگی له هیچ شوینیکی نه هیشته وه، چه لیک دی گرم و هۆری داپسانی کهوی و رنو له چیا ئاسته مه کان، گرم ژیان ده شه ودا، ته نورهی تیکرایی سه دان دیوی به سام بوو. به فر کلوو کلوو ده باری، جی جی هه تا چه ند گه زان ده که وته سه ر یهک و میرگ و زه به ن له ژیری هه تا درنگانیکی ون ده بوون.

بای سه ر سه ر تاژنگی به ژانی ده وه شاندا، پێش ئەو به فره قورسه دوو جارن مراد ده بۆسهی ژانده رمان که وتبوو.

چه لیک له گردی هیلانه تاسان، چه لیک له کانی سپی، وایان لی راسابوو نه بیته وه، پلینگ بوو ده جه غزی چه قه لاند، یهک ته نه به ره نگاویان ببوو، رووی تفهنگی ده هه ر لاییکی ده کرد جووقه واری لیده برین، قه تیان شتی وا نه دیبوو، نه یانده زانی کهنگی و چۆن جی گۆرکی کردۆه. چوست و چالاک، ماریک بوو به شاخی دا ده خوشی، پلینگ بوو له ره وه زه به ردان را قه فازی داویشته.

«پشت له هیچ قوشونیکی ناکاته وه!»

«چاوی له هیچ ئینسانیکی ناترسیته!»

هەلۆ بوو لە ئاسمانی هەراودا شابالێ کردبوو، قەندیل بوو سەرکەش و
سەخت راوەستا، بادیناوی بوو هەموویانی دەگێژاوی دا نوقم ببوون.
هەرتک جار ڕەشکۆخان و سوارەکانی بە هانای ژاندرمان هاتبوون، بئێسەم
لە سەر بئێسەم بۆ پاساگانێ دەرووبەر کرابوو و لێکدا لێکدا نیرو هاتبوو.
«مراد لە گردی هیلانە تاسانە، دەورەمان داو.»

ژاندرم زینجیر لەمە بە شوێن یەکدا هات بوون، لە هەموو لایەک،
ڕەشکۆخان و پیاوەکانی بە تەمای هەلگەران بە شاخی بوون، هەر گوللە
مرادی یەکێکی سەلار کردبوو، چەلێکی گوللە وەنێو چاوانی سواری پەنا
ڕەشکۆخانێ کەوتبوو، ئەسپ و سوار هەرتکیان سەلار ببوونەو، دەسبەجێ
فەرمانی دابەزین و چەپەر گرتنی دابوو، نە ژاندرم و نە سوارەکانی ڕەشکۆخان
زاتیان نەبوو هەنگاویکیش بچنە پیشتر.

هیچیان نەیاندرانی لە پەنا کێهە بەردی دا یا دەنێو کێهە شکێر و قەلشە
بەردی دا یا لە پشت کێهە دەوێکی را پێوهیان دەنێ، چەند نەفەری لێ
کۆشتبوون. ڕەشکۆخان و سەروانە شێتە فەرمانیان دابوو و یگرا هیئەش بەرنە
سەر، لە هەموو لایەکەو بۆی چوو بوون، کەس نەیزانی چی لێهات، بەکوێ دا
رۆیی، ئاسمان هەلێ لۆوشی، حەرز قووتی دا، چۆن دەرباز بوو، هەر
ئەوێندەیان زانی لە تەشکی کێوێکە کە لاکێ سێ ژاندرمان کەوتبوو، لە
دوورەو قامیشەلانی سەر جۆگە ئاوکە داوێن شاخی دەلەرێو، گورجی لێی
وەر ببوون، ئاوریان تێبەردابوو، سەدان تەفەنگیان پێوێنا بوو. دوو شەو دوایە
راپۆرتیان دابوو ئەو لە کانی زەردی دیتراو!

سەید نەجمە هەرتک جارێ هەستی کردبوو دەسیرە ی تەفنگی مراد دایە،
هەرتک جار ژاندرمی لەو لای ئەنگاوترا بوو، نووزەیان لێبەرا بوو، زۆری
بئێسەم بوو بۆ لەوی نەدابوو، چاوەنۆاری هەلێک بۆ ئەنگاوتنی مراد مابوو.
ڕەشکۆخان، پێشی دەخواردو، لێوی دەکرۆشت، نێوچاوانی گز و تالی ترسی
دەخستە نێو سوارەکانی، بەسەر شوێری وێرای ژاندرمان دەگەرانیو پاساگیە،
هەستی تێک شکان، هەلۆل بوون، سووک بوونی خۆی دەکرد.

«دوینی شهو ناردویه تی سهر پاسگای شین ئاوی، داوای پیناکی لیکردوون!»
«کوره شتی چاک بلی، جا چۆن ده ئیو ئه و هه موو ژاندهرم و سوارانه دا
چۆت؟»

«بابم خۆ ئه من و ئه تو نین، ئه و به ئاسمانان دا ده پروات، کهس نای بینی.»
«دهی چاکه چیان کردۆت؟»

«ئه و جوۆرهی ده لئین ژاندهرم بۆیان نه ناردۆت، دوو شه و و رۆژ لئیان
دامه زراوه هه رچی جووله کردوه له جوولهی خستۆت، له ئاخری سهر ژاندهرم
به ترسه وه له سهر شوۆرهی بانی سه راسوویان کرده وه، ئالاییکی سپیان هه لداوه
و بۆله که یان بۆ ناردۆت.»

«هه ی چاوی سهرم بی مرادا! هه ی له منت که ویت، مراد گیان! ده ی باشه ئه گه ر
وايه ده بی ئیستا پولیکی زۆری هه بی.»
«کوره نه وه لالا! هه ر بۆ ئه وی شه و هه مووی ده ئیو خه لکی کۆنه لاجان دا بلاو
کردۆته وه.»

«ئهری مام هه سه ن چییه؟ ئه وه بۆ وا په رۆشی؟»
«کوره جا بلیم چی، به سه رت دار و نه دارم ئه و پازده سهر کاوپه بوو له
حوسینی مام که ریمیم کربوو، رۆژیکی کابراییکی عه جه م له گه ل گورووبانه
په شه لیم وه ژوور که وتن و کاوپه کانی لی کریم، گورووبان کوتی:
«ئه وه پوورزاهه و بۆ خۆم ده سه ته به ری پوله که ی ده بم، ئیستا ئه وه دوو مانگه
ئه وان سوار و ئه من پیاده، دوو که ره تیش چوومه پاسگایه، هیندیان لیداووم
نه بیته وه.»

«هه ی بی به لا بی هه ی، ئه دی ئه وه بۆ لیره دانیش تووی؟ هه سه ته برپۆ مرادی
بیینه وه، شه رته دوو رۆژی ناکیشی بۆت ده ستینی.»
«جا بلی شتی وا بی؟»

«ئه ی چۆن براله خۆ ئه من به قه ستیت وا پینالیم.»
ناوی مراد لیزمای سهر به هار بوو له شاخی ده هاته خوار و لافاوی پووش و
هه لاشی زولمی ژاندهرمی له گه له خۆی راده دا.

سەر له ئیواران ئاسمان ڕەش باو دەبوو؛ خۆلەمیڤشیان بە چروچاوی دا دەکرد، بۆر بۆر. کرێو و پروۆشه لووت و بزوت دەستی پێدەکرد، وردە وردە دەنکهکان درشت دەبوون، سەمایکی نەرم و جوانیان لە ئاسمان دەست پێدەکرد، عشوہیان دەنواند و دەکەوتنەوہ سەر شان و پیلی ھەموو شتیکی. شەوانە چەق و لووری گورگان تا دوور دەڕۆی گەرد و گۆلی بەیانان زریقین ساز دەبوو، تیشکی خۆر لە سەر ئاویڤنەیی بەفر لە چاوانی دەدا، دار پووتەن و کز سەریان دەبالا خۆیان نابوو، دەبیریکی قوول پۆ چوو بوون.

دەچۆ ھەر دێیکی تین و تاوی بەھاری لەگەڵ خۆی دەبرد، لە دەوری ئاپورەیان دەبەست، چاویان دەچاوی دەبری، سفرەیی دایان بۆ ھەلدەپرشت.

«کاک مراد! ئەو ئیستیواری پاسگای پووش ئاوی برستی لە خەلک بریوہ،

مالە خالەم لەویندەرین دەیانگوت ھەراسی پێ ھەلگرتوین.»

«کۆرە کاک مراد! بە خاتری خولای؛ ئاوا بە ئاشکرای مەچۆ نیو دێیان، نەکا

لێت خەفتابن، دەلێن دەولەت پوولیکی یەکجار زۆری بۆ سەرت داناوہ.

مراد زەر دەیی دەھاتی، دەستی لە سەر شانی دادەنان، لێیان میوان دەبوو.

بەیان بەربوون لادییکان ئەسە کویت و سوارەکیان دەدیت، بە وینەیی بای

سەر سەر بەرەو سینگێ چیاکان تی ھەلدەبوون، ھەلدەفپین، روو بە ئاسمان

ھەلدەکشان، لەسەر سەری قەندیل دەسووران، جوانی لێ ورد دەبوونەوہ،

ھەلۆیکی رەشیان دەدیت بالەکانی کردوونەوہ، تیرپۆژی خۆر لە سەر شابالی

ترووسکە ترووسکیتی.

ئاو چۆرە لەبن پێی بەفران دەستی پیکرد، خۆرە خۆر و خومخۆمی جۆگە لە

ھەموو شوینیکی وەدیھات، گول و گیا سەریان وەدەرنا، سروشت گورپاوە،

رەپستە و ئاوەنیا لەدیبەری دێیان لە ژیر بەفری قورس دا قوتار بوون، لک و

پۆی دار و دەوہنان دندووکیان دا و سەر لە نوێ خوین لە دەماری ویشکیان

وہکول ھاتەوہ گەلوازەیی بالندان لە ئاسمانی سەر سەری مەزرا و دیھاتان لە

بەیان را ھەتا شەو دەبیندران. قاسپەیی کەوی گەراوہ لە گەرمین بۆ دینتەوہی

یار، وەلاتیان لە بیرە خەو ھەلدەستاند.

ھەرز توند و بە پى دىن و ھەرۆن، زۆر چەلان ھەستىيان پىناكەين، دەنيو
 دونىاي زەينى خۇمان دا دەگىر كەوتووین، ئاگامان لىبراوھ. لەو ھەموو جوانى
 سروشت، ئاگامان لە ئاوس بوون و زاو زووى زەوى نىت، ھەزاران گول لە پەنا
 يەكتر، لە پىش چاومان سەر ھەلدىنن، بزەيان لەسەر لىو، پىمان پىدەكەنن،
 بانگمان دەكەن، ھەراش دەبن، رەنگيان تىكەل دەبىت، ولات دەخەلى، ئاگامان
 لى نىت! بەرە بەرە زرد ھەلدەگەرىن، ھەلدەپرووین، سروشت لە گەشە
 دەكەوئىت، بىرى لى ناكەينەوھ، ھەر كەسە دە دنيايكي بەرئەسك و چكۆلە
 قەتيس ماوین، ژيان لىمان دوور دەبىتەوھ، كەچى بە دوای تراويلكەين! ژيان
 چىيە؟ خواردەنە؟ زۆر خواردەنە؟ نوستنە؟ چىيە؟ ئەوانە ژيانن يا كەرەسەى ژيان؟
 رۆژى وابوو تۆف و تەپ و مژ دەسبەجى زىنوو ملەى كىوانى دادەگرت،
 ھەلیدەكردە بايىكى سارد و بە تەوژم، گژە گژى رۆژى رىيە دەپۆيى، سەرما
 پاشين دەستە ملانى لەگەل تين و تاوى ھەتاو دەكرد، جەستەى ناسكى گولانى
 ۋەبەر قەمچى دەدا، ھەتا بنارى چياكان دەھاتە خوار، تواناي لىدەبرا و
 تىكدەشكا، گەرما ھىديكا، ھىديكا قشونى نارديۆە سەرى.

دشت و جىي ھەراو زووتر گەرم داھاتبوون و ھەوارچى چىغ وو چادريان لە
 ولاخان نابوو، مىگەلە مەريان ۋەپىش خۆ دابوو پوويان دە زۆزانان كرىبوو.
 لوورەى بلوئىرى شوآن جارىكى دى ھاوچرى، قاسپەى كەو و شوورەى
 جۆگەئاوان بوو، كەرويشك زاووزويان كرىبوو، فەرخەيان خەپالە و
 خوئىشیرن دەھاتنە بەر كولانەيان، چالووك سەر و پۆتراكيان بە گولى پەمويى
 رازابوۆە، گولە مىلاقە باوھش باوھش جارە گولانيان سوور داگەراندىبوو، بزە
 كىوى شاخيان گەورەتر و قايمتر لە پار ببوو، سەر چلووكى گيا و دەوہنيان
 ھەلدەقرتاند، سەماى ھەزاران پەپوولە كە نەخشى گوليان لەسەر بال
 ھەلكەندرابوو و بەشنە بايىكى باليان دەلەرزىنەوھ، تىكرا غەمزەى بەھارى
 كوئىستان بوون. ھەوارگەى حاجى سالە ئەوسال كوئىستانى قەندىل بوو، لەسەر
 كانى خودا، رەشمال چلە بەنان لە پەنا يەكتر ھەلدرايوون، پەچە مەرپوو بە

قەندىل ۋە پىشت لە چادىران ساز كرابوون. ئەوسال زووتر لە سالان ھاتبوونە ھەوار ۋە مەريان بە سىنگى قەندىل ھەلگەرابوو.

شەويكى فېنك ۋە خۇشى بانەمەر بوو، كزە بايىك بلىسەى ئاورى بەرخىۋەتى حاجى دەلەرزاندەو، بلىسە خوار ۋە خىچ دەبوون ۋە شەبەقىان لەسەر دەم ۋە چاۋى حاجى ۋە ميوانى جىي دەگۆرى.

حاجى سالە گۆيى بۇ قسەى ميوانەكانى ھەلخستبوو، نىو نىۋە قسىكى دەكرد ۋە ئەزەنە مژى لە قەننەى دەداو، چاۋى دەكۆگا ئاۋەر كە برىبوو. حاجى بايز ۋە سەيد نەجمە بەرامبەرى دانىشتبوون ۋە نۆبە بە نۆبە قسەيان دەكرد.

ھەوارچيان ھىچيان بۇيان ھەيان نەبوو باسى چ دەكەن، لە رووداۋەكەى پاييز ۋە حاجى بايزيان نەدىتبوو ۋە پىيان وابوو نىۋانيان بە يەكجارى تىكچۆت ۋە ھەلبەت ئەوشۇش ھەر لەبەر بەش كىردنى مال ۋە داھاتيان ھاتبوو. حاجى بايز قەننەى بەردەمى لادا «بىرالە حاجى گيان! ئىمە چاكەى تۆمان دەوئىت، ئىستاش ھەتا دەرەنگ نەبۇ ۋەخۆ كەو بە لە دەستمان دەرەنەچىت، دەى دەلىي چى؟»

حاجى سالە ھەناسىكى ھەلكىشا ۋە كوتى:

«جا بلىم چى؟ ۋەللاھى تى ماوم، جابىتو بە قسەشوو بكم، ئەو كارە چۆن بىك دىت؟ خۇ بۇخۇتان لەمنى چاكتر دەناسن، دەلىي مەلى داۋ دۆزە، خۇ بەخوداى بىتو ۋە شك بكات خاكم بە توورەكان دەكىشىت.»
سەيد نەجمە كوتى:

«حاجى گيان دەرەنگ يازوو ھەر دەگىر دەكەوئىت، جا بۇ خەلاتەكەى بۇ تۆ نەبى، بۇ لە كىس خۇتى دەدەى؟ خۇ بە جەدم ئەمن چاوم لەوھى نىيە، ئەوھەندەى تۆلەى سەيد ھەسەنى لى بكمەوھ بۇ من بەسە.»
حاجى سالە ھاۋارى كرد:

«مەھموودا! كورە ۋەرە رىزىك چا بىنە.»

مەھموود گورج ھات. نىسپىي لەبەر تريفەي مانگەشەو و شەبەقى ئاور ببوو بە چەند دانە.

حاجى بايز كوتى:

«حاجى ئەو ئىستا متمانەي بە تۆ ھەيە و شكت لىناكا، ئەو ھش نەبىت بەو زوويانە دەگىر ناكەوئىت، لەوانەيە لەجىيىكى وەبەر پشكوژى بىت و لە ھىچ و خۇرايى خەلاتەكەش بۆ ئىكى دىكە بىت.»

تەماح نىسپىك بوو وردە وردە خزا نىو گيانى حاجى سالە.

شەو شەق ببوو، ميوان لە خىوئەتى گەورەي ميوانان پرخ و ھۇريان دەھات، ئاور خومارين ببوو، دەم دەمە قرچىك لە بزووئىكى دەھات يان بە وىكەوتنى شەنەي نىو شەو باپووسكە لەسەر سكلان لادەچوو؛ گرشە گرشيان ھەتا دوور دەرئويى.

بۆمە ئىلى بەيان لەگەل ساز بوونى شلقەي مەشكان لە رىزە چادري خوارەو، حاجى بايز و سەيد نەجمە ئەسپيان تاو دا و لە ھۆبەي دوور بوونەو.

وھلات پووناك ببوو، شەنگەبىرى بە تريفە و پىكەنين بەرەو ھەوشەي مەر وەدەر كەوتن، مېرى لە دوورەو سوور دەچۆو، گولە مىلاق بوو وەرئ كەوتبوو.

حاجى سالە ھەتا بەيان خەوي لىنەكەوت، يەكبىن لەجىدا جىنگلى دا، بىر و ھەزرى جۇراوجۇر ھاتبون و پۇببون، شەر لە ناخىو ساز ببوو، ئەوھى بۆي گرىنگ بوو مان يا نەمانى مراد نەبوو، ترسى لۆمەي ھەوارچيان و خەلكى بوو، دەبىر ئەوھى دابوو كارەكەي بە چەشنىك پىك بىنى ماوھلى نەبىت دەرچىت، دەنا كەسىكى ترسى لە دەولەت بەو ھەموو ژاندەرمەي نەبى و ئاوايان تەنگە پىھەلچنى، كەسىكى وەك حاجى سالە بۆي چ نىيە، شتىكى برىكى دل پىخوش بوو ئەوھى بوو، دەيزانى لە گۆشىكى دللى مرادى، مېرى جىي خۆي كردۆتەو.

گورج و گۆل دابهزی، ههوساری کویتتهی دا به دهست مهحموود و بۆخۆی ده گهوهی ههوارچیان دا ماوه.

«کاک مراد فهرموو چادری حاجی، له بهیانۆه چاوهپرێته، ههر باسی تو دهکا، زۆر ناسازه.»

مراد به بهردهمی چادران دا رۆیی، چاوی ده چاوی مییری هاوقا، لیک گریدران، سهری بهرداوه و لێی تێپهر بوو، له چادری حاجی ساڵه وهژوور كهوت و سلأوی کرد و ههتا سههر سهری راوهنهستا.

حاجی له پریکی دلی داخورپا و پهنگی بزركا، بهلام زوو بهسههر خۆی دا زال بۆوه.

«هاتی کاک مراد، یاخودا بهخیری، دهرسام نهیی و ئەمن بمرم و نهتبینمهوه.»

«حاجی ئاغا ئهوه چ بۆه؟ ناسازی؟ چاک دهبی ئیشاللا.»

«فهرموو دانیشه. مهحموود كوره به مییری بلێ چای بیئیت.»

به دهست ئاماژهی به كهولیکی قاویبی و خاوین بهرامبهر به جیوبانهكهی خۆی کرد و فهرمووی مرادی کرد.

«دهفهرموو دهی کاک مراد.»

دهنگی دهلهرزاندوهه و نزم و نهوی تر له جاران قسهی دهکرد.

مراد تفهنگی له شان هیئا خوار و له سههر كهولهكهی دانیشته.

مییری كهشهفیک چا و قهندان به دهست هاته ژوور، سلأوی کرد.

«بهخیری کاک مراد.»

«سلامهت بی!»

مییری سوور ههنگهرا، چای دانا و بسکۆلی که كهوتبوونه سههر روومهتی به دهست دهژیر لهچکه سوورهکهی دا شاردیوه و خانومان گهراوه دهر، بۆنی میخهک و عهتری لی بهجیبی مابوو.

پۇلىك مېش يەك جى خۇيان بە قەندان دادا و لە دەورى سووران ، مراد بە پىشتى دەستى تاراندى ، كلوئىكى قەند ھەلگرت و دەزارى ھاويشت ، دەستى بۇ چايەكەى برد و ھەلگرت.

«ئەو ھاجى لە كەنگىو ھات لىھاتوت؟»

«لە دوينى بەيانىو ، بەسەرت گوز و گۆمەت تاووياو داي گرتم ، ئازاي ئەندامم دىشى ، زور سەيرە قەتم ئاوا لى نەھاتوت ، دوينى شەو يەك بين ئارەقەم كرەو ، ئىستاش لەبەر شتىكى لە دووم ناردى ، راستىكەت دەويت نەمدەويست زەحمەتت بدەم بەلام پىم خۇش بوو لە بابەت مەسەلەيەكى بت دوينىم.»

مىرى جارىكى دى ھاتە ژوور و ئىستكانى بەتالى بردنەو ھەر .

مراد كوتى : «فەرموو ھاجى گيان ! ئەمن دەخمەتت دام.»

«كاك مراد ئەمن لەوانەيە لەو نەخۇشى ھەلنەستەو ، جا بۇيە لە دووم ناردى چونكىنى بە پياوت تىدەگەم و متمانەم تەنيا بەتو ھەيە ، ئىستاش بۇخوت دەزاني مەر و مالاتم لەگەل ھاجى بايزى پىكەو ھەيە ، جا خۇ ئەويش چاك دەناسى ، ھەر بىتو شتىكم لى بىت دەسبەجى دەستيان بەسەر دادەگريت و مال و مندالم بى بەش دەكا ، بۇيە پىم خۇش بوو دواى من ئەتو سەرپەرەستيان بكەى و ئاگات لىيان بىت ، نەھىلى ئەو خۇدانەناسە ناھەقيان لى بكا.»

يەك دوو چەل بە توندى كۆخى ، بىدەنگ ماو ھ.

«ھاجى گيان ! لە خۇرا دەترسى ، ئىشاللا چىت لى نايە ، ئەو جارىش خاترەم بە و پىويستى بە كوتن نىيە ھەتا ئەمن ھەبم ناھىلام كەس زولمىان لى بكا.»

جم و جۆل و ھەوارچيان كەتبوو ، دەنگە دەنگ و سىرمە سىرميان دەھاتە چادرى ھاجى .

ھەور دەستى يەكترىان گرت و بەرەو مانگ رۆيشتن ، ماو ھەك دوايە لىي و ھەر بوون ، بۇ ساتىكى دنيايان رەش و بەش كرد ، دەمىك دوايە ھەلپرانەو ھەر كوتەى بۇ سووچىكى رىتارىيان كرد . ئەستىرە جريو ھ جريويان ساز بۇو ھ.

له دۆلى خوارەوهى ھۆبه، سپىدار و سووره چنار پتەو و قايم شانيان وەبەر رەشمالى شەو دابوو، رايان گرتبوو، عەترى سەدان گول و گياى كوستان تىكەل بىوون، بە دەرگا و چىغى چادران دا لىيان ميوان دەبوون، لە مېرگ و كەماجاران دا گۆه ئەستىرە دەرئووسكانەو، پىرمەى ئەسپە كویتی دەهات، مراد چاوى دەكویتی رەشمال بىبوو، وردە وردە پىلۆى كەوتنە سەر چاوى، خەويكى قورس پفاندی.

مانگ لە حەلحەلەى ئاسمان پىي چەقاندبوو، گەگى بىوو.

رەشايىك بە پەنا چادران دا خوشى و تىكەل تاريكى بوو، بەكرە رىچكە رىيانى وەك بەرى دەستى دەناسى، سىنگى بىۆه مۆشەى ئاسنگەرەن، خوش خوش بلىند و نەوى دەبوو، بى ورنگان هەل دەهات و شىو خرى بە جى دەهيشتن، بۆ يەك دەميش پوو خسارى شەمى لە پىش چاوى لا نەدەچوو، لەخۆشيان ئەو دەمەى حاجى سالە بە سرتە بەلنى پىدابوو بىكاتە زاوى خوى، قسەى بۆ نەكرابوو، بە دەستى دا نووسابوو و راي موسىبوو، دەسبەجى فرمىسك بزە لە گۆشەى چاوى وەديهاتبوو.

«حاجى ئاغا بلىي لەو شاخە را خۆت فرى دە خوار تىنافكرم و گورجى خۆم

فرى دەدم، هەر شتىكى پىم بلىي لەسەر چاومى دادەنم.»

كە پىي كوتبوو دەبى هەتا پاسگای بەردەقلان هەلئى و راپۆرتيان دەيهى، بۆ ساتىكى دلى داخوړپابوو، هەستىكى ناخوش، جوړىك هۆل بوون، بۆشايى دەخۆيدا دىبوو، بەلام زۆر زوو راي دابوو.

قەندىل دەجەغزى تەپ و مژدا سەرى شاردرابۆو، مژ لە دەورى سەرى دەسوورا، ئەستور دەبوو، تەنك دەبۆو، بەحال تاپۆى قەندىل وەديار دەكەوت و ديسان ون دەبۆو.

سىسرکە دەهات بىدەنگ بن، حىلەى ئەسپە كویتی بلىند بوو، دوو سى جارى حىلاند، مراد چاوى هەلئىنا، تاريكى ئىستاش ژوورى رەشمالى ميوانانى دەلەپى خۆيدا رىكدەكوشى. گوئى هەلخست، حىلەى كویتیەى ناسىو، بلىند بىوو. گورجى هەستا سەرى و پرى دايە تەنگى، حىلەى كویتیەى بەسام بوو، هاوار

بوو. فيشهك دانى خيىرا له خوئى بهست و خوئى خى دا، به پىرتا و هاته بهر دهر كهى چادرى، بهرامبهرى، تارىكى دهئىو دۆلّه كهى دا پىلى لىدهدا، ره شماليه كان رهشتر له شهو دهياننواند، سه رماى بهرى بهيان ته زوى به لهش دا هيىنا، كوئته لهو سه رى چادران يه كبين دهى حيلاند، سه ورپىكى زور توند له سه ر شاخان دهستى پىكرد، مراد چاوى ده پييه لى قه نديل برى، سه دان تا پؤ ده هاتنه خوار، چاوى ده بهرامبهر و ئه و بهر ئه و بهر ي چادران برپوه، ره شايى جى گورگيان ده كرد، شهش لايان لى گر تىبوو، هر ز و بؤ له ژاندهرم و پياوى ره شكؤ خانى هه لگىرابوو، به ره بهر و لات رووناك ده بوو، به غار چؤه لاي چادرى حاجى ساله، دوور و نيزىكى دهرگا هه راي لى كرد.

«حاجى! حاجى! ههسته ژن و مندالان راگوئىزن.»

دهرگاي چادرى هه لداوه، جى و بانى حاجى به تال و شپىزه مابؤوه، سه رى سوورما.

«له كوئيه؟ بؤ كوئى چؤت؟»!

ژاندهرم لى هاتبوونه پيش، له لاي چادرى هه وارچيانيش را ده هاتن، ئىدى به جوانى ده دىتن، له هه موو لايه كه وه بؤى ده هاتن، شهو به جارىكى دهرپؤژى دا تؤوه، ره ننگى بؤريان لى ساز ببوو.

هات غار داته لاي ئه سپه كوئى، جم و جوؤلى زورى ژاندهرمان لهو لاي را به ژيوانى كرده وه و له جى خوى رايگرت، چاره نه مابوو، كه ندالئىكى دىته وه خوى تىهاويشت و لىيان دامه زرا.

شريح و هوپى تفهنگان ساز بوو، به جارىكى هه وارگه شپىزه بوو، قرمه قرمى ره شاش و شريحى تفهنگان كوئستانيان وه له رزه خست، گولله به ويزه ويز ده هاتن، وه چادران ده كه وتن و كوناوديويان ده كردن، شه رپىكى مشتؤ دهس و نابه رابه ر؛ سه دان نه فهر بهرامبهر به يه كىكى، هه لؤى تىژبال ده كه وهى قه لان دا. هه ر گولله زيرژن و زيقه ي ژاندهرمىكى له گه ل بوو، وهك مار ووشه ي ده هات و راده خوشى، رووى تفهنگى ده هه موو لايىكى ده كرد و چرته ي لىده برين، وه ها توندوتؤل و چؤست و چالاك جى ده گورپى دهرفه تيان نه ده بوو بى ئه ننگيون، لهو

كەندالە بۇ پەنا كەنداللىكى دىكە ، لە پەنا ئەو چادىرەى بۇ چادىرىكى دى . بەرە بەرە لەو ژاندىرمانەى لە داوینى قەندىل دامەزىابوون دەچۆۋە پېشى ، چادىر ھەرتك دابىژ دابىژ كرابوون و بۇ كرووزىان ئاويىتەى بۇنى باروت بوو . ئەگەر توانىباى ئەو ژاندىرمانەى داوینى قەندىلى تىك شىكىنىت و پال وەشاخى دات تەواو دەبوو ، ئىدى دە ئەوئەندەش بان باشارىان نەدەكرد و نەيان دەتوانى زەفەرى پېبەرن ، بەلام ژاندىرم چىن چىن مەتەرىزىان گرتبو ، باشارى نەدەكردن .

رەشكۆخان لە مەبەستى گەببوو ، لە پېش لووزەوئىك سوار لە لای رۆژھەلات رابۆى ھاتن ، رەپ رەپانى سۆاران شەپگەيان وەلەرزە خست ، دەسبەجى لىيان دامەزرا ، وەك رېژنەى باران گوللەى ھاويشت ، كەس دەستى نەدەدیت ، چۆست و چالاک دەى ئەنگاوتن ، دووم گوللەى شانى رەشكۆخانى تىك شكاند ، ئەسپى سەرسىمى داو وپراى سوارەكەى گلار بوونەو ، بە داوى ويدا چوار سوارى دىكە سەرنخوون بوون ، سوار قرۆقەيان پىكرا و بلاو بوون ، شەپرىكى پىاوانە و ئازايانەى دەكرد ، خۇناوكە لە نىوچاوانى ساز ببوو ، بۇنى بارووت و بۇنى رەشمالى سووتاو بەسەر شەپگەيدا پان ببۆۋە گورە و ھاوارى سەروانە شىتە بۇ يەك دەمىش نەدەبپراو ، لە دورەو ھەستابۇ سەر پى و بەسەر ژاندىرمان دا دەينەپراند .

«مەھىلن ھەللىت ، لىى دەن ، بچنە پېشى.»

مراد سىرەى تىگرت و بىماوەلدان ئەنگاوتى ، سەروانە شىتە بۇ ھەمىشە بىدەنگ بوو ، وەرسووراو لە شاخى ئەوانى وىى داگرتەو .

سەيد نەجمە لەمىژ بوو لىى خەفتابوو ، سىرەى تىگرت و تەقەى لە تەفەنگى ھات و ھاوارى مرادى گوى لىبوو ، گوللە ئىسكى رانى تىك شكاندبوو . وەك پلىنگى برىندار وەرسووراو ، سەيد نەجمە سەرى لەنىو كەندالەكەى دا شارىدبۆۋە .

سى سەعات بوو دەورەيان دابوو و ھەر دەھات و زىاتر دەبوون ، لە ژمار نەدەھاتن ، ھات و ھاوارى مىرى لەنىو چادىران را دەھات ، خۇى لە دەست ئەوانەى گرتبوويان رادەپسكاند ، بە تەمابوو خۇى بگەينىتە مرادى .

فېشەكى لە تەواو بوون دابوو، شان و پېلى گىرېابوون، خۇيىن لەرانى بازرقەى بەستبوو بە سەرپاتۆلى دا دەپژا سەر حەرز و تېكەل خۆلى دەبوو. دەموچاوى دە تەپ و تۆزدا ون ببوو، سفت و سۆى برېنەكەى تەواوى جەستەى داگرتبوو، بەو حالەش دەى ئەنگاوتن، ئىستاش كەس نەيدەوئىرا سەر و دەدر نىت، گوللىيىكى دىكە وەخالگەى كەوت و كوناودىوى كرد، دەموچاوى رەش وشىن بۆو، پىشتىندى قەدى سوور سوور ھەلگەرا، لىوى بە ھۆى گەستى، تەواوى خۇيناوى ببوو.

ھەتاو خۆى ھەلكشاندىبۆ سەر شەرگە، شرىخەى تەنگ نەدەبراو، و رەدە بى تاقەت بوو، خوئىنىكى زۆرى لەبەر رۆبىبوو، وزەى جوولانەوھى نەمابوو، ئاخىرېن فېشەكى دەبەر دەمانچەى نا، ژاندرەمىكى كە دەيھەويست جى گوركى بكات دەسېرە گرت و ئەنگاوتى، ھىزى نەمابوو، دەمانچە لە دەستى بەربۆو. سەدان دال و خەرئەل ھاتنە سەرى، پىلۆى چاوى ھەلئىنا، سەيد نەجمە لەسەر سەرى راوہستابوو.

مراد زەردىكى ھاتى و كوتى:

«ئاخىرى كارى خۆت كرىد؟»

سەيد نەجمە قاقايىكى بلېندى كىشا و كوتى:

«تۆلەى سەيد ھەسەنېم لىكر دىو، چۆنت داخ لەسەر دالەم دانا؟»

«بەلام ئەمن سەيد ھەسەنم نەكوشت، بە ھەلە چووى.»

«درۆيان دەكەى ھەموو كەس دەزانى ئەتۆ كوشتووتە.»

مراد چاوى دەلاى چادرى ھەوارچيان برى، مىرى بە قز رنېن بۆلاى ھەلدەھات.

«ھىچ ئىنسانىك لە كاتى مردندا درۆيان ناكات.»

سەيد نەجمە كەوتە سەر چۆك و شانى داچۆران و تەنگى لە دەست كەوت،

بوغز ئەوكى رېك كوشى، تىۆكېك فرمېسك خۆى بە قەراغى چاوى دادا.

«شتى وا نابى، ئەى ھاوار.»

خۆى بەسەر داکىشا و لە پرمەى گرىانېدا.

حاجی ساله و حاجی بایز به دواى میړی هه لاتن ، گه یشتنه سهر سهړی ، میړی
خوی به سهر داکیشا و خوی بریوه .

مراد زهبری دا به خوی ، چاوی هه لئناوه ، حاجی ساله له حاست خوی سهړی
بهردابووه ، ویشک هه لاتبوو ، مراد بزیکى لیډا و به حال قامکه بی هیزه کانی
جوولاندهوه ، قامکی میړی به قامکی خویناوی گرت و چاوی ده چاوی بری ،
بادیناوی دیت ده گورینیت ، سوور ده خوات و لوورهی دئ ، هیروى دیت ده چاوی
له پیلی میړدا بولای دهات ، ئاخرین وزه ده کار گرت و دهسته که ی دیکه ی بلیند
کرد و بولای چاوی میړی برد ، نه گه یشتنی و بهربووه ، سهړی سوورپاوه ، چاوی
له سهړ قه ندیلی مابووه ، زینوی به تهم بوو .

ئه سپه کویت له دووره وه هه ستا سهړ پاشوان ، پر به ولات حیلاندى ،
حیله ی پشتی قه ندیلی له رزاندوه ، قه ندیل گریا و گریا ، فرمیسکی گور گور له
چاو هاتنه خوار ، دهستیان دا به یهک و خویان ده باوهشی بادیناوی هاویشت ،
بادیناویش به وینه ی ئه سپه کویتى حیلاندى ، سهړی له دار و بهردان دا و شیئت و
هار به ره و ولاتی پیوار لنگاری دا .

